TRITONIC PREMIUM

JOE HILL

cutia cu fantome

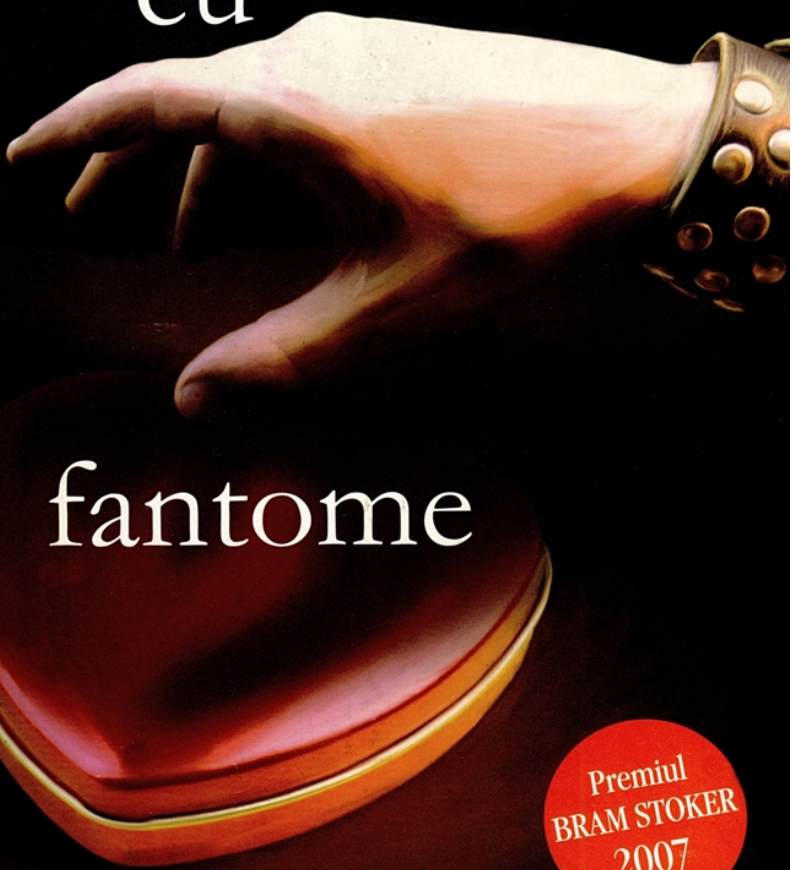

Premiul BRAM STOKER 2007

JOE HILL

Cutia cu fantome

Traducere din limba engleză şi note
MIRCEA PRICĂJAN

Joe Hill (n. 1972), fiul lui Stephen King şi al Tabithei King, a ales să scrie romanul sub acest pseudonim, pentru a se desprinde de imaginea şi stilul tatălui său. Joe Hill şi-a lansat romanul de debut, Heart-Shaped Box, în 2007 care a primit premiul Bram Stoker la secţiunea „Cel mai bun roman”. Pe numele său real Joseph Hillstrom King, a ales să semneze cu pseudonim pentru a nu atrage atenţia asupra cărţii doar prin sonoritatea numelui tatălui său.

Pentru tatăl meu, unul dintre cei buni

Cum pot morţii avea destinaţii?

Alan Moore, Vocea focului

CÂINELE NEGRU

1

Jude avea o colecţie particulară.

Avea schiţe înrămate cu Cei Şapte Pitici pe peretele studioului, între discurile lui de platină. John Wayne Gacy le desenase pe când era în închisoare şi i le trimisese. Lui Gacy îi plăceau desenele animate din epoca de aur a studiourilor Disney aproape la fel de mult cât îi plăcea să molesteze copii mici; aproape la fel de mult cât îi plăceau albumele lui Jude.

Jude avea craniul unui ţăran care fusese trepanat în secolul al şaisprezecelea, pentru a scoate demonii din el. Ţinea o colecţie de creioane înfipte în gaura din mijlocul tigvei.

Avea o mărturie veche de trei sute de ani, semnată de o vrăjitoare. „Am vorbit cu câinele negru care a zis c-o să otrăvească vacile, c-o să înnebunească caii şi-o să-mbolnăvească pe copii pentru mine dac-o să-i dau sufletul meu, şi io am zis da, şi după-aia le-am lăsat să sugă de la sânu' meu." A fost arsă pe rug.

Avea un laţ tare şi ros care fusese folosit la spânzurarea unui om în Anglia la începutul secolului al nouăsprezecelea, tabla de şah din copilărie a lui Aleister Crowley şi un film snuff. Dintre toate obiectele din colecţia lui Jude, deţinerea acestuia din urmă îl deranja cel mai tare. Îi parvenise prin intermediul unui ofiţer de poliţie, un om care asigurase paza la câteva spectacole în L.A. Copoiul zisese că filmul e bolnav. O spusese cu un oarecare entuziasm. Jude îl văzuse şi credea că omul are dreptate. Filmul era bolnav. Şi, pe deasupra, într-un fel indirect, mai şi grăbise încheierea căsniciei lui Jude. Totuşi, îl păstra.

Multe dintre obiectele groteşti şi bizare din colecţia sa particulară erau daruri pe care i le trimiteau fanii. I se întâmpla foarte rar să cumpere el însuşi ceva pentru colecţie. Dar când Danny Wooten, asistentul său personal, îi spuse că era o fantomă de vânzare pe internet şi-l întrebă dacă vrea s-o cumpere, Jude nici n-a trebuit să stea pe gânduri. Era ca atunci când ieşi în oraş la masă, asculţi care este specialitatea zilei şi te hotărăşti că o vrei fără să te mai uiţi în meniu. Unele impulsuri nu necesitau aprobarea intelectului.

Biroul lui Danny ocupa un spaţiu relativ recent construit în partea de nord-est a coşcovitei case, vechi de 110 ani, a lui Jude. Cu instalaţia lui de control a climei, cu mobila Officemax şi covorul industrial „cafea cu

lapte", biroul era rece şi impersonal, câtuşi de puţin în ton cu restul casei. Dacă n-ar fi existat afişele de concert strânse în rame de oţel inoxidabil, putea fi sala de aşteptare a unui dentist. Unul dintre ele înfăţişa un borcan doldora de globi oculari holbaţi, de care atârnau nervi noduroşi şi însângeraţi. Acela era pentru turneul „Cu toţi ochii pe voi".

Nici nu fusese bine construită aripa cea nouă că Jude a şi început să regrete decizia. Nu voise să meargă patruzeci de minute cu maşina din Piecliff la un birou închiriat în Poughkeepsie ca să-şi desfăşoare activitatea, dar asta probabil că ar fi fost de preferat mai degrabă decât să-l aibă pe Danny Wooten chiar acolo, în casa lui. Acolo, Danny şi munca lui Danny erau prea aproape. Când Jude era în bucătărie, putea să audă telefoanele sunând acolo, ambele linii din birou prinzând viaţă în acelaşi timp, iar sunetul îl scotea din minţi. Nu înregistrase un album de ani de zile, abia dacă mai lucrase de când Jerome şi Dizzy muriseră (şi formaţia odată cu ei), dar telefoanele tot sunau şi iar sunau. Se simţea asediat de neîncetata paradă a celor care-i cereau o parte din timp şi de nesfârşita acumulare de cereri, înţelegeri şi contracte juridice şi profesionale, acţiuni de promovare şi apariţii publice, munca la Judas Coyne Incorporated, care nu ajungea niciodată la capăt, era întotdeauna în desfăşurare. Când era acasă, voia să fie el însuşi, nu o marcă înregistrată.

În cea mai mare parte, Danny nu intra în restul casei. Oricare ar fi fost defectele lui, ţinea la spaţiul privat al lui Jude. Dar Danny considera că este dreptul lui Jude de a intra când pofteşte în birou – lucru pe care Jude îl făcea, fără prea multă plăcere, de patru sau cinci ori pe zi. Prin birou trecea cel mai scurt drum spre hambar şi spre câini. L-ar fi putut evita pe Danny ieşind din casă pe uşa principală şi dând ocol întregii clădiri, dar refuza să se furişeze în propria-i casă doar ca să-l evite pe Danny Wooten.

Pe deasupra, nu părea posibil ca Danny să aibă întotdeauna ceva cu care să-l deranjeze. Dar mereu o făcea. Iar dacă nu avea ceva care să necesite imediat atenţie, voia să discute. Danny era de baştină din sudul Californiei şi discuţiile lui nu se mai sfârşeau. Era în stare să le vorbească unor persoane absolut străine despre beneficiile pirului, printre care se număra eliminarea unui scaun parfumat ca o peluză proaspăt tunsă. Avea treizeci de ani, dar putea discuta despre skateboarding şi Playstation cu puştiul care aduce pizza de parcă ar fi avut paisprezece. Danny se confesa meşterilor care veneau să repare aerul condiţionat, spunându-le că sora lui luase o supradoză de heroină în adolescenţă şi că el, la o vârstă fragedă, fusese cel care găsise

corpul mamei sale după ce aceasta se sinucisese. Era imposibil să-l faci să se ruşineze. El nu cunoştea ce înseamnă timiditatea.

Jude se întorcea înăuntru după ce-i hrănise pe Angus şi Bon şi era la jumătatea razei de acţiune a lui Danny – tocmai începea să creadă că va reuşi să treacă prin birou nevătămat – când Danny spuse:

— Hei, şefu', fii atent aici.

Când îţi cerea atenţia, Danny aproape de fiecare dată rostea aceste cuvinte de care Jude învăţase să se teamă, un preludiu la o jumătate de oră de timp pierdut, formulare de completat, faxuri de citit. Apoi Danny îi spuse că cineva vinde o fantomă, iar Jude uită complet de sentimentele sale potrivnice. Dădu ocol mesei de lucru ca să se poată uita peste umărul lui Danny la monitorul computerului.

Danny găsise fantoma pe un site de licitaţii online, nu ebay, ci unul dintre cele care aspirau la statutul acestuia. În timp ce Danny citea cu voce tare, Jude îşi plimbă privirea peste descrierea obiectului. Dacă l-ar fi lăsat, Danny i-ar fi mestecat şi mâncarea. Avea un servilism în el care lui Jude, cu toată sinceritatea, i se părea revoltător la un bărbat.

— „Cumpăraţi fantoma tatălui meu vitreg", citi Danny. „Acum şase săptămâni, vârstnicul meu tată vitreg a murit fără veste. Stătea cu noi la vremea aceea. Nu avea o locuinţă proprie şi mergea de la o rudă la alta, unde rămânea câte o lună sau două înainte să plece mai departe. Toţi am fost şocaţi de dispariţia lui, în special fiica mea, care i-a fost foarte apropiată. Nimeni nu se aştepta. A fost activ până la sfârşitul vieţii. Nu stătea niciodată la televizor. Bea câte un pahar de suc de portocale în fiecare zi. Avea toţi dinţii în gură."

— Asta-i o glumă, futu-i, zise Jude.

— Nu prea cred, răspunse Danny şi continuă. „La două zile de la înmormântare, fetiţa mea l-a văzut stând în camera de oaspeţi, care e vizavi de dormitorul ei. După ce l-a văzut, fata mea n-a vrut să mai stea singură în camera ei şi nici să urce la etaj. I-am spus că bunicul nu i-ar face niciodată ceva rău, dar ea a spus că se teme de ochii lui. A spus că sunt doar nişte mâzgălituri negre şi că nu mai servesc la văzut. Aşa că de atunci doarme cu mine.

La început, am crezut că e doar o poveste de groază pe care şi-o spune singură, dar lucrurile nu s-au oprit aici. În camera de oaspeţi e tot timpul frig. M-am plimbat pe acolo şi am observat că e mai frig în dulap, unde era agăţat costumul lui de duminică. Voia să fie îngropat în costumul ăla, dar când l-am îmbrăcat cu el la pompele funebre, nu arăta bine. Oamenii se micşorează puţin după ce mor. Seacă apa din ei. Costumul lui cel bun îi era prea mare, aşa că ne-am lăsat convinşi de cei de la pompele funebre să cumpărăm un costum de la ei. Nu ştiu

de ce i-am ascultat.

Noaptea trecută m-am trezit şi l-am auzit pe tata vitreg plimbându-se fără odihnă la etaj. Patul din camera lui nu vrea să rămână făcut, iar uşa se deschide şi se trânteşte când ţi-e lumea mai dragă. Nici pisica nu vrea să urce la etaj şi uneori stă la baza scărilor uitându-se la ceva ce eu nu văd. Se uită ţintă un timp, apoi scoate un chirăit cumplit, de parcă ar fi călcat-o cineva pe coadă, şi fuge.

Tatăl meu vitreg a fost toată viaţa lui spiritist şi cred că prezenţa lui aici are scopul doar de a o învăţa pe fiica mea că moartea nu este capătul drumului. Dar ea are unsprezece ani şi trebuie să ducă o viaţă normală şi să doarmă în camera ei, nu în a mea. Singurul lucru la care mă pot gândi e să încerc să-i găsesc lui Tataie altă casă, iar lumea e plină de oameni care vor să creadă în viaţa de apoi. Ei, am chiar aici dovada care vă trebuie.

Am să «vând» fantoma tatălui meu vitreg celui care oferă mai mult. Sigur că un suflet nu poate fi vândut, însă eu cred că va veni în casa voastră şi va locui cu voi dacă îl primiţi cu braţele deschise. Cum am spus, când a murit, stătea doar temporar la noi şi nu avea o casă a lui, aşa că sunt sigură că se va duce acolo unde este dorit. Să nu credeţi că asta este o înşelătorie sau o glumă şi că vă voi lua banii fără să vă trimit nimic. Cel care va câştiga licitaţia va avea ceva concret în schimbul banilor. Vă voi trimite costumul lui de duminică. Cred că dacă spiritul lui e ataşat de ceva, de acesta trebuie să fie.

Este un costum foarte frumos de modă veche, făcut de Great Western Tailoring. Are dunguliţe argintii foarte subţiri, bla-bla, „căptuşeală de satin", bla-bla…"

Danny se opri din citit şi arătă spre monitor.

— Uită-te la dimensiuni, şefu'. E chiar măsura ta. Ultima ofertă e optzeci de dolari. Dacă vrei să ai o fantomă, se pare că ar putea fi a ta pentru o sută.

— S-o cumpărăm, zise Jude.

— Serios? Să fac o ofertă de o sută de dolari?

Jude îngustă ochii, uitându-se atent la ceva de pe monitor, cu puţin sub descrierea obiectului, un buton pe care scria AL TĂU ACUM: 1.000 $. Şi sub asta: *Fă clic pentru a cumpăra şi a închide licitaţia acum!* Puse degetul acolo, lovind sticla ecranului.

— Hai să oferim direct o mie şi să închidem licitaţia, zise.

Danny se răsuci cu scaunul. Rânji şi ridică sprâncenele. Danny avea sprâncene înalte, arcuite, ca Jack Nicholson, pe care le folosea cu mare pricepere. Poate se aştepta la o explicaţie, dar Jude nu era sigur dacă putea explica, nici chiar sieşi, de ce i se părea normal să dea o

mie de dolari pe un costum vechi care probabil nu valora nici cinci la sută din suma asta. Mai târziu se gândi că ar putea face bine la publicitate: *Judas Coyne cumpără un poltergeist.* Fanii salivau după asemenea poveşti. Dar asta o gândi mai târziu. Atunci, în acel moment, ştia doar că voia să fie cel care cumpără fantoma.

Jude o luă din loc, spunându-şi că se va duce la etaj să vadă dacă Georgia s-a îmbrăcat. Îi spusese să-şi ia hainele pe ea acum o jumătate de oră, dar se aştepta s-o găsească tot în pat. Avea impresia că femeia plănuia să stea acolo până se lăsa cu cearta pe care şi-o dorea. O va găsi şezând în chiloţi, vopsindu-şi cu atenţie unghiile de la picioare în negru. Sau va avea laptopul deschis, scormonind online printre accesorii *goth,* căutând inelul perfect pe care să şi-l înfigă în limbă, de parcă i-ar mai fi trebuit alte blestemate de… Apoi gândul navigării pe internet îl făcu pe Jude să stea locului, întrebându-se ceva. Se uită înapoi la Danny.

— Cum ai dat peste aia? întrebă, înclinând din cap spre computer.

— Am primit un e-mail.

— De la cine?

— De la site-ul de licitaţii. Ne-au trimis un e-mail în care spuneau „Am observat că aţi mai cumpărat astfel de lucruri şi ne gândeam că v-ar putea interesa."

— Am mai cumpărat astfel de lucruri?

— Obiecte de ocultism, presupun.

— Eu n-am cumpărat niciodată nimic de pe site-ul ăla.

— Poate ai cumpărat şi doar nu-ţi aminteşti. Poate am cumpărat eu ceva pentru tine.

Jude zise:

— Acidu' mă-sii. Odată aveam memorie bună. La gimnaziu făceam parte din clubul de şah.

— Serios? Ce chestie mişto.

— Care? Că am făcut parte dintr-un club de şah?

— Cred. Pare o chestie aşa de… tocilar.

— Mda. Dar foloseam degete retezate în loc de pioni.

Danny râse – puţin prea tare, zguduindu-se şi ştergându-şi lacrimi imaginare de la colţurile ochilor. Lingăul naibii!

2

Costumul sosi sâmbătă dimineaţa devreme. Jude era treaz şi ieşise cu câinii.

Angus sări imediat ce camionul UPS se opri şi îi smulse lui Jude lesa

din mână. Angus sări în partea laterală a camionului parcat, împroşcând salivă, zgâriind furios cu labele portiera pasagerului. Şoferul rămase la volan, uitându-se în jos la el cu expresia calmă, dar intensă a unui doctor care contemplă o nouă mutaţie a virusului Ebola prin microscop. Jude prinse lesa şi trase mai tare decât intenţionase. Angus căzu pe o parte în ţărână, apoi se răsuci şi sări înapoi în picioare, mârâind. De-acum, Bon intrase şi ea în joc, zbătându-se la celălalt capăt al lesei pe care Jude o ţinea în cealaltă mână şi lătrând pe un ton strident care-i dădea dureri de cap stăpânului său.

Pentru că hambarul şi ţarcul lor era prea departe ca să-i tragă într-acolo, Jude îi târî prin curte, împotrivindu-se forţei lor, şi urcă în verandă. Îi împinse pe uşa din faţă şi o trânti în urma lor. Imediat, aceştia începură să se lovească în ea, lătrând isteric. Uşa se cutremura sub izbiturile lor. Câinii mă-sii.

Jude se împletici înapoi în parcare şi ajunse la camionul UPS tocmai când portiera din spate se ridica zgomotos. Dincolo de ea era curierul, care sări jos, ţinând la subsuoară o cutie lungă şi plată.

— Ozzy Osbourne are pomeraniani, zise tipul de la UPS. I-am văzut la televizor. Nişte căţeluşi simpatici ca pisicuţele. Nu v-aţi gândit niciodată să vă luaţi nişte căţeluşi simpatici ca aceia?

Jude luă cutia fără nicio vorbă şi se duse înăuntru.

Străbătând casa, duse cutia în bucătărie. O aşeză pe tejghea şi îşi turnă cafea. Datorită instinctului şi metabolismului, Jude se trezea devreme. Când era pe drum, sau când înregistra, se obişnuise să urce în pat la cinci dimineaţa şi să doarmă cam cât stătea soarele pe cer, însă niciodată nu-i fusese uşor să stea treaz toată noaptea. În turnee, se trezea la patru după-amiaza, animat de o proastă dispoziţie şi cu dureri de cap, întrebându-se unde a zburat timpul. Toţi cunoscuţii i se păreau impostori isteţi, extratereştri nesimţitori purtând piele de cauciuc şi chipurile prietenilor săi. Era nevoie de-o cantitate generoasă de alcool pentru a-i readuce la condiţia lor normală.

Numai că trecuseră trei ani de la ultimul turneu. Nu-l prea interesa alcoolul când era acasă, şi era gata de culcare cel mai adesea la nouă seara. La vârsta de patruzeci şi patru de ani, revenise la rutinele care-l călăuziseră de pe când era un băiat pe nume Justin Cowzynski şi locuia la ferma de porci a tatălui său. Nemernicul acela incult l-ar fi tras de păr din pat dacă-l găsea acolo la răsăritul soarelui. Avusese o copilărie plină de noroi, câini gălăgioşi, sârmă ghimpată, clădiri de fermă părăginite, porci zgomotoşi cu piele cojită şi feţe schimonosite, şi fără a avea contact cu altcineva în afara mamei sale, care stătea aproape cât era ziua de lungă la masa din bucătărie purtând pe faţă

expresia flască şi goală a cuiva care a suferit o operaţie de lobotomie, şi a tatălui, care domina acele hectare de balegă de porc şi ruine cu râsetul lui furios şi cu pumnii.

Aşa că Jude era treaz deja de câteva ore bune, dar încă nu luase micul dejun şi, când Georgia intră alene în bucătărie, el prăjea şuncă. Fata avea pe ea doar o pereche de chiloţi negri; îşi ţinea braţele împreunate peste sânii mici, albi, cu inele în sfârcuri, iar părul negru îi plutea în jurul capului într-o aură pufoasă, încâlcită. Numele ei nu era de fapt Georgia. Nu era nici Morfină, deşi sub acesta îşi desfăşurase activitatea de stripteuză vreme de doi ani. Numele ei era Marybeth Kimball, un nume atât de simplu, că râsese când i-l spusese prima dată, de parcă s-ar fi ruşinat de el.

Jude avusese un şir întreg de iubite *goth* care făceau striptease, sau ghiceau viitorul, sau făceau striptease şi ghiceau viitorul, fete frumuşele care purtau cruci la gât şi se dădeau cu ojă neagră pe unghii, şi pe care el le striga mereu după numele statului lor de baştină, obicei care, pe cele mai multe, nu le deranja, căci nu le plăcea să li se aducă aminte de persoana pe care încercau să o şteargă cu machiajul acela de mort-viu. Avea douăzeci şi trei de ani.

— Mama lor de câini proşti, zise ea, îndepărtându-l pe unu cu călcâiul. Aceştia se gudurau pe lângă picioarele lui Jude, aţâţaţi de mirosul şuncii. M-au trezit din somn, futu-i.

— Poate că era timpul, futu-i, să te trezeşti. La asta te-ai gândit?

Dacă putea, fata nu se trezea niciodată înainte de zece.

Georgia se aplecă în frigider după sucul de portocale. Jude îi admiră corpul, felul în care bretelele chiloţilor îi apăsau fesele aproape prea albe, dar îşi feri privirea cât timp ea bău din cutie. Cutie pe care, desigur, o lăsă pe tejghea, unde sucul avea să se strice, dacă nu-l punea el la loc.

Îi plăcea să fie adorat de fetişcanele astea *goth.* Îi plăcea sexul şi mai mult, trupurile lor flexibile, atletice, tatuate şi pofta lor de perversiuni. Dar fusese căsătorit o dată, avusese alături o femeie care, după ce folosea un pahar, ştia să-l spele şi să-l pună la loc, o femeie care citea ziarul dimineaţa, şi îi lipseau discuţiile lor. Erau discuţii de oameni maturi. Ea nu fusese stripteuză. Ea nu credea în ghicitul viitorului. Fusese o tovărăşie ca între doi oameni maturi.

George folosi un cuţit de friptură ca să deschidă cutia adusă de UPS, apoi lăsă cuţitul pe tejghea, cu bandă scotch lipită de el.

— Ce-i asta? întrebă.

Înăuntrul cutiei se afla o altă cutie. Fusese bine îndesată, şi Georgia trebui să tragă tare ca s-o poată scoate pe tejghea. Era mare şi

lucioasă şi neagră şi avea formă de inimă. În asemenea cutii erau ambalate uneori bomboane, deşi aceasta era mult prea mare ca să conţină bomboane, iar cutiile de bomboane erau roz sau, uneori, galbene. O cutie de lenjerie, atunci – numai că el nu comandase aşa ceva pentru ea. Se încruntă. Habar nu avea ce putea fi înăuntru şi, în acelaşi timp, simţea că ar trebui să ştie asta, că suspecta cutie în formă de inimă conţinea ceva ce aştepta să vină.

— E pentru mine? întrebă ea.

Fata trase de capac şi scoase ce era înăuntru, ridicându-l în aer ca să vadă şi el. Un costum. Cineva îi trimisese un costum. Era negru şi de modă veche; detaliile erau ascunse de plasticul pungii de curăţătorie în care era învelit. Georgia îl ţinea de umeri, în faţa corpului ei, aproape ca şi când ar fi fost o rochie pe care se gândea să o încerce, dar pentru care voia să afle mai întâi opinia lui. Îl privea întrebător, cu o adâncitură adorabilă între sprâncene. Preţ de o clipă, Jude nu-şi aminti, nu ştiu de ce-l primise.

Deschise gura ca să-i spună că nu are nicio idee, dar apoi se auzi spunând:

— Costumul mortului ăla.

— Poftim?

— Fantoma, zise el, amintindu-şi pe măsură ce vorbea. Am cumpărat o fantomă. Nu ştiu ce femeie era convinsă că tatăl ei vitreg o bântuia. Drept pentru care a scos acel spirit neliniştit la vânzare pe internet, iar eu l-am cumpărat cu o mie de dolari. Ăsta-i costumul lui. Ea crede că asta ar putea fi sursa bântuirii.

— O, mişto, zise Georgia. Şi o să-l porţi?

Îl surprinse reacţia sa. Îl furnica pielea, i se făcuse de-a dreptul de găină. Pentru un moment nechibzuit, ideea i se păru obscenă.

— Nu, zise, şi ea îi aruncă o privire surprinsă, auzind ceva rece şi plat în vocea lui. Surâsul ei superior se lăţi puţin, şi Jude îşi dădu seama că sunase… ei bine, nu speriat, ci momentan slab. Adăugă: Nu mi se potriveşte.

Deşi, la drept vorbind, părea că, în timpul vieţii, poltergeistul avusese aproximativ înălţimea şi greutatea lui.

Georgia spuse:

— Poate c-o să-l port eu. Şi eu sunt un spirit cam neliniştit. Şi arăt sexy în haine bărbăteşti.

Din nou: o senzaţie de repulsie, o furnicătură sub piele. Nu era bine să-l îmbrace. Îl tulbura şi numai faptul că fata glumea despre asta, deşi n-ar fi putut spune de ce. N-o va lăsa să-l îmbrace. În clipa aceea, ceva mai respingător nu-şi putea imagina.

Iar asta spunea ceva. Pentru Jude, nu erau multe lucruri prea dezgustătoare în viaţă. Nu era obişnuit cu acest sentiment. Profanul nu-l neliniştea; îi pusese o pâine bună pe masă vreme de treizeci de ani.

— O să-l pun sus până mă dumiresc ce să fac cu el, zise el încercând să-şi ia un ton indiferent – şi nu tocmai reuşind.

Ea se uită ţintă la el, interesată de această şovăire a obişnuitei sale siguranţe de sine, după care dădu jos punga de plastic. Nasturii de argint ai sacoului scăpărară în lumină. Costumul era sobru, negru ca pana corbului, dar acei nasturi, mari cât monedele de cincisprezece cenţi, îi dădeau un caracter oarecum rustic. Dacă-i mai adăugai şi o cravată-şnur, era genul de costum pe care-l purta Johnny Cash pe scenă.

Angus începu să latre; hămăituri puternice, ascuţite. Se lăsă pe labele din spate, cu coada jos, îndepărtându-se de costum. Georgia râse.

— *Chiar* că-i bântuit, zise ea.

Ţinu costumul în faţă şi-l flutură înainte şi înapoi, făcându-l să umble prin aer spre Angus, scuturându-l spre el, un toreador cu pelerină. Gemu când se apropie de el, strigătul gutural al unei fantome rătăcitoare, în vreme ce ochii îi scăpărau de plăcere.

Angus se împletici în spate, lovi un taburet de la tejghea şi-l răsturnă cu un bufnet răsunător. Bon se uita cu fereală de sub vechiul bloc de tăiat carne mânjit de sânge, cu urechile lipite de craniu. Georgia râse din nou.

— Termină dracului odată, zise Jude.

Ea îi aruncă o privire ţâfnoasă, de-o bucurie perversă – privirea unui copil care arde furnici cu lupa – după care îşi compuse o mină de durere şi ţipă. Înjură şi se prinse de mâna dreaptă. Aruncă în lături costumul, pe tejghea.

O picătură lucioasă de sânge îi crescu pe vârful degetului mare şi căzu, roz, pe gresia de pe jos.

— Căcat, zise ea. Futu-i acu' mă-sii.

— Vezi ce păţeşti?

Cu o privire furioasă, îi arătă degetul mijlociu şi plecă în grabă. După ce rămase singur, Jude se ridică şi puse sucul înapoi în frigider. Aruncă cuţitul în chiuvetă, luă un prosop ca să şteargă sângele de pe podea – şi atunci privirea îi rămase la costum, şi uită orice ar fi fost pe cale să facă.

Îl netezi, îi împături mânecile peste piept, pipăi cu băgare de seamă. Nu găsi niciun ac, nu-şi dădea seama în ce se putuse înţepa fata. Îl puse cu blândeţe înapoi în cutie.

Mirosul înţepător îi atrase atenţia. Aruncă privirea în tigaie şi înjură. Şunca era arsă.

3

Puse cutia pe raftul din spate al dulapului şi se hotărî să nu se mai gândească la ea.

4

Trecea prin bucătărie, cu puţin înainte de şase, ca să ia cârnăciorii pentru grătar, când auzi o şoaptă în biroul lui Danny.

Sunetul îl surprinse şi-l făcu se stea locului. Danny plecase acasă deja de o oră bună, iar biroul era încuiat, trebuia să fie gol. Înclină din cap ca să asculte, concentrându-se asupra vocii joase, sibilinice… şi într-o clipă identifică ceea ce auzea, şi pulsul începu să-i încetinească.

Nu era nimeni acolo. Doar cineva care vorbea la radio. Jude ştia asta. Tonurile joase nu erau destul de joase, vocea însăşi era uşor aplatizată. Sunetele pot sugera forme, pot zugrăvi imaginea bulei de aer în care li s-a dat formă. O voce dintr-un puţ are un ecou adânc, rotund, pe când o voce dintr-un dulap pare comprimată, stoarsă de toată plinătatea ei. Muzica este şi geometrie. Ceea ce auzea el acum era o voce prinsă într-o cutie. Danny uitase să închidă radioul.

Deschise uşa biroului, îşi vârî capul înăuntru. Becurile erau stinse şi cum soarele era în cealaltă parte a clădirii, încăperea era scufundată în umbre albastre. Combina stereo din birou era a treia cea mai proastă din casă, însă tot mai bună ca majoritatea combinelor stereo pentru uz domestic, o unitate compusă din mai multe componente Onkyo închisă într-un dulap de sticlă de lângă răcitorul de apă. Ledurile erau aprinse, un verde nenatural, culoarea obiectelor privite prin ochelari cu infraroşu, cu excepţia unei singure dungi verticale roşii, un indicator rubiniu care arăta frecvenţa pe care era acordat radioul. Indicatorul era o fantă îngustă, de forma unei pupile de pisică, şi părea să se uite la birou cu o fascinaţie stranie, imobilă.

„Cât de rece va fi în noaptea asta?” zise bărbatul de la radio pe un ton răguşit, aproape abraziv. Un grăsan, judecând după felul în care şuiera când expira. „Trebuie să ne facem griji că vom găsi vagabonzi îngheţaţi pe pământ?”

„Grija dumneavoastră pentru bunăstarea celor fără casă este emoţionantă”, zise al doilea bărbat, acesta pe o voce puţin subţire, stridentă.

Era WFUM, unde majoritatea formaţiilor aveau nume de dezastre fatale (Anthrax) sau de stări decadente (Rancid[1]), şi unde pe dj-i îi preocupau cu precădere lăţeii, stripteuzele şi amuzantele acte de umilire ale căror victime erau săracii, infirmii şi vârstnicii. Se ştia că difuzează muzica lui Jude, mai mult sau mai puţin constant, motiv pentru care Danny îşi ţinea radioul acordat pe frecvenţa lor, ca act deopotrivă de loialitate şi de linguşire. La drept vorbind, Jude bănuia că Danny nu avea nicio preferinţă muzicală clar definită, nicio părere pro sau contra, şi că radioul era doar zgomot de fond, echivalentul auditiv al tapetului. Dacă ar fi lucrat pentru Enya, Danny, în vreme ce i-ar fi răspuns la e-mail-uri şi ar fi trimis faxuri, ar fi fredonat bucuros imnuri celtice.

Jude intră în cameră cu gândul de a închide combina, dar nu ajunse departe când pasul îi încremeni, o amintire străpungându-i gândurile. În urmă cu o oră fusese afară cu câinii. Stătuse la capătul drumului de acces, bucurându-se de tăria aerului, de înţepăturile pe care le simţea în obraji. Cineva la capătul drumului ardea o grămadă de frunze căzute şi lemne putrede, iar vagul iz al fumului aromat îi făcuse şi el plăcere.

Danny ieşise din birou, strângându-şi jacheta în jurul corpului, în drum spre casă. Stătuseră la poveşti un moment – sau, mai precis, Danny bătuse din gură în vreme ce el privise câinii şi încercase să nu-l audă. Te puteai întotdeauna baza pe Danny Wooten când voiai să pui capăt unei perioade de tăcere divină.

Tăcere. În spatele lui Danny, în birou, era tăcere. Jude îşi amintea croncănitul ciorilor şi fluxul neîntrerupt al sporovăielii lui Danny, dar nu şi sunetul radioului venind din biroul din spatele lui. Dacă fusese deschis, Jude era de părere că l-ar fi auzit. Avea auzul la fel de ascuţit ca oricând. Supravieţuise, imposibil de crezut, tuturor încercărilor la care îl supusese de-a lungul ultimilor treizeci de ani. Prin comparaţie, toboşarul lui, Kenny Morlix, singurul membru care supravieţuise din formaţia originală, suferea de acufenă acută, nu-şi auzea nici soţia atunci când ea îi striga în faţă.

Jude porni iar din loc, dar se simţea din nou stingher. Nu dintr-un motiv anume, ci din toate motivele. Era întunecimea din birou şi ochiul roşu care-l privea din mijlocul combinei. Era ideea că radioul nu fusese deschis acum o oră, când Danny stătuse în uşa deschisă a biroului trăgându-şi fermoarul jachetei. Era gândul că cineva trecuse recent prin birou şi încă putea să fie pe aproape, poate privindu-l din întunericul băii, unde uşa era întredeschisă – un gând paranoic, care nu-i stătea în fire, însă chiar şi aşa imposibil de negat. Întinse mâna spre butonul de închidere al combinei, nemaiascultând cu adevărat, cu ochii la uşa

aceea. Se întrebă ce ar face dacă ar începe să se deschidă.

Meteorologul spuse: „… rece şi uscat datorită frontului atmosferic ce împinge aerul cald spre sud. Morţii-i trag pe vii în jos. Jos în frig. Jos în văgăună. O să mo…”

Jude atinse butonul cu degetul mare şi îl apăsă exact când recunoscu ceea ce se spunea. Tresări, speriat, şi apăsă iar butonul, dorind să audă vocea din nou şi să înţeleagă despre ce naiba vorbise meteorologul.

Numai că meteorologul terminase de vorbit şi în locul lui intrase dj-ul: „… nouă or să ne îngheţe cururile, da’ lui Kurt Cobain i-e cald în iad. V-aţi prins.”

O chitară se tângui, un sunet ascuţit, oscilant, care continuă şi iar continuă fără vreo melodie sau vreun scop clar, ci poate doar acela de a-l scoate din minţi pe ascultător. Frazele de deschidere ale piesei „I Hate Myself and I Want to Die” de Nirvana. Despre asta să fi vorbit meteorologul? Spusese ceva despre moarte. Jude mai apăsă o dată butonul, recufundând încăperea în tăcere.

Nu dură mult. Telefonul prinse viaţă, chiar în spatele lui, o răbufnire neaşteptată de sunet care făcu din nou pulsul lui Jude să prindă viteză. Aruncă o privire fioroasă spre masa lui Danny, întrebându-se cine putea să sune pe linia de la birou la ora aceea. Se duse după masa de lucru ca să se uite la identitatea apelantului. Era un număr cu 985, pe care îl identifică imediat ca fiind un prefix din estul Louisianei. Numele care apăru era COWSZYNSKI, M.

Numai că Jude ştia, chiar şi fără să ridice receptorul, că de fapt nu era Cowzynski, M. la celălalt capăt al firului. Asta numai dacă nu avusese loc vreun miracol medical. Aproape că nici nu ridică receptorul, dar apoi îşi spuse că poate suna Arlene Wade ca să-i spună că Martin a murit, caz în care va trebui să discute cu ea mai devreme sau mai târziu, fie că voia, fie că nu.

— Alo, zise.

— Alo, Justin, spuse Arlene.

Îi era mătuşă prin alianţă, cumnata mamei lui, şi asistentă medicală cu licenţă, deşi în ultimele treisprezece luni singurul ei pacient fusese tatăl lui Jude. Avea şaizeci şi nouă de ani şi o voce nazală, melodioasă. Pentru ea, el va fi întotdeauna doar Justin Cowzynski.

— Cum eşti, Arlene?

— Sunt la fel ca oricând. Ştii tu. Eu şi câinele ne înţelegem bine. Deşi el nu se mai poate ridica aşa des, fiindcă e aşa gras şi-l dor genunchii. Dar nu te sun ca să-ţi vorbesc despre mine sau despre câine. Sun în legătură cu tatăl tău.

De parcă putea exista alt motiv pentru telefonul ei. Pe fir se auzea zgomot de fond. Jude fusese intervievat la telefon de o personalitate radio din Beijing şi primise telefoane de la Brian Johnson din Australia, dar legătura fusese mereu clară de parcă ar fi fost sunat de la câteva case depărtare. Însă, din cine ştie ce motiv, apelurile din Moore's Corner, Louisiana, erau pârâitoare şi slabe, ca un post AM de radio aflat puţin prea departe ca să fie recepţionat cum se cuvine. Voci implicate în alte apeluri telefonice intrau şi ieşeau de pe fir, vag audibile vreme de câteva momente, după care dispăreau. Poate că în Baton Rouge aveau legături la internet de mare viteză, dar în orăşelele din mlaştinile de la nord de lacul Pontchartrain, dacă voiai o legătură de mare viteză cu restul lumii, te urcai în maşină şi te duceai în altă parte.

— În ultimele luni i-am dat mâncare cu linguriţa. Chestii moi pe care să nu trebuiască să le mestece. Îi plăceau steluţele alea. Paste făinoase. Şi crema de vanilie. N-am întâlnit niciodată o persoană pe moarte care să nu vrea cremă de ou şi lapte.

— Mă surprinde. Nu s-a dat niciodată în vânt după dulciuri. Eşti sigură?

— Cine are grijă de el?

— Tu.

— Ei, atunci se pare că sunt sigură.

— Bine.

— Din cauza asta şi sun. Nu vrea să mai mănânce cremă sau steluţe sau orice altceva. Se îneacă pur şi simplu cu orice-i pun în gură. Nu poate să înghită. Doctorul Newland a venit să-l consulte ieri. Crede că tatăl tău a suferit o nouă cădere.

— O comoţie cerebrală.

Nu era tocmai o întrebare.

— Nu una care să-l răpună. Dacă avea una d-aia, n-ar fi încăput îndoială. Ar fi mort. Asta a fost una dintre alea minore. Nu ştii niciodată când are una dintr-astea. Mai ales când e ca acuma, când se uită-n gol. N-a spus o vorbă cuiva de două luni. N-o să mai spună niciodată.

— E la spital?

— Nu. Îl putem îngriji la fel de bine sau chiar mai bine aici. Eu stau cu el şi doctorul Newland vine zilnic. Dar îl putem trimite la spital. Ar fi mai ieftin acolo, dacă asta contează pentru tine.

— Nu contează. Să ţină paturile de la spital pentru cei care chiar se însănătoşesc în ele.

— N-o să te contrazic aici. Prea mulţi oameni mor în spitale, iar dacă nu poţi fi ajutat, începi să te întrebi de ce.

— Şi ce-o să faci cu el dacă nu mănâncă? Ce se întâmplă acum?

Întrebarea fu întâmpinată cu un moment de tăcere. Avea impresia că o luase prin surprindere. Tonul ei, când vorbi din nou, era deopotrivă uşor rezonabil şi rugător, tonul unei femei care explică durul adevăr unui copil.

— Păi. Asta depinde de tine, nu de mine, Justin. Doctorul Newland poate să-i bage un tub pentru hrană şi-o s-o mai ducă o vreme aşa, dacă asta vrei. Până mai are încă o cădere mică şi uită cum să respire. Sau îl putem pur şi simplu lăsa în pace. N-o să-şi mai revină niciodată, nu la optzeci şi cinci de ani. Nu-i ca şi când ar pierde cei mai frumoşi ani. E pregătit să facă pasul. Tu eşti?

Jude se gândi, dar nu spuse că el era pregătit de mai bine de patruzeci de ani. Îşi imaginase de câteva ori acest moment – poate era cinstit să spună că visase chiar la el cu ochii deschişi – dar acum că venise, era surprins să vadă că-l durea stomacul.

Când răspunse, însă, vocea lui era sigură şi nedisimulată.

— Bine, Arlene. Fără tub. Dacă tu spui că e timpul, mie îmi ajunge. Ţine-mă la curent, bine?

Dar ea nu terminase încă. Scoase un sunet de nerăbdare, un soi de exaltare rigidă, şi spuse:

— Nu vii încoace?

Jude stătea la masa lui Danny, încruntându-se, confuz. Conversaţia sărise de la un lucru la altul, fără semn, ca un ac ce sare pe un disc de la o piesă la următoarea.

— De ce să vin?

— Nu vrei să-l vezi înainte să ne părăsească?

Nu. Nu-şi văzuse tatăl, nu stătuse în aceeaşi cameră cu el, de trei decenii. Nu voia să-l vadă pe bătrân înainte să ne părăsească, şi nu voia să se uite la el după. Nu plănuia nici măcar să participe la înmormântare, deşi el va plăti cheltuielile pe care le implica. Jude se temea de ce ar putea simţi – sau ce n-ar simţi. Va plăti tot ce trebuia plătit ca să nu se mai vadă niciodată în compania tatălui său. Acesta era cel mai bun lucru pe care-l puteai avea cu bani: distanţă.

Dar nu putea să-i spună lucrurile acestea lui Arlene Wade, cum nu putea să-i spună nici că aştepta moartea babacului de la vârsta de paisprezece ani. În schimb, răspunse:

— Şi-ar da măcar seama că sunt acolo?

— E greu de spus ce ştie şi ce nu. E conştient de prezenţa oamenilor în cameră cu el. Întoarce ochii ca să-i vadă cum vin şi se duc. Dar, în ultima vreme, a fost mai puţin receptiv. Se întâmplă, odată ce ţi s-au ars destule beculeţe.

— Nu pot să vin. Săptămâna asta nu pot, zise Jude, apelând la cea

mai uşoară minciună. Crezu că astfel discuţia se încheiase, şi era pregătit să-şi ia rămas bun. Apoi se surprinse punând o întrebare, una care nu ştia că-i stătea în gând până când nu se auzi că o rosteşte.

— O să-i fie greu.

— Să moară? Nu. Când un bătrân ajunge în starea asta, se stinge destul de repede dacă nu-i intubat. Nu suferă deloc.

— Eşti sigură de asta?

— De ce? întrebă ea. Eşti dezamăgit?

5

Patruzeci de minute mai târziu, Jude intră în baie ca să-şi moaie picioarele – mărimea 48, cu platfus, o sursă constantă de durere pentru el – şi o găsi pe Georgia aplecată peste chiuvetă, sugându-şi degetul mare. Avea pe ea un tricou şi pantalonii de pijama imprimaţi cu un desen simpatic de figurine mici şi roşii care puteau fi inimioare. Doar când se apropie văzu că toate acele figurine roşii erau de fapt nişte şobolani morţi, scofâlciţi.

Se aplecă peste ea şi-i scoase degetul din gură ca să-l inspecteze. Vârful era umflat şi avea pe el o băşică albă, moale. Dădu drumul mâinii ei şi se întoarse dezinteresat cu spatele, trăgând un prosop de pe calorifer şi aruncându-şi-l peste umăr.

— Ar trebui să pui ceva pe el, zise. Înainte să se infecteze şi să putrezească. Dansatoarele la bară cu deformări vizibile au mai puţin de lucru.

— Eşti un nemernic tare înţelegător, ştii asta?

— Dacă vrei înţelegere, du-te şi fute-te cu James Taylor.

Se uită peste umăr la ea cum ieşea cu paşi hotărâţi. Imediat ce o spuse, o parte din el îşi dori să o poată retracta. Dar nu-şi retractă cuvintele. Cu brăţările lor ţintuite şi ruj negru, lucios, de fete moarte, fetele ca Georgia îşi doreau duritate. Voiau să-şi demonstreze ceva despre cât de mult pot suporta, să demonstreze că sunt dure. Din cauza asta veneau la el, nu în ciuda cuvintelor pe care li le spunea sau a felului în care le trata, ci datorită acelor lucruri. Nu voia să lase pe nimeni să plece dezamăgit. Şi era de la sine înţeles că, mai devreme sau mai târziu, ele aveau să plece.

Sau cel puţin *el* înţelegea lucrul ăsta, iar dacă fetele nu-l pricepeau la început, întotdeauna li se lumina mintea până la urmă.

6

Unul dintre câini era în casă.

Jude se trezi cu puţin după trei noaptea din cauza zgomotului pe care îl făcea plimbându-se în hol, un foşnet şi un fâsâit fără încetare, o bufnitură înfundată în perete.

Îi pusese în ţarc înainte de lăsarea întunericului şi îşi amintea foarte bine că făcuse asta, dar faptul nu-l preocupă în primele câteva momente după ce se trezi. Unul dintre ei ajunsese cumva în casă, atâta tot.

Rămase unde era un moment, încă ameţit şi amorţit de somn. O dâră albastră de lumină a lunii cădea peste Georgia, care dormea pe burtă la stânga lui. Visând, cu faţa relaxată şi curăţată de tot machiajul, arăta aproape feciorelnic, şi el simţi o bruscă tandreţe faţă de ea – asta, dar şi o stranie senzaţie de ruşine pentru că se afla în pat cu ea.

— Angus? murmură el. Bon?

Georgia nu se mişcă. Acum nu mai auzea nimic în hol. Se strecură afară din pat. Umezeala şi frigul îl luară prin surprindere. Fusese cea mai răcoroasă zi din ultimele câteva luni bune, prima adevărată zi de toamnă, iar acum în aer era o răceală muşcătoare, persistentă, ceea ce însemna că afară trebuie să fie şi mai rece. Poate din cauza aceasta se aflau câinii în casă. Poate că săpaseră pe sub peretele ţarcului şi intraseră cumva în casă, disperaţi să se încălzească. Dar asta nu avea sens. Aveau un ţarc exterior, dar aveau şi unul interior, se puteau duce în hambarul încălzit dacă le era frig. Porni spre uşă, ca să arunce o ocheadă în hol, apoi ezită la geam şi trase de un colţ al draperiei ca să se uite afară.

Câinii erau în jumătatea exterioară a ţarcului, amândoi, lângă peretele hambarului. Angus se plimba de colo-colo pe paie, cu corpul lui lung şi lucios, cu mişcări laterale agitate. Bon şedea afectată într-un colţ. Ţinea capul ridicat şi ochii aţintiţi spre geamul lui Jude – spre el. Ochii ei străluceau într-o nuanţă nenaturală de verde în întuneric. Era prea nemişcată, prea nu clipea, ca o statuie a unui câine în loc de un câine în carne şi oase.

Era un şoc să se uite pe geam şi s-o vadă cum îl priveşte ţintă, ca şi când ar fi pândit geamul cine ştie de când, aşteptându-l să se arate. Şi mai rău însă era gândul că altceva se afla atunci în casă şi se lovea de toate lucrurile în hol.

Jude aruncă o privire la panoul de securitate de lângă uşa dormitorului. Casa era monitorizată, înăuntru şi afară, de o sumedenie de senzori de mişcare. Câinii nu erau destul de mari ca să-i declanşeze, dar un om în toată firea îi putea pune la lucru, iar panoul ar fi arătat că într-o parte sau alta a casei este mişcare.

Afişajul, însă, arăta o lumină verde constantă şi spunea doar SISTEM PREGĂTIT. Jude se întrebă dacă cipul era destul de deştept ca să poată face diferenţa dintre un câine şi un psihopat gol care se fâţâie în patru labe cu un cuţit între dinţi.

Jude avea o armă, dar se afla în studioul lui de înregistrări privat, în seif. Întinse mâna după chitara Dobro sprijinită de perete. Lui nu-i plăcuse niciodată să zdrobească chitare doar pentru efectul scenic. O făcuse tatăl lui, în schimb, îi zdrobise chiar prima lui chitară, într-o primă încercare de a-l face să renunţe la ambiţiile sale muzicale. Jude nu se văzuse în stare să repete actul, nici măcar pe scenă, pentru spectacol, când îşi putea permite toate chitarele din lume. Era însă absolut dispus să folosească una ca armă de autoapărare. Într-un sens, presupunea că întotdeauna le folosise ca arme.

Auzi o scândură a duşumelei din hol pârâind, apoi alta, apoi un suspin, ca şi când cineva s-ar fi aşezat. Pulsul îi crescu. Deschise uşa.

Dar holul era gol. Înaintă prin dreptunghiurile lungi de lumină glacială care intra prin lucarne. Se opri la fiecare uşă închisă, ascultă, apoi aruncă o privire înăuntru. O pătură aruncată peste un scaun semăna, pentru un moment, cu un pitic deformat care se holba la el. Într-o altă cameră găsi o siluetă înaltă, costelivă, stând în spatele uşii şi, cu inima începând să-i bubuie în piept, aproape că lovi cu chitara, dar apoi îşi dădu seama că era un cuier, şi tot aerul îi ieşi într-un şuvoi luctuos din plămâni.

În studio, la capătul holului, se gândi să ia arma, dar n-o făcu. Nu voia să o aibă la el – nu pentru că se temea să o folosească, ci pentru că nu se temea destul de tare. Era aşa încordat că putea reacţiona la o mişcare bruscă în întuneric apăsând trăgaciul şi făcând o gaură în Danny Wooten sau în menajeră, deşi nu reuşea să-şi închipuie ce ar fi putut căuta ei în casă, furişându-se, la o asemenea oră. Se întoarse în coridor şi coborî la parter.

Căută peste tot şi nu găsi decât umbre şi nemişcare, lucru care ar fi trebuit să-l liniştească, dar nu o făcu. Nu era nemişcarea aceea normală; era nemişcarea şocului care urmează după explozia unei bombe capcană. Timpanele îi bubuiau din cauza presiunii acelei tăceri, o linişte înfiorătoare.

Nu putea fi relaxat, dar la baza scărilor aşa se prefăcu, o şaradă pe care o puse în scenă doar pentru el însuşi. Sprijini chitara de perete şi expiră zgomotos.

— Ce dracu' faci? zise.

Pe atunci era aşa tensionat că se sperie de propria sa voce – îi trimise un fior rece, furnicător pe antebraţe în sus. Nu mai vorbise

niciodată singur.

Urcă scările şi porni înapoi pe hol spre dormitor. Privirea îi plană spre un bătrân care şedea într-un scaun antic în stil Shaker lângă perete. Imediat ce Jude îl văzu, pulsul i se acceleră şi el îşi feri privirea, îşi fixă ochii pe uşa dormitorului, aşa încât nu-l mai putea vedea pe bătrân decât la marginea câmpului vizual. În momentele următoare, Jude simţi că era o chestiune de viaţă şi de moarte să nu aibă contact vizual cu bătrânul, să nu dea niciun semn că l-a văzut. Nu l-a văzut, îşi spuse Jude. Nu era nimeni acolo.

Bătrânul îşi ţinea capul lăsat în jos. Pălăria şi-o pusese pe genunchi. Părul îi era un desiş de ţepi, strălucind ca după prima chiciură. Nasturii de la sacou scăpărau în semiîntuneric, reflectând lumina lunii. Jude recunoscu numaidecât costumul. Îl văzuse ultima dată împăturit în cutia neagră sub formă de inimă care ajunsese în fundul dulapului său. Bătrânul avea ochii închişi.

Inima lui Jude bubuia şi-i venea foarte greu să respire, dar continuă drumul spre uşa dormitorului, care se afla exact în capătul holului. Când trecu pe lângă scaunul în stil Shaker, lângă peretele din stânga, atinse cu piciorul genunchele bătrânului, şi fantoma ridică fruntea. Dar pe atunci Jude trecuse deja de el, aproape că era la uşă. Avea grijă să nu alerge. Nu conta pentru el dacă bătrânul se uita la spatele lui, atâta timp cât nu aveau contact vizual reciproc, şi pe deasupra, nu exista niciun bătrân.

Intră în dormitor şi închise uşor uşa în urma sa. Se duse direct în pat şi imediat ce intră sub cuverturi începu să tremure. O parte din el voia să se rostogolească lângă Georgia şi s-o ia în braţe, să se lase încălzit de corpul ei, să scape astfel de fiori, dar rămase pe partea lui de pat, ca să n-o trezească. Se uită ţintă în tavan.

Georgia nu avea astâmpăr şi gemea tristă în somn.

7

Nu se aştepta să adoarmă, dar somnul îl fură la prima mijire a sorilor şi se trezi necaracteristic de târziu, după nouă. Georgia era pe partea ei, cu mâna ei mică pe pieptul lui şi respirându-i blând în umăr. Jude se strecură afară din pat şi departe de ea, ieşi în hol şi coborî scările.

Chitara Dobro stătea sprijinită de perete, acolo unde o lăsase. La vederea ei, inima îi tresări. Încercase să pretindă că nu văzuse ceea ce văzuse în acea noapte. Îşi stabilise obiectivul de a nu se gândi la aia. Însă iată chitara.

Când se uită pe geam, văzu maşina lui Danny parcată lângă hambar.

Nu avea ce să-i spună lui Danny şi niciun motiv pentru care să-l deranjeze, dar într-o clipă era la uşa biroului. Nu se putu înfrâna. Nevoia stringentă de a se afla în compania unui alt om, cineva treaz şi raţional şi cu capul plin de prostiile cotidiene, era irezistibilă.

Danny vorbea la telefon, lăsat pe spate în scaunul de birou şi râzând din cine ştie ce cauză. Era îmbrăcat tot în jacheta lui de velur. Nu era nevoie ca Jude să întrebe de ce. El însuşi avea un halat tras peste umeri şi se strângea în braţe pe sub el. Biroul era plin de-o răceală jilavă.

Danny îl văzu pe Jude uitându-se după uşă şi-i făcu cu ochiul, un alt obicei linguşitor de la Hollywood de-al său, dar în această dimineaţă pe Jude nu-l deranjă. Apoi Danny văzu ceva pe chipul lui Jude şi se încruntă. Articulă pe muţeşte cuvintele „Eşti bine?". Jude nu răspunse. Jude nu ştia.

Danny îşi expedie partenerul de discuţie telefonică, apoi se roti în scaun şi-i arătă o expresie preocupată.

— Ce se întâmplă, şefu'? Arăţi ca dracu', futu-i.

Jude zise:

— A venit fantoma.

— O, adevărat? întrebă Danny, luminându-se. Apoi se strânse singur în braţe, mimând înfrigurarea. Înclină din cap spre telefon. Ăia erau cei cu încălzirea. Locul ăsta-i un mormânt afurisit. Or să trimită un tip aici ca să verifice boilerul în scurt timp.

— Vreau s-o sun.

— Pe cine?

— Pe femeia care ne-a vândut fantoma.

Danny coborî o sprânceană şi o ridică pe cealaltă, făcând o faţă care spunea că îl pierduse pe Jude pe undeva.

— Cum adică, a venit fantoma?

— Ce am comandat. A venit. Vreau să o sun. Vreau să aflu câte ceva.

Danny păru să aibă nevoie de un moment pentru procesarea acestor informaţii. Se roti pe jumătate spre computer şi luă telefonul, dar privirea îi rămase fixată asupra lui Jude. Spuse:

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Nu, răspunse el. Mă duc să văd de câini. Găseşte numărul, bine?

Ieşi afară în halat şi chiloţi, ca să le dea drumul lui Bon şi Angus din ţarc. Temperatura era sub zece grade, iar aerul era albit de-o ceaţă fină. Totuşi, era clar preferată frigului umed şi lipicios din casă. Angus îl linse pe mână, limba lui aspră şi încinsă şi aşa reală că, pentru un moment, Jude simţi un fior de gratitudine aproape dureros. Era

bucuros să se afle între câini, cu mirosul lor de blană udă şi cu pofta lor de joacă. Alergară pe lângă el, fugărindu-se, apoi se întoarseră în goană, Angus dând s-o muşte pe Bon de coadă.

Tatăl lui tratase câinii familiei mai bine decât îl tratase vreodată pe Jude, sau pe mama lui Jude. Cu timpul, Jude se molipsise şi ajunsese să-i trateze pe câini mai bine decât pe el însuşi. Mare parte din viaţă împărţise patul cu câini, dormind cu câte unul de fiecare parte şi uneori cu un al treilea la picioare, fusese inseparabil de haita nespălată, primitivă, înţesată de căpuşe a tatălui său. Nimic nu-i amintea de cine era, şi de unde venise, mai repede decât mirosul greu de câine, şi pe când reintră în casă, se simţea mai sigur, mai în pielea lui.

Când călcă pragul biroului, Danny spunea în receptor:

— Mulţumesc mult de tot. Puteţi aştepta o clipă să vi-l dau pe domnul Coyne?

Apăsă un buton, întinse receptorul.

— O cheamă Jessica Price. Din Florida.

Când Jude luă receptorul, îşi dădu seama că aceasta era prima dată când auzea numele întreg al femeii. Când dăduse banii pe fantomă, pur şi simplu nu fusese curios, deşi acum i se părea că era genul de lucru de care ar fi trebuit să se intereseze.

Se încruntă. Avea un nume perfect normal, dar din cine ştie ce motiv îi reţinu atenţia. Nu credea că-l auzise înainte, dar era aşa uşor de uitat că-i venea greu să fie sigur.

Jude duse receptorul la ureche şi încuviinţă din cap. Danny apăsă butonul din nou pentru a redeschide linia.

— Jessica. Bună. Judas Coyne.

— Cum v-a plăcut costumul, domnule Coyne? întrebă ea.

Vocea ei avea un delicat accent sudist, iar tonul era tihnit şi plăcut… şi încă ceva. Era o aluzie în el, o dulce, tachinantă aluzie la ceva aidoma zeflemelei.

— Cum arăta? întrebă Judas. Nu întârziase niciodată să treacă direct la subiect. Tatăl dumitale vitreg.

— Reese, dragă, zise femeia, adresându-se altcuiva, nu lui Jude. Reese, vrei să închizi televizorul şi să te duci afară?

O fată, departe în fundal, articulă nişte vorbe ţâfnoase de împotrivire.

— Pentru că vorbesc la telefon.

Fata mai spuse ceva.

— Pentru că nu te priveşte pe tine. Du-te, acum. Du-te.

O uşă de plasă se trânti. Femeia suspină, un sunet apăsat care spunea „copiii ăştia!”, după care i se adresă lui Jude:

— L-aţi văzut? Ce-ar fi să-mi spuneţi dumneavoastră cum credeţi că

arată şi eu am să vă spun dacă aveţi dreptate.

Îşi bătea joc de el. Asta făcea.

— Îl trimit înapoi, îi zise Jude.

— Costumul? N-aveţi decât. Puteţi să-mi trimiteţi costumul înapoi. Asta nu înseamnă că o să vină şi el. Banii nu se returnează, domnul Coyne. Marfa nu se schimbă.

Danny se uita cu ochi mari la Jude, îi zâmbea nedumerit, cu fruntea încreţită de gânduri. Jude observă atunci sunetul propriei sale respiraţii, aspre şi profunde. Se chinui să-şi caute cuvintele, să ştie ce să spună.

Femeia vorbi prima.

— E frig acolo? Pun pariu că e frig. O să se facă mult mai frig până să termine el.

— Ce urmăreşti să obţii? Mai mulţi bani? N-o să pui laba pe ei.

— S-a întors acasă şi s-a sinucis, cretinule, zise ea, Jessica Price din Florida, al cărei nume îi era necunoscut, dar poate nu aşa necunoscut cum i-ar fi plăcut lui. Vocea ei îşi pierduse brusc, fără veste, lustrul de umor degajat. După ce ai terminat cu ea, şi-a tăiat venele în casă. Tatăl nostru vitreg e cel care a găsit-o. Ar fi făcut orice pentru tine, iar tu te-ai debarasat de ea ca şi când ar fi fost un gunoi.

Florida.

Florida. Simţi o durere bruscă în plexul solar, o senzaţie de greutate rece, apăsătoare. În acelaşi moment, mintea păru să i se limpezească, să se scuture de pânzele de păianjen ale epuizării şi fricii superstiţioase. Fata fusese întotdeauna Florida pentru el, dar numele ei adevărat era de fapt Anna May McDermott. Ghicea viitorul, cunoştea tarotul şi chiromanţia. Ea şi sora ei mai mare învăţaseră amândouă cum de la tatăl lor vitreg, care fusese hipnotizator de meserie, ultima speranţă a fumătorilor şi a femeilor grase scârbite de propriul lor corp care voiau să pună capăt relaţiei lor cu ţigările şi cu batoanele de ciocolată. Dar, în weekenduri, tatăl vitreg al Annei îşi închiria serviciile de mediu şi îşi folosea pendula de hipnotizator, o lamă de argint pe un lanţ de aur, ca să găsească obiecte pierdute şi ca să le spună oamenilor unde să-şi sape puţurile. O atârna deasupra corpurilor celor bolnavi ca să le vindece aurele şi să le încetinească înfometatele cancere, vorbea cu morţii cu ajutorul ei, făcând-o să se legene deasupra unei table Ouija. Dar hipnotismul era specialitatea sa: *Acum te poţi relaxa. Poţi închide ochii. Ascultă-mi doar vocea.*

Jessica Price vorbea din nou.

— Înainte să moară tatăl meu vitreg, mi-a spus ce să fac, cum să iau legătura cu tine şi cum să-ţi trimit costumul lui şi ce se va întâmpla după aceea. A spus c-o să aibă el grijă de tine, cretin urât, împuţit şi

fără talent.

Era Jessica Price, nu McDermott, pentru că se căsătorise şi acum era văduvă. Jude avea impresia că soţul ei fusese un rezervist care o mierlise în Tikrit, deşi îşi amintea că Anne îi spusese asta. Nu era sigur dacă Anne amintise vreodată numele după căsătorie al surorii ei mai mari, deşi îi spusese odată că Jessica îl urmase pe tatăl lor vitreg în profesia de hipnotizator. Anne spusese că sora ei făcea aproape şaptezeci de mii de dolari pe an din asta.

Jude spuse:

— De ce-a trebuit să cumpăr costumul? De ce nu mi l-ai trimis pur şi simplu?

Calmul din propria sa voce era o sursă de satisfacţie pentru el. Părea aproape mai calm decât ea.

— Dacă nu plăteai, fantoma nu-ţi aparţinea cu adevărat. Trebuia să plăteşti. Şi, băiete, chiar c-o să plăteşti.

— De unde ştiai c-o să-l cumpăr?

— Ţi-am trimis un e-mail, nu-i aşa? Anna mi-a spus totul despre mica ta colecţie de obsedat… micuţele tale căcaturi perverse şi oh-culte. M-am gândit că n-o să te poţi abţine.

— Putea să-l cumpere altcineva. Ceilalţi licita…

— N-a mai fost nicio altă ofertă. Doar a ta. Eu am făcut celelalte oferte, iar licitaţia nu avea să se ţină până când nu făceai tu o ofertă. Cum îţi place achiziţia? Asta sperai să fie? O, te aşteaptă mari distracţii. O să cheltuiesc ăia o mie de dolari pe care mi i-ai dat pentru fantoma tatălui meu vitreg pe un buchet de flori pentru înmormântarea ta. O să fie un aranjament al naibii de frumos.

Poţi să pleci, gândi Jude. Pleacă pur şi simplu din casă. Lasă costumul omului mort şi pe omul mort în urmă. Du-o pe Georgia într-o excursie la L.A. Strânge vreo două valize şi în trei ore sunteţi în avion. Danny poate pregăti totul, Danny poate…

De parcă ar fi vorbit cu voce tare, Jessica Price spuse:

— N-ai decât să te cazezi la un hotel. Vezi ce se întâmplă. Oriunde te-ai duce, el o să fie acolo. Când te trezeşti, el o să stea la piciorul patului tău.

Femeia începea să râdă.

— O să mori şi o să simţi mâna lui rece peste gură.

— Deci Anna locuia la tine când s-a sinucis? întrebă el.

Încă stăpân pe sine. Încă perfect calm.

O pauză. Sora furioasă nu avea aer, îi trebui un moment înainte să poată răspunde. Jude auzea în fundal zgomotul produs de un aspersor, copii strigând în stradă.

Jessica spuse:

— Era singurul loc pe care îl avea. Era deprimată. Întotdeauna a fost o fire deprimată, dar tu i-ai înrăutăţit situaţia. Se simţea prea mizerabil ca să iasă din casă, să ceară ajutor, să se vadă cu cineva, oricine. Ai făcut-o să se urască. Ai făcut-o să-şi dorească să moară.

— Ce te face să crezi că s-a sinucis din cauza mea? Te-ai gândit vreodată că picătura care a umplut paharul a fost plăcerea tovărăşiei tale? Dacă ar trebui să te ascult toată ziua, probabil că şi eu mi-aş dori să-mi tai venele.

— Tu o să mori… ripostă ea.

El o întrerupse:

— Găseşte o replică nouă. Şi cât te munceşti la asta, uite încă ceva la care să te gândeşti: cunosc şi eu câteva suflete furioase. Conduc motociclete Harley, locuiesc în rulote, le curge metamfetamină prin vene, îşi abuzează copiii şi îşi împuşcă nevestele. Voi le spuneţi jigodii. Eu le spun fani. Vrei să vezi dacă găsesc câţiva din zona ta care să-ţi facă o vizită de curtoazie?

— N-o să te ajute nimeni, spuse ea, cu vocea strangulată şi tremurând de furie. Blestemul care a fost aruncat asupra ta va atinge pe orice va încerca să te ajute. Nu vei trăi, şi nu va trăi nimeni care-ţi va întinde mâna sau îţi va da alinare.

Recită acestea cu furie, de parcă ar fi fost un discurs pe care îl repetase, lucru pe care probabil îl şi făcuse.

— Toată lumea va fugi de tine sau va suferi aşa cum vei suferi tu. O să mori singur, mă auzi? Singur.

— Nu fi aşa sigură. Dacă dau ortul popii, mi-ar plăcea puţină companie, spuse el. Iar dacă nu pot primi ajutor, poate c-o să vin eu însumi să te vizitez.

Şi trânti receptorul în furcă.

8

Jude fixa cu privirea receptorul negru, pe care încă îl strângea în mâna cu încheieturile degetelor albite, şi îşi asculta ropotul încet, marţial al inimii.

— Şefu', spuse Danny, expirând. Că. Ca. M-aş. *Şefu*', zise şi râse: un râset subţire, şuierat, lipsit de umor. Ce dracu' a fost asta?

Jude îşi forţă mental mâna să se deschidă, în pofida voinţei ei, să dea drumul receptorului. Ştia că Danny pusese o întrebare, dar era ca o voce auzită printr-o uşă închisă, parte dintr-o conversaţie ce are loc într-o altă încăpere, fără nicio legătură cu el.

Începea să-i fie clar că Florida era moartă. Când auzise prima dată de sinuciderea ei – când Jessica Price îi aruncă informaţia în faţă – nu însemnase nimic, pentru că el nu putea lăsa să însemne ceva. Acum, însă, nu avea cum să fugă de ea. Conştientiza moartea ei în propriu-i sânge, care se îngreună şi se îngroşă şi se înstrăină de el.

Nu i se părea posibil că fata putea să fi plecat pe cealaltă lume, că cineva cu care împărţise patul putea fi acum într-un pat de ţărână. Avea douăzeci şi şase – nu, douăzeci şi şapte de ani; avusese douăzeci şi şase când plecase. Când o alungase el. Avusese douăzeci şi şase, dar punea întrebări ca un copil de patru ani. *Te duci des la pescuit pe lacul Pontchartrain? Care a fost cel mai bun câine pe care l-ai avut vreodată? Ce crezi că se întâmplă cu noi când murim?* Destule întrebări ca să-l scoată din minţi.

Fata se temea că îşi pierde sănătatea mentală. Era deprimată. Nu o deprimare în rând cu moda, aşa cum aveau unele fetişcane *goth,* ci din aceea clinică. Fusese copleşită de ea în ultimele două luni pe care le petrecuseră împreună, nu dormea, plângea fără motiv, uita să se îmbrace, se uita la televizor ore în şir fără să-l deschidă, răspundea la telefon când acesta suna, dar apoi nu spunea nimic, stătea doar acolo cu receptorul în mână, de parcă ar fi fost scoasă din priză.

Dar înainte de asta fuseseră zilele de vară în hambar cât timp el reconstruise Mustangul. Fuseseră John Prine la radio, dulcele miros al fânului cocându-se în căldură şi după-amiezi pline de leneşe, inutile întrebări – o interogaţie nesfârşită care era, pe rând, obositoare, amuzantă şi erotică. Fusese corpul ei, tatuat şi alb ca zăpada, cu genunchii osoşi şi coapsele uscate ale unei alergătoare de cursă lungă. Fusese răsuflarea ei pe gâtul lui.

— Hei, făcu Danny. Întinse mâna şi degetele lui îl prinseră pe Jude de încheietură. La atingerea sa, mâna lui Jude tresări, eliberând receptorul. O să fii bine?

— Nu ştiu.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Încet, Jude înălţă privirea. Danny se ridică pe jumătate în spatele mesei. Îşi pierduse din culoare şi pistruii roşcovani îi ieşeau în evidenţă pe fundalul alb al obrajilor.

Danny fusese prietenul ei, în felul neamenințător, degajat, uşor impersonal în care devenea prietenul tuturor iubitelor lui Jude. El juca rolul amicului civilizat, înţelegător, cineva în care ele puteau avea încredere că le va păstra secretele, cineva la care se puteau duce pentru o bârfă mică, cineva care oferă intimitate fără subînţeles. Cineva care le spunea lucruri despre Jude pe care Jude nu voia să le spună el

însuşi.

Sora lui Danny luase o supradoză de heroină când Danny era doar în primul an de colegiu. Mama lui se spânzurase şase luni mai târziu şi Danny fusese cel care o descoperise. Corpul ei se bălăngănea de singura grindă din cămară, cu degetele de la picioare îndreptate în jos, rotindu-se în cerculeţe deasupra taburetului răsturnat. Nu trebuia să fii psiholog ca să înţelegi că dubla lovitură primită din partea surorii şi a mamei, moartea lor survenită aproape în acelaşi timp, ucisese şi o parte din Danny, îl încremenise la vârsta de nouăsprezece ani. Deşi nu se dădea cu ojă neagră şi nu purta cercei în buze, într-un fel atracţia lui Danny pentru Jude nu era foarte diferită de a Georgiei, sau a Floridei, sau a oricărei alteia dintre celelalte fete. Jude le colecţiona aproape la fel cum Pied Piper{2} colecţiona şobolani – şi copii. El compunea melodii izvorâte din ură şi perversiune şi durere, iar ele veneau la el, ademenite de muzică, sperând că le va lăsa să cânte cu el.

Jude nu voia să-i spună lui Danny ce-şi făcuse Florida, voia să-l cruţe. Era mai bine să nu-i spună. Nu era sigur cum va reacţiona Danny.

Dar, totuşi, îi spuse.

— Anna. Anna McDermott. Şi-a tăiat venele. Femeia cu care am vorbit era sora ei.

— Florida? întrebă Danny.

Se lăsă înapoi în scaun, care scârţâi sub el. Părea fără suflu, îşi duse mâinile la stomac, de parcă ar fi avut crampe.

— O, căcat. O, futu-i, căcat, zise el suav. Niciun alt cuvânt nu sunase vreodată mai puţin obscen.

Urmă o tăcere. Jude observă, pentru prima dată, că radioul era deschis şi murmura încet. Trent Reznor cânta că era pregătit să-şi abandoneze imperiul de ţărână. Era ciudat să audă Nine Inch Nails la radio chiar atunci. Jude o întâlnise pe Florida în culise la un concert cu Trent Reznor. Ideea morţii ei îl lovi din nou cu forţă, de parcă acum ar fi aflat pentru prima dată. *Te duci des la pescuit pe lacul Pontchartrain?* După care şocul începu să prindă forma unei indignări scârbite. Era aşa inutil şi stupid şi egoist, încât era imposibil să n-o urască puţin, încât să nu-şi dorească să o sune şi să o înjure de toţi sfinţii, doar că nu putea să o sune, pentru că fata era moartă.

— A lăsat vreun mesaj? întrebă Danny.

— Nu ştiu. N-am aflat prea multe de la sora ei. N-a fost cea mai plăcută conversaţie telefonică din lume. Poate ai observat.

Dar Danny nu asculta. El spuse:

— Mergeam din când în când să bem câte un cocteil. Era o puştoaică a naibii de simpatică. Ea şi întrebările ei. M-a întrebat odată dacă am un loc preferat de unde să privesc ploaia în copilărie. Ce întrebarea naibii mai e şi asta? M-a pus să închid ochii şi să-i descriu ce se vedea de la geamul camerei mele când ploua. Vreme de zece minute. Nu ştiai niciodată ce-o să te mai întrebe. Am fost foarte buni prieteni. Nu înţeleg asta. Adică, ştiu că era deprimată. Mi-a spus-o ea. Dar de fapt nu voia să fie. Nu ne-ar fi sunat pe unul dintre noi dacă avea de gând să facă ceva aşa…? Nu ne-ar fi dat şansa de a încerca s-o convingem să nu o facă?

— Se pare că nu.

Danny se micşorase cumva în ultimele minute, se scufundase în sine. Spuse:

— Iar sora ei… sora ei crede că e vina ta? Păi, asta-i… asta-i o nebunie.

Dar vocea lui era slabă, şi Jude avu impresia că nu suna sută la sută sigur pe el.

— Aşa se pare.

— Avea probleme emoţionale cu mult dinainte să te cunoască pe tine, zise Danny, cu puţin mai multă încredere.

— Cred că e pe bază genetică, zise Jude.

Danny se aplecă iar în faţă.

— Mda. Mda. Adică… pentru numele lui Christos! Sora Annei e cea care ţi-a vândut fantoma? Costumul omului ăla mort? Ce dracu' se petrece aici? Ce te-a făcut, totuşi, s-o suni?

Jude nu voia să-i spună lui Danny ce văzuse la ceas de noapte. În momentul acela – pus în faţa crudului adevăr al morţii Floridei – nu mai era întru totul sigur de ceea ce văzuse atunci. Bătrânul care şedea în hol, lângă uşa dormitorului său, la 3 noaptea, pur şi simplu nu mai părea real acum.

— Costumul pe care mi l-a trimis este un fel de ameninţare cu moartea simbolică. Ne-a păcălit să-l cumpărăm. Din cine ştie ce motiv, nu putea să mi-l trimită pur şi simplu, trebuia să plătesc mai întâi pentru el. Cred că se poate spune că sănătatea mintală nu e punctul ei forte. Oricum, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu el imediat ce a venit. Era într-o fututâ cutie neagră sub formă de inimă şi – asta s-ar putea să sune puţin paranoic – avea un ac ascuns înăuntru pus acolo ca să înţepe pe cineva.

— Era un ac ascuns în el? Te-ai înţepat în el?

— Nu. Dar s-a înţepat Georgia destul de rău.

— Se simte bine? Crezi că era înmuiat în ceva?

— Adică în arsenic? Aşa ceva? Nu. Am impresia că Jessica Price din Oraşul Nebunilor, Florida, nu este chiar aşa proastă. E dusă rău de tot cu pluta, dar nu e proastă. Vrea să mă sperie, nu să se ducă la pârnaie. Mi-a spus că fantoma tatălui ei vitreg a venit odată cu costumul şi c-o să-mi facă de petrecanie pentru ce i-am făcut Annei. Acul probabil că era, ştiu şi eu, parte din blestemul voodoo. Am crescut nu departe de Panhandle. Locurile alea sunt ticsite de vagabonzi ştirbi şi mâncători de oposumi cu capul plin de idei ciudate. Te poţi duce la serviciu, la Krispy Kreme, purtând pe cap o coroană de spini şi nimeni n-ar avea nicio tresărire.

— Vrei să sun la poliţie? întrebă Danny.

Începea să-şi recapete stăpânirea. Nu mai avea vocea aşa vlăguită şi părea oarecum mai sigur pe sine.

— Nu.

— Femeia aia ţi-a adus ameninţări cu moartea.

— Cine spune asta?

— Tu o spui. Şi o spun şi eu. Aici am fost şi am auzit totul.

— Ce ai auzit?

Danny se uită năuc o clipă, apoi miji din ochi şi zâmbi într-un fel ameţit.

— Orice spui tu că am auzit.

Jude îi surâse înapoi, iară voia sa. Danny nu avea pic de ruşine. În acei moment, Jude nu-şi putu aminti de ce uneori nu-i plăcea de el.

— Naa, făcu Jude. Nu aşa o să abordez problema asta. Dar poţi face un lucru pentru mine. Anna a trimis câteva scrisori după ce s-a întors acasă. Nu ştiu ce am făcut cu ele. Vrei să le cauţi?

— Sigur, să văd dacă dau de ele.

Danny îi arunca acum ocheade nesigur, şi chiar dacă-şi recuperase umorul, culoarea nu-i revenise în obraji.

— Jude… când spui că nu aşa vrei să abordezi problema asta… la ce te referi?

Îşi ciupi buza de jos şi se încruntă iar sub apăsarea gândurilor.

— Lucrurile alea pe care le-ai spus când ai închis. Ziceai că trimiţi oameni după ea. Că te duci tu însuţi. Erai furios foc. Cum nu te-am auzit niciodată. E nevoie să-mi fac griji?

— Tu? Nu, răspunse Jude. Ea? Poate.

9

Gândul îi sărea de la un lucru rău la altul, Anna goală şi cu ochii goi şi plutind moartă în apă de baie stacojie, Jessica Price la telefon – *O să*

mori şi o să simţi mâna lui rece peste gură – bătrânul şezând în hol în costumul lui negru de Johnny Cash, ridicând încet capul ca să se uite la Jude cum trece pe lângă el.

Trebuia să reducă la tăcere larma din cap, lucru care îi reuşea cel mai bine făcând zgomote cu mâinile. Duse chitara Dobro în studio, lovi corzile de încercare şi nu-i plăcu acordajul. Se duse în debara ca să caute un capodastru cu care să gâtuie corzile şi găsi în schimb o cutie de gloanţe.

Erau într-o cutie sub formă de inimă – una dintre cutiile galbene sub formă de inimă pe care tatăl lui obişnuia să i le dea mamei sale de fiecare Zi a îndrăgostiţilor şi de fiecare Zi a Mamei, de Crăciun şi de ziua ei. Martin nu-i dădea niciodată nimic altceva – nu trandafiri sau inele sau sticle de şampanie – ci mereu aceeaşi cutie mare de bomboane, cumpărată de la acelaşi magazin.

Reacţia ei era la fel de invariabilă ca şi cadoul. Întotdeauna zâmbea un zâmbet subţire şi incomod, strângând din buze. Îi era ruşine de dinţii ei. Cei de sus erau falşi. Cei adevăraţi fuseseră scoşi cu pumnul. Oferea întotdeauna cutia prima dată soţului ei, care, zâmbind mândru, de parcă darul lui ar fi fost un colier cu diamante şi nu o cutie de bomboane valorând trei dolari, clătina din cap. Apoi i-o întindea lui Jude.

Iar Jude alegea întotdeauna aceeaşi bomboană, pe cea din mijloc, o cireaşă învelită în ciocolată. Îi plăcea sunetul umed pe care îl scotea când muşca din ea, îi plăcea sucul vag stricat, dulce-lipicios, textura putred-moale a cireşei. Îşi imagina că se delectează cu un ochi învelit în ciocolată. Chiar şi atunci, lui Jude îi făcea plăcere să viseze la ce e mai rău, să facă analogii scârboase.

Găsi cutia pitită într-un cuib de cabluri şi pedale şi adaptoare, sub o cutie de chitară sprijinită de peretele din fundul debaralei studioului său. Şi nu era orice cutie de chitară, ci aceea cu care plecase din Louisiana în urmă cu treizeci de ani, deşi chitara Yamaha uzată, în valoare de patruzeci de dolari, care o ocupase nu mai era demult. O lăsase în urmă, pe scenă în San Francisco, unde cântase în deschidere la Zeppelin într-o seară din 1975. Pe atunci lăsase în urmă o mulţime de lucruri: familia sa, Louisiana, porcii, sărăcia, numele cu care se născuse. Nu-mi prea pierdea timpul uitându-mă în urmă.

Luă cutia de bomboane şi imediat o scăpă; nu-şi simţea deloc mâinile. Ştia ce se află în cutie fără să o deschidă, ştiuse de când o văzuse. Dacă ar fi avut totuşi îndoieli, acestea se spulberară când cutia lovi pământul şi auzi clinchetul cartuşelor de alamă dinăuntru. La vederea ei, organismul său bătu în retragere cuprins de-o teroare

aproape atavică, de parcă, scormonind printre cabluri, un păianjen gras şi cu picioare păroase i s-ar fi târât pe dosul mâinii. Nu mai văzuse cutia cu muniţie de mai bine de trei decenii şi era convins că o lăsase între saltea şi cadrul de arcuri al patului copilăriei sale, în Moore's Corner. Nu plecase din Louisiana odată cu el, şi nu avea cum să se afle acolo, în spatele vechii sale cutii de chitară, dar aşa era.

Se uită un moment la cutia galbenă sub formă de inimă, apoi se forţă să o ridice. Trase de capac şi înclină cutia. Pe podea căzură gloanţe.

Le strânsese el însuşi cu pasiunea pe care unii copii o demonstrează pentru cartonaşele de baseball: prima lui colecţie. Începuse când avea opt ani, când încă era Justin Cowzynski, cu ani şi ani înainte să-şi fi imaginat că într-o bună zi va fi altcineva. Într-o zi, vagabonda pe câmpul dinspre est şi auzise ceva pocnindu-i sub picior. Se aplecase să vadă pe ce călcase şi scosese din noroi un cartuş gol de puşcă. Probabil că-i aparţinea tatălui lui. Era toamnă, vremea la care babacul vâna curcani. Justin mirosise tubul ciobit şi tocit. Izul de praf de puşcă îi înţepă nările – o senzaţie care trebuia să fie neplăcută, dar care era ciudat de fascinantă. Tubul de cartuş a ajuns cu el acasă, în buzunarul salopetei sale, şi a fost pus în una dintre cutiile goale de bomboane ale mamei sale.

În scurt timp, i s-au alăturat două cartuşe neexplodate de calibru 38, şterpelite din garajul unui prieten, câteva tuburi argintii pe care le descoperise la poligonul de tir şi un glonţ de la o puşcă de asalt britanică, lung cât degetul lui mijlociu. Pe acesta din urmă îl obţinuse prin schimb, şi îl costase scump – un număr din *Creepy,* cu o copertă al cărei desen îi aparţinea lui Frazetta – dar simţea că trocul fusese profitabil. Avea să stea noaptea în pat admirându-şi gloanţele, studiind felul în care lumina lunii strălucea pe tuburile lor lustruite, mirosind plumbul aşa cum un bărbat ar mirosi o panglică înmiresmată cu parfumul iubitei sale; temeinic, cu mintea plină de dulci fantezii.

În liceu, agăţase glonţul englezesc pe un şnur de piele şi-l purtase la gât până i-l confiscase directorul. Acum se întreba cum de nu găsise o cale să ucidă pe cineva atunci. Deţinea toate elementele cheie ale unui adolescent ucigaş: hormoni, nefericire, muniţie. Oamenii se mirau cum era posibil să aibă loc un eveniment precum cel de la Columbine. Jude se mira că nu se întâmpla mai des.

Erau toate acolo – tuburile zdrobite de puşcă, gloanţele argintii goale, cel lung de cinci centimetri de mitralieră AR-15, care nu avea cum să fie acolo, căci directorul nu i-l înapoiase niciodată. Era un avertisment. Jude văzuse un om mort noaptea, tatăl vitreg al Annei, iar acesta era felul lui de a-i spune că încă nu şi-au încheiat conturile.

Era un gând nebunesc. Probabil că existau o duzină de explicaţii mai logice pentru existenţa cutiei, pentru existenţa gloanţelor. Dar lui Jude nu-i păsa de logică. El nu era un om care să pună logica pe primul plan. Lui îi păsa doar de adevăr. Văzuse un om mort noaptea. Poate, pentru câteva minute, în biroul îmbăiat de soare al lui Danny, reuşise să blocheze amintirea, să pretindă că nu se întâmplase, dar altul era adevărul.

Acum era mai sigur de sine, descoperi că priveşte gloanţele cu răceală. Îi trecu prin gând că poate era mai mult decât un avertisment. Poate era şi un mesaj. Mortul, fantoma, îi spunea să se înarmeze.

Se gândi la pistolul Super Blackhawk de calibru 44 din seif, de sub masă. Dar în ce să tragă cu el? Ştia bine că fantoma exista înainte de toate în propria sa minte. Că fantomele întotdeauna bântuiau minţi, nu locuri. Dacă voia să tragă în ea, trebuia să îndrepte ţeava spre propria-i tâmplă.

Puse cartuşele înapoi în cutia de bomboane a mamei sale şi puse capacul la loc. Gloanţele nu-l vor ajuta cu nimic. Însă existau alte feluri de muniţie.

Avea o colecţie de cărţi pe raftul din fundul studioului, cărţi despre ocultism şi supranatural. Cam pe când Jude îşi începea cariera de muzician, Black Sabbath erau pe val, şi managerul său îl sfătuise că n-are ce rău să-i facă dacă lăsa cel puţin să se înţeleagă că el şi Lucifer sunt la pertu. Jude se apucase deja să studieze psihologia în grup şi hipnoza în masă, în ideea că dacă fanii erau buni, cultiştii erau şi mai buni. Îşi adăugase volume de Aleister Crowley şi Charles Dexter Ward pe lista de lectură şi le parcursese cu conştiinciozitate, subliniind concepte şi fapte-cheie.

Mai târziu, după ce a ajuns o celebritate, sataniştii şi adeptele wicca şi spiritiştii, care ascultându-i muzica crezuseră greşit că el le împărtăşea pasiunile – pe el pur şi simplu îl durea în cot de asta; era ca pantalonii de piele pe care îi purta, doar o parte din costum – i-au trimis şi mai multe (desigur, fascinante) cărţi: un manual obscur, tipărit de Biserica Catolică în anii treizeci, pentru executarea exorcismelor; o traducere a unei cărţi vechi de cinci sute de ani conţinând psalmi profani şi perverşi scrişi de un templier nebun; o carte de bucate pentru canibali.

Jude puse cutia cu gloanţe pe raft între cărţi. Uitase complet că pornise cu gândul de a găsi un capodastru şi de a cânta nişte piese de la Skynyrd. Îşi plimbă degetul mare pe cotoarele ediţiilor broşate. Era destul de frig în studio ca degetele să-i fie rigide şi şovăitoare, şi era greu să dea paginile, şi nu ştia ce căuta.

Un timp, se strădui să descâlcească un tratat dens asupra animalelor magice, creaturi cu sentimente intense legate prin iubire şi sânge de stăpânii lor, şi care puteau comunica direct cu morţii. Dar era scris într-o engleză pâsloasă de secol optsprezece, fără punctuaţie. Jude trudea la un singur paragraf zece minute, apoi nu mai ştia ce a citit. Îl puse deoparte.

Într-o altă carte zăbovi la un capitol despre posedarea de către un demon sau un spirit odios. O ilustraţie grotescă arăta un bătrân tolănit pe pat, printre cearşafuri răvăşite, cu ochii bulbucaţi de groază şi cu gura căscată, în vreme ce un homuncul gol şi rânjitor îi ieşea dintre buze. Sau, un gând şi mai rău: Poate că arătarea intra.

Jude citi că oricine ţine deschisă uşa de aur a mortalităţii, ca să arunce o ocheadă de cealaltă parte, riscă să lase ceva să treacă pragul, şi că bolnavii, bătrânii şi cei care iubeau moartea sunt supuşi mai abitir pericolului. Tonul era categoric şi ştiutor, şi Jude se simţi încurajat până când citi că cea mai bună metodă de protecţie era să te speli în urină. Jude era deschis la minte în privinţa depravării, dar trăgea linie la sporturile de apă, iar când cartea îi scăpă din mâinile reci, nu se mai sinchisi să o ridice. În schimb, o îndepărtă cu o lovitură de picior.

Citi despre parohia din Borley, despre contactarea spiritului celor dragi prin intermediul tablei Ouija şi despre caracteristicile alchimice ale sângelui menstrual, privirea focalizându-i-se şi defocalizându-i-se, după care se trezi că azvârle cărţi, împrăştiindu-le prin tot studioul. Fiecare cuvânt era o porcărie. Demoni şi avatari şi cercuri fermecate şi beneficiile magice ale pişatului. Un volum doborî o lampă de pe birou. Altul nimeri un disc de platină înrămat. Un păienjeniş de firişoare scânteietoare înţesă sticla de deasupra discului argintiu. Rama căzu de pe perete şi, cu un scrâşnet, ateriză pe podea cu faţa în jos. Mâna lui Jude găsi cutia de bomboane plină cu gloanţe. Aceasta se izbi de perete şi muniţia se împrăştie pe podea într-o succesiune de zornăituri.

Apucă altă carte, respirând greu, cu sângele încins, căutând doar să facă puţin prăpăd fără a-i păsa ce distrugea, dar apoi se opri, căci obiectul din mână nu i se părea a fi în ordine. Se uită şi văzu nu o carte, ci o videocasetă neagră, fără etichetă. Nu ştiu pe dată ce era, trebui să se gândească o vreme înainte să-şi amintească. Era filmul său snuff. Stătuse pe raft alături de cărţi, departe de celelalte casete vreme de… cât? Patru ani? Era acolo de aşa mult timp, că încetase să o mai vadă printre cărţile broşate. Devenise doar o parte din talmeş-balmeşul de pe rafturi.

Jude intrase în studio într-o dimineaţă şi o găsise pe soţia sa,

Shannon, privind-o. El îşi făcea bagajele pentru un drum la New York şi venise să caute o chitară pe care să o ia cu el. Văzând-o, se oprise în prag. Shannon stătea în faţa televizorului şi privea cum un bărbat sufoca o adolescentă goală cu o pungă de plastic transparent, în vreme ce alţi bărbaţi asistau.

Shannon se încrunta, cu fruntea încreţită de concentrare, urmărind cum fata din film murea. Pe Jude nu-l îngrijora dispoziţia ei – furia nu-l impresiona – dar învăţase să se ferească de ea când era aşa calmă şi tăcută şi retrasă în sine.

În cele din urmă, ea spusese:

— E de-adevăratelea?

— Da.

— Fata chiar moare?

El se uitase la televizor. Fata goală era nemişcată şi deşirată pe podea.

— E cu adevărat moartă. I-au ucis şi iubitul, nu?

— A implorat.

— Mi-a dat-o un poliţist. Mi-a spus că cei doi copii erau doi drogaţi din Texas care au deschis focul într-un magazin de băuturi şi au ucis pe cineva, apoi au fugit în Tijuana ca să se ascundă. Poliţaii au o grămadă de căcaturi d-astea perverse.

— A implorat pentru ea.

Jude spuse:

— E oribil. Nu ştiu de ce o mai ţin.

— Nici eu nu ştiu, zise ea.

Se ridică şi scoase caseta, apoi rămase cu privirea la ea, de parcă nu mai văzuse o videocasetă înainte şi încerca să-şi imagineze la ce putea folosi.

— Te simţi bine? întrebă Jude.

— Nu ştiu, spuse ea, întorcându-şi ochii sticloşi şi confuzi spre el. Dar tu?

Când nu răspunse, ea traversă camera şi trecu pe lângă el. La uşă, Shannon îşi dădu seama că încă mai ţinea caseta în mână. Înainte să iasă, o aşeză uşor pe raft. Mai târziu, menajera o introduse între cărţi. Era o greşeală pe care Jude nu se deranjase niciodată s-o corecteze, şi curând uită chiar şi că se afla acolo.

Avea alte lucruri la care să se gândească. După ce se întoarse din New York, găsi casa goală şi partea lui Shannon de dulap eliberată. Nu pierduse vremea să-i lase un mesaj, fără clişeul acela cum că iubirea lor fusese o greşeală sau că ea iubise o versiune a lui care nu exista cu adevărat, că se înstrăinaseră. Ea avea treizeci şi şase de ani şi mai

fusese o dată căsătorită şi divorţase. Nu o prindeau scenetele de şcoală primară. Când avea ceva să-i spună, îl suna. Când avea nevoie de ceva de la el, îl suna avocatul ei.

Uitându-se acum la casetă, sincer nu ştia de ce o ţinuse – sau de ce îl ţinuse ea pe el. Credea acum că ar fi trebuit să o caute şi să scape de ea atunci când venise acasă şi văzuse că ea plecase. Nu era sigur nici măcar de ce acceptase caseta atunci când îi fusese oferită. Jude cochetă atunci cu un gând incomod, acela că, de-a lungul timpului, devenise puţin prea dornic să ia ce i se oferea fără să-l intereseze posibilele consecinţe. Şi uite cu ce probleme se alesese. Anna i se oferise şi el o luase, iar acum ea era moartă. Jessica McDermott Price îi oferise costumul omului mort şi acum acesta era al lui. Acum era al lui.

Nu căutase el să aibă un costum de om mort, sau o casetă video snuff, sau toate celelalte. I se părea în schimb că atrăsese toate aceste lucruri aşa cum mangetul atrage pilitura de fier, şi că nu putea să nu le atragă şi să nu le păstreze mai mult decât putea un magnet. Dar asta însemna că e neputincios, iar el nu fusese niciodată aşa ceva. Dacă voia să arunce cu ceva în perete, caseta aia era alegerea obligatorie.

Dar stătuse prea mult timp pe gânduri. Frigul din studio îl pătrunsese, aşa că se simţea obosit, îşi simţea vârsta. Era surprins că nu-şi putea vedea aburii respiraţiei; aşa frig i se părea că este. Nu-şi putea imagina nimic mai aiurea – sau mai slab – decât un om de cincizeci şi patru de ani care îşi azvârle cărţile cât colo într-un acces de furie, iar dacă exista un lucru pe care îl dispreţuia pe lume, acesta era slăbiciunea. Voia să arunce caseta jos şi s-o strivească sub picior, dar, în schimb, se întoarse ca să o pună înapoi pe raft, simţind că este mai important să-şi recapete calmul, să se comporte, măcar pentru un moment, ca o persoană adultă.

— Descotoroseşte-te de el, zise Georgia din pragul uşii.

10

Luat prin surprindere, tresări instinctual. Se întoarse şi se uită. Fata era palidă din fire, dar acum sângele îi lipsea complet din obrajii ca nişte oase lustruite, astfel încât ea semăna mai mult ca de obicei cu un vampir. Jude se întrebă dacă asta nu se datora machiajului, dar apoi văzu că obrajii îi sunt umezi, că firişoarele subţiri de păr de la tâmple îi sunt lipite de transpiraţie. Era în pijama, se strângea în braţe şi tremura de frig.

— Eşti bolnavă? întrebă el.

— Sunt bine, zise ea. Întruchiparea sănătăţii. Descotoroseşte-te de

el.

Jude puse încet filmul snuff înapoi pe raft.

— De ce să mă descotorosesc?

— De costumul mortului. Miroase urât. N-ai observat cum miroase când l-ai scos din dulap?

— Nu e în dulap?

— Nu, nu e în dulap. Era pe pat când m-am trezit. Era întins chiar lângă mine. Ai uitat să-l pui înapoi? Sau ai uitat că l-ai şi scos? Jur pe Dumnezeu, mă surprinde că-ţi aminteşti uneori să-ţi bagi pula înapoi în pantaloni după ce te pişi. Sper că a meritat toată „iarba" pe care ai fumat-o în anii şaptezeci. Oricum, ce naiba făceai cu el?

Dacă afurisitul ăla de costum era scos din dulap, însemna că ieşise singur. Nu avea însă cum să-i spună Georgiei asta, aşa că nu spuse nimic şi se prefăcu interesat de strângerea lucrurilor din birou.

Dădu ocol mesei de lucru, se aplecă şi întoarse discul înrămat care căzuse de pe perete. Discul în sine era la fel de spart ca şi sticla cu care fusese acoperit. Desprinse rama şi o înclină într-o parte. Cioburi de sticlă alunecară în coşul de gunoi de lângă masă cu un clinchet muzical. Scoase bucăţile albumului său de platină zdrobit – *Happy Littlle Lynch Mod* – şi le îndesă în gunoi, şase tăişuri scânteietoare de paloş din oţel imprimat. Ce să facă acum? Se gândi că un om cu minte la cap s-ar duce să mai arunce o privire la costum. Se ridică şi se întoarse spre ea.

— Haide. Trebuie să te întinzi. Arăţi ca naiba. O să pun costumul la locul lui şi apoi o să te învelesc în pat.

Puse mâna pe braţul ei, dar ea se smuci.

— Nu. Şi patul miroase ca el. Toate cearşafurile put.

— Atunci o să luăm cearşafuri proaspete, spuse el, apucând-o iar de braţ.

Jude o făcu să se întoarcă şi o conduse în hol. Bărbatul mort şedea aproape de capătul coridorului, în scaunul în stil Shaker pe stânga, cu fruntea plecată cugetător. Un fald din lumina soarelui de dimineaţă brăzda aerul acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele lui. Acestea dispăreau acolo unde se intersectau cu lumina, dând bătrânului aspectul unui veteran de război, cu pantalonii sfârşindu-se în cioturi, la jumătatea coapselor. Sub acea brăzdare a soarelui se vedeau pantofii lui negri lustruiţi, din care se iţeau picioarele trase în ciorapi negri. Între coapse şi pantofi, singurele picioare vizibile erau picioarele scaunului, cu lemnul de-un gălbui lucios în bătaia luminii.

Imediat ce îl observă, Jude se uită în altă parte, nu voia să-l vadă, nu voia să se gândească la prezenţa lui acolo. Întoarse ochii spre Georgia,

ca să vadă dacă ea zărise fantoma. Fata se uita atentă la picioarele sale, înaintând împleticit cu mâna lui Jude pe braţ, cu bretonul în ochi. Voia să-i spună să se uite, voia să ştie dacă şi ea îl putea vedea, dar era prea înspăimântat de mort ca să vorbească, se temea că fantoma îl va auzi şi va ridica privirea.

Era o nebunie să creadă că, cine ştie cum, mortul nu-i va observa trecând pe lângă el, dar dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, Jude simţea că dacă rămâneau amândoi foarte tăcuţi, se puteau strecura nevăzuţi. Ochii mortului erau închişi, aproape că îşi atingea pieptul cu bărbia, un bătrân care aţipise în soarele de dimineaţă târzie. Mai mult ca orice, Jude voia să-l vadă că rămâne aşa. Că nu se mişcă. Că nu se trezeşte. Că nu deschide ochii; te rog, să nu deschidă ochii.

Se apropiară şi Georgia tot nu se uita spre el. În schimb, somnoroasă, îşi lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii.

— Deci vrei să-mi spui de ce a trebuit să întorci studioul pe dos? Şi mi s-a părut, sau chiar strigai?

Nu voia să se uite din nou, dar nu se putu abţine. Fantoma rămăsese ca înainte, cu capul înclinat pe o parte, zâmbind uşor, parcă meditând la ceva plăcut sau având un vis frumos. Mortul nu părea să o audă. Jude avu atunci o idee – neformată, greu de articulat. Cu ochii săi închişi şi cu capul înclinat aşa, fantoma părea nu atât să doarmă, cât să asculte ceva. Să-l asculte pe el, îşi spuse Jude. Aşteptând, poate, să fie luată în seamă, înainte ca ea, la rândul ei, să-l ia (sau să-l *poată* lua) în seamă pe Jude. Aproape că ajunseseră în dreptul ei acum, încă puţin şi treceau mai departe, şi Jude se strânse lângă Georgia ca să evite orice atingere.

— Asta m-a trezit din somn, zgomotul, şi apoi mirosul…

Scoase o tuse slabă şi ridică fruntea ca să mijească ochii la uşa dormitorului. Tot nu observă fantoma, deşi acum treceau drept prin faţa ei. Georgia se opri brusc.

— Nu intru acolo până nu faci ceva cu costumul ăla.

Jude îşi lăsă mâna să alunece pe braţul ei până la încheietură şi strânse, împingând-o în faţă. Fata scoase un sunet subţire de durere şi protest şi încercă să se elibereze.

— Ce dracu?

— Continuă să mergi, comandă el şi doar după un moment, cu o pulsaţie grea în piept, îşi dădu seama că vorbise.

Aruncă o privire în jos la fantomă şi, în acelaşi timp, mortul ridică fruntea şi deschise ochii. Dar în locul ochilor era doar o mâzgălitură neagră. Era ca şi când un copil ar fi luat un Magic Marker – un marker cu adevărat magic, unul care putea desena direct în aer – şi ar fi

încercat cu disperare să-i acopere cu cerneală. Liniile negre şerpuiau şi se încâlceau între ele, râme înnodate laolaltă.

Apoi Jude trecu de el, împingând-o pe Georgia de-a lungul holului în vreme ce ea se împotrivea şi scâncea. Când ajunse la uşa dormitorului, se uită îndărăt.

Fantoma se ridică în picioare şi, făcând asta, picioarele ei ieşiră din lumina soarelui şi prinseră din nou consistenţă, cracii lungi şi negri ai pantalonilor, dunga lor precisă. Mortul întinse braţul drept într-o parte, cu palma întoarsă spre podea, şi ceva îi căzu din mână, un pandantiv argintiu plat, lustruit de să te vezi în el, tras pe un lănţişor de aur lung de treizeci de centimetri. Nu, nu un pandantiv, ci un fel de lamă curbată. Era ca o versiune de casă pentru păpuşi a pendulului acela din povestea lui Edgar Allan Poe. Lanţul de aur era legat de un inel de pe un deget al lui, o verighetă, iar soaţa lui era acea lamă. Îl lăsă pe Jude să se uite la ea un moment, după care smuci încheietura mâinii, un copil care face un truc cu un yo-yo, şi mititica lamă curbată îi sări în mână.

Jude simţi un icnet cum se străduieşte să-i iasă din piept. O împinse pe Georgia pe uşă, în dormitor, şi o trânti în canaturi.

— Ce faci, Jude? strigă ea, eliberându-se în sfârşit, împleticindu-se de lângă el.

— Taci din gură.

Ea îl lovi în umăr cu mâna stângă, apoi îi trase un pumn în spate cu dreapta, mâna cu degetul mare infectat. Asta o duru mai tare decât îl duru pe el. Scoase un icnet de suferinţă şi-l lăsă în pace.

El încă ţinea clanţa în mână. Asculta ce se întâmpla în coridor. Era linişte.

Atunci, crăpă puţin uşa şi se uită prin deschizătura de cinci centimetri, pregătit s-o trântească la loc, aşteptându-se ca mortul să fie acolo cu lama lui pe lănţişor.

În hol nu era nimeni.

Închise ochii şi apoi închise şi uşa. Îşi lipi fruntea de ea, inspiră adânc şi ţinu aerul în plămâni, eliberându-l încet. Avea faţa plină de transpiraţie şi duse mâna să se şteargă. Ceva rece şi tăios şi dur îl zgârie uşor pe obraz, iar el deschise ochii şi văzu în mâna sa lama curbată a mortului, tăişul de oţel albastru reflectând imaginea propriului său ochi larg căscat, incredul.

Jude strigă şi o aruncă jos, apoi se uită la podea, dar lama deja nu mai era acolo.

Se îndepărtă cu spatele de uşă. Încăperea răsuna de respiraţii luctuoase, a sa şi a lui Marybeth. În acel moment, fata era Marybeth. Nu-şi amintea cum îi spunea de obicei.

— Cu ce căcatu' naibii te droghezi? întrebă ea pe o voce în care se auzea un accent ţărănesc vag, dar evident sudist.

— Georgia, zise el, amintindu-şi atunci. Nimic. Mai treaz nici că pot să fiu.

— O, pe dracu. Ce tot vorbeşti?

Şi accentul acela subtil dispăru, retrăgându-se la fel de repede cum venise. Georgia trăise vreo doi ani în New York City, unde depusese un efort susţinut pentru a scăpa de accent; nu-i plăcea să fie luată drept o ţărancă împuţită.

— Am renunţat la porcăriile alea de droguri cu ani în urmă. Ţi-am spus.

— Ce-a fost acolo în hol? Ai văzut ceva. Ce ai văzut?

Jude îi aruncă o privire de avertizare, dar ea o ignoră. Rămase cu umerii traşi în pijama, cu braţele încrucişate sub sâni, cu mâinile îndesate la subsuori. Îşi ţinea picioarele puţin depărtate, ca şi când, dacă el ar fi încercat să treacă pe lângă ea în cealaltă parte a dormitorului, i-ar bloca drumul – o idee absurdă pentru o fată cu patruzeci şi cinci de kilograme mai uşoară decât el.

— Şedea un bătrân în hol. În scaun, zise el într-un sfârşit. Trebuia să-i spună ceva şi nu vedea vreun motiv să mintă. Părerea ei despre sănătatea lui mintală nu-l preocupa. Am trecut drept pe lângă el, dar tu nu l-ai văzut. Nu ştiu dacă tu îl poţi vedea.

— Astea-s baliverne de sonaţi.

O spuse fără multă convingere.

El porni spre pat şi ea se feri din calea lui, lipindu-se de perete.

Costumul mortului era întins frumos pe partea lui de saltea. Cutia adâncă, sub formă de inimă, era pe podea, cu capacul negru alături, cu hârtie pelur dând pe delături. Când mai avea patru paşi până la costum, îi simţi mirosul într-o adiere şi tresări. Nu mirosise aşa când îl scosese prima oară din cutie, ar fi observat. Acum era imposibil să nu observi. Avea miasma bogată a putreziciunii, a ceva mort şi în descompunere.

— Christoase, făcu el.

Georgia păstră distanţa, cu o mână făcută căuş peste gură şi nas.

— Ştiu. Mă întrebam dacă nu e ceva în vreun buzunar. Ceva stricat. Mâncare veche.

Respirând pe gură, Jude pipăi sacoul. I se părea foarte posibil să

găsească ceva într-o stare avansată de putreziciune. Nu l-ar fi surprins să descopere că Jessica McDermott Price vârâse un şobolan mort în costum, un mic bonus pentru achiziţia făcută, fără niciun cost suplimentar. Într-adevăr, într-un buzunar simţi un pătrat rigid de ceva ce părea a fi plastic. Îl scoase ca să arunce o privire.

Era o fotografie, una pe care o ştia bine, poza preferată a Annei cu ei. O luase cu ea când plecase. Le-o făcuse Danny într-o după-amiază de august târziu, când lumina soarelui era roşiatică şi pe veranda din faţă era călduţ, iar prin aer roiau zeci de libelule şi mii de fire scânteietoare de praf. Jude stătea cocoţat pe scări într-o jachetă roasă de dril, cu chitara Dobro pe un genunchi. Anna şedea lângă el, privindu-l cum cântă, cu mâinile strânse între coapse. Câinii erau tolăniţi în praf la picioarele lor şi se uitau întrebători la obiectiv.

Fusese o după-amiază frumoasă, poate una dintre ultimele după-amiezi bune înainte ca lucrurile să se înrăutăţească, însă acum, uitându-se la fotografie, nu simţea nicio plăcere. Cineva se jucase de-a desenatorul cu ea. Ochii săi fusese mâzgăliţi cu cerneală neagră, acoperiţi de o mână furioasă.

Pe o voce timidă, nesigură, Georgia spunea ceva de unde stătea ea, la câţiva metri distanţă.

— Cum arăta fantoma din hol?

Datorită felului în care stătea Jude, ea, din fericire, nu putea să vadă fotografia. Iar el nu voia ca ea s-o vadă.

Jude se strădui să-şi găsească vocea. Era greu să treacă peste nefericitul şoc al acelor mâzgălituri negre care îi ascundeau ochii în poză.

— Era un bătrân, izbuti el în cele din urmă. Purta costumul ăsta.

Şi mai erau, futu-i, nişte mâzgăleli negre, oribile, care pluteau în faţa ochilor lui şi arătau exact ca astea, îşi imagină Jude că-i spune, întorcându-se în acelaşi timp să-i arate instantaneul. N-o făcu, însă.

— Şedea doar acolo? întrebă Georgia. Nu s-a întâmplat nimic altceva?

— S-a ridicat în picioare şi mi-a arătat o lamă pe un lanţ. O lamă mititică.

În ziua în care Danny făcuse poza, Ann era încă ea însăşi, iar Jude credea că fusese fericită. Jude îşi petrecuse mare parte din acea după-amiază de vară târzie sub Mustang şi Anna stătuse prin apropiere, târându-se sub maşină şi ea ca să-i dea unelte şi piesele necesare. În fotografie, pe bărbie avea o pată de ulei de motor şi praf pe mâini şi genunchi – o murdărie atrăgătoare, binemeritată, genul acela de murdărie de care te poţi mândri. Ridica din sprâncene, avea o gropiţă

simpatică între ele, şi ţinea gura deschisă, ca şi când ar fi râs – sau, mai probabil, ca şi când ar fi fost pe cale să-i pună o întrebare. *Te duci des la pescuit pe lacul Pontchartrain? Care a fost cel mai bun câine pe care l-ai avut vreodată?* Ea şi întrebările ei.

Totuşi, când se terminase, Anna nu-l întrebase de ce o trimitea de lângă el. Nu după noaptea în care o găsise hoinărind pe marginea autostrăzii într-un tricou şi nimic altceva; oamenii treceau pe lângă ea şi o claxonau. A tras-o în maşină şi a ridicat pumnul s-o lovească, dar apoi lovise volanul, îl lovise până ce-i sângeraseră încheieturile degetelor. Spusese că destul e destul, că o să-i facă valiza, că o va trimite acasă. Anna spusese că va muri fără el. El zisese că-i va trimite flori la înmormântare.

Deci: Până la urmă, ea îşi ţinuse promisiunea. Era prea târziu să şi-o ţină şi el pe a lui.

— Îţi baţi joc de mine, Jude? întrebă Georgia.

Vocea ei era aproape. În pofida aversiunii sale faţă de miros, se apropia încet de el. Înainte s-o poată vedea, el strecură poza înapoi în buzunarul de la costumul mortului.

— Pentru că dacă asta-i o glumă, e-o glumă jalnică.

— Nu este o glumă. Presupun că e posibil să-mi pierd minţile, dar nici asta nu cred că se întâmplă. Persoana care mi-a vândut… costumul… ştia ce făcea. Surioara ei era un fan care s-a sinucis. Femeia asta dă vina morţii ei pe mine. Am vorbit cu ea la telefon acum abia o oră şi mi-a spus-o chiar ea. Asta e-o parte a poveştii pe care sunt sigur că nu mi-am imaginat-o. Danny era de faţă. M-a auzit discutând cu ea. Vrea să-şi regleze conturile cu mine. Aşa că mi-a trimis o fantomă. Am văzut-o chiar acum în hol. Şi am văzut-o şi azi noapte.

Începu să împăturească sinistrul costum, vrând să-l pună la loc în cutia lui.

— Arde-l, zise Georgia, cu o bruscă vehemenţă care-l surprinse. Ia costumul ăla futut şi arde-l.

Jude simţi, pentru o clipă, un impuls aproape copleşitor de a face exact asta: să caute nişte gaz de brichetă, să îl stropească, să îl pârjolească în parcare. Era un impuls pe care îl reprimă imediat. Orice acţiune irevocabilă îi ridica semne de întrebare. Cine ştie ce punţi de legătură puteau să ardă odată cu el? Simţea o extrem de slabă pâlpâire a unei idei, ceva despre costumul urât mirositor şi felul în care putea fi folosit, dar gândul se pierdu înainte să-l poată ţintui bine. Era obosit. Era greu să pui stăpânire pe un gând.

Motivele pentru care voia să păstreze costumul erau ilogice,

superstiţioase, neclare până şi pentru el însuşi, dar când vorbi, avea o explicaţie perfect raţională pentru asta:

— Nu-l putem arde. E probă la dosar. Avocatul meu o să-l vrea mai târziu, dacă ne hotărâm să construim un caz împotriva ei.

Georgia râse: slab, crispat.

— Poftim? Atac cu un spirit mortal?

— Nu. Hărţuire, poate. E totuşi o ameninţare cu moartea, chiar dacă e una nebunească. Există legi pentru asta.

Termină de împăturit costumul şi-l puse înapoi în cuibul său de hârtie pelur, în cutie. Respiră în tot acest timp pe gură, cu capul întors într-o parte.

— Toată camera pute. Ştiu că e-o slăbiciune, dar am impresia c-o să vomit, zise ea.

El îi aruncă o privire chiorâş. Fără ştirea ei, fata stătea cu mâna dreaptă lipită de piept, holbându-se cu ochi goi la cutia neagră, lucioasă, în formă de inimă. Până acum câteva momente, îşi ascunsese mâna după şold. Degetul mare era umflat, iar locul în care o înţepase acul era acum o băşică albă, mare cât radiera unui creion, dospind de puroi. Îl văzu că se uită la ea, coborî şi ea privirea, apoi o ridică înapoi, zâmbind chinuit.

— Ai o infecţie dată naibii acolo.

— Ştiu. Am dat-o cu dezinfectat Bactine.

— Poate ar trebui să te consulte cineva. Dacă e vorba de tetanus, Bactine n-o să ajute cu nimic.

Georgia îşi luă degetul rănit între celelalte degete de la mână, strângându-l încet.

— M-am înţepat în acul ăla ascuns în costum. Dacă era otrăvit?

— Cred că dacă avea cianură pe el, deja ştiam.

— Antrax.

— Am vorbit cu femeia. E-o prostănacă de la ţară, fără a mai spune că are nevoie de-un futut tratament psihiatric, dar nu cred că mi-ar fi trimis ceva înmuiat în otravă. Ştie că ar ajunge la închisoare pentru asta.

Atinse încheietura Georgiei, îi trase mâna spre el şi studie degetul. Pielea din jurul zonei infectate era moale şi zbârcită, de parcă ar fi stat la muiat în apă mult timp.

— Du-te şi instalează-te în faţa televizorului. Îi spun lui Danny să-ţi facă o programare la doctor.

Îi lăsă încheietura şi înclină din cap spre uşă, dar ea nu vru să se mişte.

— Nu vrei să te uiţi dacă nu-i cumva în hol? ceru ea.

Jude rămase o clipă împietrit, apoi încuviinţă din cap şi se duse la uşă. O deschise cincisprezece centimetri şi trase cu ochiul afară. Soarele se mişcase sau intrase după un nor, şi holul era cufundat în umbre răcoroase. Nu şedea nimeni în scaunul Shaker de lângă perete. Nu stătea nimeni în colţ cu o lamă pe un lanţ în mână.

— E liber.

Ea îl atinse pe umăr cu mâna teafără.

— Şi eu am văzut o fantomă odată. Când eram mică.

Jude nu era surprins. Nu întâlnise încă niciodată fată *goth* care să nu fi avut vreun fel de experienţă supranaturală trecătoare, care să nu creadă, cu o extremă şi stânjenitoare sinceritate, în forme astrale sau în îngeri sau în vrăjitorie wicca.

— Locuiam cu Bammy. Bunica mea. Asta era chiar după prima dată când tăticu' m-a alungat din casă. Într-o după-amiază, m-am dus în bucătărie să-mi torn un pahar din limonada ei – face o limonadă foarte bună – şi m-am uitat pe geam, iar acolo, în curte, era o fată. Culegea păpădii şi le sufla ca să le facă fulgii să zboare, ştii, aşa cum fac copiii, şi îşi cânta singură în timp ce făcea asta. Era cu câţiva ani mai tânără decât mine şi purta o rochie foarte ieftină. Am ridicat geamul ca să o strig, să aflu ce face în curte. Când a auzit scrâşnetul ferestrei, a ridicat ochii spre mine, şi-n clipa aia am ştiut că e moartă. Avea ochii complet aiurea.

— Cum adică aiurea? întrebă Jude.

Îl furnica şi i se întinsese pielea de pe antebraţe, plină de pielea-găinii.

— Avea ochi negri. Nu, nici nu semănau cu nişte ochi. Era mai mult ca şi când… ca şi când ar fi fost acoperiţi.

— Acoperiţi, repetă Jude.

— Da. Mâzgăliţi. Cu negru. Apoi a întors capul şi a părut să se uite la gard. După încă un moment, a sărit în picioare şi a traversat curtea. Mişca din gură, de parcă ar fi vorbit cu cineva, numai că nu era nimeni acolo, iar eu nu auzeam niciun cuvânt ieşind din ea. O auzisem când culegea păpădii şi cânta sigur, dar nu şi când s-a ridicat şi a părut să se adreseze cuiva. Asta mi s-a părut întotdeauna o ciudăţenie – că am auzit-o doar când cânta. Apoi s-a întins, ca şi când în faţa ei ar fi fost o persoană invizibilă, chiar de cealaltă parte a gardului lui Bammy, iar ea ar fi luat-o de mână.

Şi eu m-am speriat imediat, m-au luat fiorii, pentru că am simţit că i se va întâmpla ceva rău. Voiam să-i spun să dea drumul mâinii ăleia. Oricine ar fi fost cel care o lua de mână, voiam ca ea să se îndepărteze de el. Numai că-mi era frică s-o fac. Nu-mi puteam găsi răsuflarea. Şi

fetiţa s-a mai uitat o dată în spate, cumva trist, cu ochii ei mâzgăliţi, după care s-a ridicat de la pământ – jur pe Dumnezeu – şi a plutit peste gard. Nu ca şi când ar fi zburat. Ca şi când ar fi fost ridicată de mâini invizibile. Cum i se mai clătinau picioarele în aer… S-a lovit cu ele de scândurile gardului. S-a aplecat, apoi a dispărut. M-au apucat dârdâielile şi a trebuit să mă aşez pe podeaua bucătăriei.

Georgia aruncă o privire la faţa lui Jude, poate ca să vadă dacă el credea că vorbeşte fără ea. Însă el aplecă doar din cap în semn că ar trebui să plece.

— Bammy a intrat şi a strigat şi a spus: „Fato, care-i problema?”. Dar când i-am spus ce am văzut, s-a supărat rău de tot şi a început să plângă. S-a aşezat pe podea lângă mine şi a spus că mă crede. A spus că am văzut-o pe sora ei geamănă, Ruth.

Ştiam de Ruth, care murise când Bammy era mică, dar numai atunci Bammy mi-a spus ce a păţit ea cu adevărat. Crezusem mereu că a fost călcată de o maşină sau ceva, dar nu asta era. Într-o zi, când aveau amândouă cam şapte sau opt ani – erau anii 1950 şi ceva – mama lor le-a chemat la masa de prânz. Bammy s-a dus, dar Ruthie a mai rămas afară, pentru că ei nu-i prea era foame şi pentru că ea era, din fire, neascultătoare. Cât timp Bammy şi ai ei erau înăuntru, cineva o răpise din curtea din spate. N-a mai fost văzută niciodată după aceea. Doar că, din când în când, musafirii lui Bammy o zăreau suflând păpădii şi cântând singură, după care cineva invizibil o lua de acolo. Mama a văzut şi ea fantoma lui Ruth, şi soţul lui Bammy a văzut-o o dată, şi unii dintre prietenii lui Bammy, şi Bammy însăşi.

Toţi care o vedeau pe Ruth erau ca mine. Voiau să-i spună să nu se ducă, să se îndepărteze de cel aflat de cealaltă parte a gardului. Dar toţi cei care o văd sunt prea speriaţi de vederea ei ca să poată vorbi. Şi Bammy a spus că ea crede că nici nu se va termina până când cineva nu-şi găseşte vocea şi nu-i vorbeşte. Că e ca şi când fantoma lui Ruth ar fi într-un fel de vis, nevoită să repete ultimele minute de viaţă, şi că va rămâne aşa până cineva o va striga şi o va trezi.

Georgia înghiţi şi rămase tăcută. Înclină din cap, aşa încât părul negru îi ascunse ochii.

— Nu-mi vine să cred că morţii vor să ne facă rău, zise ea într-un final. Nu au nevoie de ajutorul nostru? Nu au mereu nevoie de ajutorul nostru? Dacă o să-l revezi, ar trebui să încerci să-i vorbeşti. Ar trebui să afli ce vrea.

Jude nu credea că problema era „dacă”, ci doar „când”. Şi deja ştia ce voia mortul.

— N-a venit ca să stăm la poveşti, spuse el.

Nu ştia ce să facă mai departe, aşa că făcu ceai. Gesturile simple şi automate ale umplerii ceainicului, punerii câtorva linguri de ceai în strecurător şi găsirii unei căni aveau puterea de a-i limpezi gândurile şi de a încetini timpul, deschizând calea unei tăceri folositoare. Rămase pe aproape, ascultând păcănitul ceainicului.

Nu se simţea panicat, lucru care, odată conştientizat, îi aduse o oarecare satisfacţie. Nu era pregătit să dea bir cu fugiţii, se îndoia că era ceva de câştigat din asta. Unde se putea duce şi să fie mai bine decât aici? Jessica Price zisese că mortul îi aparţine lui acum şi că-l va urma oriunde s-ar duce. În mintea lui, văzu imaginea sa strecurându-se într-un scaun de la clasa întâi într-o cursă aeriană spre California, apoi întorcând capul şi văzându-l pe mort şezând alături de el, cu mâzgăliturile alea negre plutindu-i în faţa ochilor. Se cutremură, îndepărtă gândul. Casa lui era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a opune rezistenţă – asta cel puţin până când găsea altceva care să pară mai logic. Pe deasupra, nu-i plăcea să lase câinii pe mâna altcuiva. În zilele de demult, când pleca în turneu, întotdeauna îi lua cu el în caravană.

Şi orice i-ar fi spus Georgiei, îşi dorea şi mai puţin să sune la poliţie sau la avocat. Avea o bănuială că aducerea reprezentanţilor legii în scenă putea fi cea mai proastă mişcare. Puteau s-o pună pe Jessica McDermott Price sub acuzaţie într-un fel sau altul, iar asta poate că i-ar fi dat o oarecare plăcere, dar reglarea conturilor cu ea nu avea să facă mortul să dispară. Ştia asta. Văzuse multe filme de groază.

Pe deasupra, nu era de neglijat nici faptul că apelarea la ajutorul poliţiei contravenea filosofiei sale de viaţă. Propria lui identitate era prima şi singura creaţie puternică, maşinăria care fabricase toate celelalte succese ale sale, care produsese tot ceea ce merita să ai în viaţă şi toate cele la care ţinea. Va proteja asta şi cu ultima suflare.

Jude putea să creadă în fantome, dar nu şi în Omul Negru, într-o încarnare a răului pur. Trebuia să mai fie ceva la omul mort în afara mâzgălelilor negre de peste ochi şi a lamei curbate pe un lanţ de aur. Se întrebă, pe nepregătite, cu ce îşi tăiase Ana venele şi deveni conştient din nou de ce frig era în bucătărie, apoi se aplecă mai aproape de ceainic ca să absoarbă din căldura pe care o degaja. Ea pe dată sigur că îşi tăiase venele cu lama de la capătul pendulei tatălui său, cea pe care o folosea la hipnotizarea credulilor disperaţi şi la căutarea puţurilor de apă. Se întrebă ce mai era de ştiut despre cum

murise Anna şi despre omul care-i fusese tată şi care îi descoperise corpul într-o baie rece, în apa înnegrită de sângele ei.

Poate că Danny găsise scrisorile Annei. Pe Jude îl îngrozea ideea de a le reciti şi, în acelaşi timp, ştia că trebuia să o facă. Şi le amintea destul de bine ca să ştie acum că fata încercase să-i spună ce avea de gând să-şi facă şi că el nu înţelesese. Nu – era mai rău de atât. Nu voise să înţeleagă, ignorase cu bună ştiinţă ceea ce era chiar în faţa ochilor lui.

Primele ei scrisori de acasă transmiseseră un oarecare optimism, iar în subtext se înţelegea că ea îşi relua viaţa, că lua decizii ferme, de adult, cu privire la viitorul său. Le scria pe hârtie albă de calitate cu o caligrafie delicată. Cât despre discurs, scrisorile erau pline de întrebări, deşi, cel puţin în corespondenţă, nu părea să se aştepte la vreun răspuns. Îi scria că toată luna trimisese CV-uri de angajare, apoi întreba retoric dacă era o greşeală să poarte ruj negru şi cizme de motociclist la un interviu pentru un post la un centru de îngrijire. Descria doi colegi şi întreba care ar fi mai bun pentru ea. Dar totul era o prefăcătorie, şi Jude o ştia. Fata nu primise slujba de la centru, nu mai spusese niciodată nimic despre asta în scrisorile următoare. Iar când venise semestrul de primăvară, ea îşi depusese cererea pentru un loc la o şcoală de cosmeticiene, dând complet uitării colegiul.

Ultimele ei câteva scrisori erau o imagine mai reală a locului în care hoinărise ea cu mintea. Erau scrise pe hârtie simplă, liniată, ruptă dintr-un caiet, iar caligrafia ei era înghesuită, greu de citit. Scria că nu are odihnă. Sora ei locuia într-un cartier nou şi alături se construia o casă. Scria că-i auzea cum bat cuie toată ziua şi că era ca şi când ai locui, după ciumă, lângă un atelier de făcut sicrie. Când încerca să doarmă noaptea, ciocăniturile o luau de la capăt, tocmai când o fura somnul, şi asta în condiţiile în care nu era niciun constructor alături. Îşi dorea cu disperare să doarmă. Sora ei încerca să-i administreze un tratament împotriva insomniei. Erau lucruri despre care Anna voia să vorbească, dar nu avea cu cine, şi era sătulă să vorbească singură. Scria că nu mai suporta să fie aşa obosită tot timpul.

Anna îl implorase s-o sune, dar el n-o sunase. Nefericirea ei îi răpea din timp. Ar fi avut prea mult de furcă dacă o ajuta să treacă peste depresii. Încercase când erau împreună şi strădaniile nu-i fuseseră de ajuns. Făcuse tot ce-i stătea în puteri, nu ieşise nimic şi ea tot nu voia să-l lase în pace. Nu ştia nici de ce-i mai citise scrisorile, darămite de ce-i mai şi răspunsese uneori la ele. Îşi dorise să înceteze odată să mai vină. În cele din urmă, asta făcuseră.

Danny putea să le găsească şi apoi să facă o programare la doctor

pentru Georgia. Nu era cine ştie ce plan, însă era mai bine decât ceea ce avea cu zece minute în urmă, adică nimic. Îşi turnă ceai şi timpul îşi reluă cursul.

Se duse cu cana în birou. Danny nu era la masă. Jude rămase în cadrul uşii, uitându-se la încăperea goală şi ascultând atent, doar-doar auzea ceva care să trădeze prezenţa asistentului său. Dar nimic. Danny era în baie, poate – dar nu. Uşa era uşor întredeschisă, cum fusese cu o zi în urmă, şi prin crăpătură se vedea doar întuneric. Poate că plecase la masa de prânz.

Jude porni spre geam, să vadă dacă maşina lui Danny era în parcare, apoi se opri înainte să ajungă acolo şi făcu un ocol pe la masa lui de lucru. Se uită prin câteva teancuri de hârtii, căutând scrisorile Annei. Dacă Danny le găsise, însă, le pitise altundeva. Negăsindu-le, se aşeză în scaun şi lansă browserul de internet, intenţionând să caute informaţii despre tatăl vitreg al Annei. Din câte se părea, existau informaţii despre oricine online. Poate că mortul avea propriul său cont pe Myspace. Jude râse – un râset sugrumat, urât.

Nu-şi amintea numele mic al mortului, aşa că dădu o căutare după „McDermott hipnoză mort". În fruntea rezultatelor căutării era un link spre un necrolog, care apăruse vara trecută în Pensacola News Journal, pentru un anume Craddock James McDermott. Asta era: Craddock.

Jude dădu clic pe el – şi iată-l.

Bărbatul din fotografia alb-negru era o versiune mai tânără a omului pe care-l văzuse deja de două ori în holul de la etaj. În poză părea să aibă şaizeci de ani şi avea părul tuns tot în stilul acela cazon, periuţă. Cu faţa lui lungă, aproape cabalină, şi buzele subţiri şi întinse, semăna mai mult decât superficial cu Charlton Heston. Cel mai izbitor lucru la fotografie era descoperirea faptului că Craddock, în timpul vieţii, avea ochi ca oricine altcineva. Erau limpezi şi direcţi şi se uitau spre Veşnicie cu provocatoarea siguranţă de sine a oratorilor motivaţionali şi a evangheliştilor de pretutindeni.

Jude citi. Spunea că o viaţă de cercetări, de explorări şi aventuri, se sfârşise când Craddock James McDermott murise de o embolie cerebrală în casa fiicei sale vitrege din Testament, Florida, în ziua de marţi, 10 august. Adevărat fiu al Sudului, crescuse ca unic copil al unui preot penticostal şi trăise în Savannah şi Atlanta, Georgia, şi mai târziu în Galveston, Texas.

În 1965, fusese jucător în ofensivă pentru echipa de fotbal american Longhorns, a Universităţii din Austin, Texas, şi intrase în armată după absolvire, unde fusese membru al diviziei de operaţiuni psihologice.

Acolo îşi descoperise chemarea, acolo deprinsese principiile hipnotismului. În Vietnam, câştigase o medalie Inima Purpurie şi o Stea de Bronz. Fusese lăsat la vatră cu onoruri şi se stabilise în Florida. În 1980, se căsătorise cu Paula Joy Williams, o bibliotecară, şi devenise tată vitreg celor două fiice ale acesteia, Jessica şi Anna, pe care le adoptase mai târziu. Paula şi Craddock îşi bazaseră iubirea pe credinţă, încredere profundă şi o fascinaţie comună pentru puterile neexplorate ale spiritului uman.

La aceasta, Jude se încruntă. Era o exprimare curioasă: „o fascinaţie comună pentru puterile neexplorate ale spiritului uman". Nici măcar nu ştia ce însemna.

Relaţia lor durase până la trecerea Paulei în nefiinţă, în 1986. În timpul vieţii, Craddock avusese aproape zece mii de „pacienţi" – Jude pufni la acest cuvânt – folosind tehnici de hipnoză profundă pentru a alina suferinţele celor bolnavi şi pentru a-i ajuta pe cei care doreau să-şi depăşească slăbiciunile, muncă pe care fiica sa vitregă mai mare, Jessica McDermott Price, încă o ducea mai departe, în calitate de consultant particular. Jude pufni din nou. Probabil că ea însăşi scrisese necrologul. Îl surprindea că nu indusese şi numărul de telefon la care putea fi găsită pentru consultaţii. *Dacă menţionaţi că aţi auzit de noi în necrologul tatălui meu vitreg, primiţi o reducere de 10 la sută la prima şedinţă!!!*

Interesul lui Craddock pentru spiritism şi pentru potenţialul neutilizat al minţii îl făcuse să abordeze practica „găsirilor miraculoase", vechea tehnică de la sate a descoperirii surselor subpământene de apă cu ajutorul unei vergele sau a pendulului. Însă va rămâne în amintirea fiicelor sale adoptive şi a celor dragi în principal datorită felului în care îşi ajutase tovarăşii de drum în viaţă să-şi descopere propriile rezervoare ascunse de putere şi respectul de sine. „Poate că vocea lui a amuţit, dar nu va fi nicicând dată uitării."

Nimic despre sinuciderea Annei.

Jude îşi plimbă privirea din nou peste necrolog, oprindu-se la anumite combinaţii de cuvinte care nu-i spuneau prea multe: „operaţiuni psihologice", „puteri neexplorate", „potenţialul neutilizat al minţii". Se uită din nou la faţa lui Craddock, observând glaciala siguranţă de sine a ochilor săi palizi şi a zâmbetului aproape furios de pe buzele sale subţiri şi palide. Era un nemernic cu sânge rece.

Computerul lui Danny scoase un semnal sonor ca să-l avertizeze pe Jude că venise un e-mail. Unde naiba era Danny? Jude se uită la ceasul computerului, văzu că deja şedea acolo de douăzeci de minute. Dădu clic pe programul de e-mail al lui Danny, care prelua mesaje

pentru amândoi. Noul e-mail îi era adresat lui.

Aruncă o privire la adresa expeditorului, apoi se foi în scaun, îndreptându-se de spate, cu muşchii abdomenului şi pieptului încordându-se, de parcă s-ar fi pregătit să primească o lovitură. Într-un fel, asta şi făcea. E-mail-ul venea de la craddockm@box.closet.net[3].

Jude deschise e-mail-ul şi începu să-l citească.

dragă Jude,

vom goni la căderea nopţii vom goni spre văgăuni sunt mort vei muri oricine se apropie prea tare va fi infectat cu moartea care pluteşte deasupra ta suntem infectaţi împreună vom fi în văgăuna morţii împreună şi ţărâna mormântului va cădea peste noi lalala morţii îi vor trage pe vii în jos dacă încearcă cineva să te ajute eu noi îi vom trage în jos şi vom călca pe ei şi nimeni nu se caţără afară pentru că văgăuna este prea adâncă şi ţărâna cade prea repede şi oricine îţi aude vocea va şti că este adevărat jude e mort şi eu sunt mort şi tu vei muri îmi vei auzi vocea şi vom goni împreună pe drumul nopţii spre locul spre ultimul loc unde vântul plânge pentru tine pentru noi noi vom merge pe marginea văgăunii vom cădea în ea ţinându-ne unul pe altul vom cădea cântă pentru noi cântă la al nostru la al tău mormânt cântă lalala.

Pieptul lui Jude era un loc sufocant, înţesat de ace reci-încinse. *Operaţiuni psihologice,* gândi aproape la întâmplare, după care se simţi furios, cel mai rău fel de furie, genul acela care trebuia ţinut sub capac, pentru că nu era nimeni în jur pe care să înjure, şi nu-şi putea permite să spargă nimic. Pierduse deja o bună bucată din dimineaţă aruncând cărţi, şi asta nu-l făcuse să se simtă cu nimic mai bine. Acum, însă, voia să se ţină sub control.

Aduse browserul înapoi deasupra, gândindu-se să mai arunce o privire la rezultatele căutării, să vadă ce mai putea afla. Se mai uită o dată absent la necrologul din *Pensacola News,* apoi privirea i se fixă pe fotografie. Era alta acum, iar în ea Craddock era bătrân şi rânjea, avea faţa ridată şi suptă, aproape ca un famelic, şi ochii îi erau mâzgăliţi cu linii negre, furioase. În primele rânduri ale necrologului se spunea că o viaţă de cercetări, de explorări şi aventuri, se sfârşise când Craddock James McDermott murise de o embolie cerebrală în casa fiicei sale vitrege şi acum făcea lalala şi era frig îi era frig şi lui Jude putea să-i fie frig când se tăia se va tăia şi o va tăia pe fată şi voi fi în văgăuna morţii şi Jude putea să le cânte, să le cânte tuturor…

Jude se ridică atât de repede, şi cu o aşa forţă neaşteptată, că scaunul lui Danny fu aruncat în spate şi se răsturnă. Apoi mâinile lui

erau pe computer, sub monitor, şi îl ridică, desprinzându-l de pe masă şi dând cu el de pământ. La aterizare, acesta scoase un târâit scurt şi un zăngănit de cioburi, urmate de-un pocnet brusc de electricitate. Apoi tăcere. Ventilatorul care răcea placa de bază se opri cu un fâsâit slab. Îl aruncase instinctual, mişcându-se prea repede ca să mai gândească. Să-l fută. Se punea prea mult preţ pe autocontrol.

Pulsul i-o luase razna. Îşi simţea picioarele instabile, îi tremurau. Unde mă-sa era Danny? Se uită la ceasul de pe perete, văzu că era aproape două, prea târziu pentru masa de prânz. Poate plecase să rezolve un comision. De obicei, însă, îl suna prin interfon ca să-i spună când pleca de acasă.

Jude ieşi de după birou şi ajunse în sfârşit la geamul care dădea spre parcare. Micuţa Honda hibrid verde a lui Danny era parcată în curba drumului de acces şi Danny era înăuntru. Danny stătea perfect nemişcat în scaunul şoferului, cu o mână pe volan, cenuşiu la faţă, inexpresiv.

La vederea lui stând pur şi simplu acolo, uitându-se în gol, Jude simţi că se calmează. Îl privi pe geam, dar Danny nu făcu nimic. Nu puse schimbătorul în viteză ca să plece. Nu se uită nici măcar în jur. Danny arăta – Jude simţi o pulsaţie neplăcută în oase la acest gând – ca un om căzut în transă. Trecu un minut întreg, apoi încă unul, şi cu cât se uita mai mult, cu atât mai neliniştit se simţea, cu atât îl dureau mai tare oasele. Apoi îşi văzu mâna pe clanţa uşii, deschizând-o, ducându-se să afle care era problema cu Danny.

13

Aerul rece îl luă prin surprindere şi îi făcu ochii să lăcrimeze. Pe când ajunse lângă maşină, obrajii îi ardeau şi vârful nasului îi amorţise. Deşi era începutul după-amiezii, Jude era încă îmbrăcat în halatul său ros, un tricou strâmt şi boxerii dungaţi. Când vântul se înteţi, aerul glacial îi arse porţiunile de piele expusă.

Danny nu se întoarse spre el, ci continuă să se uite drept prin parbriz. De aproape arăta şi mai rău. Tremura încet şi fără oprire. O picătură de transpiraţie i se scurgea pe obraz.

Jude bătu cu încheieturile degetelor în geam. Danny tresări, trezit parcă dintr-un pui de somn, clipi repede şi dibui după butonul care cobora geamul. Tot nu se uită direct la Jude.

— Ce cauţi în maşină, Danny? întrebă Jude.

— Cred că trebuie să merg acasă.

— L-ai văzut?

Danny spuse:

— Cred că acum trebuie să merg acasă.

— Ai văzut mortul? Ce a făcut?

Jude avea răbdare. Când trebuia, Jude putea fi cel mai răbdător om de pe pământ.

— Cred că am indigestie. Atâta tot.

Danny ridică mâna dreaptă din poală ca să se şteargă la faţă şi Jude văzu că strângea în ea un deschizător de scrisori.

— Nu mă minţi, Danny, zise Jude. Vreau doar să ştiu ce ai văzut.

— Ochii lui erau două urme negre. S-a uitat drept la mine. Îmi doresc să nu se fi uitat drept la mine.

— Nu-ţi poate face rău, Danny.

— Nu ştii asta. Nu ştii.

Jude vârî mâna pe geamul deschis şi îl strânse de umăr. Danny se feri de atingerea sa. În acelaşi timp, flutură spre el deschizătorul de scrisori. Nici nu-l atinse, darămite să-l taie, însă Jude îşi feri totuşi mâna.

— Danny?

— Ochii tăi sunt ca ai lui, spuse Danny, şi introduse schimbătorul de viteze în marşarier.

Jude sări în spate înainte ca Danny să-l calce peste picior. Dar Danny ezită, ţinând piciorul pe frână.

— Nu mă mai întorc, spuse el cu ochii la volan.

— Bine.

— Te-aş ajuta dacă aş putea, dar nu pot. Pur şi simplu nu pot.

— Înţeleg.

Danny merse încet cu spatele pe drumul de acces, cauciucurile scrâşnind pe pietriş, apoi întoarse maşina cu nouăzeci de grade şi porni în josul dealului, către şosea. Jude îl urmări până ieşi pe poartă, viră la stânga şi dispăru din vedere. Nu-l mai revăzu niciodată.

14

Porni spre hambar şi spre câini.

Lui Jude îi plăcea înţepătura aerului pe faţă şi felul în care la fiecare inhalare îl furnicau plămânii. Era ceva real. Încă de când îl văzuse pe mort în acea dimineaţă, se simţea tot mai tare asaltat de idei nenaturale, desprinse din coşmaruri, care se infiltrau în viaţa de zi cu zi unde nu le era locul. Avea nevoie de câteva lucruri tari, palpabile, de care să se ţină, garouri care să oprească sângerarea.

Câinii îl urmăriră cu ochi trişti în timp ce ridica ivărul de la ţarcul lor.

Se strecură înăuntru înainte ca ei să o poată rupe la fugă pe lângă el şi se lăsă pe vine, îi lăsă să se urce pe el, să-i miroasă faţa. Câinii: şi ei erau reali. Se uită fix la ei, în ochii lor ciocolatii şi la feţele lor lungi, îngrijorate.

— Dacă ar fi ceva cu mine, aţi vedea, nu-i aşa? îi întrebă. Dacă aş avea urme negre peste ochi?

Angus îl linse pe faţă, o dată, de două ori, şi Jude îi sărută botul umed. O mângâie pe Bon pe spate, în vreme ce ea, agitată, îl adulmecă între picioare.

Ieşi din ţarc. Nu era pregătit să se ducă înapoi în casă şi intră în schimb în hambar. Se duse la maşină şi îşi studie reflexia în oglinda din partea şoferului. Nici urmă de mâzgălituri negre. Ochii lui erau la fel ca întotdeauna: de-un căprui deschis sub sprâncene negre, stufoase, şi intenşi ca ai unui criminal.

Cumpărase maşina de la un membru al staff-ului tehnic de turneu, un Mustang rablagit, model ’65, un bolid GT. Era în turneu, aproape fără odihnă, de zece luni, pornise la drum aproape imediat ce-l părăsise soţia, iar când s-a întors, s-a văzut cu casa goală şi fără nimic de făcut. Petrecuse toată luna iulie şi mare parte din august în hambar, dezmembrând Mustangul, scoţând piesele ruginite, arse, găurite, îndoite, corodate, îmbibate de uleiuri şi acizi, şi le înlocuise: bloc-motor Hipo, coturi şi bucşe autentice, transmisia, ambreiajul, suspensiile, scaunele albe – toate originale cu excepţia difuzoarelor şi a aparatului stereo. Instalase o boxă bas uriaşă în portbagaj, prinsese de acoperiş o antenă radio XN şi montase un sistem audio digital de ultimă generaţie. Se mânjise de ulei din cap până în picioare, îşi zdrelise încheieturile degetelor şi sângerase în sistemul de transmisie. Fusese o relaţie zbuciumată, dar îi prinsese bine.

Cam pe atunci venise Anna să locuiască cu el. Nu că ar fi strigat-o vreodată pe acest nume. Era Florida atunci, deşi cine ştie cum, de când aflase de sinuciderea ei, ajunsese să-i spună din nou Anna în gând.

Ea stătea pe bancheta din spate cu câinii cât el lucra, cu cizmele ieşite pe un geam lipsă. Cânta peste cântecele pe care le ştia şi îi vorbea lui Bon ca unui copil şi-l tot bombarda pe Jude cu întrebări. Îl întreba dacă va cheli vreodată („Nu ştiu”), pentru că într-o asemenea eventualitate l-ar părăsi („Nu te pot învinovăţi”), şi dacă ar mai considera-o sexy dacă şi-ar rade tot părul („Nu”), şi dacă o va lăsa să conducă Mustangul când va termina cu recondiţionarea lui („Da”), şi dacă fusese vreodată implicat într-o bătaie de stradă („Încerc să le evit – e greu să cânţi la chitară cu mâna ruptă”), şi de ce nu vorbea

niciodată despre părinţii lui (la care el nu spunea nimic), şi dacă credea în soartă („Nu”, spunea el, dar minţea).

Înainte de Anna şi de Mustang, înregistrase un nou CD, un disc solo, şi călătorise prin vreo douăzeci şi patru de ţări, susţinuse mai mult de o sută de concerte. Dar muncind la el simţea pentru prima dată de când îl părăsise Shannon că e ocupat cu folos, că face ceva important, în cel mai adevărat sens al cuvântului – deşi n-ar fi putut spune de ce repararea unei maşini îi lăsa impresia unei munci cinstite în loc de un hobby de bogătaş, în timp ce înregistrarea de albume şi concertele pe stadioane începuseră să i se pară un hobby de bogătaş în loc de o datorie.

Îl străbătu încă o dată ideea că ar trebui să plece. Să lase ferma în oglinda retrovizoare şi s-o şteargă, nu conta încotro.

Gândul era aşa urgent, aşa imperativ – urcă în maşină şi şterge-o de aici – că îi strepezi dinţii. Ura să fie pus pe fugă. Să se arunce în maşină şi să spele putina nu era o alegere, era un gest de panică. Acesta fu urmat de alt gând, deconcertant şi nefondat, dar totuşi curios de convingător: gândul că era împins de la spate, că mortul voia să-l pună pe fugă. Că mortul încerca să-l trimită cu forţa departe de… de ce? Jude nu-şi putea imagina. Afară, câinii lătrau la unison la o semiremorcă.

În orice caz, nu pleca nicăieri fără să vorbească cu Georgia despre asta. Iar dacă hotăra totuşi până la urmă să-şi ia picioarele la spinare, probabil că-şi dorea ca înainte să se îmbrace ca lumea. Cu toate acestea, într-un moment se văzu în Mustang, la volan. Era un loc unde să gândească. Întotdeauna gândise cel mai bine în maşină, cu radioul deschis.

Stătu cu geamul coborât pe jumătate, în garajul întunecat, cu pământ pe jos, şi i se păru că dacă exista o fantomă prin apropiere, acesta era a Annei, nu spiritul mânios al tatălui ei vitreg. Fata era nu mai departe de bancheta din spate. Făcuseră dragoste acolo, sigur că da. El se dusese în casă după bere şi când se întorsese, ea îl aştepta pe bancheta Mustangului, cu cizmele în picioare şi în rest complet goală. Scăpase berile desfăcute şi le lăsase să facă spume în ţărână. În acel moment nimic pe lume nu părea mai important decât carnea ei fermă, de fată de douăzeci şi şase de ani, şi transpiraţia ei, şi râsetul ei, şi dinţii ei pe gâtul lui.

Se lăsă pe spate pe pielea albă, simţindu-şi oboseala pentru prima dată în acea zi. Braţele îi erau grele şi picioarele goale îi amorţiseră pe jumătate de frig. Cândva, nu mai ştia când, îşi lăsase trenciul de piele neagră pe bancheta din spate. Îl luă şi îl întinse peste picioare. Cheia

era în contact, aşa că o răsuci la primul clic ca să poată deschide radioul.

Nu mai era sigur de ce urcase în maşină, dar acum că era acolo, îi era greu să se mişte. Din depărtare, parcă, auzea câinii lătrând din nou pe voci stridente şi alarmate. Ridică volumul ca să le acopere.

John Lennon cânta „I Am the Walrus". Jude îşi odihni capul pe spătarul scaunului, relaxându-se în buzunarul de căldură de sub trenci. Basul unduitor al lui Paul Mccartney se tot îndepărta, pierzându-se sub murmurul jos al motorului maşinii, ceea ce era ciudat, căci el nu pornise motorul, ci cuplase doar bateria. După The Beatles urmă o paradă de reclame. Lew de la Imperial Autos spunea: „N-o să găsiţi oferte ca ale noastre nicăieri la graniţa celor trei state. Avem promoţii pe care concurenţa nici nu poate să le egaleze. Morţii-i trag pe vii în jos. Veniţi şi urcaţi-vă la volanul următoarei voastre maşini şi daţi o raită cu ea pe drumul nopţii. O să mergem împreună. O să cântăm împreună. O să vreţi ca drumul să nu se termine niciodată. N-o să se termine."

Reclamele îl plictiseau pe Jude şi găsi forţa să mute pe alt post. Pe FUM difuzau unul dintre cântecele lui, chiar primul lui single, un furtunos cover după AC/DC intitulat „Souls for Sale[4]". În semiîntuneric părea că forme fantomatice, fuioare amorfe de ceaţă ameninţătoare, începuseră să se învârtă în jurul maşinii. Închise ochii şi ascultă sunetul îndepărtat al propriei sale voci.

Tot argintul şi aurul din lume
Nu fac cât sufletul meu, îmi spui,
Păi, chiar vreau să mă pocăiesc,
Da'-nainte vreau bani de-o bere.

Pufăi încet în barbă. Nu când vinzi suflete dai de bucluc, ci atunci când le cumperi. Data viitoare va trebui să se asigure că bunurile cumpărate se pot înapoia. Râse, deschise ochii puţin. Mortul, Craddock, şedea în scaunul pasagerului, lângă el. Îi zâmbea, arătându-şi dinţii pătaţi şi limba neagră. Mirosea a moarte, dar şi a eşapament de maşină. Ochii îi erau ascunşi în spatele acelor ciudate mâzgălituri negre, care se mişcau întruna.

— Banii nu se returnează, marfa nu se schimbă, îi spuse Jude. Mortul încuviinţă înţelegător din cap şi Jude închise ochii la loc. Undeva, la kilometri distanţă, auzea pe cineva strigându-i numele.

„… ude! Jude! Răspunde-mi, Ju…"

Nu voia să fie deranjat, însă era adormit, voia să fie lăsat în pace. Lăsă scaunul pe spate. Îşi împreună mâinile peste stomac. Inspiră adânc.

Tocmai aţipise când Georgia îl prinse de braţ şi-l trase din maşină, aruncându-l la pământ, în praf. Vocea ei se auzea ritmic, apropiindu-se şi depărtându-se.

— … ieşi de acolo Jude ieşi dracului…

...u fi mort nu fi…

... Ooooooooooog, te rog…

... Ochii *deschide* dracului…

Deschise ochii şi se ridică în şezut dintr-o singură mişcare bruscă, tuşind furios. Uşa hambarului era ridicată şi lumina soarelui se revărsa prin ea cu raze sclipitoare, cristaline, solide şi tăioase. Lumina îi înjunghie ochii şi el se feri din calea ei. Inhala adânc aer rece, deschise gura să spună ceva, să-i dea de ştire că era bine, şi gâtul i se umplu de fiere. Se rostogoli în patru labe şi vomită în praf. Cât el dădu la boboci, Georgia îl ţinu de braţ şi stătu aplecată deasupra lui.

Jude era ameţit. Pământul se mişca sub el. Când încercă să se uite afară, lumea se învârtea, de parcă ar fi fost un tablou pictat pe o vază care se roteşte pe un platan. Casa, curtea, parcarea, cerul, fugeau pe lângă el, şi îl străbătu o paralizantă senzaţie de rău de mişcare, şi îşi mai vărsă o dată stomacul.

Se prinse de pământ şi aşteptă ca lumea să se oprească din mişcare. Nu că avea să o facă vreodată. Acesta era un lucru pe care-l descopereai când erai drogat, sau beat, sau febril: că lumea se rotea mereu şi că numai o minte sănătoasă poate face abstracţie de mişcarea ei ameţitoare. Scuipă şi se şterse la gură. Îl dureau muşchii stomacului şi avea crampe, de parcă ar fi făcut câteva zeci de abdomene, ceea ce, dacă te gândeai bine, nu era foarte departe de adevăr. Se ridică în şezut şi se întoarse să se uite la Mustang. Avea motorul încă pornit. Nu era nimeni înăuntru.

Câinii ţopăiau în jurul lui. Angus îi sări în poală şi îşi îndesă botul rece şi umed în faţa lui, îi linse buzele usturătoare. Jude era prea slăbit ca să-l înlăture. Bon, timidă ca întotdeauna, îi aruncă o privire îngrijorată, piezişă, apoi lăsă capul spre terciul vomei sale şi începu să-l înfulece pe furiş.

Încercă să se ridice în picioare, apucându-se de încheietura mâinii Georgiei, dar nu avea destulă forţă în picioare şi, în schimb, o trase şi pe ea jos lângă el, în genunchi. Avu un gând aiuritor – morţii-i trag pe vii în jos – care i se învârti în minte un moment, apoi dispăru. Georgia tremura. Avea faţa udă.

— Jude, spuse ea. Jude, nu ştiu ce se întâmplă cu tine.

El nu-şi găsi vocea un minut, nu avea încă aer. Se uită la Mustangul negru care trepida pe suspensii, forţa motorului la ralanti scuturând toată caroseria.

Georgia continuă:

— Am crezut că eşti mort. Când te-am prins de braţ, am crezut că eşti mort. Ce cauţi aici cu maşina pornită şi uşa hambarului închisă?

— Nimic.

— Am făcut eu ceva? Am dat-o în bară?

— Ce tot vorbeşti?

— Nu ştiu, zise ea, izbucnind în lacrimi. Trebuie să existe vreun motiv pentru care eşti aici şi încerci să te sinucizi.

El se întoarse pe genunchi. Văzu că încă o ţinea de încheietura subţire a unei mâini şi o apucă acum şi de cealaltă. Aura ei de păr negru îi plutea în jurul capului, cu bretonul în ochi.

— Ceva nu e în ordine; nu încercam să-mi iau viaţa. Am urcat în maşină să ascult puţină muzică şi să gândesc un minut, dar nu am pornit motorul. S-a pornit singur.

Fata îşi eliberă încheieturile.

— Termină.

— Omul mort a fost.

— Termină. Termină.

— Fantoma din hol. L-am văzut din nou. Era în maşină cu mine. Fie a pornit el Mustangul, fie l-am pornit eu fără să ştiu ce fac, pentru că voia el s-o fac.

— Ştii ce aiurea sună ce spui? Ce aiurea sună toată povestea asta?

— Dacă eu sunt nebun, şi Danny este. Danny l-a văzut. De aia a plecat. Danny n-a suportat. A trebuit să plece.

Georgia se uită la el cu ochi lucizi şi luminoşi şi temători în spatele buclei line a bretonului. Scutură din cap într-un gest automat de negare.

— Să plecăm de aici, zise el. Ajută-mă să mă ridic.

Ea îl prinse de subsuori şi se opinti în podea. Genunchii lui erau nişte arcuri slabe, instabile. Imediat ce se văzu în picioare, începu să cadă în faţă. Întinse mâinile după un punct de sprijin şi atinse capota caldă a maşinii.

Spuse:

— Opreşte-o. Scoate cheia.

Georgia îi luă trenciul de pe jos – căzuse din Mustang odată cu el – şi-l aruncă înapoi pe bancheta din spate. Tuşi, fluturând din mână prin fumul de eşapament, urcă în maşină şi opri motorul. Tăcerea se lăsă brusc, îngrijorătoare.

Bon se lipi de piciorul lui Jude, căutând încurajare. Genunchii lui ameninţau să se îndoaie. O împinse în lături cu genunchele, apoi o lovi cu călcâiul în fund. Căţeaua scheună şi sări într-o parte.

— Cară-te dracului de aici, zise el.

— De ce n-o laşi în pace? întrebă Georgia. Amândoi ţi-au salvat viaţa.

— Cum adică?

— Nu i-ai auzit? Am ieşit din casă să-i fac să tacă. Nu aveau astâmpăr.

Jude regretă atunci că o lovise pe Bon şi se uită în jur să vadă dacă nu era prin apropiere, ca s-o mângâie. Căţeaua se retrăsese în hambar, însă, şi se plimba de colo-colo în întuneric, urmărindu-l cu ochi ursuzi şi acuzatori. Îşi aminti de Angus şi se uită în jur după el. Căţelul stătea în uşa hambarului, cu spatele la ei, cu coada ridicată. Scruta cu interes drumul de acces.

— Oare ce o fi văzând? întrebă Georgia.

Era o întrebare absurdă. Jude habar nu avea ce vedea câinele. El stătea strângându-se în braţe lângă maşină, prea departe de uşa glisantă a hambarului ca să poată vedea în curte.

Georgia îndesă cheia în buzunarul jeanşilor. Apucase să se îmbrace la un moment dat şi îşi bandajase degetul mare de la mâna dreaptă. Trecu pe lângă Jude şi se duse lângă Angus. Îşi plimbă mâna peste spinarea câinelui, uitându-se spre parcare şi apoi înapoi la Jude.

— Ce este? întrebă el.

— Nimic, spuse ea.

Îşi ţinea mâna dreaptă lipită de stern şi făcea o mică grimasă, de parcă o durea.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc eu, zise el şi se depărtă de Mustang. Era conştient de o presiune neagră care-i creştea în spatele globilor oculari, o durere adâncă, lentă, ascuţită, care ameninţa să devină una dintre cele mai mari dureri de cap posibile.

La uriaşa uşă glisantă a hambarului se opri, cu Angus între el şi Georgia. Scrută drumul de acces plin de noroi îngheţat, spre porţile deschise ale fermei sale. Cerul se curăţa. Stratul gros şi cenuşiu de nori

se destrăma şi soarele răzbătea ici-colo prin crăpături.

Mortul, cu pălăria lui neagră pe cap, se uita la ei de pe marginea şoselei. Fu acolo un moment, când soarele era după un nor şi drumul era umbrit. Când astrul răzbătu de după marginile unui nor, Craddock dispăru. Capul şi mâinile lui se făcură primele nevăzute, astfel încât rămase doar un costum negru şi gol. Apoi dispăru şi costumul. Fantoma prinse din nou formă un moment mai târziu, când soarele se retrase după alt nor.

Îşi ridică pălăria spre Jude şi se înclină, un gest persiflat, specific într-un mod ciudat Sudului. Soarele apăru şi dispăru şi apăru din nou, iar mortul pâlpâia ca un mesaj în cod Morse.

— Jude? întrebă Georgia.

Jude îşi dădu seama că el şi Angus se uitau de-a lungul drumului în exact acelaşi fel.

— Nu e nimic acolo, nu-i aşa, Jude?

Ea nu-l vedea pe Craddock.

— Nu, zise el. Nu e nimic acolo.

Mortul se făcu din nou văzut atât cât să poată trage din ochi. Apoi vântul se înteţi şi, sus pe cer, soarele răzbătu din nou printr-un loc unde norii fuseseră întinşi în fuioare de lână murdară. Lumina căzu puternic peste şosea şi mortul dispăru.

15

Georgia îl duse în fonoteca de la parter. El nu observă braţul care îl ţinea de după mijloc, susţinându-l şi ghidându-l, decât după ce ea îi dădu drumul. Se afundă în canapeaua verde-închis şi adormi aproape instantaneu.

Moţăi, apoi se trezi pentru scurt timp, cu ochii împăienjeniţi, când ea se aplecă să arunce o pătură peste el. Faţa ei era un cerc palid, fără trăsături, cu excepţia liniei întunecate a gurii şi a găurilor negre din dreptul ochilor.

Pleoapele i se închiseră. Nu-şi amintea când mai fusese aşa obosit. Îl ademenea somnul, îl trăgea fără încetare în lumea somnului, asurzind gânduri şi simţiri, dar pe când se lăsa purtat de val, acea imagine a feţei Georgiei îi apăru iar înainte şi avu un gând alarmant: că ochii ei lipseau; ascunşi în spatele unor mâzgălituri negre. Fata era moartă şi era alături de fantome.

Se strădui să se trezească şi, pentru câteva momente, aproape reuşi. Deschise ochii o fracţiune de secundă. Georgia stătea în uşa bibliotecii, privindu-l, cu mânuţele ei albe strânse în pumnişori albi, iar

ochii îi erau normali. La vederea ei, Jude simţi o clipă o dulce uşurare.

Apoi îl văzu pe mort în hol, în spatele ei. Pielea îi era trasă tare peste cioturile pometţilor şi rânjea, arătându-şi dinţii pătaţi de nicotină.

Craddock McDermott se mişca sacadat, într-o serie de instantanee în mărime naturală. Într-un moment, braţele îi erau pe lângă corp. În următorul, una dintre mâinile sale osoase era pe umărul Georgiei. Unghiile lui erau galbene şi lungi şi curbate la capăt. Urmele negre îi săltau şi trepidau în faţa ochilor.

Timpul făcu iar un salt înainte. Brusc, mâna dreaptă a lui Craddock era în aer, sus deasupra capului Georgiei. Din ea atârna lanţul de aur. Pendula din capătul lui, o lamă de cinci centimetru curbată, o văpaie de lumină argintie, atârna în faţa ochilor Georgiei. Lama se legănă în arcuri mici înaintea ei şi ea o privea direct cu ochi brusc larg căscaţi şi fascinaţi.

Încă o mişcare smucită cu stop-cadru în timp şi Craddock era aplecat în faţă într-o postură încremenită, cu buzele la urechea ei. Gura lui nu se mişca, dar Jude auzea vag sunetul şoaptei sale, un sunet ca ascuţitul unui cuţit pe o piele de bărbier.

Jude voia s-o strige. Voia să-i spună să nu se uite, că mortul era chiar lângă ea şi că trebuie să fugă, să scape, să nu-i dea ascultare. Dar gura lui părea cusută şi nu putea scoate alt sunet în afara unui geamăt convulsiv. Efortul de care era nevoie şi numai să ţină pleoapele ridicate îi depăşea puterile, şi le închise. Se luptă cu somnul, dar era slăbit – o senzaţie nefamiliară. În cele din urmă, căzu în somn. Şi, de data aceasta, aşa rămase.

Craddock îl aştepta cu lama lui până şi în somn. Lama se legăna la capătul lanţului de aur înaintea feţei late a unui vietnamez gol cu excepţia unei cârpe albe strânse în jurul mijlocului şi aşezat pe un scaun cu spătar rigid într-o cameră de ciment jilavă. Capul vietnamezului fusese ras şi se vedeau cerculeţe de-un roz intens pe scalp, unde fusese ars de electrozi.

Pe un geam se vedea curtea ploioasă din faţa casei lui Jude. Câinii erau chiar în faţa sticlei, destul de aproape ca răsuflarea lor să o aburească. Hămăiau cu furie, însă erau ca nişte câini văzuţi la televizor cu volumul la minimum; Jude nu-i auzea absolut deloc.

Jude stătea tăcut în colţ, sperând să nu fie văzut. Lama se legăna ritmic înaintea feţei uimite şi îmbrobonite de sudoare a vietnamezului.

— Supa a fost otrăvită, spuse Craddock.

Vorbea în vietnameză, dar, aşa cum se întâmplă în vise, Jude îl înţelese perfect.

— Ăsta este antidotul.

Arătă cu mâna liberă spre o seringă uriaşă aşezată într-o cutie neagră sub formă de inimă. În cutie, lângă ea, era un cuţit cu lamă lată şi plăsele de teflon.

— Salvează-te.

Vietnamezul luă seringa şi şi-o înfipse fără ezitare în gât. Acul era lung de aproximativ treisprezece centimetri. Jude se crispă şi îşi feri privirea.

Ochi îi săriră în mod firesc la geam. Câinii erau tot aproape de sticlă, sărind şi lovindu-se de ea, dar fără să se audă nimic. În spatele lor, Georgia şedea pe un capăt al unui scrânciob. Pe celălalt şedea o fetiţă bicefală cu picioarele goale şi o rochie înflorată, frumuşică. Georgia şi fata erau legate la ochi cu eşarfe negre diafane făcute dintr-un fel de material creponat. Părul blonziu al fetei era strâns într-o coadă lejeră. Pe trăsăturile feţei ei nu se putea citi nimic. Deşi i se părea vag familiară lui Jude, mai trecu un moment chinuitor până să-şi dea seama, într-o străfulgerare, că se uita la Anna, aşa cum fusese la nouă sau zece ani. Anna şi Georgia urcau şi coborau.

— O să încerc să te ajut, spuse Craddock, adresându-se prizonierului în engleză acum. Ai probleme, auzi? Dar eu te pot ajuta, şi tot ce trebuie să faci e să asculţi cu atenţie. Nu gândi. Ascultă doar sunetul vocii mele. E aproape amurgul. Aproape a sosit timpul. La amurg deschidem radioul şi ascultăm vocea din el. Facem ceea ce ne spune să facem omul din radio. Capul tău este un radio, iar vocea mea este singura care se aude.

Jude se uită în spate, şi Craddock nu mai era acolo, în locul său, unde stătuse el, era un radio de modă veche, cu panoul frontal luminat de beculeţe verzi, iar vocea lui ieşea din el.

— Singura ta şansă de a supravieţui este să faci exact ce îţi spun. Vocea mea este singura voce pe care o auzi.

Jude simţi un fior în piept; nu-i plăcea direcţia în care mergeau lucrurile. Se desprinse din loc şi, din trei paşi, era lângă masă. Voia să scape de vocea lui Craddock. Prinse de firul electric al radioului, unde acesta intra în perete, şi îl smuci. Apăru o flamă albastră de electricitate, care îi înţepă mâna. Se replie, aruncând firul la podea. Şi radioul continuă să turuie, exact ca înainte.

— E amurgul. În sfârşit e amurgul. Acum e timpul. Vezi cuţitul din cutie? Poţi să-l iei. E al tău. Ia-l. La mulţi ani.

Vietnamezul se uită cu o oarecare curiozitate în cutia sub formă de inimă şi scoase cuţitul de vânătoare. Îl întoarse pe toate feţele şi lama scăpără în lumină.

Jude se uită la panoul frontal al radioului. Mâna dreaptă încă pulsa din cauza electroşocului, era nesigură, greu de controlat. Nu vedea butonul de oprire, aşa că roti ajustatorul, încercând să înlăture vocea lui Craddock. Se auzi la început un sunet care crezu că era de electricitate statică, dar care într-un moment se transformă în murmurul egal şi atonal al unei mulţimi mari, o mie de voci vorbind toate deodată.

Un bărbat spuse pe tonul superior şi şmecheros al unei personalităţi radio din anii cincizeci:

— Stottlemyre îi hipnotizează astăzi cu o lovitură pe sub mână şi Tony Conigliaro cade ca o momâie. Probabil aţi auzit că nu-i poţi convinge pe oameni să facă ce nu vor cât sunt sub hipnoză. Dar puteţi vedea aici că pur şi simplu nu e adevărat, căci s-a văzut cu ochiul liber că Tony C. n-a vrut să lovească acea ultimă minge. Poţi convinge pe oricine să facă orice grozăvie. Trebuie doar să-i frăgezeşti ca lumea. Daţi-mi voie să vă fac o demonstraţie cu Johnny Gălbejor, aici de faţă. Johnny, degetele de la mâna ta dreaptă sunt nişte şerpi veninoşi. Nu-i lăsa să te muşte!

Vietnamezul se trânti înapoi în scaun, şocat. Nările i se măriră şi ochii i se îngustară, exprimând brusc o mină de crâncenă determinare. Jude se întoarse, călcâiul scârţâindu-i pe podea, ca să strige, ca să-i spună să se oprească, dar înainte să apuce să spună ceva prizonierul vietnamez coborî cuţitul cu forţă.

Degetele i se desprinseră de mână, numai că erau de fapt capete de şerpi negri, scânteietori. Vietnamezul nu strigă. Faţa lui umedă, aproape pământie, era animată de-un soi de triumf. Ridică mâna dreaptă ca să-şi arate aproape cu mândrie cioturile degetelor din care sângele curgea înspumat, prelingându-i-se pe interiorul braţului.

— Acest grotesc act de automutilare v-a fost prezentat cu sprijinul sucului de portocale Moxie. Dacă nu aţi băut încă un Moxie, e timpul să faceţi pasul şi să aflaţi de ce Mickey Mantie spune că altceva mai bun pe lume nu-i. Schimb de jucători pentru a…

Jude se întoarse val vârtej spre uşă, simţind gust de vomă în fundul gâtului şi simţind miros de vomă când expiră. La periferia câmpului vizual vedea geamul şi scrânciobul. Acesta din urmă continua să se balanseze. Nu era nimeni pe el. Câinii stăteau întinşi pe-o rână, dormind în iarbă.

Ieşi pe uşă şi coborî două trepte deformate, ajungând în curtea prăfoasă din spatele fermei tatălui său. Tatăl său şedea cu spatele la el pe un bolovan, ascuţindu-şi briciul pe o curea neagră. Sunetul pe care îl scotea era ca vocea mortului, sau poate invers, Jude nu mai era foarte sigur. Lângă Martin Cowzynski, în iarbă, era o vană de oţel cu

apă şi în ea plutea o pălărie neagră. Pălăria aceea în apă îţi dădea fiori. Lui Jude îi veni să strige văzând-o.

Soarele era puternic şi bătea direct pe faţa lui, o văpaie neostoită. Se împletici în căldură, clătinându-se pe călcâie, şi duse mâna streaşină la ochi. Martin trăgea tăişul pe curea şi din pielea ei neagră cădeau picături grase de sânge. Când Martin trăgea cu briciul în faţă, cureaua şoptea „moarte". Când aducea briciul spre el, cureaua scotea un sunet gâtuit, asemenea cuvântului „iubire". Jude nu se opri să stea de vorbă cu tatăl său, ci îşi continuă drumul până în spatele casei.

— Justin, îl strigă Martin, şi Jude aruncă spre el o privire cu coada ochiului, nu se putu opri să n-o facă.

Tatăl lui purta o pereche de ochelari de orb, cu lentile rotunde şi negre şi rame argintii. Razele soarelui scânteiau pe ele.

— Trebuie să te duci înapoi în pat, băiete. Te cloceşti. Unde crezi că te duci îmbrăcat aşa?

Jude coborî privirea şi văzu că purta costumul mortului. Fără să încetinească pasul, începu să tragă de nasturii sacoului, desfăcându-i din mers. Dar mâna dreaptă îi era amorţită şi nesigură – parcă el ar fi fost cel care-şi retezase degetele – şi nasturii nu voiau să se desfacă. După câţiva paşi, se dădu bătut. Îi era rău în zăpuşeala soarelui de Louisiana; se cocea în costumul acela negru.

— Arăţi de parcă te-ai duce la o înmormântare, zise tatăl lui. Mai bine ai avea grijă. Ar putea fi înmormântarea ta.

În locul pălăriei, în cadă era acum o cioară, care îşi luă zborul, bătând furioasă din aripi şi împrăştiind stropi fini, când Jude trecu pe lângă în felul acela împleticit, ca un beţiv. După încă un pas, era lângă Mustang. Căzu în scaunul şoferului şi trânti uşa în urma sa.

Prin parbriz, curtea vălurea ca o imagine reflectată în apă, tremurând în acea toropeală. Era plin de sudoare şi abia respira în costumul mortului, care era prea gros, prea negru şi prea strâmt. Ceva mirosea vag a funingine. Cel mai tare simţea căldura în mâna dreaptă. Nu putea spune că ceea ce simţea era durere. Era, în schimb, o greutate otrăvită, umflată nu cu sânge, ci cu minereu lichefiat.

Radioul digital XM dispăruse. În locul lui era radioul AM original ai Mustangului. Când îl deschise, mâna dreaptă îi era aşa încinsă că lăsă amprenta imprimată, arsă în buton.

— Dacă există un cuvânt care vă poate schimba viaţa, prieteni, se auzi vocea de la radio, urgentă, melodioasă, inconfundabil sudistă. Dacă există doar un singur cuvânt, daţi-mi voie să vă spun că acel cuvânt este „sfintelisusenemuritorule"!

Jude îşi odihni mâna pe volan. Plasticul negru începu imediat să se

înmoaie, topindu-se după forma degetelor sale. El privi cu uimire şi curiozitate. Volanul începu să se deformeze, afundându-se spre interior.

— Da, dacă veţi ţine acest cuvânt în suflet, dacă-l veţi respecta în litera lui, dacă îl veţi strânge la trupul vostru aşa cum vă strângeţi copiii, vă poate salva viaţa, chiar o poate face. Eu cred asta. Îmi veţi asculta acum vocea? Veţi asculta doar vocea mea? Iată alt cuvânt care vă poate întoarce lumea peste cap şi vă poate deschise ochii spre nesfârşitele puteri ale sufletului omenesc. Acest cuvânt este „amurg". Daţi-mi voie să repet. Amurg. Amurg, în sfârşit. Morţii-i vor trage pe vii în jos. Vom goni pe drumul gloriei împreună, aleluia.

Jude luă mâna de pe volan şi o puse pe scaunul de lângă el, care începu să fumege. Luă mâna şi o scutură, dar acum fumul ieşea din mâneca sa, dinăuntrul sacoului omului mort. Maşina era pe drum, un tronson lung şi drept de şosea, străbătând jungla sudică, copaci doldora de plante agăţătoare, tufişuri acoperind spaţiile dintre ei. Asfaltul era deformat şi distorsionat în depărtare, văzut prin valurile tremurătoare de căldură.

Recepţia la radio era când bună, când proastă, şi uneori Jude auzea frânturi din altceva, bucăţi de muzică suprapunându-se cu predicatorul radio, care de fapt nu era deloc un predicator, ci Craddock vorbind pe vocea altcuiva. Cântecul părea tânguitor şi arhaic, luat parcă de pe un disc al Flokways, jelitor şi dulce în acelaşi timp, o singură chitară la care se cânta în cheie minoră. Jude îşi spuse, fără logică: Nu poate să vorbească, dar poate să cânte.

Mirosul din maşină era mai rău acum, miros de lână începând să sfârâie şi să ardă. Jude începea să ardă. Fumul îi ieşea acum din ambele mâneci şi de sub guler. Strânse din dinţi şi începu să strige. Întotdeauna ştiuse că în felul acesta îşi va găsi sfârşitul: în flăcări. Ştiuse întotdeauna că furia era inflamabilă, periculos de depozitat sub presiune, cum o ţinuse el toată viaţa sa. Mustangul gonea pe nesfârşitele drumuri lăturalnice, fum negru ieşind în vălătuci de sub capotă, pe geamuri, aşa încât el abia mai vedea prin pâclă. Îl înţepau ochii, vederea îi era neclară, îi curgeau lacrimile. Nu conta. Nu era nevoie să vadă încotro se ducea. Apăsă pedala până la podea.

Jude se trezi dintr-odată, cu o senzaţie de căldură nesănătoasă în faţă. Era întors pe o parte, întins pe braţul drept, şi când se ridică în şezut, nu-şi putea simţi mâna. Chiar şi treaz, încă mai simţea mirosul înţepător de ars, odoare ca de păr pârlit. Se uită în jos, aproape aşteptându-se să se vadă îmbrăcat în costumul mortului, ca în vis. Dar

nu; era încă în halatul său vechi şi zdrenţuit.

Costumul. Cheia era costumul. Nu trebuia decât să-l vândă din nou, costumul şi fantoma deopotrivă. Era aşa evident că nu ştia ce-i luase aşa de mult să-i vină ideea. Cineva sigur îl voia; poate că mulţi îl voiau. Văzuse fanii lovindu-se, scuipându-se, muşcându-se şi zgâriindu-se pentru nişte beţe de tobă aruncate în mulţime. Cu atât mai mult ar fi vrut o fantomă venită direct din casa lui Judas Coyne. Un cretin nenorocit i-o va lua de pe cap, şi fantoma va trebui să plece. Ce se va întâmpla cu cumpărătorul după aceea nu-i tulbura deloc conştiinţa. Propria-i supravieţuire, şi supravieţuirea Georgiei, era o chestiune care îl preocupa mai presus de orice.

Se ridică în picioare şi îşi flexă mâna dreaptă. Circulaţia i se restabiliza, însoţită de o senzaţie de înţepături glaciale. Urma să-l doară de să se urce pe pereţi.

Lumina era diferită, se mutase în cealaltă parte a camerei, palidă şi slabă cum intra prin draperiile de dantelă. Era greu de spus cât timp dormise.

Mirosul, putoarea aceea de ars, îl duse de-a lungul holului întunecat, prin bucătărie şi în cămară. Uşa spre curtea din spate era deschisă. Georgia era acolo, părând să-i fie al naibii de frig, într-o jachetă de dril negru şi un tricou cu Ramones care-i lăsa mijlocul alb şi neted gol. Avea o pereche de cleşti în mâna stângă. Răsuflarea ei făcea aburi în aerul rece.

— Ce prăjeşti, că nu-ţi iese de nicio culoare, zise el, fluturând mâna prin fum.

— Nu, nu-s sigură, zise ea, şi-i aruncă un zâmbet mândru şi atrăgător.

În acea clipă era de-o frumuseţe aşa mare, că aproape îi frânse inima – albul gâtului ei, scobitura lui, linia delicată a claviculelor abia vizibile.

— Am aflat ce trebuie făcut. Am aflat cum să fac fantoma să dispară.

— Cum anume? întrebă Jude.

Fata apucă ceva cu cleştii şi ridică. Era o bucată fumegândă de pânză neagră.

— Costumul, spuse ea. L-am ars.

16

Peste o oră veni amurgul. Jude stătea în birou şi urmărea ultimele raze de lumină cum se sting de pe cer. Avea chitara în poală. Era nevoie să gândească. Cele două lucruri erau complementare.

Stătea în scaun cu faţa la un geam ce clădea spre hambar, spre ţarcul câinilor şi spre copacii din spate. Îl deschisese puţin. Aerul care intra era tare. Nu-l deranja. Nu era mult mai cald nici în casă, şi avea nevoie de aer proaspăt, îi plăcea parfumul de mere putrede şi frunze căzute al acelui mijloc de octombrie. Era o binecuvântare faţă de putoarea fumului de eşapament. Şi după ce făcuse un duş şi îşi schimbase hainele, încă mai simţea acel miros în jurul său.

Stătea cu spatele la uşă, şi când Georgia intră în cameră, el îi văzu reflexia în sticla geamului. Avea câte un pahar de vin roşu în fiecare mână. Degetul mare bandajat o făcea să strângă un pahar ciudat, şi vărsă puţin pe ea când se lăsă în genunchi lângă scaunul lui. Supse picătura de vin de pe piele, apoi aşeză un pahar în faţa lui, pe amplificatorul de lângă piciorul său.

— Nu se mai întoarce, spuse ea. Mortul. Pun pariu. Am scăpat de el arzând costumul. Inspiraţie de geniu. Pe deasupra, afurisenia aia trebuia să dispară. Uuu-hu. L-am înfăşurat în două pungi de gunoi înainte să-l duc la parter şi tot am avut impresia c-o să mă înece putoarea.

Îi stătea pe limbă să spună: *El a vrut s-o faci,* dar nu o spuse. N-ar fi ajutat-o cu nimic s-o audă, iar fapta era deja consumată.

Georgia se uită la el cu ochii mijiţi, studiindu-i expresia. Probabil că îndoielile i se citeau pe faţă, fiindcă ea spuse:

— Crezi c-o să se întoarcă?

Când Jude nu răspunse, se aplecă spre el şi vorbi din nou, de data aceasta pe o voce joasă, urgentă:

— Atunci, de ce nu plecăm? Hai să ne luăm o cameră în oraş şi să ne cărăm dracului de aici.

El se gândi la asta, construindu-şi răspunsul încet şi cu mare efort. În cele din urmă, spuse:

— Nu cred că ne-ar ajuta cu ceva să ne luăm pur şi simplu tălpăşiţa. El nu bântuie casa. Mă bântuie pe mine.

Asta era o parte din problemă – dar numai o parte. Restul era prea greu de pus în cuvinte. Era încă valabilă ideea că tot ceea ce se întâmplase până atunci se întâmplase cu un motiv – motivul omului mort. Expresia aceea, „operaţiuni psihologice", răsări în mintea sa dându-i o senzaţie de înfrigurare. Se întrebă din nou dacă fantoma nu încerca să-l pună pe fugă, şi de ce ar face asta. Poate că ferma, sau ceva din fermă, îi oferea lui Jude un avantaj, deşi, oricât de tare ar fi încercat, nu reuşea să-şi dea seama care putea fi acesta.

— Te-ai gândit vreodată că ar trebui să plimbi ursu'? o întrebă Jude.

— Era să mori astăzi, zise Georgia. Nu ştiu ce ţi se întâmplă, dar nu

plec nicăieri. Nu cred c-o să te mai scap din ochi tot restul vieţii mele. Pe deasupra, fantoma asta a ta mie nu mi-a făcut nimic. Pun pariu că nu mă poate atinge.

Dar Jude îl văzuse pe Craddock şoptindu-i la ureche. Văzuse expresia îndurerată de pe faţa Georgiei când mortul ţinuse lama pe lanţ în faţa ochilor ei. Şi nu uitase vocea Jessicăi Price la telefon, accentul ei leneş, otrăvitor, de ţărancă: *Nu vei trăi, şi nu va trăi nimeni care-ţi va întinde mâna sau îţi va da alinare.*

Craddock îi putea veni de petrecanie Georgiei. Trebuia ca fata să plece. Jude înţelegea asta clar acum – şi totuşi, gândul de a o trimite de acolo, de a se trezi singur noaptea şi a-l găsi pe mort acolo, stând deasupra lui în întuneric, îl făcea să tremure de frică. Dacă Georgia îl lăsa, simţea că fata putea să ia cu ea puţinul curaj pe care-l mai avea. Nu ştia dacă putea să îndure noaptea şi tăcerea fără ea aproape – recunoaşterea acestei nevoi era aşa sinceră şi neaşteptată, că îi dădu pentru un moment o scurtă şi urâtă senzaţie de vertij. Era un om care se temea de înălţime, ura să vadă pământul îndepărtându-se de el, pe când roata Ferris îl ridica în tării.

— Cum rămâne cu Danny? spuse el.

I se păru că propria-i voce părea crispată şi necaracteristică lui, şi îşi drese glasul.

— Danny a crezut că e periculos.

— Ce i-a făcut fantoma asta lui Danny? Danny a văzut ceva, s-a speriat şi a rupt-o la sănătoasa. Nu-i ca şi când i s-ar fi întâmplat ceva.

— Doar fiindcă fantoma nu a făcut nimic nu înseamnă că nu poate să facă. Uite la ce mi s-a întâmplat mie în după-amiaza asta.

Georgia încuviinţă din cap. Bău restul de vin dintr-o singură înghiţitură, apoi îi întâlni privirea cu ochi luminoşi şi iscoditori.

— Şi juri că nu te-ai dus în hambar ca să te sinucizi? Juri, Jude? Nu te supăra că întreb. Trebuie să ştiu.

— Ţi se pare că aş fi genul? întrebă el.

— Toată lumea e genul.

— Nu şi eu.

— Toată lumea. Şi eu am încercat s-o fac. Cu pilule. Bammy m-a găsit leşinată pe podeaua băii. Aveam buzele albastre. Abia dacă mai respiram. La trei zile după ultima zi de liceu. După aia, tata şi mama au venit la spital, şi tata a spus: „Nici pe asta n-ai fost în stare s-o faci ca lumea."

— Muistu' dracului.

— Mda. Cam aşa.

— De ce ai vrut să te sinucizi? Sper că aveai un motiv bun.

— Pentru că făceam sex cu cel mai bun prieten al tatei. Încă de la treisprezece ani. Un tip de patruzeci de ani. Avea şi el o fiică. Oamenii au aflat. A aflat fiica lui. Era prietenă cu mine. A spus că i-am distrus viaţa. A spus că sunt o târfă.

Georgia îşi roti paharul în mâna stângă, privind licărul de lumină cum se plimbă pe buza lui.

— Era cam greu s-o contrazic. El îmi dădea mereu cadouri şi eu le acceptam. Odată, de exemplu, mi-a dat un pulovăr nou-nouţ cu cincizeci de dolari în buzunar. A spus că banii sunt ca să-mi cumpăr pantofi care să se asorteze cu pulovărul. L-am lăsat să mă fută pentru nişte bani de pantofi.

— La dracu. Ăsta nu-i un motiv bun pentru a te sinucide, îi spuse Jude. Era un motiv bun să-l omori pe el.

Ea râse.

— Cum îl chema?

— George Ruger. Acum vinde maşini vechi în oraşul meu natal. E şeful comitetului director republican al districtului.

— Data viitoare când trec prin Georgia, o să fac o oprire şi-o să-l omor pe nemernicul ăla.

Ea râse din nou.

— Sau cel puţin o să-l dau ca lumea cu fundul de pământul Georgiei, zise Jude, şi cântă notele de început ale piesei „Dirty Deeds".

Ea îi luă paharul de vin de pe amplificator, îl ridică într-un toast pentru el şi luă o gură.

— Ştii care-i cel mai bun lucru la tine? întrebă ea.

— N-am idee.

— Nu te scârbeşte nimic. Adică, tocmai ţi-am spus toate astea şi tu nu crezi că sunt… Ştiu şi eu. Distrusă. Irecuperabil distrusă.

— Poate cred şi doar nu-mi pasă.

— Îţi pasă, zise ea. Îi puse mâna pe gleznă. Şi nimic nu te şochează.

Închise ochii la asta, nu spuse că ar fi putut ghici încercarea de sinucidere, existenţa tatălui rece emoţional, a prietenului de familie care o molestase, aproape din prima clipă când o văzuse, purtând zgardă la gât, cu părul tuns în ţepi inegali şi dată pe buze cu ruj alb.

Ea spuse:

— Deci ţie ce ţi s-a întâmplat? E rândul tău.

El îşi desprinse glezna din mâna ei.

— Nu mă prind concursurile de mărturii neplăcute.

Se uită la geam. Nu rămăsese nimic din lumină decât o paloare roşu-brună în spatele copacilor desfrunziţi. Jude îşi contemplă reflexia semitransparentă din sticla ferestrei, faţa sa lungă, ridată, uscăţivă, cu

barbă neagră curgătoare care-i ajungea aproape până la piept. O fantomă trasă la faţă şi fioroasă.

Georgia spuse:

— Vorbeşte-mi despre femeia care ţi-a trimis fantoma.

— Jessica Price. Şi nu mi-a trimis-o doar aşa, de florile mărului. Ţine minte că m-a făcut să plătesc pentru ea.

— Corect. Prin ebay sau cum?

— Nu. Un alt site, o clonă de mâna a treia după ebay. Şi părea o simplă licitaţie prin internet, dar ea manevra totul din spate ca să fie sigură că eu voi câştiga.

Jude văzu întrebarea prinzând contur în ochii Georgiei şi răspunse la ea înainte ca fata să deschidă gura:

— Nu-ţi pot spune de ce s-a ostenit atâta. Am impresia, însă, că nu putea să mi-l trimită pur şi simplu. Trebuia să fiu de acord cu luarea lui în posesie. Sunt sigur că în asta se ascunde un profund mesaj moral.

— Mda, zise Georgia. Apelează doar la ebay. Nu accepta alt surogat.

Sorbi din vin, se linse pe buze, apoi continuă:

— Şi asta doar pentru că sora ei s-a sinucis? De ce crede că e vina ta? Din cauza vreunui cântec de-al tău? E ca atunci când puştiul ăla s-a sinucis după ce-a ascultat Ozzy Osbourne? Ai scris vreodată ceva care să spună că sinuciderea-i okay sau ceva?

— Nu. Şi nici Ozzy n-a scris.

— Atunci, nu înţeleg de ce e aşa cătrănită pe tine. Vă cunoaşteţi de undeva? Ai cunoscut-o pe fata care şi-a luat viaţa? Îţi trimitea scrisori înflăcărate de fan sau ştiu eu ce altceva?

El spuse:

— A locuit cu mine o vreme. Ca tine.

— Ca mine? O…

— Am veşti pentru tine, Georgia. Când ne-am întâlnit, nu eram virgin.

I se părea că vocea sa sună sec şi ciudat.

— Cât timp a stat aici?

— Nu ştiu. Opt, nouă luni. Mai mult decât era binevenită.

Fata se gândi la asta.

— Şi eu stau cu tine de aproximativ nouă luni.

— Şi?

— Am stat şi eu mai mult decât trebuia? Nouă luni e termenul limită? După care e nevoie de carne proaspătă? Ce, ea era blondă natural şi ai hotărât că e vremea s-o schimbi cu o brunetă?

El îşi luă mâinile de pe chitară.

— Era o psihopată naturală, aşa că i-am dat papucii. Presupun că n-a luat-o prea bine.

— Cum adică, era psihopată?

— Adică era maniaco-depresivă. Când era maniacă, era fenomenală la pat. Când era depresivă, era puţin cam mult de lucru cu ea.

— Avea probleme la mansardă şi tu ai pus-o pur şi simplu pe liber?

— Nu mi-am luat sarcina de-a o ţine de mână tot restul vieţii ei. N-am făcut-o nici pentru tine, la o adică. Şi-ţi mai spun ceva, Georgia. Dacă te gândeşti că povestea noastră se sfârşeşte „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi", ai greşit dracului povestea.

În timp ce vorbea, îşi dădu seama că acum era ocazia s-o rănească şi să scape de ea. Înţelegea acum că ghidase discuţia exact spre acest moment. Îi reveni în gând ideea că, dacă reuşea s-o jignească destul de rău încât s-o facă să plece – fie şi numai pentru o vreme, o noapte, câteva ore – poate că acesta era ultimul lucru bun pe care îl va face vreodată pentru ea.

— Cum o chema? Pe fata care s-a sinucis?

El dădu să spună „Anna", apoi spuse:

— Florida.

Georgia se ridică repede în picioare, aşa repede că-şi pierdu echilibrul şi păru că va cădea. Jude ar fi putut întinde mâna ca s-o ţină, dar n-o făcu. Mai bine s-o lase să se rănească. Chipul ei se albi şi făcu o jumătate de pas nesigur în spate. Se uită uluită şi îndurerată la el – după care privirea i se întări, ca şi când l-ar fi văzut brusc mai clar.

— Nu, zise ea încet. N-o să mă alungi în felul ăsta. Spune orice porcărie vrei. Aici rămân, Jude.

Aşeză cu grijă paharul pe care îl ţinea pe marginea mesei. Porni în direcţia opusă lui, apoi se opri la uşă. Întoarse capul, dar nu păru în stare să se uite direct la el.

— Mă duc să dorm puţin. Vino şi tu în pat.

Îi spunea ritos ce să facă, nu-l întreba.

Jude deschise gura ca să răspundă şi descoperi că nu avea ce să spună. După ce fata ieşi din cameră, el îşi sprijini uşor chitara de perete şi se ridică în picioare. Inima îi bătea tare şi picioarele îi erau nesigure, manifestările fizice ale unei emoţii pe care îi luă ceva timp s-o identifice – atât era de neobişnuit cu senzaţia de uşurare.

17

Georgia plecase. Acesta fu primul lucru pe care îl ştia. Plecase şi era încă noapte. Expiră şi răsuflarea lui făcu un nor de abur albi în aerul încăperii. Dădu în lături singurul cearşaf subţire şi coborî din pat, apoi, asaltat de frig, se luă singur în braţe.

Ideea că fata se trezise şi hoinărea prin casă îl alarma. Avea mintea încă încleiată de somn, iar în cameră probabil că erau aproape de zero grade. Era logic să crezi că Georgia se dusese să vadă ce are încălzirea, dar Jude ştia că nu asta era. Şi ea dormise rău, foindu-se şi murmurând. Poate că se trezise şi se dusese să se uite la televizor – dar nici asta nu credea că este adevărat.

Aproape că-i strigă numele, apoi se răzgândi. Îl speria gândul că ea nu-i va răspunde, că vocea lui va fi întâmpinată de o tăcere asurzitoare. Nu. Nu va striga. Nu va scoate niciun sunet puternic. Avea senzaţia că dacă ieşea valvârtej din dormitor şi gonea prin casa neluminată strigând-o, va ajunge fără doar şi poate la panică. De asemenea, întunericul şi tăcerea din dormitor îi conveneau, şi înţelegea faptul că se temea să meargă în căutarea ei, că se temea de ce l-ar putea aştepta de cealaltă parte a uşii.

Stând acolo, deveni conştient de un murmur gutural, sunetul unui motor mergând la ralanti. Ridică ochii spre tavan. Era luminat într-un alb glacial de farurile unei maşini care pătrundeau pe geam din parcare. Auzea şi câinii lătrând.

Jude se duse la fereastră şi trase draperia într-o parte.

Camioneta parcată în faţă fusese albastră odată, dar avea cel puţin douăzeci de ani şi nu mai fusese vopsită de ceva timp, aşa că ajunsese să aibă culoarea ştearsă a fumului. Era un Chevrolet, o camionetă de muncă. Jude îşi pierduse doi ani de zile robotind într-un service auto pentru 1,75 de dolari pe oră şi ştia după huruitul adânc şi feroce al motorului la ralanti că sub capotă erau mulţi cai putere. Partea frontală era ameninţătoare, cu o bară de protecţie lată şi argintie, ca o proteză de protecţie pentru boxeri, şi un bullbar metalic prins peste radiator. Ceea ce confundase la început cu nişte faruri erau o pereche de reflectoare montate pe bullbar, două spoturi rotunde împrăştiind o lumină puternică în noapte. Camioneta se înălţa aproape la treizeci de centimetri de sol pe patru roţi de 35, configuraţie gândită pentru drumurile desfundate, pline de făgaşe şi ierburi, din Sudul Îndepărtat, capătul lumii. Motorul era pornit. Nu era nimeni în cabină.

Câinii se aruncau în gardul din sârmă al ţarcului, producând o larmă continuă, şi hămăiau la camioneta goală. Jude se uită de-a lungul drumului de acces, în direcţia şoselei. Poarta era închisă. Trebuia să cunoşti un cod din şase cifre ca să o deschizi.

Era camioneta mortului. Jude ştiu asta din momentul când o văzu, ştiu cu o siguranţă calmă, extremă. Următorul lui gând fu: *Încotro mergem, bătrâne?*

Telefonul de lângă cap prinse viaţă şi Jude tresări luat prin

surprindere, lăsând draperia la loc. Se întoarse şi se uită intens. Ceasul de lângă telefon spunea 3:12. Telefonul sună din nou.

Jude porni spre el, călcând repede pe vârfurile degetelor peste duşumeaua rece. Se uită intens la el. Telefonul sună a treia oară. Nu voia să răspundă. Avea o bănuială că va fi mortul, şi nu voia să discute cu el. Jude nu voia să audă vocea lui Craddock.

— Să-l fut, zise el şi răspunse. Cine este?

— Salut, şefu'. Sunt Dan.

— Danny? E trei noaptea.

— O, nu ştiam că-i aşa târziu. Dormeai?

— Nu.

Jude tăcu, aşteptând.

— Îmi pare rău că am plecat aşa.

— Eşti beat? întrebă Jude.

Se uită iar spre geam, unde lumina albăstrie a reflectoarelor răzbătea pe după marginile draperiilor.

— Mă suni beat pentru că-ţi vrei postul înapoi? Fiindcă dacă-i aşa, futu-i, acum nu-i timpul…

— Nu. Nu pot… Nu pot să mă întorc, Jude. Am sunat doar ca să spun că-mi pare rău pentru tot. Îmi pare rău că ţi-am spus despre fantoma aia că era de vânzare. Trebuia să-mi ţin gura.

— Du-te şi culcă-te.

— Nu pot.

— Ce mama mă-sii e cu tine?

— Am ieşit să mă plimb în întuneric. Nici nu ştiu unde sunt.

Jude îşi simţi dosul braţelor umplându-se de pielea găinii.

Gândul la Danny afară pe străzi undeva, împleticindu-se în întuneric, îl tulbura mai mult decât trebuia, mai mult decât era logic.

— Cum ai ajuns acolo?

— M-am dus doar să mă plimb. Nici nu ştiu de ce.

— Iisuse, eşti beat. Uită-te în jur după un indicator stradal şi sună dracului după un taxi, zise Jude şi închise.

Era bucuros să scape de telefon. Nu-i plăcuse tonul nefericit şi ameţit al lui Danny.

Nu era vorba că Danny ar fi spus ceva foarte incredibil sau improbabil. Doar că nu mai avuseseră niciodată o astfel de discuţie. Danny nu sunase niciodată noaptea şi nu sunase niciodată beat. Era greu să şi-l imagineze ieşind la o plimbare la 3 noaptea sau plimbându-se atât de departe de casă încât să se piardă. Şi orice alte defecte ar fi avut, Danny era un om care rezolva problema. Din această cauză Jude îl ţinuse pe statul de plată vreme de opt ani. Chiar şi beat criţă, Danny

probabil că nu l-ar suna prima dată pe el dacă n-ar şti unde se află. S-ar duce până la un magazin 7-Eleven şi ar cere indicaţii. Ar opri o maşină de poliţie.

Nu. Totul era aiurea. Telefonul şi camioneta mortului din parcare erau două părţi ale aceluiaşi lucru. Jude ştia. Asta îi spuneau nervii. Asta îi spunea patul gol.

Aruncă iar o privire la draperie, luminată din spate de reflectoarele acelea. Câinii o luau razna afară.

Georgia. Ce conta acum era s-o găsească pe Georgia. Apoi se puteau dumiri care era treaba cu camioneta aia. Împreună puteau pune stăpânire pe situaţie.

Se uită la uşa dinspre hol. Îşi flexă degetele, simţindu-şi mâinile amorţite de frig. Nu voia să se ducă afară, nu voia să deschidă uşa şi să-l vadă pe Craddock aşezat în scaunul ăla cu pălăria pe genunchi şi lama aia pe lanţ legănându-i-se dintr-o mână.

Dar gândul de a-l revedea pe mort – sau de a da piept cu ce urma – îl ţinu în loc doar un moment. Apoi se desprinse din loc, se duse la uşă şi o deschise.

— Hai s-o facem, spuse în hol înainte să vadă dacă era cineva acolo.

Nu era nimeni acolo.

Se opri, ascultând dincolo de propria-i respiraţie uşor luctuoasă liniştea din casă. Holul cel lung era drapat în umbre, scaunul Shaker de lângă peretele era gol. Nu. Nu era gol. Pe şezutul lui era o pălărie neagră.

Zgomote – înfundate şi îndepărtate – îi reţinură atenţia: murmur de voci la un televizor, vuietul distant al valurilor care se sparg. Îşi desprinse ochii de la pălărie şi se uită spre capătul holului. O lumină albastră pâlpâia prin canatul uşii de la studio. Georgia era acolo, deci, şi se uita la televizor, până la urmă.

Jude ezită la uşă, trăgând cu urechea. Auzi o voce strigând în spaniolă, o voce din televizor. Vuietul valurilor era mai puternic. Vru să o strige pe nume atunci, Marybeth – nu Georgia, ci Marybeth – dar se întâmplă ceva rău când încercă: respiraţia îi puse piedică. Reuşi să scoată doar un şuierat sub forma vagă a numelui ei.

Deschise uşa.

Georgia era de cealaltă parte a camerei, în fotoliu, în faţa televizorului său cu ecran plat. De unde se afla el, nu putea vedea din ea decât spatele capului, vârtejul pufos de păr negru înconjurat de un nimb de lumină de-un albastru nenatural. Capul ei bloca mare parte din ceea ce se vedea la televizor, deşi Jude reuşea să vadă palmieri şi un cer albastru tropical. Era întuneric, becurile erau stinse în încăpere.

Ea nu răspunse când el zise: „Georgia”, şi următorul lui gând fu că fata era moartă. Când va ajunge la ea, ochii ei vor fi daţi peste cap în găvanele lor.

Porni spre ea, dar nu făcu decât câţiva paşi când telefonul sună pe birou.

Putea acum să vadă destul din televizor cât să recunoască un mexican durduliu cu ochelari de soare şi un trening bej stând pe marginea unui drum de pământ într-un ţinut deluros, pe undeva. Ştiu atunci la ce se uita fata, deşi el, unul, nu-l mai văzuse de câţiva ani buni. Era vorba de filmul lui snuff.

La auzul telefonului, capul Georgiei păru să se mişte puţin şi lui i se păru că o aude exalând, o răsuflare crispată, chinuită. Nu era moartă, deci. Dar nu reacţionă în vreun alt fel, nu întoarse capul, nu se ridică şi nu răspunse.

El făcu un pas spre masă şi ridică receptorul la al doilea ţârâit.

— Tu eşti, Danny? Mai eşti pierdut? întrebă Jude.

— Mda, zise Danny cu un râset slab. Tot pierdut. Sunt la un telefon public din mijlocul nimicului. Ciudat e că aproape nu mai vezi telefoane publice în zilele noastre.

Georgia nu se uită în spate la sunetul vocii lui Jude, nu-şi mută privirea de la televizor.

— Sper că nu suni fiindcă vrei să vin să te caut, zise Jude. Sunt ocupat pe moment. Dacă trebuie să vin în căutarea ta, ai face bine să speri că vei rămâne pierdut.

— Am rezolvat misterul, şefu’. Cum am ajuns aici. Pe drumul ăsta întunecat.

— Şi cum anume?

— M-am sinucis. M-am spânzurat acum câteva ore. Drumul ăsta întunecat… asta e moartea.

Pe Jude îl furnică scalpul, o senzaţie glacială, lichidă, aproape dureroasă.

Danny zise:

— Mama s-a spânzurat exact la fel. Dar ei i-a ieşit mai bine. Ea şi-a frânt gâtul. A murit pe loc. Eu mi-am pierdut curajul în ultima secundă. N-am căzut destul de tare. Eu am murit strangulat.

De la televizorul din cealaltă parte a camerei veniră gâjâieli, de parcă cineva ar fi murit prin strangulare.

— A durat mult timp, Jude, continuă Danny. Mi-amintesc că m-am legănat mult timp. Mă uitam la picioarele mele. Îmi amintesc multe lucruri acum.

— De ce ai făcut-o?

— M-a constrâns el. Mortul. A venit la mine. Aveam de gând să mă întorc la birou şi să-ţi găsesc scrisorile alea. Îmi spuneam că măcar atâta pot să fac. Mă gândeam că nu trebuia să te las aşa, cu ochii în soare. Dar când m-am dus în dormitor să-mi iau haina, el mă aştepta acolo. Până nu mi-a arătat el, n-am ştiut nici măcar cum să leg un laţ, zise Danny. Aşa o să-ţi vină de hac. O să te constrângă să te sinucizi.

— Ba n-o să mă constrângă.

— E greu să nu-i asculţi vocea. Nu m-am putut împotrivi. Ştia prea multe. Ştia că eu i-am dat surorii mele heroina cu care şi-a făcut supradoza. A spus că din cauza asta s-a sinucis mama, pentru că nu putea trăi ştiind ce am făcut. A spus că eu trebuia să fiu cel care să atârne în ştreang, nu mama. A spus că dacă aveam vreo urmă de decenţă, m-aş fi sinucis deja de mult timp. Avea dreptate.

— Nu, Danny, spuse Jude. Nu. Nu avea dreptate. Nu trebuia să…

Danny părea să nu aibă aer.

— Am făcut-o. *Trebuia* s-o fac. Nu-l puteam contrazice. Nu poţi contrazice o asemenea voce.

— Mai vedem noi, spuse Jude.

Danny nu avea răspuns la asta. În filmul snuff, doi bărbaţi se dondăneau în spaniolă. Gâjâitul continua. Georgia tot nu-şi ferea privirea. Se mişca foarte puţin, umerii tresărindu-i din când în când într-o serie de mişcări aleatorii, aproape spastice.

— Trebuie să închid, Danny.

Însă Danny nu spuse nimic. Jude ascultă pârâitul slab al legăturii un moment, simţind că Danny aştepta ceva, vreun cuvânt final, şi în cele din urmă adăugă:

— Nu te opri din mers, băiete. Drumul ăla trebuie să ducă undeva.

Danny râse.

— Nu eşti aşa rău cum crezi, Jude. Ştii asta?

— Mda. Să nu împrăştii vorba.

— Secretul tău e în siguranţă, spuse Danny. Rămas bun.

— Rămas bun, Danny.

Jude se aplecă în faţă şi aşeză uşor receptorul în furcă. În poziţia aceea, aplecat peste masă, aruncă o privire în jos, după birou şi văzu că seiful din podea era deschis. Primul său gând fu că fantoma l-a deschis, o idee pe care o înlătură aproape imediat. Georgia, cel mai probabil. Ea cunoştea combinaţia.

Se roti pe călcâie, se uită la spatele capului ei, la haloul de lumină albastră pâlpâitoare, la televizorul de după el.

— Georgia? Ce faci, dragă?

Ea nu răspunse.

Jude avansă, mişcându-se pe tăcute peste covorul gros. Imaginea de pe ecranul plat apăru prima în câmpul său vizual. Ucigaşii îl terminau pe băiatul alb şi costeliv. Mai târziu, aveau să o ducă pe iubita lui într-o colibă de ciment din apropierea unei plaje. Acum, însă, se aflau pe un drum năpădit de buruieni undeva în sălbăticie, între dealurile de deasupra Golfului California. Puştiul era întors pe burtă, cu încheieturile legate împreună cu două coliere de plastic alb. În soarele tropical, pielea lui era palidă ca burta unui peşte. Un anglo-american pirpiriu, saşiu, cu părul roşcovan coafat într-o frizură afro comică, stătea cu o cizmă de cowboy pe gâtul puştiului. Mai încolo pe drum era parcată o furgonetă neagră, cu uşile din spate deschise. Lângă bara de protecţie din spate era un mexican durduliu în trening, cu o expresie înfuriată întipărită pe faţă.

„Nos Estamos yendo", zise bărbatul cu ochelari de soare. „Ahora."

Roşcovanul saşiu se strâmbă şi clătină din cap a dezaprobare parcă, dar apoi îndreptă micuţul revolver spre capul puştiului costeliv şi apăsă trăgaciul. Din ţeavă ieşi un fulger. Capul puştiului sări în faţă, lovi pământul, sări înapoi. Aerul din jurul capului său era brusc plin de-o ceaţă fină de sânge.

Anglo-americanul luă cizma de pe gâtul băiatului şi se îndepărtă ţanţoş, atent să nu-şi păteze de sânge cizmele de cowboy.

Faţa Georgiei era palidă şi inexpresivă, ochii căscaţi şi nemişcaţi, privirea aţintită la televizor. Purta tot tricoul cu Ramones, dar nu avea chiloţi şi ţinea picioarele depărtate. Într-o mână – cea beteagă – ţinea cu stângăcie pistolul lui Jude, iar ţeava era îndesată adânc în gură. Cealaltă mâna îi era între picioare, unde degetul mare se mişca sus-jos.

— Georgia, spuse el şi, pentru un moment, ea aruncă o ocheadă spre el – o privire neputincioasă, rugătoare – apoi se uită imediat înapoi la televizor. Mâna sa beteagă roti pistolul, întorcându-l cu susul în jos, ca să îndrepte ţeava spre cerul gurii. Cu el astfel poziţionat, scoate un gâjâit slab.

Telecomanda era pe cotieră. Jude apăsă butonul de închidere. Televizorul se stinse. Umerii ei tresăriră, o mişcare nervoasă, reflexivă. Mâna stângă continuă să muncească între picioare. Ea tremură şi scoase din gât un sunet crispat, nefericit.

— Încetează, spuse Jude.

Fata trase cocoşul cu degetul mare. Acesta scoase un pocnet puternic în tăcerea din studio.

Jude se întinse prin faţa ei şi-i desprinse pistolul din mână. Întregul ei corp deveni brusc perfect nemişcat. Răsuflarea ei, scurtă şi rapidă, şuiera. Avea gura udă, scânteind vag, şi el îşi dădu seama atunci că

avea o semierecţie. Simţind mirosul ei în aer şi văzându-i degetele cum gâdilă clitorisul, mădularul începuse să i se întărească. Şi fata era, pe deasupra, la înălţimea potrivită. Dacă s-ar fi mutat în faţa scaunului, ea i-ar fi putut suge pula cât timp el îi ţinea pistolul la tâmplă, îi putea îndesa ţeava în ureche cât timp îi vâra pula în…

Văzu o mişcare sincopată reflectată în geamul deschis al cămării din spatele biroului său şi privirea îi sări la imaginea de pe sticlă. Se vedea pe sine acolo şi, în spatele lui, îl vedea pe omul mort stând gârbovit şi şoptindu-i în ureche. În reflexie, Jude vedea că propriu-i braţ se ridicase şi că ţinea pistolul la tâmpla Georgiei.

Capul îi vâjâi, tot sângele urcându-se spre el într-un flux neaşteptat de adrenalină. Coborî privirea, văzu că era adevărat, că ţinea pistolul la tâmpla ei, îşi văzu degetul apăsând trăgaciul, încercă să se oprească, dar era deja prea târziu – îl apăsă, aşteptând cu oroare mişcarea cocoşului.

Care nu se clinti din loc. Trăgaciul nu voia să se apese ultima jumătate de centimetru. Era pusă siguranţa.

— Futu-i, şuieră Jude şi lăsă arma jos, tremurând acum furios.

Folosind degetul mare, coborî încet cocoşul. După ce îl puse la locul lui, aruncă pistolul departe de sine. Acesta se lovi greoi de masă şi Georgia tresări din cauza sunetului. Privirea ei, însă, rămase fixată la un punct abstract din întunericul dinaintea sa.

Jude se întoarse, căutând fantoma lui Craddock. Nu era nimeni lângă el. Încăperea era goală, cu excepţia lui şi a Georgiei. Se întoarse la ea şi o trase de încheietura albă şi subţire a mâinii.

— Ridică-te, spuse. Haide. Plecăm. Chiar acum. Nu ştiu unde ne ducem, dar ne cărăm de aici. Ne ducem undeva unde sunt mulţi oameni şi lumini puternice, şi o să încercăm să lămurim tărăşenia asta. Mă auzi?

Nu-şi mai amintea ce logică invocase pentru a rămâne. Logica se dusese pe apa sâmbetei.

— N-a terminat-o cu noi, spuse ea pe o voce slabă, doar o şoaptă tremurată.

El o trase, însă ea nu se ridică; trupul ei era rigid în scaun, necooperant. Tot nu voia să se uite la el, nu voia să se uite altundeva decât drept înainte.

— Haide, spuse el. Cât mai este timp.

— Nu mai este timp, zise ea.

Televizorul se deschise la loc.

Erau ştirile de seară. Bill Beutel, care îşi începuse cariera jurnalistică pe când asasinarea arhiducelui Ferdinand era ştirea de senzaţie a zilei, stătea rigid în spatele pupitrului. Faţa lui era o reţea de riduri, radiind din jurul ochilor şi de la colţurile gurii. Trăsăturile lui adoptaseră expresia durerii, cea care spunea că veştile rele din Orientul Mijlociu nu se terminaseră sau că un autobuz de şcoală ieşise de pe interstatală şi se rostogolise, ucigând toţi pasagerii, sau o tornadă din Sud ridicase în văzduh un parc de case mobile şi aruncase în loc un amalgam de mese de călcat, obloane rupte şi cadavre umane.

„… nu vor exista supravieţuitori. Vă vom ţine la curent pe măsură ce situaţia continuă să se deruleze", spuse Beutel. Întoarse puţin capul şi reflexia ecranului albastru a prompterului îi apăru un moment în lentilele ochelarilor săi bifocali. „Târziu în această după-amiază departamentul şerifului din districtul Dutchess a confirmat că Judas Coyne, popularul cântăreţ al formaţiei Jude's Hammer[5], se pare că şi-a împuşcat şi şi-a ucis iubita, pe Marybeth Stacy Kimball, înainte să-şi ia şi el viaţa cu aceeaşi armă."

Imaginea trecu la o filmare a casei de fermă a lui Jude, încadrată de un cer de-un alb şters, amorf. Patrule de poliţie erau parcate alandala în faţa casei şi o ambulanţă intrase cu spatele aproape până în uşa biroului lui Danny.

Beutel continuă să vorbească peste imagini: „Poliţia abia începe să pună cap la cap imaginea ultimelor zile ale lui Coyne. Dar din declaraţiile celor care l-au cunoscut reiese că a fost foarte tulburat şi îl îngrijora starea propriei sale sănătăţi mintale."

Imaginea sări la un cadru cu câinii în ţarcul lor. Stăteau întinşi pe o parte în iarba scurtă, ţepoasă, cu picioarele rigide departe de corp; niciunul nu se mişca. Erau morţi. Jude se crispă la vederea lor. Nu era o imagine plăcută. Voia să-şi ferească privirea, dar nu reuşea să-şi desprindă ochii de la ecran.

„Detectivii sunt totodată de părere că Jude Coyne a jucat un rol şi în moartea asistentului său personal, Daniel Wooten, în vârstă de treizeci de ani, care a fost descoperit în casa sa din Woodstock mai devreme în această dimineaţă, din câte se pare victima tot a unei sinucideri."

Trecere la doi paramedici, câte unul la fiecare capăt al unei pungi albastre de plastic pentru cadavre, aparent grele. Georgia scoase un sunet moale, nefericit, gutural, privind cum unul dintre paramedici urcă în ambulanţă cu spatele, ridicând capătul său.

Beutel începu să vorbească despre cariera lui Jude şi reportajul continua cu o filmare cu Jude pe scenă în Houston, un clip vechi de

şase ani. Jude era în jeanşi negri şi cizme negre cu vârf de oţel, însă avea pieptul gol şi torsul îi strălucea de sudoare, iar stratul des de păr de pe el îi era lipit de piele. Stomacul i se umfla şi dezumfla. O mare de o sută de mii de oameni seminuzi trepida în faţa sa, o viitură revoltată de pumni ridicaţi în aer, persoane purtate pe braţe de colo-colo de-a lungul fluxului de oameni de dedesubt.

Dizzy era deja pe moarte pe atunci, deşi la vremea aceea aproape nimeni, cu excepţia lui Jude, nu ştia. Dizzy cu dependenţa lui de heroină şi cu SIDA lui. Cântau spate în spate, chica lui Dizzy de păr blond acoperindu-i lui faţa, vântul suflându-i-o peste gură. Era ultimul an când trupa fusese întreagă. Dizzy murise, apoi murise şi Jerome, după care se terminase totul.

În imaginile de arhivă, cântau piesa care dădea titlul ultimului lor album ca formaţie, „Put You in Yer Place"; ultimul lor hit, ultimul cântec cu adevărat bun pe care-l scrisese Jude, iar la auzul acelor tobe – o canonadă furioasă – fu eliberat de sub orice fel de vrajă, ar fi părut că-l ţine televizorul prizonier. Asta fusese adevărat. Concertul din Houston avusese loc, ziua aceea existase. Emoţia copleşitoare şi nebună a mulţimii din faţa lui şi emoţia copleşitoare şi nebună a muzicii din jurul său. Era reală, se întâmplase, iar tot restul era…

— Un căcat, zise Jude şi apăsă butonul de închidere cu degetul mare.

Televizorul se întunecă.

— Nu este adevărat, spuse Georgia pe o voce doar cât o şoaptă. Nu este adevărat, aşa-i? Suntem… eşti… Asta o să ni se întâmple nouă?

— Nu, spuse Jude.

Şi televizorul se lumină din nou. Bill Beutel stătea iar la pupitrul ştirilor, cu un teanc de hârtii strâns în mâini, cu umerii îndreptaţi spre obiectiv.

— Ba da, spuse Bill. Veţi muri amândoi. Morţii-i trag pe vii în jos. Tu vei lua pistolul şi ea va încerca să scape, dar tu o vei prinde şi vei…

Jude apăsă din nou butonul de oprire, apoi aruncă telecomanda în ecranul televizorului. Se duse după ea, puse piciorul pe ecran şi apoi îndreptă piciorul, împingând televizorul drept prin spatele deschis al dulapului. Aparatul se lovi de perete şi ceva scoase flamă, o lumină albă stingându-se ca un bec. Televizorul cu ecran plat căzu în spaţiul dintre dulap şi perete, şi atinse solul cu un scrâşnet plastic şi un sunet scurt, electric, ca un sfârâit, care dură doar un moment şi se stinse. Încă o zi ca asta şi nu mai rămânea nimic în casă.

Jude se întoarse şi mortul stătea lângă scaunul Georgiei. Fantoma lui Craddock se întinse pe după ea ca să-i prindă capul între mâini. Linii

negre dansau şi licăreau în faţa orbitelor bătrânului.

Georgia nu încercă să se mişte sau să se uite în jur, era nemişcată ca o persoană care vede un şarpe otrăvitor şi se teme să facă orice – chiar şi să respire – ca nu cumva să fie muşcată.

— N-ai venit după ea, spuse Jude.

Când vorbi, păşi în stânga, dând ocol pe lângă un perete al camerei şi îndreptându-se spre uşa dintre hol.

— Nu pe ea o vrei.

Într-o clipită, mâinile lui Craddock strângeau încet capul Georgiei. În clipa următoare, braţul lui drept se ridicase pentru a sta întins înainte la semi-orizontală: *Seig heil.* În jurul mortului, timpul avea un fel de a sări, un DVD zgâriat, imaginea agăţându-se din când în când, fără momente de tranziţie. Lanţul de aur căzu din mâna dreaptă, cea ridicată. Lama sub formă de semilună scânteia puternic la capătul lui. Tăişul lamei era vag iridescent, aşa cum se vede pe apă un curcubeu de ulei.

E timpul să pornim la drum, Jude.

— Cară-te, zise Jude.

Dacă vrei să plec, trebuie doar să-mi asculţi vocea. Trebuie să asculţi bine. Trebuie să fii ca un radio, iar vocea mea este transmisia. După amurg e frumos să asculţi puţin la radio. Dacă vrei să se termine povestea asta, trebuie să asculţi cât poţi tu mai bine. Trebuie să-ţi doreşti din tot sufletul să se sfârşească. Nu-i aşa că vrei să se sfârşească?

Jude strânse din dinţi. Nu voia să răspundă, simţea că ar fi fost o greşeală s-o facă, apoi îl uimi să vadă că încuviinţează încet din cap.

Nu-i aşa că vrei să asculţi bine? Ştiu că vrei. Ştiu. Ascultă. Poţi face abstracţie de toată lumea şi poţi auzi doar vocea mea. Pentru că asculţi aşa de bine.

Şi Jude încuviinţă mai departe, clătinând încet din cap sus-jos, în timp ce în jurul lui toate celelalte sunete din cameră se stinseră. Jude nici măcar nu le observase până să dispară: huruitul jos al camionetei care mergea la ralanti afară, şuieratul subţire al respiraţiei Georgiei, egalat de propria lui răsuflare aspră. Urechile îi ţiuiră de brusca absenţă a sunetului, de parcă timpanele sale ar fi fost amorţite de o explozie asurzitoare.

Lama goală se legăna în arcuri mici, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Jude se temea de vederea ei, se forţa să-şi ferească privirea.

Nu e nevoie să te uiţi la ea, îi spuse Craddock. *Sunt mort. Nu am nevoie de un pendul ca să-ţi intru în minte. Deja sunt acolo.*

Şi Jude descoperi că privirea îi revine oricum spre ea, că nu se poate înfrâna.

— Georgia, spuse el, sau încercă să spună.

Simţi cuvântul pe buze, în gură, în forma respiraţiei sale, dar nu-şi auzi propria voce, nu auzi nimic în acea tăcere îngrozitoare, învăluitoare. Nu auzise niciodată vreun sunet mai puternic decât acea tăcere.

N-am s-o omor eu. Nu, domnule, spuse mortul. Vocea lui nu avea inflexiuni, era răbdătoare, înţelegătoare, un murmur jos, rezonant, amintea de sunetul albinelor în stup. *Tu o vei face. Sigur. Asta vrei.*

Jude deschise gura să-i spună cât de tare se înşală şi, în schimb, spuse:

— Da.

Sau presupuse că asta a spus. Era mai mult un gând puternic.

Craddock spuse: *Bravo, băiete.*

Georgia începea să plângă, deşi făcea încercări vizibile de a se ţine sub control, de a nu tremura. Jude nu o auzea. Lama lui Craddock pendula înainte şi înapoi, brăzdând aerul.

Nu vreau s-o rănesc, nu mă face s-o rănesc, gândi Jude.

Nu va fi aşa cum vrei tu. Ia pistolul, auzi? Fă-o acum.

Jude începu să se mişte. Se simţea deconectat de propriul său trup, un martor, nu un participant la scena care se derula singură. Era prea ameţit ca să se mai teamă de ce era pe cale să facă. Ştia doar că trebuia s-o facă dacă voia să se trezească.

Dar înainte să ajungă la pistol, Georgia se ridică de pe scaun şi ţâşni spre uşă. Nu avea idee că fata se putea mişca, crezuse că Craddock o ţinea acolo cumva, însă o ţinuse doar teama, iar acum aproape că trecuse de el.

Opreşte-o, spuse singura voce rămasă pe lume, şi când ea era în dreptul lui, Jude se văzu apucând-o de păr şi trăgându-i capul în spate. Fata îşi pierdu avântul. Jude pivotă şi o aruncă la pământ. Când Georgia atinse podeaua, mobila tremură. Un teanc de CD-uri alunecă de pe o măsuţă şi căzu zgomotos. Piciorul lui Jude îi găsi stomacul, îi aplică un şut zdravăn, şi fata se strânse în poziţie fetală. Imediat ce o făcu, Jude nu ştiu de ce o făcuse.

Bravo, spuse mortul.

Asta îl dezorientă pe Jude, felul în care vocea mortului veni spre el din tăcere, cuvinte ce aveau o prezenţă aproape fizică, albine roindu-i înăuntrul capului. Capul lui era stupul în care ele intrau şi din care ieşeau, şi fără ele rămânea o goliciune cerată, poroasă ca un fagure. Capul îi era prea uşor şi prea gol, şi avea să înnebunească dacă nu-şi recăpăta gândurile, vocea. Mortul spunea acum: *Trebuie să-i faci felul pizdei. Dacă nu te deranjează c-o spun. Acum ia pistolul. Grăbeşte-te.*

Jude se întoarse după pistol, mişcându-se repede acum. Străbătu camera spre masă; pistolul era la picioarele sale; se lăsă într-un genunchi ca să-l ia.

Nu auzi câinii decât când se întinse după revolver. Un singur hămăit ascuţit, apoi altul. Atenţia i se agăţă de acel sunet ca o mânecă ce se agaţă de un cui ieşit în afară. Îl şocă să audă altceva în acea tăcere fără fund în afara vocii lui Craddock. Geamul din spatele biroului era încă întredeschis, aşa cum îl lăsase. Un alt lătrat ascuţit, furios, şi altul. Angus. Apoi Bon.

Haide, băiete. Hai şi fă-o.

Privirea lui sări la micuţul coş de gunoi de lângă birou şi la cioburile discului de platină pe care le aruncase în el. Un cuib de lame cromate iţindu-se în sus, în aer. Câinii lătrau amândoi la unison acum, o ruptură în canavaua tăcerii, şi sunetul lor îi aduse în minte, nepoftit, mirosul lor, putoarea de blană udă de câine, odoare de animal încălzit al răsuflării lor. Jude îşi vedea faţa reflectată într-un ciob al discului argintiu, şi asta îl făcu să tresară: propria-i expresie rigidă de disperare, de oroare. Şi în momentul următor, amestecat cu hămăitul neobosit al câinilor, avu un gând numai al său, rostit pe propria sa voce. *Singura putere pe care o are asupra oricăruia dintre voi doi este puterea pe care i-o dai tu.*

În clipa următoare, Jude întinse mâna dincolo de pistol şi o vârî în coşul de gunoi. Atinse cu podul palmei stângi bucata cea mai ascuţită şi mai lungă de platină şi sări, împingându-şi toată greutatea în ea. Ciobul se afundă în carne şi el simţi o durere sfâşietoare fulgerându-i mâna până la încheietură. Strigă din toţi rărunchii şi ochii i se înceţoşară, umplându-se de lacrimi înţepătoare. Îşi retrase imediat mâna, după care îşi lovi palmele una de cealaltă. Dintre ele săriră picături de sânge.

Ce dracu' îţi faci, băiete? îl întrebă fantoma lui Craddock, dar Jude nu-l mai asculta. Nu mai putea fi atent: îşi simţea mâna străpunsă adânc, aproape până la os.

N-am terminat-o cu tine, spuse Craddock, dar o terminase, numai că nu ştia. Mintea lui Jude se întinse după lătratul câinilor ca un om care se îneacă şi se agaţă de-un colac, îl găsi şi-l strânse aproape de fiinţa sa. Se ridică în picioare şi începu să se mişte.

Să ajungă la câini. Viaţa lui – şi a Georgiei – depindea de asta. Era o idee care nu avea niciun sens logic, însă lui Jude nu-i păsa de ceea ce era logic, ci doar de ceea ce era adevărat.

Durerea era o panglică roşie pe care o ţinea între mâini şi pe care o urma departe de vocea mortului şi înapoi la propriile sale gânduri. Avea o toleranţă mare la durere, întotdeauna avusese, şi uneori în viaţă chiar

o căutase cu intenţie. Simţea o durere adâncă în încheietura mâinii, semn cât de adâncă era rana, şi o parte din el preţuia acea durere, se minuna de ea. Ridicându-se, îşi zări reflexia în fereastră. Rânjea printre fuioarele bărbii, o imagine şi mai rea decât expresia de teroare pe care o observase pe faţa sa cu un moment în urmă.

Treci înapoi aici, porunci Craddock, şi Jude încetini pentru o clipă, apoi îşi regăsi ritmul şi continuă.

În drum spre uşă, aruncă o privire la Georgia – nu putea risca să se uite înapoi şi să vadă ce făcea Craddock – şi fata era încă ghemuită pe podea, cu braţele la stomac şi cu părul în faţă. Se uită şi ea la el de sub breton. Obrajii ei erau umezi de transpiraţie. Pleoapele i se zbăteau. Ochii de după ele erau rugători, întrebători, înceţoşaţi de durere.

Jude îşi dorea să aibă timp să-i spună că nu voise s-o rănească. Voia să-i spună că nu fugea, că n-o părăsea, că-l ducea pe mort de acolo, dar durerea din mână era prea intensă. Nu putea gândi pe lângă ea şi să alinieze cuvintele în propoziţii clare. Şi pe deasupra, nu ştia cât va putea să gândească singur, înainte ca Craddock să pună iar stăpânire pe el. Trebuia să controleze ritmul celor care aveau să se întâmplă în continuare, iar asta trebuia să se întâmplă repede. Dar era în regulă. Era mai bine aşa. Întotdeauna dăduse cel mai bun randament când acţionase cu viteză.

Se avântă pe coridor, ajunse la scări şi le coborî repede, aproape prea repede, câte patru odată, drept pentru care avu impresia că se prăvăleşte. Se împiedică la ultimele câteva trepte şi căzu pe gresia roşie din bucătărie. Îşi răsuci o gleznă. Se împletici până la blocul de tăiere, cu picioarele lui subţiri şi suprafaţa crestată pătată de sânge vechi. Un satâr era înfipt în marginea lemnului moale şi lama lată şi groasă scânteia ca argintul viu în întuneric. Văzu reflectate în ea scările din spatele său şi pe Craddock stând pe ele, cu trăsăturile neclare, cu mâinile ridicate deasupra capului, cu palmele în sus, un predicator ambulant adresându-se credincioşilor.

Stai, spuse Craddock. *Ia satârul.* Dar Jude se concentră asupra pulsaţiilor din palmă. Era durerea profundă a muşchiului străpuns şi avea efectul de a-i limpezi mintea şi a-i da echilibru. Mortul nu-l putea constrânge să facă ce dorea el dacă Jude suferea prea tare ca să-l mai audă. Se împinse în blocul de tranşat şi avântul îl purtă departe de el pe lungimea bucătăriei.

Se lovi de uşa biroului lui Danny, o împinse în lături şi intră val-vârtej în întuneric.

După ce făcu trei paşi în încăpere, se opri locului, aşteptând un moment ca să se orienteze. Draperiile erau trase. Nu se vedea nicio rază de lumină nicăieri. Nu vedea nimic în tot acel întuneric şi trebui să înainteze mai încet, târşâindu-şi picioarele, cu mâinile întinse în faţă, dibuind după obiectele care s-ar fi putut afla înaintea sa. Uşa nu era departe, iar apoi se va afla afară.

Înaintând, însă, simţi o apăsare pe piept. Îi venea puţin mai greu să respire decât i-ar fi plăcut. Avea impresia că, din clipă în clipă, va atinge cu mâinile faţa rece şi moartă a lui Craddock în întuneric. La acest gând, se trezi că se străduieşte să nu intre în panică. Lovi cu cotul o veioză cu picior şi o doborî. Îi tresări inima. Continuă să meargă înainte cu paşi de copil, dar nu simţea că s-ar fi apropiat de destinaţia sa.

Un ochi roşu, un ochi de pisică, se deschise încet în întuneric. Difuzoarele care flancau dulapul combinei stereo prinseră viaţă cu un sunet înfundat de bas şi un murmur jos, gol. Apăsarea se mută în jurul inimii, o strângere paralizantă. *Continuă să respiri,* îşi spuse. *Continuă să te mişti. O să încerce să te împiedice să ajungi afară.* Câinii lătrau întruna pe vocile aspre, încordate, nu foarte departe acum.

Combina stereo era deschisă şi ar fi trebuit să se audă radioul, dar nu se auzea. Nu se auzea absolut niciun sunet. Degetele lui Jude atinseră peretele, canatul uşii, apoi apucă clanţa cu mâna stângă, cea înjunghiată. Un ac imaginar de cusut se răsuci în rană, producând o văpaie rece de durere.

Răsuci clanţa, trase uşa în spate. O fantă se deschise în întuneric, dând spre lumina puternică a reflectoarelor montate pe bullbarul camionetei omului mort.

„Te crezi special pentru c-ai învăţat să cânţi la o chitară fututã?" zise tatăl lui Jude din celălalt capăt al biroului. Vorbea din combina stereo; vocea sa era puternică şi cavernoasă.

În clipa următoare, Jude deveni conştient de alte sunete care ieşeau din difuzoare – o răsuflare grea, pantofi târşâiţi, bufnetul produs de cineva care bate într-o masă – zgomote care sugerau un tăcut şi disperat meci de lupte greco-romane, doi bărbaţi care îşi măsoară puterile. Era în desfăşurare o piesă de teatru radiofonic. Era o piesă pe care Jude o cunoştea bine. Fusese unul dintre actori în versiunea ei originală.

Se opri cu uşa pe jumătate deschisă, neputând să iasă afară în noapte, ţintuit locului de sunetele care ieşeau din combină.

„Crezi că asta te face mai bun ca mine?" Martin Cowzynski, pe un

ton amuzat şi, totodată, duşmănos. „Treci aici.”

Apoi se auzi vocea lui Jude. Nu, nu vocea lui Jude – pe atunci, el nu era Jude. Era vocea lui Justin, o voce într-o octavă puţin superioară, una care-l lăsa uneori şi căreia îi lipsea rezonanţa dobândită odată cu maturizarea corzilor vocale. „Mami! Mami, ajutor!”

Mami nu spuse nimic, nu scoase niciun sunet, dar Jude îşi amintea ce făcuse ea. Se ridicase de la masa din bucătărie şi se dusese în camera în care cosea şi închisese încet uşa în urma ei, fără a îndrăzni să arunce vreo privire la unul dintre ei. Jude şi mama lui nu se ajutaseră niciodată reciproc. Când aveau cel mai mult nevoie, nu aveau niciodată curajul s-o facă.

„Am spus să treci dracului aici”, îi spuse Martin.

Zgomotul produs de cineva dând peste un scaun. Zgomotul unui scaun lovindu-se de podea. Când Justin strigă din nou, vocea îi tremura de panică.

„Nu mâna! Nu, tată, nu mâna!”

„Ţi-arăt eu”.

Şi urmă un bubuit puternic, ca o uşă trântită, şi Justin – băiatul-de-la-radio strigă şi iar strigă, şi la auzul acestui strigăt Jude se avântă afară, în aerul nopţii.

Rată o treaptă, se împiedică, căzu în genunchi în noroiul îngheţat din parcare. Se ridică, mai făcu doi paşi în fugă şi se împiedică din nou. Căzu în patru labe în faţa camionetei mortului. Se uită deasupra barei de protecţie la cadrul fioros al bulbarului şi la reflectoarele prinse de el.

Partea frontală a unei case sau a unei maşini sau a unei camionete putea semăna uneori cu o faţă, şi ăsta era cazul şi cu Chevroletul lui Craddock. Reflectoarele erau ochii luminoşi, orbi, holbaţi ai unui descreierat. Bara cromată de protecţie era o gură argintie rânjită. Jude se aştepta să sară la el, cu pneurile rotindu-se pe pietriş, dar nu se întâmplă aşa.

Bon şi Angus săreau în gardul de sârmă al ţarcului, lătrând fără zăbavă – răcnete profunde, guturale de teroare şi furie, eternul şi primitivul limbaj al câinilor: *Vedeţi ce dinţi am, păstraţi distanţa, că altfel o să-i simţiţi, păstraţi distanţa, că sunt mai rău ca voi.* Crezu pentru o clipă că lătrau la camionetă, dar Angus se uita dincolo de el. Jude întoarse privirea. Mortul stătea în uşa biroului lui Danny. Fantoma lui Craddock îşi ridică pălăria şi o aşeză cu grijă pe cap.

Fiule. Vino înapoi aici, fiule, spuse mortul, dar Jude încerca să nu-l asculte, se concentra din răsputeri asupra larmei produse de câini. De când lătratul lor spulberase vraja sub care fusese, sus în studio, i se păruse că cel mai important lucru din lume era să ajungă la ei, deşi n-ar

fi putut explica nimănui, nici lui însuşi, de ce era aşa important s-o facă. Doar că, auzind vocile lor, îşi amintea propria sa voce.

Se opinti în picioare de pe pietriş, alergă, căzu, se ridică, alergă din nou, se împiedică la marginea parcării, se prăbuşi încă o dată în genunchi. Se târî prin iarbă, nemaiavând forţă să se opintească iar în picioare. Aerul rece îl înţepa în adâncul mâinii rănite.

Aruncă o ocheadă în spate. Craddock venea. Lanţul de aur atârna din mâna sa dreaptă. Lama din capătul lui începu să se legene, o semilună argintie, o dâră de lumină sfâşiind noaptea. Scânteierea ei îl fascina. Îşi simţi privirea lipindu-se de ea, simţi gândurile scurgându-se din el – şi în clipa următoare intră direct în gardul de sârmă cu un zăngănit puternic şi căzu pe-o rână. Se rostogoli pe spate.

Era lângă uşa batantă care ţinea ţarcul închis. Angus se lovea de cealaltă parte, cu ochii daţi peste cap. Bon stătea împietrită în spatele lui, lătrând cu o insistenţă încăpăţânată. Mortul venea spre ei.

Să gonim, Jude, zise fantoma. *Să gonim împreună pe drumul nopţii.*

Jude simţi că fiinţa i se goleşte, simţi că se predă acelei voci, vederii acelei lame argintii care brăzda întunericul înainte şi înapoi.

Angus lovi gardul de sârmă aşa tare, că fu împins în spate şi căzu pe-o parte. Impactul îl scoase din nou pe Jude din transă.

Angus.

Angus voia să iasă. Era deja înapoi în picioare şi lătra la mort, lovind cu labele de gard.

Şi Jude avu atunci un gând – nebunesc, pe jumătate format, îşi aminti ceva ce citise ieri dimineaţă în una dintre cărţile sale de ocultism. Ceva despre animalele magice. Ceva despre cum puteau ele comunica direct cu morţii.

Mortul era la picioarele lui Jude. Faţa suptă şi albă a lui Craddock era imobilă, încremenită într-o expresie de dispreţ. Urmele negre tremurau în faţa ochilor săi.

Ascultă, acum. Ascultă sunetul vocii mele.

— Am auzit destule, spuse Jude.

Ridică mâna şi în spatele său găsi ivărul porţii de la ţarc. Îl deschise.

Angus lovi poarta o clipă mai târziu. Aceasta se deschise şi câinele sări la omul mort, scoţând un sunet pe care Jude nu-l mai auzise niciodată din partea căţelului său, un mârâit gâtuit şi grav ieşit din străfundul pieptului. Bon sări şi ea un moment mai târziu, cu dinţii la vedere şi cu limba pe o parte.

Mortul făcu un pas împleticit în spate. Confuzia i se putea citi pe faţă. În secundele următoare, lui Jude îi veni greu să înţeleagă la nivel logic ceea ce vedea. Angus sări la bătrân – doar că, în acel moment,

părea că Angus nu era un singur câine, ci doi. Primul era ciobănescul german suplu şi vânjos care fusese dintotdeauna. Dar de el era ataşată o umbră întunecată sub formă de câine, plată şi amorfă, dar cumva solidă, o umbră vie.

Corpul material al lui Angus se suprapunea cu această umbră, însă nu perfect. Câinele-umbră se vedea pe la margini, mai ales în zona nasului lui Angus – şi a gurii căscate. Acest al doilea Angus umbros îl lovi pe mort cu o fracţiune de secundă înaintea lui Angus cel real, năpustindu-se asupra lui din partea stângă, departe de mâna care ţinea lanţul de aur cu lama aceea argintie. Mortul strigă – un strigăt furios, strangulat – şi se roti, împleticindu-se în spate. Îl înlătură pe Angus, lovindu-l peste bot cu cotul. Doar că nu Angus era cel pe care îl înlătura, ci celălalt câine, cel negru, care tresălta precum o umbră aruncată de flacăra unei lumânări.

Bon se năpusti spre cealaltă parte a lui Craddock. Şi Bon era de fapt doi câini, avea un geamăn-umbră. Când sări, bătrânul lovi spre ea cu lanţul de aur şi lama argintie sub formă de semilună vâjâi prin aer. Trecu prin piciorul drept din faţă al lui Bon, pe după umăr, fără să lase vreo urmă. Dar apoi se înfipse în câinele negru ataşat de ea, se înţepeni în piciorul lui. Umbra-Bon era prinsă şi, pentru un moment, fu deformată puţin, îşi pierdu conturul de câine, semănând cu… nimic. Lama se desprinse, trasă în spate de mâna mortului. Bon ţipă – un strigăt îngrozitor, sfredelitor, de durere. Jude nu ştiu care dintre cele două Bon ţipase: ciobănescul sau umbra.

Angus se aruncă din nou la omul mort, cu maxilarele desfăcute, ţintindu-i gâtul, faţa. Craddock nu se putu roti destul de repede ca să apuce să-l lovească. Umbra-Angus îi puse labele din faţă pe piept şi-l împinse, iar mortul se împiedică şi căzu în parcare. Când sări şi câinele negru, se putu depărta aproape un metru de ciobănescul german de care era ataşat, lungindu-se şi deşirându-se ca o umbră la capătul zilei. Colţii lui negrii clănţăniră la câţiva centimetri de faţa mortului. Lui Craddock îi zbură pălăria. Angus – atât ciobănescul german, cât şi câinele de culoarea nopţii ataşat de el – se urcă pe el şi începu să-l zgârie cu ghearele.

Timpul sări.

Mortul era din nou în picioare, cu spatele lipit de camionetă. Angus sărise prin timp odată cu el; se ferea şi trăgea de el. Dinţi negri sfâşiară pantalonii mortului. Un lichid-umbră curgea din zgârieturile de pe faţa omului mort. Când picăturile ajungeau pe pământ, sfârâiau şi fumegau, ca picăturile de grăsime care cad într-o tigaie încinsă. Craddock lovi cu piciorul, lovitura îşi nimeri ţinta, Angus se rostogoli şi se ridică în

picioare.

Angus se lăsă pe picioarele din spate, scoţând mârâitul acela profund, cu privirea aţintită la Craddock şi la lanţul său de aur pe care se legăna acea lamă sub formă de semilună. Căuta momentul potrivit să sară. Muşchii de pe spinarea uriaşului câine se încordau sub blana scurtă, lucioasă, pregătiţi de salt. Câinele negru ataşat de Angus sări primul, cu doar o fracţiune de secundă înainte, deschizând gura şi ţintind vintrele mortului, boaşele lui. Craddock ţipă.

Salt.

În aer reverberă sunetul unei portiere trântite. Bătrânul era înăuntrul camionetei Chevy. Pălăria lui era în drum, stâlcită.

Angus lovi lateralul camionetei şi aceasta se legănă pe arcuri. Apoi Bon lovi cealaltă parte, zgâriind înfuriată oţelul. Răsuflarea ei aburi geamul, balele ei mânjiră sticla, exact ca şi când ar fi fost o camionetă adevărată. Jude habar nu avea cum reuşise ea să ajungă până acolo. Cu un moment în urmă stătea ghemuită lângă el.

Bon alunecă, se întoarse în cerc, se aruncă încă o dată asupra camionetei. În acelaşi timp, de cealaltă parte a vehiculului, sări şi Angus. Dar, în clipa următoare, Chevroletul dispăru, şi cei doi câini se ciocniră unul de celălalt. Îşi loviră capetele zgomotos şi se prăbuşiră în noroiul îngheţat acolo unde fusese camioneta cu doar o clipă înainte.

Numai că nu dispăruse. Nu întru totul. Reflectoarele rămaseră, două cercuri de lumină plutind la semiînălţime. Câinii săriră în picioare şi o luară la goană spre lumini, apoi începură să le latre cu furie. Bon avea spinarea încovoiată şi părul sculat, şi, în timp ce hămăia, se dădea în spate din calea luminilor plutitoare, fără sursă. Angus nu mai avea glas ca să latre; fiecare hămăit era mai răguşit ca celălalt. Jude observă că umbrele lor gemene dispăruseră, plecaseră odată cu camioneta, sau se întorseseră în trupurile lor fizice, acolo unde poate că se ascundeau dintotdeauna. Jude bănuia – gândul părea destul de logic – că acei câini negri ataşaţi de Bon şi Angus fuseseră sufletele lor.

Cercurile de lumină ale reflectoarelor începură să se stingă, devenind reci şi albastre, restrângându-se. Apoi dispărură, lăsând în urmă doar vagi imagini reziduale imprimate pe retinele lui Jude, discuri palide, de culoarea lunii care plutiră în faţa sa preţ de alte câteva momente, apoi se stinseră şi ele.

20

Jude nu fu pregătit până când cerul dinspre est începu să se lumineze de primele semne ale falselor zori. Apoi o lăsă pe Bon în

maşină şi-l duse pe Angus în casă cu el. Urcă scările şi intră în studio. Georgia era unde o lăsase; dormea pe canapea sub un cearşaf de bumbac alb pe care el îl trăsese de pe patul din camera de oaspeţi.

— Trezeşte-te, iubire, zise el, punându-i o mână pe umăr.

La atingerea lui, Georgia se rostogoli spre el. O şuviţă lungă de păr negru îi era lipită de obrazul transpirat şi avea o culoare nesănătoasă – obrajii de-un roşu aproape urât, pe când restul tenului era de-un alb cadaveric. Jude îi puse dosul palmei la frunte. Era caldă şi umedă.

Fata se linse pe buze.

— Futu-i, cât e ceasul?

— Cinci.

Se uită în jur, se ridică în coate.

— Ce caut aici?

— Nu ştii?

Georgia se uită în sus la el cu toată seriozitatea. Bărbia începu să-i tremure, după care trebui să se uite în altă parte. Îşi acoperi ochii cu mâna.

— O, Doamne, făcu ea.

Angus se aplecă pe lângă Jude şi îşi lipi botul de gâtul ei, sub maxilar, împingându-l încet, parcă spunându-i să ţină fruntea sus. Ochii lui mari erau umezi de grijă.

Când nasul lui ud îi atinse pielea, ea tresări şi se ridică de tot. Îi aruncă lui Angus o privire speriată, dezorientată, şi puse mâna pe capul lui, între urechi.

— Ce caută el în casă?

Se uită la Jude şi văzu că era îmbrăcat. Bocanci Doc Martens negri, trenci lungi până la glezne. Aproape în acelaşi timp, păru să audă huruitul gutural al Mustangului mergând la ralanti în parcare. Era deja pregătit de drum.

— Unde te duci?

— Mergem împreună, spuse el. Spre sud.

LA DRUM

21

Lumina începu să scadă pe când se aflau la nord de Fredericksburg şi atunci Jude văzu camioneta omului mort în spatele lor, urmându-i la o distanţă de poate jumătate de kilometru.

La volan era Craddock McDermott, deşi era greu să-l desluşeşti clar în lumina aceea slabă, sub strălucirea galbenă a cerului, unde norii radiau ca nişte tăciuni mocniţi. Jude vedea totuşi că purta din nou pălărie şi că stătea aplecat peste volan, cu umerii ridicaţi până la urechi. Îşi pusese de asemenea o pereche de ochelari rotunzi. Lentilele scăpărau într-o stranie lumină portocalie, în bătaia becurilor cu vapori de sodiu de deasupra Interstatalei 95, cercuri de flăcări scânteietoare – perechea vizuală a reflectoarelor de pe bulbar.

Jude viră la următoarea ieşire. Georgia îl întrebă de ce şi el spuse că e obosit. Ea nu văzuse fantoma.

— Pot să conduc eu, zise ea.

Dormise aproape toată după-amiaza şi acum şedea în scaunul pasagerului cu picioarele trase sub ea şi cu capul pe umăr.

Când el nu răspunse, fata aruncă o privire la faţa sa şi spuse:

— E totul în ordine?

— Vreau doar să ies de pe şosea înainte să se lase întunericul.

Bon îşi îndesă capul în spaţiul dintre scaunele din faţă ca să-i asculte cum discută. Îi plăcea să participe la conversaţii. Georgia o mângâie pe cap şi Bon se uită la Jude cu o expresie de neîncredere în ochii ciocolatii.

Găsiră un Days Inn la mai puţin de un kilometru de autostradă. Jude o trimise pe Georgia să ia o cameră, timp în care el rămase în Mustang cu căţeii. Nu voia să-şi asume riscul de a fi recunoscut, nu avea chef de asta. Nu mai avea chef de asta de vreo cincisprezece ani.

Imediat ce Georgia coborî din maşină, Bon se furişă pe scaunul ei şi se făcu covrig în adâncitura caldă lăsată de fundul Georgiei. Aşezându-şi botul pe labe, îi aruncă lui Jude o privire vinovată, aşteptând ca el să strige, să-i spună să se ducă în spate cu Angus. Jude nu strigă. Câinii erau liberi să facă aşa cum doreau.

La scurt timp după ce porniseră la drum, Jude îi povestise Georgiei cum îl goniseră câinii pe Craddock.

— Nu sunt sigur dacă mortul ştia că Angus şi Bonnie îl pot ataca în

felul ăsta. Dar cred că Craddock a simţit că reprezintă o ameninţare de-un fel sau altul şi cred că i-ar fi convenit să ne sperie ca să ieşim din casă şi să plecăm departe de ei, înainte să ne dăm seama cum să-i folosim împotriva lui.

La asta, Georgia se răsucise în scaun ca să întindă mâna în spate şi să-l scarpine pe Angus după urechi, aplecându-se destul de tare ca să-şi frece nasul de botul lui Bon.

— Cine sunt căţeluşii mei eroi? Cine sunt? Mda, voi, aşa-i, făcuse ea, până când Jude începuse să simtă că-şi ia câmpii.

Georgia ieşi din biroul de recepţie cu o cheie pe deget, pe care o zornăi spre el înainte să se întoarcă şi să dea colţul clădirii. El o urmă în maşină şi parcă într-un loc gol în faţa unei uşi bej, între alte uşi bej, în partea din spate a motelului.

Ea se duse înăuntru cu Angus cât timp Jude se plimbă cu Bon de-a lungul unei pădurici de copaci pirpirii de la marginea parcării. Apoi se întoarse, o lăsă pe Bon cu Georgia şi îl luă pe Angus la plimbare. Era important ca niciunul dintre ei să nu se îndepărteze mult de câini.

Crângul acesta din spatele motelului era diferit de pădurea care înconjura casa sa de fermă din Piecliff, New York. Era o inconfundabilă pădure din sud, mirosea a putreziciune dulce şi a muşchi ud şi a rugină, a sulf şi canalizare, a orhidee şi ulei de motor. Ca o subsuoară. Ca Moore's Corner, locul în care crescuse el. Angus lătră la licuricii care scăpărau ici şi colo între ferigi, mărgele de lumină eternă verde.

Se întoarse în cameră. În cele zece minute cât le luase să treacă prin Delaware, oprise la o benzinărie Sunoco pentru a alimenta şi se gândise să cumpere şase conserve de carne Alpo. Nu-i trecuse însă prin gând să cumpere şi farfurii de hârtie. Cât timp Georgia folosi baia, Jude scoase un sertar din scrin, desfăcu două conserve şi le vărsă înăuntru. Aşeză sertarul jos pentru câini. Aceştia se năpustiră asupra mâncării şi încăperea se umplu de clefăitul lor, de icnete şi mormăituri aspre.

Georgia ieşi din baie şi rămase în pragul uşii într-o pereche de chiloţi albi spălăciţi şi un top care-i lăsa buricul gol, cu orice urmă a existenţei sale *goth* înlăturată, mai puţin unghiile de la picioare vopsite cu ojă neagră. Mâna dreaptă îi era înfăşurată într-un bandaj nou. Se uită la câini, strâmbând din nas într-o expresie de dezgust jucat.

— Mamă, da' ce mizerabil trăim. Dacă menajera descoperă că le-am dat câinilor de mâncare din scrin, n-o să mai fim bine veniţi la Fredericksburg Days Inn.

Vorbi tărăgănat, ca la ţară, pentru a-l amuza pe Jude. Toată după-amiaza făcuse asta – uneori de distracţie şi alteori, credea Jude, fără să

ştie că o face. Ca şi când părăsind New York-ul se îndepărta şi de persoana care fusese acolo, revenind inconştient la vocea şi atitudinile celeia care fusese înainte: o puştoaică sfrijită din Georgia care credea că tot ce zboară se mănâncă.

— Am văzt oameni care făceau şi mai multă mizerie într-o cameră de motel, zise el.

„Văzt" în loc de „văzut". Şi pe el începea să-l prindă vechiul accent, care în ultimii ani se aplatizase. Dacă nu avea grijă, până să ajungă în Carolina de Sud avea să vorbească precum un figurant din emisiunea Hee Haw. Era greu să te apropii de locul în care ai crescut fără să redobândeşti caracteristicile persoanei care ai fost acolo.

— Basistul meu, Dizzy, s-a căcat odată într-un sertar de scris, când n-am ieşit din baie destul de repede.

Georgia râse, deşi Jude văzu că-l privea cu o oarecare îngrijorare – întrebându-se, poate, la ce-i stătea mintea. Dizzy era mort. SIDA. Jerome, care cântase la chitară ritmică şi la clape şi cam la orice altceva, era şi el mort, ieşise cu maşina de pe şosea cu 220 de kilometri la oră, se izbise de un copac şi zdrobise Porsche-ul ca pe o cutie de bere. Numai o mână de oameni ştia că nu fusese un accident datorat conducerii sub influenţa băuturilor alcoolice, ci că o făcuse perfect treaz, cu bună intenţie.

Nu la mult timp după ce Jerome ieşise din scenă, Kenny zisese că era timpul să tragă cortina, că voia să petreacă ceva timp cu copiii lui. Kenny era obosit de cercei în sfârcuri şi pantaloni de piele neagră şi efecte pirotehnice şi camere de hotel, că oricum de o bună bucată de vreme nu făcuse decât să le tolereze pe toate. Şi aşa s-a pus cruce formaţiei. Jude cântase solo de atunci.

Poate că nici măcar asta nu făcuse. În studio, acasă, avea o cutie cu demo-uri, aproape treizeci de cântece noi. Însă era o colecţie particulară. Nu se sinchisise să le cânte pentru nimeni. Era acelaşi drac. Ce spusese Kurt Cobain? Strofă refren strofă. Iar şi iar. Pe Jude nu-l mai interesa. SIDA îl răpusese pe Dizzy, condusul îl răpusese pe Jerome. Lui Jude nu-i mai păsa dacă mai făcea sau nu muzică.

Nu avea sens pentru el, după cum ieşiseră lucrurile. El fusese întotdeauna starul. Formaţia se numise Jude's Hammer. El era cel care trebuia să moară tragic de tânăr. Jerome şi Dizzy trebuiau să trăiască şi să spună după ani şi ani poveşti despre el, poveşti adaptate pentru toate urechile într-o retrospectivă pe VH1 – amândoi aproape chei, graşi, manichiuraţi, împăcaţi cu bogăţia şi rudele lor, cu trecuturile lor zgomotoase. Dar apoi Jude nu se pricepuse niciodată să respecte scenariul.

Jude şi Georgia mâncară sandvişurile pe care le luaseră din aceeaşi benzinărie din Delaware de la care Jude cumpărase conservele Alpo. Aveau gustul foliei de ambalare în care erau înfăşurate.

Formaţia My Chemical Romance era invitata lui Conan. Membrii aveau cercei în buze şi sprâncene, erau coafaţi cu ţepi, dar sub machiajul alb şi rujul negru semănau cu o adunătură de copii durdulii care în urmă cu câţiva ani probabil că făcuseră parte din fanfara liceului. Ţopăiau şi se împingeau unul în celălalt de parcă scena de sub ei ar fi fost electrificată. Cântau frenetic, pişându-se pe ei de teamă. Lui Jude îi plăceau. Se întreba care dintre ei va muri primul.

După aceea, Georgia stinse veioza de lângă pat şi se întinseră împreună în întuneric, cu câinii făcuţi covrig pe podea.

— Se pare că n-am scăpat de el, spuse ea. Arzându-i costumul.

Nici urmă de accent Daisy Duke acum.

— Dar a fost o idee bună.

— Ba n-a fost.

Apoi:

— El m-a constrâns s-o fac, nu?

Jude nu răspunse.

— Şi dacă nu reuşim să aflăm cum să-l facem să plece? întrebă ea.

— Ne obişnuim cu mirosul de mâncare de câine.

Ea râse, răsuflarea ei gâdilându-i gâtul.

Fata spuse:

— Ce o să facem când o să ajungem unde mergem?

— O să discutăm cu femeia care mi-a trimis costumul. O să aflăm dacă ea ştie cum să scăpăm de el.

Maşinile huruiau pe I-95. Greierii cântau.

— O s-o loveşti?

— Nu ştiu. S-ar putea. Cum ţi-e mâna?

— Mai bine, spuse ea. A ta?

— Mai bine, spuse el.

Minţea şi era aproape sigur că şi ea minţea. Când intraseră în cameră, ea se dusese la toaletă ca să-şi schimbe bandajul. După aceea intrase el cu aceeaşi intenţie şi găsise vechile bandaje în gunoi. Le scosese ca să le inspecteze. Puţeau a infecţie şi cremă antiseptică, şi erau pătate de sânge uscat şi altceva, o crustă gălbuie care trebuia să fie puroi.

Cât despre mâna lui, gaura pe care şi-o făcuse probabil că necesita copci. Înainte să plece de acasă în acea dimineaţă, scosese o trusă de prim ajutor din dulapul din bucătărie şi folosise nişte leucoplast ca să închidă rana, apoi o înfăşurase în bandaje. Însă rana continuase să

sângereze, iar pe când dăduse bandajele jos, sângele aproape că le îmbibase complet. Gaura din mâna stângă se deschisese printre fâşiile de leucoplast, un ochi roşu, lichid.

— Fata care s-a sinucis, începu Georgia. Fata din cauza căreia se întâmplă toate astea…

— Anna McDermott.

Numele ei adevărat acum.

— Anna, repetă Georgia. Ştii de ce s-a sinucis? Pentru că i-ai spus tu să-şi ia tălpăşiţa?

— E clar că sora ei asta crede. La fel şi tatăl ei vitreg, presupun, dat fiindcă ne bântuie.

— Fantoma aia… te poate constrânge să faci orice. Cum m-a constrâns pe mine să ard costumul. Cum l-a constrâns pe Danny să se spânzure.

Îi povestise despre Danny în maşină. Georgia întorsese faţa spre geam şi el o auzise plângând o vreme, scoţând sunete umede, sugrumate, care deveniseră după un timp respiraţia lentă şi regulată pe care o aduce somnul. De atunci, niciunul dintre ei nu mai amintise de Danny.

Jude continuă:

— Mortul, tatăl vitreg al Annei, a învăţat hipnoza torturând prizonieri în armată şi n-a renunţat la ea după ce a ieşit la vatră, îi plăcea să spună că este mentalist. În timpul vieţii a folosit lanţul ăla al lui, cu lama argintie la capăt, ca să introducă oamenii în transe, dar acum că e mort nu mai are nevoie de el. Acum, când spune ceva, trebuie pur şi simplu să execuţi. Cât ai clipi, faci un pas în spate şi priveşti cum el te manipulează. Nici măcar nu simţi nimic. Corpul tău e un costum de haine, iar el e cel care îl poartă, nu tu.

Costumul unui om mort, gândi Jude, cu un fior de repulsie. Apoi spuse:

— Nu ştiu multe despre el. Annei nu-i plăcea să vorbească despre el. Dar ştiu că ea a lucrat o vreme ca chiromantă, şi a spus că tatăl ei vitreg a învăţat-o cum se face. Pe el îl interesau aspectele mai puţin înţelese ale minţii umane. Cum ar fi, de exemplu, faptul că în weekenduri presta muncă de căutător paranormal.

— Ăştia sunt cei care găsesc apă vânturând beţişoare în aer? Şi bunica a angajat un mocofan cu gura plină de dinţi de aur ca să-i găsească un nou izvor după ce vechiul ei puţ a secat. Avea un beţişor de hicori.

— Tatăl vitreg al Annei, Craddock, nu se complica el cu beţişoarele. Folosea pur şi simplu lama aia pe lanţ. Pendulele se pare că sunt la fel

de bune. Oricum, târfa aia psihopată care mi-a trimis costumul, Jessica McDermott Price, a vrut să ştiu că tataie al ei a spus că va regla conturile cu mine după moartea sa. Prin urmare, cred că bătrânul cam ştia cum să se întoarcă din morţi. Cu alte cuvinte, nu e-o fantomă din întâmplare, dacă asta pare logic. A ajuns ceea ce este cu bună ştiinţă.

Un câine lătră undeva în depărtare. Bon ridică privirea, se uită gânditoare înspre uşă, apoi lăsă botul înapoi pe labele din faţă.

— Era frumoasă? întrebă Georgia.

— Anna? Mda, sigur. Vrei să ştii dacă era bună la pat?

— Întreb doar. Nu trebuie să faci pe deşteptul.

— Păi, nu pune întrebări la care nu vrei de fapt să le afli răspunsul. Sper că ai observat că eu nu te-am întrebat de foştii tăi parteneri de futai.

— Foşti parteneri de futai. Fir-ar să fie. Asta mă consideri pe mine? Prezenta parteneră de futai, cea care va deveni curând fosta parteneră de futai?

— Christoase. Uite că-ncepem.

— Şi nu vreau să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Încerc să clarific lucrurile.

— Cu ce-o să te ajute să lămureşti ceva în problema noastră cu fantoma dacă o să ştii cât a fost ea de frumoasă?

Ea ţinu cearşaful la bărbie şi se uită la el în întuneric.

— Deci ea a fost Florida şi eu sunt Georgia. Câte alte state a mai vizitat pula ta?

— N-aş putea să spun. N-am o hartă undeva pe care să fi înfipt ace marcatoare. Chiar vrei să fac o estimare? Dacă tot suntem la subiectul ăsta, de ce să ne oprim la state? Am avut treisprezece turnee mondiale şi întotdeauna mi-am luat pula cu mine.

— Cretin nenorocit.

El rânji în barbă.

— Ştiu că asta trebuie să fie şocant pentru o virgină ca tine. Am o veste pentru tine: am şi eu un trecut. Unul lung de cincizeci şi patru de ani.

— Ai iubit-o?

— Chiar nu poţi s-o laşi baltă?

— E important, fir-ar să fie.

— Cum poate să fie important?

Ea nu-i răspunse.

El se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de căpătâiul patului.

— Cam trei săptămâni.

— Ea te-a iubit?

El încuviinţă din cap.

— Ţi-a trimis scrisori? După ce ai expediat-o acasă?

— Mda.

— Scrisori furioase?

El nu răspunse la început, evaluând întrebarea.

— Futu-i, le-ai citit vreodată, căcărează insensibilă ce eşti?

Iată din nou acea inconfundabilă cadenţă rurală sudistă din vocea ei. Se încinsese şi uitase pentru o clipă de sine. Sau poate nu era vorba că uitase de sine, gândi Jude, ci dimpotrivă.

— Mda, le-am citit, spuse el. Tocmai încercam să le găsesc când totul s-a dus pe copcă acasă în New York.

Îi părea rău că Danny nu le găsise. O iubise pe Anna şi trăise cu ea şi vorbise cu ea în fiecare zi cât fuseseră împreună, dar acum înţelegea că nu aflase aproape nimic despre ea. Ştia atât de puţine despre viaţa pe care o dusese înainte de el – şi după.

— Meriţi ceea ce ţi se întâmplă, spuse ea.

Georgia se rostogoli cu spatele la el.

— O meritǎm amândoi.

El spuse:

— Nu erau furioase. Uneori erau sentimentale. Şi alteori erau înfricoşătoare, pentru că erau atât de puţine sentimente în ele. În ultima, mi-amintesc că spunea ceva cum că are lucruri despre care vrea să vorbească, lucruri pe care obosise să le ţină secrete. Spunea că nu mai îndura să fie obosită tot timpul. Ceea ce ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă pentru mine. Numai că ea mai spusese lucruri de felul ăsta şi altă dată, şi niciodată… în fine. Am încercat să-ţi spun că nu era sănătoasă. Nu era fericită.

— Dar tu crezi că te mai iubea? Chiar şi după ce i-ai dat papucii?

— Nu i-am dat… începu el, apoi expiră încet. Nu voia să se lase momit. Presupun că mă iubea.

Georgia mai vorbi mult timp, cu spatele la el. El îi studie curbura umărului. În cele din urmă, fata spuse:

— Îmi pare rău pentru ea. Nu-i distracţia de pe lume, să ştii.

— Ce?

— Să fii îndrăgostită de tine. Am fost cu o mulţime de tipi care mă făceau să am o impresie jalnică despre mine, Jude, dar tu eşti altfel. Pentru că ştiam că niciunuia dintre ei nu-i păsa cu adevărat de mine, dar ţie îţi pasă, şi tot mă faci să am impresia că sunt târfa ta de doi bani.

Vorbi clar, calm, fără să se uite la el.

Spusele ei îl făcură să-şi recapete puţin suflul şi, preţ de o clipă, vru

să-i spună că-i pare rău, dar cuvintele acestea îl speriau. Îşi ieşise din mână cu scuzele şi dispreţuia să dea explicaţii. Ea îi aşteptă răspunsul, şi când acesta nu veni, îşi trase pătura peste umăr.

El se lăsă cu capul pe pernă şi îşi puse mâinile la ceafă.

— Mâine o să trecem prin Georgia, zise ea, tot fără a se întoarce. Vreau să ne oprim şi să-i fac o vizită bunicii.

— Bunicii tale, repetă Jude, de parcă nu era sigur că o auzise bine.

— Bammy e persoana la care ţin cel mai mult pe lume. A înscris odată exact trei sute de puncte la popice.

Georgia o spuse de parcă cele două lucruri ar fi mers de la sine mână în mână. Poate că aşa era.

— Ştii ce probleme avem?

— Mda. Sunt vag conştientă.

— Crezi că e o idee bună să începem să facem ocoluri?

— Vreau s-o văd.

— Ce zici dacă ne oprim la drumul de întoarcere? Puteţi atunci să vă povestiţi amintirile. La naiba, puteţi merge să faceţi câteva partide de popice.

Georgiei îi luă puţin să răspundă. În cele din urmă, spuse:

— Am un sentiment că ar trebui să o văd acum. Mi-a stat în gând. Nu cred că-i sigur că ne vom mai întoarce. Tu crezi?

El se trase de barbă, uitându-se la silueta ei sub cearşaf. Nu-i plăcea ideea de a încetini ritmul, oricare ar fi fost motivul, dar simţea nevoie de a-i oferi ceva, o concesie, ca s-o facă să-l dispreţuiască mai puţin. De asemenea, dacă Georgia voia să-i spună ceva unei persoane iubite, bănuia că era logic să nu întârzie momentul. Amânarea oricărui lucru important nu mai părea a fi un plan raţional.

— Are limonadă la frigider?

— Proaspăt făcută.

— Bine, zise Jude. O să ne oprim. Dar nu prea mult, bine? Mâine la vremea asta putem fi în Florida, dacă nu tragem de timp.

Unul dintre câini suspină. Georgia deschisese geamul ca să elimine mirosul de Alpo, geamul care dădea spre curtea din mijlocul motelului. Jude simţea mirosul ruginii gardului de sârmă şi un iz de clor, deşi în piscină nu era pic de apă.

Georgia spuse:

— Pe deasupra, odată ca niciodată aveam o tablă Ouija. Când ajungem la bunica, vreau s-o caut.

— Ţi-am spus deja. Nu am nevoie să vorbesc cu Craddock. Ştiu deja ce vrea.

— Nu, spuse Georgia, în voce simţindu-se o doză de nerăbdare. Nu

ţin neapărat să vorbim cu el.

— Atunci ce vrei să spui?

— Ne trebuie dacă vrem să vorbim cu Anna, spuse Georgia. Ai spus că te iubea. Poate ne va putea spune cum să ieşim din rahatul ăsta. Poate îl va putea chema la ordine.

22

„Lacul Pontchartrain, hă? Am crescut şi eu nu departe de locul ăla. Părinţii mei ne-au dus acolo cu cortul odată. Tatăl meu vitreg a pescuit. Nu ştiu cum i-a mers. Te duci des la pescuit pe lacul Pontchartrain?”

Deja îl urmărea cu întrebările ei. Nu era niciodată sigur dacă îi asculta răspunsurile sau dacă nu cumva folosea timpul cât îi lua lui să vorbească pentru a se gândi la altceva cu care să-l agaseze.

„Îţi plac peştii? Îţi plac peştii cruzi? Sushi? Mie, sushi mi se pare dezgustător, mai puţin când beau, şi atunci am chef de asta. Repulsia maschează atracţia. De câte ori ai fost la Tokyo? Am auzit că mâncarea e foarte scârboasă – calamar crud, meduze crude. Totul e crud acolo. Nu s-a inventat focul în Japonia? Ai avut vreodată indigestie de la mâncare stricată? Sigur că ai avut, cum eşti mereu în turneu.

Cât de rău ai vomitat vreodată? Ai vomitat vreodată pe nări? Da? Aia e cel mai rău.

Dar ai pescuit des în lacul Pontchartrain? Te-a dus tatăl tău? Nu-i aşa că-i cel mai frumos nume? Lacul Pontchartrain, lacul Pontchartrain, vreau să văd cum plouă pe lacul Pontchartrain. Ştii care e cel mai romantic sunet din lume? Ploaia căzând peste un lac liniştit. O ploaie frumoasă de primăvară. Când eram mică, îmi puteam induce transa doar stând la geam şi uitându-mă la ploaie. Tatăl meu vitreg spunea că n-a întâlnit pe nimeni care să poată intra în transă aşa uşor ca mine. Tu cum ai fost în copilărie? Când ai hotărât să-ţi schimbi numele?

Crezi că ar trebui să-mi schimb şi eu numele? Alege-mi tu un nume nou. Vreau să mă cheme aşa cum vrei tu.”

„Dar ţi-am ales deja”, spuse el.

„Aşa-i. Ai ales. De acum înainte, numele meu este Florida. Anna McDermott a murit pentru mine. E o fată moartă. S-a dus. Oricum, nu mi-a plăcut niciodată de ea. Prefer să fiu Florida. Ţi-e dor de Louisiana? Nu ţi se pare ciudat că am locuit la doar patru ore distanţă unul de celălalt? Puteam să ne încrucişăm drumurile. Crezi că am fost vreodată amândoi în aceeaşi cameră, în acelaşi timp şi n-am ştiut-o? Probabil că nu, aşa-i? Pentru că tu ai plecat din Louisiana înainte să mă nasc eu.”

Era obiceiul ei fie cel mai drăgălaş, fie cel mai enervant. Jude nu era

niciodată sigur. Poate erau amândouă în acelaşi timp.

„Nu termini niciodată cu întrebările?” o întrebă el în prima noapte când au dormit împreună. Era ora două dimineaţa şi ea îl interoga deja de o oră. *„Ai fost unul dintre copiii ăia care îşi scot mama din pepeni întrebând: «De ce e albastru cerul? De ce nu cade pământul în soare? Ce se întâmplă cu noi când murim?»”*

„Tu ce crezi că se întâmplă cu noi când murim?” întrebă Anna. *„Ai văzut vreodată o fantomă? Tatăl meu vitreg a văzut. Tatăl meu vitreg a vorbit cu ele. A fost în Vietnam. Spune că toată ţara aia e bântuită.”*

Pe atunci el ştia deja că tatăl ei vitreg era deopotrivă hipnotizator şi căutător spiritist, şi că practica meseria împreună cu sora ei mai mare, tot hipnotizatoare, amândoi domiciliind în Testament, Florida. Cam asta era tot ce ştia el despre familia ei. Şi nici nu forţă nota să afle mai mult – nu atunci şi nici mai târziu –, mulţumindu-se să ştie despre ea ceea ce voia ea să-i spună.

O întâlnise pe Anna cu trei zile în urmă, în New York City. Venise să înregistreze o partitură vocală suplimentară alături de Trent Reznor pentru coloana sonoră a unui film – un câştig uşor – apoi rămăsese să vadă un concert pe care Trent îl ţinea la Roseland. Anna era în culise, o fată minionă, cu ruj violet, pantaloni de piele care scârţâiau când păşea, o rară fată *goth* blondă. Îl întrebase dacă nu vrea un rulou cu ou şi îi adusese unul şi apoi spusese: *„Nu e greu să mănânci când ai barbă aşa mare? Nu-ţi rămâne mâncare în ea?”* Sărise cu întrebările aproape de la bun început. *„De ce crezi că aşa mulţi bărbaţi, motociclişti şi alţii ca ei, îşi lasă barba lungă? Ca să pară fioroşi? Nu crezi că te-ar incomoda în timpul unei bătăi?”*

„Cum să te incomodeze barba în timpul unei bătăi?”, întrebă el.

Îi apucă barba în pumn şi trase de ea. El se aplecă înainte, simţi o durere sfâşietoare în partea inferioară a feţei, scrâşni din dinţi, îşi înghiţi un strigăt de furie. Ea îi dădu drumul şi continuă: *„Dacă m-aş bate vreodată cu un bărbos, asta aş face prima dată. ZZ Top ar fi floare la ureche. I-aş putea birui pe toţi trei deodată, pişpireaua de mine. Sigur, tipii ăia n-au scăpare, nu se pot bărbieri. Dacă s-ar bărbieri, n-ar şti nimeni cine sunt. Presupun că la fel stau lucrurile şi cu tine, acum că mă gândesc mai bine. Asta eşti tu. Barba aia mi-a dat coşmaruri când eram mică, când te vedeam în videoclipuri. Hei! Ştii, ai putea fi complet anonim fără barbă. Te-ai gândit vreodată la asta? O vacanţă imediată de la presiunile celebrităţii. Plus, e-o piedică în eventualitatea unei bătăi. Uite câteva motive ca să te bărbiereşti.”*

„Faţa mea a fost o piedică în găsirea unei partenere de futai”, spuse el. *„Dacă barba mea ţi-a dat coşmaruri, să mă vezi fără ea. Probabil că*

n-ai mai dormi niciodată."

„Deci e-o deghizare. Un act de acoperire. Ca numele tău."

„Ce-i cu numele meu."

„Că nu-i numele tău adevărat. Judas Coyne. E un joc de cuvinte." Se aplecă spre el. *„Ce nume mai e şi ăsta? Provii cumva dintr-o familie de creştini nebuni? Pun pariu că da. Tatăl meu vitreg spune că Biblia e-o mare balivernă. A fost crescut penticostal, dar a ajuns spiritist, şi aşa ne-a crescut pe noi. Are un pendul – o poate ţine deasupra ta şi să-ţi pună întrebări şi să ştie dacă minţi după felul în care pendula se mişcă înainte şi înapoi. Îţi poate citi şi aura cu ea. Aura mea e neagră ca păcatul. Dar a ta? Vrei să-ţi citesc în palmă? Cititul în palmă e nimic. Cel mai uşor truc dintre toate."*

I-a citit viitorul de trei ori. Prima dată stătea goală în genunchi, în pat, lângă el, cu o linie de transpiraţie scânteindu-i în despicătura dintre sâni. Era roşie la faţă şi încă respira greu de la efort. I-a luat palma, şi-a plimbat buricele degetelor peste ea, inspectând-o cu atenţie.

„Uită-te la linia vieţii", spuse Anna. *„E lungă de kilometri întregi. Se pare c-o să trăieşti o veşnicie. Eu, una, n-aş vrea să trăiesc o veşnicie. La ce vârstă poţi spune că eşti prea bătrân? Poate că e ceva metaforic. Cum ar fi că muzica ta este veşnică sau ceva bazaconie asemănătoare. Cititul în palmă nu-i o ştiinţă exactă."*

Şi apoi încă o dată, nu cu mult după ce el terminase de reconstruit Mustangul, plecaseră cu el la plimbare între dealurile de lângă Hudson. Au parcat la o platformă navală şi au privit fluviul, apa presărată de romburi luminoase sub cerul înalt, de-un albastru şters. Nori pufoşi şi albi, înalţi de mii de metri, se înghesuiau la orizont. Jude voise s-o ducă pe Anna la o întâlnire cu un psihiatru – Danny făcuse programarea – dar ea îl convinsese să n-o facă, spusese că era o zi prea frumoasă ca s-o piardă într-un cabinet de doctor.

Au stat acolo, cu geamurile coborâte, cu muzica la maximum, şi ea îi luase mâna de pe scaun. Era una dintre zilele ei bune. În ultima vreme, acestea erau din ce în ce mai rare.

„Să iubeşti din nou după mine", spuse ea. *„Mai ai o şansă să fii fericit. Nu ştiu dacă o să-ţi dai voie să profiţi de ea. Sunt înclinată să cred că nu. De ce nu vrei să fii fericit?"*

„Cum adică, după tine?" întrebă el. Apoi spuse: *„Sunt fericit acum."*

„Ba nu eşti. Eşti încă furios."

„Pe cine?"

„Pe tine", spuse ea, ca şi când ar fi fost cel mai evident lucru. *„De parcă ar fi vina ta că Jerome şi Dizzy au murit. De parcă i-ar fi putut salva cineva de ei înşişi. Şi mai eşti foarte enervat pe tatăl tău. Pentru*

ce i-a făcut mamei tale. Pentru ce ţi-a făcut ţie cu mâna."

Ultima propoziţie îi tăie lui Jude răsuflarea. *„Despre ce tot vorbeşti? De unde ştii ce mi-a făcut el cu mâna?"*

Ea îşi îndreptă ochii spre el: o privire amuzată, vicleană. *„Doar mă uit la ea chiar acum, nu?"* Îi întoarse mâna cu palma în jos, îşi plimbă degetul mare peste încheieturile lui cicatrizate. *„Nu e nevoie să fii mediu sau mai ştiu eu ce. Trebuie doar să ai degete sensibile. Se simte unde s-au suturat oasele. Cu ce ţi-a lovit mâna de a zdrobit-o? Cu barosul? Oasele s-au suturat foarte prost."*

„Cu uşa de la pivniţă. Am şters-o de acasă într-un week-end ca să cânt la New Orleans. Un fel de întrecere între formaţii. Aveam cincisprezece ani. Am şterpelit o sută de dolari pentru biletul de autobuz din cutia cu bani a familiei. M-am gândit că nu e un furt, căci aveam să câştigăm concursul. Premiul era de cinci sute de dolari. Urma să-i pun la loc cu dobândă."

„Cum v-aţi descurcat?"

„Am ieşit pe locul trei. Am primit toţi tricouri", spuse Jude. *„Când m-am întors acasă, m-a târât la uşa de la pivniţă şi mi-a zdrobit mâna stângă cu ea. Mâna cu care ţin acordurile."*

Ea tăcu, se încruntă, apoi se uită nedumerită la el.

„Credeam că ţii acordurile cu cealaltă mână."

„Acuma da."

Ea tresări, mirată.

„Am învăţat cum să le ţin cu dreapta cât timp stânga se vindeca şi pur şi simplu aşa a rămas."

„Ţi-a fost greu?"

„Păi… Eram sigur că stânga n-o să mai fie niciodată bună la ţinut acorduri, aşa că aveam de ales fie să fac asta, fie să renunţ la cântat. Şi ar fi fost mult mai greu să renunţ."

„Unde era mama ta când s-a întâmplat asta?"

„Nu-mi amintesc." O minciună. Adevărul era că nu putea să uite. Mama lui fusese la masă când tatăl începuse să-l împingă prin bucătărie, spre uşa pivniţei, şi el îi strigase să-l ajute, dar ea se ridicase doar în picioare şi îşi acoperise urechile cu palmele şi plecase spre camera de cusut. Nu putea, la drept vorbind, s-o învinovăţească pentru că refuzase să intervină. Bănuia că o merita, şi încă nu pentru că luase o sută de dolari din cutia cu bani. *„E-n regulă. Am ajuns oricum să cânt mai bine la chitară după ce am schimbat mâna. A fost nevoie doar de cam o lună în care am scos cele mai oribile sunete pe care le-ai auzit vreodată. În cele din urmă, cineva a trebuit să-mi spună că trebuie să pun corzile la chitară invers dacă vreau să cânt cu cealaltă mână. După*

aia, mi-a mers destul de uşor."

„Plus, i-ai arătat tatălui tău de ce eşti în stare, nu?"

El nu răspunse. Ea îi mai examină palma o dată şi îi mângâie încheietura mâinii cu degetul mare. *„Încă n-a terminat-o cu tine. Tatăl tău. O să-l revezi."*

„Ba n-o să-l revăd. Nu l-am mai căutat de peste treizeci de ani. Nu-şi mai găseşte locul în viaţa mea."

„Ba sigur că şi-l găseşte. Şi-l găseşte zi de zi."

„Ciudat, credeam că am hotărât să sărim peste vizita la psihiatru în după-amiaza asta."

Ea spuse: *„Ai cinci linii ale norocului. Eşti mai norocos decât o pisică, Jude Coyne. Probabil că lumea încă plăteşte relele pe care ţi le-a făcut tatăl tău. Cinci linii ale norocului. Lumea n-o să termine niciodată de plătit."* Îi puse mâna deoparte. *„Barba ta şi geaca mare de piele şi maşina ta mare şi neagră şi cizmele tale mari şi negre. Nimeni nu îmbracă atâta armură decât dacă a fost rănit de cineva care nu avea de ce să-l rănească."*

„Uite cine vorbeşte", spuse el. *„E vreo parte a corpului în care nu vrei să-ţi pui cercel?"* Fata avea cercei în urechi, în limbă, într-un sfârc, în labii. *„Pe cine încerci să sperii?"*

Anna i-a citit ultima dată în palmă cu doar câteva săptămâni înainte ca Jude să-i facă bagajele. Se uită pe geamul de la bucătărie într-o seară devreme şi o văzu împleticindu-se prin ploaia rece de octombrie spre hambar, îmbrăcată doar într-un top negru şi chiloţi negri, cu pielea goală şocant de albă.

Pe când o ajunse din urmă, ea se târâse în ţarcul câinilor, partea din interiorul hambarului, unde Angus şi Bon se duceau ca să scape de ploaie. Şedea pe jos, cu dosul coapselor mânjit de noroi. Câinii se fâţâiau de colo-colo, aruncând priviri îngrijorate spre ea şi păstrând distanţa.

Jude intră în ţarc pe mâini şi genunchi, furios pe ea, sătul de moarte de felul în care merseseră lucrurile în ultimele două luni. Era sătul să discute cu ea şi să primească răspunsuri seci, din trei cuvinte, sătul de râsete şi lacrimi fără niciun motiv. Nu mai făceau dragoste. Gândul acesta îl scârbea. Fata nu se spăla, nu se îmbrăca, nu îşi peria dinţii. Părul ei blond ca mierea îi stătea vâlvoi în cap. Ultimele câteva dăţi când încercaseră să facă dragoste, îi alungase excitarea cu lucrurile pe care şi le dorea, îl stânjenise şi-l scârbise. Nu-l deranja o anumită doză de perversiune, să-i ciupească sfârcurile, s-o rostogolească pe burtă şi să i-o vâre în fund. Însă pe ea n-o mulţumea asta. Ea voia ca Jude să-i tragă o pungă de plastic peste cap. S-o taie.

Era aplecată în faţă, cu un ac într-o mână. Îl împinse în degetul mare de la cealaltă mână, operând cu concentrare şi înţepându-se o dată, apoi încă o dată, făcând să curgă picături de sânge grase şi sclipitoare ca nestematele.

„Ce dracu' faci?" întrebă el, străduindu-se să nu i se audă furia din voce şi nereuşind. O apucă de încheietura mâinii, ca s-o împiedice să se mai înţepe.

Ea lăsă acul să cadă în noroi, apoi răsuci mâna, apucându-l ea pe el şi uitându-se ţintă la palma lui. Ochii ei străluceau înfrigurați în găvanele lor negre, parcă tumefiate. Ajunsese să doarmă în cel mai bun caz trei ore pe noapte.

„Ţi se scurge timpul aproape la fel de repede ca mie. O să fiu mai de folos când nu voi mai fi. Nu voi mai fi. Nu avem viitor împreună. Cineva o să încerce să-ţi facă rău. Cineva care vrea să ia totul de la tine." Ridică ochii pentru a se uita la faţa lui. *„Cineva cu care nu te poţi lupta. Oricum te vei lupta, dar nu poţi să câştigi. Nu vei câştiga. Toate lucrurile bune din viaţa ta vor dispărea curând."*

Angus scânci agitat şi se strecură între ei, îndesându-şi botul între picioarele ei. Fata zâmbi – primul zâmbet pe care-l vedea Jude de o lună de zile – şi îl scărpină după urechi.

„Ei bine", spuse ea. *„Vei avea întotdeauna căţeii."*

El se eliberă din strânsoarea mâinii ei, o prinse de braţe, o ridică în picioare. *„Nu mai ascult nimic din ce ai de spus. Mi-ai citit viitorul de cel puţin trei ori şi de fiecare dată iese altceva."*

„Ştiu", spuse ea. *„Dar toate sunt adevărate, oricum ar fi."*

„De ce te înţepi cu acul? De ce faci asta?"

„O fac din copilărie. Uneori, dacă mă înţep de câteva ori, pot face gândurile rele să plece. E-un truc pe care l-am deprins ca să-mi limpezesc mintea. Ca atunci când te ciupeşti în vis. Ştii. Durerea, cine ştie de ce, poate să te trezească. Îţi poate aminti cine eşti."

Jude ştia.

Aproape ca un gând de pe urmă, ea adăugă: *„Se pare că nu mai funcţionează aşa bine."* El o conduse afară din ţarc şi spre ieşirea din hambar. Fata vorbi din nou, spuse: *„Nu ştiu ce caut aici afară. Sunt în chiloţi."*

„Nici eu nu ştiu."

„Ai mai avut vreo iubită aşa nebună ca mine, Jude? Mă urăşti? Ai avut o mulţime de fete. Spune-mi sincer, eu sunt cea mai rea? Care a fost cea mai rea?

„Fir-ar să fie, de ce trebuie să pui aşa multe întrebări?" vru el să ştie.

Când ieşiră în ploaie, el îşi deschise trenciul negru şi îl închise peste

trupul ei subţire, tremurător, strângând-o la piept.

„Prefer să pun întrebări”, spuse ea, *„decât să răspund la ele.”*

23

Se trezi cu puţin după ora nouă cu o melodie în minte, ceva ce aducea cu un imn apalaş. O împinse pe Bon din pat – se urcase lângă el în timpul nopţii – şi dădu cuverturile deoparte. Se ridică în capul oaselor pe marginea saltelei, fredonând din nou în gând melodia, încercând s-o identifice, să-şi amintească versurile. Numai că nu putea fi identificată, iar versurile nu puteau fi aduse în minte, căci piesa nu existase până n-o inventase el. Nu avea să aibă un nume până nu i-l va da el.

Jude se ridică, străbătu încet camera şi se strecură afară pe trotuarul de ciment, încă în boxeri. Descuie portbagajul Mustangului şi scoase o cutie de chitară ponosită în care se afla o Les Paul ’68. O duse înapoi în cameră.

Georgia nu se mişcase. Stătea întinsă cu faţa în pernă, cu un braţ alb ca varul peste cearşafuri şi strâns lipit de corp. Trecuseră ani buni de când nu mai avusese o iubită cu ten închis. Când erai *goth,* era important să sugerezi măcar posibilitate de a izbucni în flăcări sub lumina directă a soarelui.

Se furişă în baie. De-acum, Angus şi Bon îl urmăreau deja la fiecare pas şi le şopti să stea. Căţeii se lăsară pe burtă în faţa uşii, uitându-se trişti la el, acuzându-l din priviri că nu-i iubeşte destul de mult.

Nu era sigur cât de bine va putea cânta cu mâna stângă rănită. Stânga ciupea corzile şi dreapta ţinea acordurile. Ridică chitara din cutie şi începu s-o acordeze. Când atinse uşor corzile, simţi un fulger mic de durere – nu rău, aproape doar ca o căldură incomodă – în mijlocul palmei. Părea că are îndesat adânc în carne un fir de oţel care începea să se încingă. Credea însă că putea cânta cu acest handicap.

După ce termină de acordat chitara, căută acordul potrivit şi începu să cânte, reproducând melodia care îi răsunase în minte când se trezise. Fără amplificator, sunetele erau nişte zbârnâituri plate, fiecare coardă producând o armonie surdă. Cântecul în sine putea să fie o melodie tradiţional-folclorică, semăna cu ceva de pe un disc Folkways sau dintr-o retrospectivă a muzicii tradiţionale de la Biblioteca Congresului. Ceva cu un titlu precum „Fixin’ to Dig My Grave”. „Jesus Brung His Chariot.” „Drink to the Devil”.

— „Drink to the Dead[{6}]”, spuse el.

Lăsă chitara jos şi se duse înapoi în dormitor. Pe noptieră erau un

carneţel şi un pix. Le duse cu el în baie şi notă: „Drink to the Dead”. Acum avea titlu. Luă chitara şi îl cântă din nou.

Sonoritatea lui – sonoritatea regiunii Ozark, a muzicii gospel – îi provocă un mic fior de plăcere, pe care îl simţi de-a lungul antebraţelor şi pe ceafă. Multe dintre cântecele sale, când se aflau la început, sunaseră a muzică veche. Îi soseau în prag, orfani rătăcitori, copiii pierduţi ai marilor şi venerabilelor familii muzicale. Îi veneau sub forma compoziţiilor spontane specifice celor din gruparea Tin Pan Alley, a bluesurilor de vodevil, a lamentaţiilor din timpul Marii Secete, a riff-urilor pierdute ale lui Chuck Berry. Jude le îmbrăca în negru şi le învăţa să strige.

I-ar fi plăcut să aibă la el aparatul de înregistrat, îşi dorea să treacă pe bandă ce compusese. Aşa stând lucrurile, puse iar chitara deoparte şi notă acordurile în carneţel, sub titlu. Apoi luă Les Paul-ul şi cântă secvenţa din nou, şi din nou, curios unde avea să-l poarte. Douăzeci de minute mai târziu, prin bandajul care îi înfăşură mâna stângă se vedeau pete de sânge şi el compusese refrenul, care se baza natural pe notele iniţiale, un refren sigur, crescând, tumultuos, o şoaptă devenită strigăt: un act de violenţă în contrast cu frumuseţea şi suavitatea melodiei care îl preceda.

— De cine e piesa? întrebă Georgia, iţindu-se de după uşa băii, ştergându-şi somnul din ochi cu dosul palmei.

— De mine.

— Îmi place.

— E în regulă. Ar suna şi mai bine dacă aş avea un amplificator.

Părul negru şi mătăsos îi plutea fetei în jurul capului, era ceva învolburat şi diafan în privinţa lui, şi Jude observă cât de mari erau umbrele de sub ochii ei. Georgia îi zâmbi ameţită. El îi zâmbi înapoi.

— Jude, spuse ea pe un ton de-o tandreţe erotică aproape insuportabilă.

— Mda?

— Crezi că-ţi poţi căra curu’ afară din baie, ca să mă pot pişa?

Când ea închise uşa, el puse cutia chitarei pe pat şi stătu în picioare în semiîntunericul din cameră, ascultând sunetul difuz al lumii de dincolo de draperiile trase: huruitul traficului pe autostradă, o portieră trântindu-se, un aspirator vâjâind în camera de deasupra. Îi trecu prin gând atunci că fantoma dispăruse.

Încă de când costumul sosise acasă la el în cutia aceea neagră sub formă de inimă, îl simţise pe mort ţinându-se aproape de el. Chiar şi atunci când nu-l putea vedea, era conştient de prezenţa lui, o simţea aproape ca pe-o greutate barometrică, un soi de presiune sau

electricitate în aer, ca înaintea unei furtuni cu tunete. Vieţuise în acea atmosferă de aşteptare înfrigurată zile la rând, într-o continuă tensiune pârâitoare care îl împiedica să simtă gustul mâncării sau să se lase furat de somn. Acum, însă, atmosfera se ridicase. Cât timp compusese cântecul cel nou, uitase cumva de fantomă – şi fantoma uitase de el, sau cel puţin nu i se putuse infiltra în gânduri, nu i se putuse furişa în preajmă.

Îl plimbă pe Angus şi nu se grăbi. Era îmbrăcat în mânecă scurtă şi jeanşi, şi soarele îi dădea o senzaţie plăcută pe ceafă. Mirosul dimineţii – valul de eşapament de deasupra Interstatalei 95, lalelele de mlaştină din iarbă, asfaltul încins – îi puse sângele în mişcare, îl făcu să-şi dorească să pornească la drum, să meargă undeva, oriunde. Se simţea bine: o senzaţie nefamiliară. Poate era excitat, se gândi la părul plăcut ciufulit al Georgiei şi la ochii ei umflaţi de somn şi la picioarele albe şi mlădioase. Îi era foame, voia ouă, o friptură de pui. Angus fugări o cârtiţă în iarba înaltă până la brâu, apoi rămase la liziera păduricii, lătrând-o fericit. Jude porni înapoi ca să-i dea ocazia şi lui Bon să-şi întindă picioarele şi auzi duşul.

Intră în baie. Încăperea era plină de aburi, aerul era încins şi închis. Se dezbrăcă, se furişă pe după perdea şi urcă în cadă.

Georgia tresări când încheieturile degetelor lui îi atinseră spatele, întoarse capul ca să se uite la el peste umăr. Avea un fluture negru tatuat pe umărul stâng şi o inimă neagră pe şold. Se întoarse spre el şi el puse mâna peste inimă.

Ea îşi lipi trupul umed şi zvelt de al lui şi se sărutară. Jude se aplecă spre ea, deasupra ei şi, ca să-şi menţină echilibrul, Georgia puse mâna dreaptă pe perete – apoi inhală, un sunet tăios, subţire de durere, şi trase mâna înapoi ca şi când s-ar fi ars.

Fata încercă să lase mâna pe lângă corp, dar el o prinse de încheietură şi o ridică. Degetul mare era inflamat şi roşu, şi când el îl atinse uşor, simţi căldura bolnavă prinsă înăuntrul lui. Şi palma, la baza degetului mare, era roşie şi umflată. Pe interiorul degetului era acea băşică albă, sclipind de puroi proaspăt.

— Ce ai de gând să faci cu asta? întrebă el.

— E bine. Îl dau cu cremă antiseptică.

— Nu e bine. Ar trebui să mergem la camera de urgenţă.

— N-am de gând să stau trei ore într-o cameră de urgenţă ca cineva să se uite la locul unde m-am înţepat cu un ac.

— Nici nu ştii în ce te-ai înţepat. Nu uita ce ţineai în mână când ai păţit asta.

— N-am uitat. Cred doar că niciun doctor n-o să poată face nimic.

Nu cu adevărat.

— Crezi că o se vindece singur?

— Cred că o să fie bine – dacă-l facem pe mort să dispară. Dacă scăpăm de el, cred că amândoi vom fi bine, zise ea. Orice ar avea mâna mea, e parte din toată povestea asta. Dar tu ştii asta, nu-i aşa?

El nu ştia nimic, dar avea bănuieli, şi nu era fericit să audă că se potriveau cu ale ei. Lăsă capul în jos, gândindu-se la cele spuse, şi îşi şterse picăturile de apă de pe faţă. În cele din urmă spuse:

— Când Anna era în cea mai jalnică stare, se înţepa în degetul mare cu un ac. Ca să-şi limpezească mintea, spunea. Nu ştiu. Poate nu e nimic. Pur şi simplu mă tulbură faptul că te-ai înţepat aşa cum se înţepa ea.

— Păi. Pe mine nu mă îngrijorează asta. De fapt, aproape că mă face să mă simt mai bine.

Vorbind, mâna ei teafără îi mângâie pieptul, degetele explorând un peisaj de muşchi ce începeau să-şi piardă relieful şi de piele care se lăbărţa din cauza vârstei, totul acoperit de un covor de păr argintiu buclat.

— Adevărat?

— Sigur. E încă un lucru pe care îl am în comun cu ea. Pe lângă tine. N-am întâlnit-o niciodată şi nu ştiu mai nimic despre ea, dar mă simt cumva legată de ea. Nu mă tem de asta, să ştii.

— Mă bucur că nu te deranjează. Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru. În ceea ce mă priveşte, nu-mi prea place să mă gândesc la asta.

— Atunci, nu te gândi, spuse ea, aplecându-se spre el şi vârându-i limba în gură ca să-l facă să tacă.

24

Cât timp Georgia îşi văzu de treburi în baie, îmbrăcându-se şi rebandajându-şi mâna şi punându-şi cerceii la locurile lor, Jude o duse pe Bon la plimbare. Ştia că fata va fi ocupată vreme de douăzeci de minute, aşa că trecu pe la maşină şi scoase laptopul ei din portbagaj. Georgia nici măcar nu ştia că-l aveau cu ei. Jude îl băgase în geantă automat, fără să se gândească, pentru că Georgia îl lua cu ea oriunde se ducea şi-l folosea ca să păstreze legătura cu o ceată de prietene răspândite în toate cele patru vânturi. Pentru a face asta folosea e-mail-ul şi mesajele instant. Şi mai pierdea ore fără număr navigând pe forumuri, bloguri, căutând informaţii despre concerte şi pornografie vampirică (ceea ce ar fi trebui să fie ilar dacă n-ar fi fost aşa deprimant). Dar odată porniţi la drum, Jude uitase că aveau laptopul cu ei, iar

Georgia nici nu întrebase de el, aşa că rămăsese peste noapte în portbagaj.

Jude nu-şi adusese propriul computer – nici nu avea unul. Danny se ocupa de e-mail-urile sale şi de tot restul obligaţiilor online. Jude era conştient că aparţinea unui segment tot mai mic din societate, cei pe care nu-i prea prindea febra erei digitale. Jude nu voia să fie conectat. Petrecuse patru ani conectat la cocaină, o perioadă de timp în care totul păruse hiperaccelerat, ca într-o filmare din aceea în care timpul zboară iute ca vântul şi ca gândul, o zi şi-o noapte întregi trec în doar câteva secunde, traficul devine un şuvoi de lumini sinistre, oamenii se transformă în manechine neclare alergând sincopat de ici-colo. Acei patru ani i se păreau acum mai degrabă patru zile rele, nebuneşti, fără somn – zile care începuseră cu o mahmureală din ajunul Anului Nou şi se sfârşiseră la petrecerile de Crăciun aglomerate şi pline de fum, unde se vedea înconjurat de străini care încercau să-l atingă şi care scoteau hohote inumane de râs. Nu mai voia niciodată să fie conectat.

Încercase odată să-i explice lui Danny cum se simţise, să-i vorbească despre comportamentul compulsiv şi despre cum timpul gonea prea repede şi despre internet şi droguri. Danny ridicase doar din una dintre sprâncenele sale subţiri şi mobile şi se uitase la el cu o nedumerire superioară. Danny nu credea că exista vreun grad de comparaţie între cocaină şi computere. Dar Jude văzuse oamenii cum stăteau aplecaţi peste monitoare, apăsând butonul de reîmprospătare a paginii iar şi iar, în aşteptarea vreunei informaţii cruciale, dar în acelaşi timp neînsemnate, şi credea că cele două erau aproape unul şi acelaşi lucru.

Acum, însă, avea chef să păcătuiască. Duse laptopul în cameră, îl băgă în priză şi se conectă la reţea. Nu încercă să-şi acceseze contul de e-mail. La drept vorbind, nici nu ştia cum să-şi acceseze e-mail-ul. Danny avea un program care-i strângea toate mesajele de pe net, însă n-ar fi putut spune cum să obţină acele informaţii de la computerul altcuiva. Ştia totuşi cum să caute pe Google un nume. Şi-l căută pe al Annei.

Necrologul ei era scurt, jumătate cât fusese al tatălui ei. Jude reuşi să-l citească dintr-o privire, şi exact atât valora. Fotografia ei fu cea care îi atrase atenţia şi-i dădu o scurtă senzaţie de gol în stomac. Bănuia că fusese făcută aproape de sfârşitul vieţii ei. Fata se uita gol în obiectiv, cu câteva şuviţe de păr blond deschis peste faţa suptă, cu obrajii afundaţi sub pomeţi.

Când o cunoscuse el, fata avusese cercei în sprâncene şi câte patru în fiecare ureche, dar în fotografie aceştia dispăruseră, ceea ce-i făcea

faţa prea palidă şi cu atât mai vulnerabilă. Când se uită mai atent, văzu urmele lăsate de piercinguri. Renunţase la ele, la inele de argint şi cruci şi ankhe şi pietre sclipitoare, la ţintele şi cârligele şi ineluşele pe care şi le vârâse în piele ca să arate mai vulgară şi mai dură şi mai periculoasă şi mai nebună şi mai frumoasă. Câteva dintre acestea erau, totuşi, adevărate. Chiar fusese nebună şi frumoasă. Şi periculoasă. Periculoasă pentru ea însăşi.

În necrolog nu se spunea nimic despre un bilet de sinucigaş. Nu se spunea nimic despre sinucidere. Fata murise cu nici trei luni înaintea tatălui ei vitreg.

Efectuă o nouă căutare. Tastă „Craddock McDermott, căutător" şi rezultă o jumătate de duzină de linkuri. Dădu clic pe cea de sus, care îl duse la un articol vechi de nouă ani din *Tampa Tribune,* din secţiunea societate/arte. Se uită mai întâi la imagini – erau două – şi se crispă în scaun. Trecu o vreme până să-şi poată desprinde privirea de la acele fotografii şi să-şi îndrepte atenţia spre textul de sub ele.

Articolul era intitulat „Căutarea morţilor". Subtitlul spunea: *la 20 de ani de la Vietnam, cpt. Craddock McDermott este pregătit să aducă odihnă unor fantome… şi să stârnească altele.*

Articolul se deschidea cu povestea lui Roy Haynes, un profesor de biologie ieşit la pensie, care la vârsta de şaizeci şi nouă de ani învăţase să piloteze avioane uşoare şi care, într-o dimineaţă de toamnă din 1991, ridicase un ultra-uşor de la sol deasupra mlaştinilor Everglades ca să numere egrete pentru un grup de ecologişti. La 7:12 dimineaţa, un aeroport privat de la sud de Naples primise o transmisie din partea lui.

„Cred că am o comoţie cerebrală", spuse Hayes. „Sunt ameţit. Nu-mi dau seama cât de jos zbor. Am nevoie de ajutor."

Atunci fusese auzit ultima dată. O echipă de căutare, cuprinzând treizeci de bărci şi o sută de oameni, nu reuşise să găsească vreo urmă de Hayes sau de avion. Acum, la trei ani de la dispariţia şi presupusa lui moarte, familia sa făcuse extraordinarul pas de a-l angaja pe Craddock McDermott, căpitan în Armata SUA (rz.), ca să conducă o nouă căutare a rămăşiţelor sale.

„Nu s-a prăbuşit în 'Glades", spune McDermott cu un zâmbet încrezător. „Echipele de căutare nu au căutat în locul potrivit. Vântul din acea dimineaţă i-a purtat avionul spre nord, peste Big Cypress. Îi estimez poziţia la mai puţin de un kilometru şi jumătate sud de

I-75."

McDermott crede că poate limita locul posibilei prăbuşiri la o zonă cu diametrul de mai puţin de un kilometru. Nu şi-a făcut însă estimările consultând informaţiile meteorologice din dimineaţa dispariţiei, sau examinând ultimele transmisiuni radio ale doctorului Hayes, sau citind rapoartele martorilor oculari. În schimb, a balansat un pendul de argint deasupra unei hărţi uriaşe ale acelei regiuni. Când pendulul a început să se legene rapid înainte şi înapoi deasupra unui punct de la sud de Big Cypress, McDermott a anunţat că a descoperit zona de impact.

Iar când îşi va duce echipa particulară de căutare în mlaştina Big Cypress spre sfârşitul acestei săptămâni, ca să caute ultra-uşorul prăbuşit, nu va duce cu el un sonar, detectoare de metal sau ogari. Planul său de localizare a profesorului dispărut e mult mai simplu – şi mai tulburător. Vrea să i se adreseze direct lui Roy Hayes – să-i spună doctorului decedat să conducă el însuşi echipa spre locul odihnei sale veşnice.

Articolul continua cu povestea vieţii lui Craddock, explicând primele sale întâlniri cu ocultismul. În câteva rânduri se detaliau aspectele mai gotice ale copilăriei sale în sânul familiei. Se amintea pe scurt de tatăl său, preotul penticostal cu predilecţie spre mânuitul şerpilor, care dispăruse când Craddock nu era decât un ţânc. Într-un paragraf se vorbea şi despre mama lui, care se mutase de două ori de pe o coastă pe alta a ţării, după ce văzuse o fantomă pe care o numea „omul care merge cu spatele", o viziune prevestitoare de ghinion. După o asemenea vizită din partea omului care merge cu spatele, micuţul Craddock şi mama lui plecaseră dintr-un complex de apartamente din Atlanta, la nici trei săptămâni înainte ca clădirea să ardă din temelii într-un incendiu pornit din cauza unui scurt circuit.

Apoi era anul 1967, şi McDermott era ofiţer staţionat în Vietnam, unde fusese însărcinat cu interogarea prizonierilor din rândul elitei Armatei Populare de Eliberare. Se văzuse însărcinat cu cazul unui anume Nguyen Trung, un chiromant, care se spunea că învăţase artele cititului în viitor chiar de la fratele lui, Ho Chi Minh, şi care îşi oferea serviciile unui larg număr de suspuşi din rândul Vietcong. Ca să-şi facă prizonierul să se simtă în largul lui, McDermott îi ceruse lui Trung să-l ajute să înţeleagă credinţele sale spirituale. Ce urma era o serie de conversaţii extraordinare pe subiecte precum profeţiile, sufletul uman şi morţii, discuţii despre care McDermott spunea că-i deschiseseră ochi spre supranaturalul din jurul său.

„În Vietnam, fantomele sunt ocupate", reia McDermott. „Nguyen Trung m-a învăţat să le văd. Odată ce ştii cum să le priveşti, le poţi observa la fiecare colţ de stradă, cu ochii mâzgăliţi şi fără să atingă cu picioarele pământul. Sunt dese cazurile în care cei vii cer acolo ajutorul celor morţi. Un spirit care crede că are o misiune de îndeplinit nu va părăsi lumea noastră. Va rămâne până când treaba va fi dusă la bun sfârşit.

Atunci am început eu să cred că vom pierde războiul. Am văzut totul pe câmpul de luptă. Când băieţii noştri mureau, sufletele le ieşeau din gură, ca aburul dintr-un ceainic, şi porneau în grabă către cer. Când mureau vietnamezi, spiritele lor rămâneau. Morţii lor duceau lupta mai departe."

După încheierea şedinţelor, McDermott pierduse urma lui Trung, care dispăruse în preajma Ofensivei Tet. Cât despre profesorul Hayes, McDermott credea că soarta lui avea să fie cunoscută în curând.

„O să-l găsim", a spus McDermott. „Spiritul lui nu are de lucru acum, dar o să-i dau eu ceva de făcut. O să gonim împreună – Hayes şi cu mine. O să mă conducă direct la cadavrul său."

La această ultimă frază – *O să gonim împreună* – Jude simţi un fior încreţindu-i carnea pe braţe. Însă asta nu era la fel de rău ca straniul sentiment de spaimă care îl copleşi când se uită la fotografii.

Prima era o imagine cu Craddock sprijinindu-se de grilajul camionetei sale albastru-fum. Fiicele sale vitrege desculţe – Anna avea probabil doisprezece ani, Jessica în jur de cincisprezece – şedeau pe capotă, de-o parte şi de cealaltă a sa. Era pentru prima dată când Jude o vedea pe sora mai mare a Annei, însă nu era prima dată când o vedea pe Anna cum fusese în copilărie – era exact cum îi apăruse în vis, numai că fără eşarfa de peste ochi.

În fotografie, Jessica ţinea braţele în jurul gâtului tatălui ei vitreg zâmbitor şi colţos. Era aproape la fel de robustă ca şi el, înaltă şi suplă, cu pielea de culoarea mierii şi sănătos bronzată. Însă era ceva nelalocul lui la surâsul ei – cu toţi dinţii, lat, poate prea lat, prea entuziast, surâsul hulpav al unui vânzător imobiliar fanatic. Şi era ceva nelalocul lui şi cu ochii ei, care erau luminoşi şi negri precum cerneala, şi deconcertant de avizi.

Anna şedea puţin la distanţă de cei doi. Ea era osoasă, toată numai piele şi os, şi părul îi ajungea aproape până la mijloc – o revărsare

lungă şi aurie de lumină. De asemenea, ea era singura care nu zâmbea doar de dragul pozei. Ea nu afişa absolut nicio expresie. Faţa ei era năucă şi inexpresivă, ochii nefocalizaţi, ochii unui insomniac. Jude recunoscu în asta expresia pe care o avea când pleca în lumea monocromă şi sucită a depresiei sale. Îl lovi neliniştitoarea idee că fata rătăcise în acea lume bună parte din copilărie.

Şi mai rea, însă, era a doua fotografie, mai mică, aceasta reprezentându-l pe căpitanul Craddock McDermott, în uniformă de teren şi o pălărie de pescar pătată de transpiraţie, cu mitraliera M16 agăţată pe un umăr. Poza împreună cu alţi soldaţi în noroiul galben, bătătorit. În spatele lui erau palmieri şi apă stătătoare; putea să fie un instantaneu din Everglades, dacă n-ar fi fost soldaţii şi prizonierul lor vietnamez.

Prizonierul stătea puţin în spatele lui Craddock, un bărbat cu constituţie solidă într-o tunică albastră, cu capul ras, cu trăsături late, frumoase şi ochii calmi ai unui călugăr. Jude îl recunoscu de la prima vedere drept prizonierul vietnamez pe care îl întâlnise în vis. Degetele lipsă de la mâna dreaptă a lui Trung erau un indiciu sigur. În fotografia pixelată, prost colorată, cioatele acelor degete fuseseră de curând cusute cu aţă neagră.

În aceeaşi legendă în care omul acesta era identificat drept Nguyen Trung se spunea că decorul arată un spital de campanie din Dong Tam, unde Trung primise îngrijiri medicale pentru răni căpătate în luptă. Şi nu era departe de adevăr. Trung îşi retezase degetele doar pentru că credea că erau pe cale să atace – aşa că fusese totuşi un soi de luptă. Cât despre ce i se întâmplase, Jude credea că ştie. Jude credea că era probabil ca după ce Trung nu mai avusese ce să-i spună lui Craddock McDermott – despre fantome şi despre munca pe care o depuneau fantomele – plecase să dea o raită pe drumul nopţii.

În articol nu se spunea dacă McDermott îl găsise până la urmă pe Roy Hayes, profesor pensionat şi pilot de aparate de zbor ultra-uşoare, însă Jude credea că îl găsise, deşi nu avea niciun motiv raţional să creadă un asemenea lucru. Ca să fie împăcat, mai făcu o căutare. Rămăşiţele lui Roy Hayes fuseseră îngropate creştineşte cinci săptămâni mai târziu, şi de fapt Craddock nu-l găsise – nu personal. Apa era prea adâncă. O echipă de scafandri a poliţiei statale intraseră şi îl scoseseră la suprafaţă, în locul în care Craddock le spusese să se scufunde.

Georgia deschise uşa băii şi Jude închise browser-ul.

— Ce faci? întrebă ea.

— Încerc să-mi dau seama cum să-mi verific e-mail-urile, minţi el.

Vrei şi tu?

Fata se uită un moment la computerul său, apoi clătină din cap şi strâmbă din nas.

— Nu. N-am nici cel mai mic interes să navighez pe net. Nu-i aşa că e ciudat? De obicei nu mă poţi dezlipi din faţa monitorului.

— Păi, vezi? Nu-i chiar aşa rău să fugi ca să-ţi salvezi pielea. Uită-te doar cât de mult te ajută la construirea tăriei de sine.

Scoase iar sertarul din scrin şi mai răsturnă în el o conservă de Alpo.

— Azi noapte, mirosul rahatului ăla m-a făcut să-mi vină să borăsc, spuse Georgia. Ciudat, în dimineaţa asta îmi trezeşte foamea.

— Haide. E un restaurant Denny's mai sus pe stradă. Hai să facem o plimbare.

Deschise uşa, apoi întinse mâna spre ea. Ea şedea pe marginea patului, în jeanşii săi negri spălăciţi, cizme negre grele şi cămaşă neagră fără mâneci, care atârna lălâie pe umerii ei slabi. În bătaia aurie a soarelui care intra pe uşă, pielea ei era aşa palidă şi fină că aproape era transparentă, părea că s-ar fi învineţit la cea mai uşoară atingere.

Jude o văzu că se uită la câini. Angus şi Bon stăteau aplecaţi în sertar, cu capetele lipite, şi înfulecau mâncare. O văzu pe Georgia încruntându-se şi ştiu la ce se gândea, că erau în siguranţă atâta timp cât ţineau câinii aproape. Dar apoi miji din ochi spre el, cum stătea aşa în lumină, îi luă mâna şi-l lăsă să o tragă în picioare. Ziua era luminoasă. Dincolo de uşă îi aştepta dimineaţa.

El, unul, nu era speriat. Încă se simţea sub protecţia noului cântec, simţea că scriindu-l trasase un cerc magic în jurul amândurora, un cerc în care mortul nu putea pătrunde. Alungase fantoma – pentru un timp, oricum.

Dar pe când traversau parcarea – ţinându-se inconştient de mână, lucru pe care nu-l făcuseră niciodată – Jude aruncă din întâmplare o privire înapoi la camera lor de hotel. Angus şi Bon se uitau pe geamul panoramic la ei, stând umăr la umăr pe labele din spate, cu labele din faţă pe sticlă. Pe feţe aveau amândoi întipărită o expresie identică de teamă.

25

În restaurant era larmă şi aglomeraţie. Aerul era îmbâcsit de miros de unsoare de şuncă şi cafea arsă şi fum de ţigară. Barul, dispus la dreapta uşilor, era o zonă specială pentru fumători. Asta însemna că după ce aşteptai cinci minute să se elibereze un loc, puteai fi sigur că vei mirosi ca o scrumieră pe când erai condus la masă.

Jude nu fuma şi nu fumase niciodată. Era singura meteahnă autodistructivă pe care izbutise s-o evite. Tatăl lui fuma. Când mergea cu treburi în oraş, Jude îi cumpărase întotdeauna fără reţinere câteva din acele pachete lungi şi ieftine. O făcea şi fără să-i ceară, şi ştiau amândoi de ce. Jude îl săgeta din priviri pe Martin peste masa din bucătărie, în vreme ce tatăl lui îşi aprindea o ţigară şi inhala primul fum, vârful mocnind portocaliu.

„Dacă ai putea ucide cu privirea, deja aş avea cancer", îi zise Martin într-o seară, fără niciun preambul. Flutură din mână, desenă un cerc în aer cu ţigara, mijind din ochi la Jude prin fum. „Am o constituţie dură. Dacă vrei să mă omori cu astea, o să ai de aşteptat o vreme. Dacă chiar vrei să mor, să ştii că sunt metode mai uşoare de-a o face."

Mama lui nu spunea nimic, se concentra să scoată mazărea din păstaie, cu faţa crispată într-o expresie de atenţie maximă. Putea la fel de bine să fie surdo-mută.

Nici Jude – Justin pe atunci – nu vorbi, ci continuă pur şi simplu să-l săgeteze cu privirea. Nu era prea furios ca să vorbească, ci prea şocat, căci era ca şi când tatăl lui i-ar fi citit gândurile. Se uitase la pliurile lăsate şi gălbui ale gâtului lui Martin Cowzynski cu un soi de mânie, aşteptând ca simpla sa voinţă să provoace cancerul în el, o gâlmă de celule înflorind negre, care să devoreze vocea tatălui său, să-i blocheze respiraţia. Dorindu-şi asta cu tot sufletul: un cancer care să-i facă pe doctori să-i răzuiască gâtlejul, să-i închidă gura pe vecie.

Bărbatului de la masa alăturată îi fusese răzuit gâtlejul şi folosea un electrolaringe ca să vorbească, un aparat zgomotos şi pârâitor pe care îl ţinea sub bărbie ca să-i spună chelneriţei (şi tuturor celorlalţi din încăpere):

— AVEŢI AER CONDIŢIONAT? PĂI DAŢI-I DRUMU'. DACĂ TOT NU GĂTIŢI CA LUMEA, V-AŢI GÂNDIT SĂ VĂ FIERBEŢI CLIENŢII? IISUSE CHRISTOASE. AM OPTZECI ŞI ŞAPTE DE ANI.

Acest lucru simţi că e de o importanţă aşa covârşitoare încât îl repetă după ce chelneriţa plecă, repetându-i soţiei sale, o femeie fantastic de obeză care nu ridică privirea din ziar când el vorbi.

— AM OPTZECI ŞI ŞAPTE DE ANI. CHRISTOASE. NE FIERBEŢI CA PE OUĂ.

Arăta ca bătrânul din tabloul acela, *Goticul american,* până la şuviţele de păr cărunt, pieptănate peste creştetul chel.

— Mă întreb noi doi ce fel de cuplu am fi la bătrâneţe, spuse Georgia.

— Păi. Eu tot păros voi fi. Doar că voi avea păr cărunt. Şi probabil că-mi va creşte în smocuri de te miri unde. Din urechi. Din nas. Fire

mari şi nărăvaşe iţindu-mi-se din sprâncene. Un fel de Moş Crăciun, la drept vorbind, numai că dus rău de tot pe arătură.

Ea îşi duse mâna căuş sub sâni.

— Grăsimea din ei o să mi se scurgă încet în cur. Îmi plac dulciurile, aşa că probabil o să-mi cadă dinţii. Partea bună e că o să-mi pot da jos proteza pentru a presta felaţii ştirbe, de baborniţă.

El îi atinse bărbia, ridicându-i faţa spre a lui. Îi studie pomeţii ridicaţi şi ochii afundaţi şi încercănaţi, ochi care-l priveau cu un fals amuzament ce nu-i masca prea bine dorinţa de a-i fi pe plac.

— Ai o faţă bună, spuse el. Ai ochi buni. O să fii în ordine. La babe totul ţine de ochi. E de dorit să fii o babă cu ochi vioi, aşa încât să pară că mereu te gândeşti la ceva nostim. Să pară că eşti mereu în căutare de probleme.

Jude îşi trase mâna. Ea se uită în cafea, zâmbind, căzută într-o timiditate necaracteristică.

— Parcă ai vorbi despre bunica mea Bammy, zise ea. O să-ţi placă de ea. Am putea ajunge acolo până la prânz.

— Sigur.

— Bunica e cea mai prietenoasă şi mai nevinovată fiinţă din lume. O, dar îi place să chinuiască oamenii. Pe când eram în clasa a opta locuiam deja la ea. Îl chemam pe iubitul meu Jimmy Elliott în vizită – să jucăm Yahtzee, am spus, dar de fapt şterpeleam vin. Cel mai adesea, Bammy lăsa o jumătate de sticlă de vin roşu în frigider, rămas de la cina din seara trecută. Ştia ce făceam, aşa că într-o zi a pus în loc de băutură cerneală mov şi a lăsat-o s-o găsim. Jimmy mi-a dat voie să iau prima duşcă. Am luat o gură şi am tuşit, vărsând totul pe mine. Când s-a întors bunica, încă aveam un cerc mare şi mov în jurul gurii, aveam pete mov pe toată barba şi limba îmi era mov. Şi nu s-au şters o săptămână întreagă. Mă aşteptam ca Bammy să-mi tragă o mamă de bătaie, însă ei i s-a părut doar comic.

Chelneriţa veni să le ia comanda. După ce plecă, Georgia spuse:

— Cum a fost să fii căsătorit, Jude?

— Liniştitor.

— De ce ai divorţat de ea?

— N-am divorţat eu de ea, ci ea de mine.

— Te-a prins în pat cu Alaska sau cu alt stat?

— Nu. N-o înşelam – ei bine, nu foarte des. Şi ea n-o lua personal.

— Nu? Vorbeşti serios? Dacă am fi căsătoriţi şi tu ţi-ai trage o bucăţică, aş arunca în tine cu ce mi-ar cădea prima dată în mână. Şi a doua oară. Şi nici nu te-aş duce la spital. Te-aş lăsa să sângerezi.

Georgia se opri, se aplecă peste cană, apoi spuse:

— Deci, care a fost motivul?

— Ar fi greu de explicat.

— Pentru că sunt prea proastă?

— Nu, spuse el. Mai mult pentru că eu nu sunt destul de deştept ca să-mi explic mie însumi, darămite altcuiva. Mult timp, am încercat să fiu soţ. Apoi n-am mai încercat. Iar când n-am mai făcut-o… ea pur şi simplu a ştiut asta. Poate am avut eu grijă s-o ştie.

Şi spunând-o, Jude se gândea la cum începuse să stea treaz până târziu, aşteptând ca ea să obosească şi să se ducă la culcare fără el. Se strecura în pat mai târziu, după ce ea adormea, aşa încât să nu se mai pună problema de a face dragoste. Sau la cum începea uneori să cânte la chitară, fredonând o piesă, chiar în timp ce ea îi spunea ceva – cântând chiar peste vorbele ei. Îşi aminti cum păstrase filmul acela snuff în loc să-l arunce. Cum îl lăsase la vedere, unde să-l poată descoperi ea – unde bănuia el că-l va găsi.

— Asta n-are sens. Brusc şi dintr-odată, n-ai mai avut chef să te străduieşti? Nu pari tu. Nu eşti genul care renunţă la lucruri fără niciun motiv.

Nu fusese fără niciun motiv, dar motivul care existase nu putea fi exprimat, nu putea fi pus în cuvinte într-un fel logic. Cumpărase casa de fermă pentru soţia sa, o cumpărase pentru amândoi. Îi cumpărase lui Shannon un Mercedes, apoi altul, un sedan mare şi o decapotabilă. Făceau weekenduri, uneori, în Cannes, şi mergeau acolo cu un avion particular în care erau serviţi cu creveţi gigant şi coadă de homar la gheaţă. Şi apoi Dizzy murise – murise atât de rău şi dureros cum putea să moară o persoană – şi Jerome se sinucisese, iar Shannon tot venea în studioul lui şi spunea: „Îmi fac griji pentru tine. Hai să mergem în Hawaii" sau „Ţi-am cumpărat o geacă de piele – încearc-o", iar el începea să zdrăngănească la chitară, urând sunetul vocii ei şi cântând peste el, urând gândul de a cheltui alţi bani, de a avea altă geacă, de a merge într-o altă călătorie. Dar în principal urând pur şi simplu expresia mulţumită de pe faţa ei, degetele ei grase cu toate inelele de pe ele, privirea rece de preocupare din ochii ei.

În ultimele clipe, când Dizzy era orb şi ardea de febră şi se uda aproape oră de oră, îi intrase ideea în cap că Jude era tatăl lui. Dizzy plângea şi spunea că nu vrea să fie homosexual. Spunea: „Nu mă mai urî, tati, nu mă urî." Şi Jude spunea: „Nu te urăsc. Niciodată." După care Dizzy se stinsese, iar Shannon îşi văzuse mai departe de ale ei, comandându-i lui haine şi gândindu-se unde să ia prânzul.

— De ce n-ai avut copii cu ea? întrebă Georgia.

— Mă temeam că voi avea prea mult din tata în mine.

— Mă îndoiesc să semeni cu el cât de puţin, zise ea.

Se gândi la asta cât timp mestecă o îmbucătură de mâncare.

— Nu. Noi doi aveam cam aceleaşi dispoziţii.

— Ce mă sperie este ideea că voi avea copii şi vor afla adevărul despre mine. Copiii întotdeauna află adevărul. Eu l-am aflat despre ai mei.

— Ce ar afla copiii tăi despre tine?

— Că am renunţat la liceu. Că la treisprezece ani l-am lăsat pe un băiat să mă transforme într-o prostituată. Că singurul lucru la care eram bună consta în a mă dezbrăca pe muzică de Mötley Crüe pentru o încăpere plină de beţivi. Că am încercat să mă sinucid. Că am fost arestată de trei ori. Că am furat bani de la bunica şi am făcut-o să plângă. Că nu m-am spălat pe dinţi vreme cam de doi ani. Mi-a scăpat ceva?

— Deci asta ar afla copilul tău: Orice rău mi s-ar întâmpla, pot discuta cu mama, pentru că ea e trecută prin toate. Orice porcărie mi s-ar întâmpla, pot trece peste ea, pentru că mami a trecut prin lucruri şi mai rele, şi ea a trecut peste ele.

Georgia ridică fruntea, zâmbind din nou, ochii scânteindu-i de plăcere şi viclenie – genul de ochi despre care Jude vorbise cu doar câteva minute în urmă.

— Ştii, Jude, zise ea, întinzându-se după cafea cu degetele de la mâna bandajată. Chelneriţa era în spatele ei, înclinându-se în faţă cu cafetiera ca să-i reumple cana fără a se uita la ce face, privindu-şi în schimb carneţelul cu comenzi. Jude văzu ce urma să se întâmple, dar nu reuşi să o avertizeze la timp. Georgia continuă: Uneori eşti un tip aşa de treabă, că aproape uit ce nemer…

Chelneriţa turnă tocmai când Georgia îşi mişcă din loc cana şi vărsă cafea peste mâna bandajată. Georgia strigă şi trase mâna în spate, la piept, faţa schimonosindu-i-se într-o grimasă de durere. Pentru un moment, în ochi i se citi şocul, o strălucire plată şi goală care-l făcu pe Jude să creadă că ar putea leşina.

Apoi se ridică, strângându-şi mâna rănită în cea teafără.

— N-ai vrea să te uiţi unde torni, curvă proastă ce eşti? strigă ea la chelneriţă, accentul country făcându-se auzit din nou.

— Georgia, spuse Jude, dând să se ridice.

Ea se strâmbă şi-i făcu semn să şadă la loc. O lovi pe chelneriţă cu umărul, trecând pe lângă ea, pornind spre coridorul care ducea la toalete.

Jude îşi împinse farfuria în lături.

— Când ai timp, adu-ne nota de plată.

— Îmi pare tare rău, spuse chelneriţa.

— Se mai întâmplă.

— Îmi pare tare rău, repetă chelneriţa. Dar asta nu-i dă dreptul să-mi vorbească.

— S-a ars. Mă miră că ai scăpat cu atât.

Chelneriţa zise:

— Ce oameni! Ştiam cu cine am de-a face din clipa în care v-am văzut. Şi v-am servit la fel de frumos cum îi servesc pe toţi.

— O? Ştiai cu cine ai de-a face? Şi anume cu cine?

— Cu doi ticăloşi. Tu arăţi ca un traficant de droguri.

Jude râse.

— Iar pe ea o gineşti din prima clipă ce hram poartă. O plăteşti cu ora?

El se opri din râs.

— Adu-mi nota de plată, zise. Şi cară-ţi curu' ăla gras din ochii mei.

Femeia se mai holbă la el o clipă, strâmbând din gură ca şi când s-ar fi pregătit să scuipe, apoi plecă grăbită fără alt cuvânt.

Oamenii de la mesele din imediata lui vecinătate îşi opriseră discuţiile ca să se chiorască şi să asculte. Jude îşi aruncă privirea ici şi colo, uitându-se înapoi la oricine îndrăznea să se uite la el, şi unul câte unul, ei se întoarseră la mâncarea lor. Jude era netemut când venea vorba de contact vizual, privise în ochi prea multe mulţimi de oameni pentru prea mulţi ani ca să piardă tocmai acum un concurs ca acesta.

În cele din urmă, singurii oameni care continuau să-l privească erau bătrânul ieşit parcă din *Goticul american* şi soţia sa, care în timpul liber putea foarte bine să joace rolul grăsanei de la circ. Ea încerca măcar să fie discretă, aruncându-i ocheade lui Jude cu colţul ochiului în timp ce se prefăcea interesată de ziarul deschis înaintea ei. Bătrânul însă se holba fără fereală, ochii lui palizi judecându-l cu o oarecare doză de amuzament. Ţinea cu o mână electrolaringele la gât – aparatul zumzăia încet – de parcă ar fi vrut să facă un comentariu. Totuşi, nu spuse nimic.

— Te preocupă ceva? îl întrebă Jude, când omul nu-şi văzu de ale lui nici după ce-l privi direct în ochi timp îndelungat.

Bătrânul ridică sprâncenele, apoi clătină din cap: *Nu, n-am nimic de spus.* Îşi lăsă privirea înapoi în farfurie, pufnind uşor comic. Aşeză electrolaringele lângă suportul pentru sare şi piper.

Jude era pe cale să se uite în altă parte, când electrolaringele prinse viaţă, vibrând pe masă. O voce puternică, inexpresiv, electrică, zumzăi:

— VEI MURI.

Bătrânul se crispă, se lăsă pe spate în scaunul cu rotile. Se uită ţintă

la electrolaringe, uluit, poate nu tocmai sigur că spusese ceva. Grăsana îşi strânse ziarul şi se uită peste el la aparat, cu o încruntare întrebătoare pe faţa netedă şi rotundă ca a omuleţului de aluat Pillsbury Doughboy.

— EU SUNT MORT, bâzâi electrolaringele, ţopăind pe tăblia mesei ca o jucărioară ieftină cu arc. Bătrânul îl apucă între degete şi aparatul scoase zumzăituri vesele. VEI MURI. VOM FI ÎN VĂGĂUNA MORŢII ÎMPREUNĂ.

— Ce face? zise grăsana. Iar prinde vreun post de radio?

Bătrânul clătină din cap: *Nu ştiu.* Ridică privirea de la electrolaringe, care stătea acum în căuşul palmei sale, spre Jude. Îl fixă prin ochelarii ce-i măreau ochii uluiţi. Bătrânul întinse mâna, oferindu-i parcă aparatul lui Jude. Electrolaringele zumzăia şi topăia.

— O VEI OMORÎ TU ÎNSUŢI OMOARĂ CÂINII CÂINII NU TE VOR SALVA VOM HOINĂRI ÎMPREUNĂ ACUM ASCULTĂ-MI VOCEA VOM GONI LA AMURG. NU TU ÎMI EŞTI DATOR. EU ÎŢI SUNT. EU ÎŢI SUNT DATOR ACUM.

— Peter, zise grăsana. Încerca să şoptească, dar vocea i se sugrumă, iar când se forţă să respire, sunetele pe care le scoase fură ascuţite şi unduitoare. Fă-l să înceteze, Peter.

Peter rămase doar cu mâna întinsă spre Jude, ca şi când ar fi fost un telefon şi apelul era pentru el.

Toată lumea se uita; încăperea era plină de curenţi încrucişaţi de murmure îngrijorate. Câţiva dintre ceilalţi clienţi se ridicaseră de pe scaune şi veniseră să asiste, nevoind să rateze ce se putea întâmpla mai departe.

Şi Jude se ridicase, gândind: *Georgia.* Ridicându-se şi dând să se întoarcă spre holul care ducea la toalete, privirea sa mătură geamurile panoramice care dădeau în faţa localului. Se opri la jumătatea mişcării, cu privirea aţintită la ceea ce vedea în parcare. Acolo, camioneta mortului mergea la ralanti, aşteptând aproape de uşile din faţă, cu reflectoarele aprinse, globuri de lumină albă, glacială. Nu era nimeni în cabină.

Câţiva dintre curioşi stăteau în jur, la mesele din spatele mesei sale, şi el trebui să-şi croiască drum printre ei ca să ajungă la coridorul ce ducea spre toalete. Găsi o uşă pe care scria FEMEI şi dădu buzna înăuntru.

Georgia stătea la una dintre cele două chiuvete. Nu ridică privirea la sunetul uşii trântindu-se de perete. Se uita la reflexia sa din oglindă, însă ochii îi erau nefocalizaţi, nu urmăreau ceva aparte, iar pe faţă avea întipărită expresia gravă şi visătoare a unui copil care doarme pe el în

faţa televizorului.

Trase pumnul bandajat în spate şi-l avântă în oglindă cât de tare putu, fără reţinere. Pulverizã sticla într-un cerc cât pumnul de mare, de la care radiau în toate direcţiile crăpături. O clipă mai târziu, bucăţi ascuţite de oglindă căzură provocând un vacarm melodios, spărgându-se în chiuvetă.

O blondă suplă cu un bebeluş în braţe stătea la un metru distanţă, lângă o masă de schimbat care se deschidea din perete. Strânse copilul la piept şi începu să strige:

— O, Dumnezeule! O, *Dumnezeule!*

Georgia apucă o bucată încovoiată de sticlă, lungă de douăzeci de centimetri, o semilună scânteietoare, o ridică la nivelul gâtului şi lăsă bărbia pe spate ca să taie în carnea de dedesubt. Jude ieşi din starea de şoc care-l ţintuise în uşă şi o apucă de încheietura mâinii, i-o răsuci într-o parte, apoi în cealaltă, până când ea scoase un strigăt jalnic de durere şi-i dădu drumul. Pumnalul de oglindă căzu pe gresia albă şi se făcu praf cu un zăngănit destul de puternic.

Jude o întoarse, răsucindu-i iar braţul, făcând-o să o doară. Fata icni şi închise ochii înlăcrimaţi, dar îl lăsă s-o împingă înainte, către uşă. Jude nu era sigur de ce o rănise, dacă o făcuse din cauza panicii sau cu intenţie, pentru că era nervos pe ea fiindcă cedase sau pe el fiindcă o lăsase să cedeze.

Mortul era în hol, în faţa băii. Jude nu-l observă decât după ce trecu de el, şi atunci îl străbătu un fior care-i făcu picioarele să tremure. Craddock îşi scosese pălăria în faţa lor.

Georgia abia se ţinea pe picioare. Jude îşi mută priza pe partea superioară a braţului ei, susţinând-o, împingând-o prin sala de mese. Grăsana şi bătrânul stăteau cap în cap.

— … N-A FOST NICIUN POST DE RADIO…

— Ţăcăniţi. Ţăcăniţi care se ţin de glume.

— TACI DIN GURĂ, UITE-I CĂ VIN.

Ceilalţi se holbau, săreau să li se ferească din cale. Chelneriţa care cu doar un minut în urmă îl acuzase pe Jude că este traficant de droguri şi pe Georgia că e târfa lui stătea lângă tejgheaua din faţă discutând cu managerul, un bărbat scund cu creioane în buzunarul de la cămaşă şi ochi trişti de baset. Femeia îi arătă cu degetul.

Jude încetini pasul la masa lor atât cât să arunce pe ea două bancnote de douăzeci de dolari. Când trecură pe lângă manager, mititelul ridică bărbia ca să-i privească cu ochii lui tragici, dar nu spuse nimic. Chelneriţa continuă să-i trăncănească la ureche.

— Jude, zise Georgia când trecură de primele uşi. Mă doare.

El slăbi priza pe braţul ei, văzu că degetele sale lăsaseră urme albe în carnea ei şi aşa palidă. Trecură prin al doilea rând de uşi şi se văzură afară.

— Suntem în siguranţă? întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Dar o să fim curând. Fantoma aia se teme cum scrie la carte de câinii mei.

Trecură repede pe lângă camioneta goală a lui Craddock. Geamul pasagerului era coborât cam un sfert. Radioul era deschis. Vorbea unul dintre conservatorii ăia care se ţin cu dinţii de lungimea de undă AM, vorbea pe o voce mieroasă, încrezătoare, aproape arogantă.

— „… te simţi bine să îmbrăţişezi adevăratele valori americane şi te simţi bine să vezi că alegerile sunt câştigate de cine trebuie, chiar dacă cei din tabăra opusă vor spune că nu este corect, şi te simţi bine să vezi din ce în ce mai mulţi oameni întorcându-se la politica bunului simţ creştinesc", zicea vocea profundă, melodioasă. „Dar ştiţi ce te-ar face să te simţi şi mai bine? S-o strângi de gât pe curva aia de lângă tine, strânge-o de gât pe curvă, apoi ieşi în faţa unui camion, întinde-te pe jos în faţa lui, întinde-te pe jos şi…"

Apoi trecură de camionetă şi vocea nu se mai auzi.

— O să pierdem bătălia asta, zise Georgia.

— Ba n-o s-o pierdem. Haide. Nu sunt nici o sută de metri până la hotel.

— Dacă nu ne vine de hac acum, o să ne vină mai târziu. Mi-a spus mie asta. A spus că pot la fel de bine să mă sinucid şi să pun capăt lucrurilor, şi asta voiam să fac. Nu mă puteam înfrâna.

— Ştiu. Asta face el.

Porniră de-a lungul şoselei, chiar pe marginea benzii de avarie. Firele lungi de iarbă şopteau frecându-se de jeanşii lui Jude.

Georgia spuse:

— Mă doare mâna.

Jude se opri şi o ridică s-o inspecteze. Nu sângera. Nici de la pumnul pe care îl dăduse în oglindă şi nici de la cum strânsese bucata curbată de sticlă. Bandajul gros îi protejase pielea. Totuşi, chiar şi prin feşă simţea cum radiază o căldură nesănătoasă, şi se întrebă dacă nu-şi fracturase cumva un os.

— Cred şi eu. Ai lovit oglinda destul de tare. Ai noroc că nu eşti toată tăiată.

O împinse înainte, punându-se din nou în mişcare.

— Pulsează ca o inimă. Face *vup-vup-vup.*

Scuipă. Mai scuipă o dată.

Între ei şi motel era un pasaj, o estacadă feroviară de piatră. Tunelul

de dedesubt era îngust şi întunecat. Nu era niciun trotuar, nu era loc nici de bandă de avarie pe marginea drumului. Din tavanul de piatră picura apă.

— Haide, zise el.

Pasajul era un cadru negru care închidea o imagine a motelului Days Inn. Ochii lui Jude se fixară asupra motelului. Vedea Mustangul. Vedea camera lor.

Nu încetiniră când intrară în tunel, unde puţea a apă stătută, buruieni, urină.

— Stai, zise Georgia.

Se întoarse, se aplecă şi vomă, dând afară ouăle, bucăţi de pâine prăjită semidigerată şi suc de portocale.

El îi ţinu braţul stâng cu o mână, îi trase părul din faţă cu cealaltă. Îl neliniştea să stea acolo în întunericul acela urât mirositor, aşteptând-o să termine.

— Jude, zise ea.

— Haide, o îndemnă el, trăgând-o de braţ.

— Stai…

— Haide.

Se şterse la gură cu poalele cămăşii. Rămase aplecată.

— Cred că…

Jude auzi camioneta înainte s-o vadă, auzi motorul turându-se în spatele său, un mârâit furios, crescând, devenit un răcnet. Farurile goniră pe peretele de stâncă nefinisată. Jude avu timp să arunce o privire în spate şi văzu camioneta mortului avântându-se spre ei, cu Craddock rânjind la volan şi reflectoarele formând două ceruri de lumină orbitoare, găuri perforate direct în suprafaţa lumii. Fumul ieşea în vălătuci de sub roţi.

Vârî o mână pe sub Georgia şi se împinse înainte, ducând-o cu el şi ieşind din tunel.

Chevroletul albastru fumuriu se izbi de perete în spatele lui cu un scrâşnet asurzitor de oţel pe piatră. Fu o detunătură uriaşă care-i amorţi timpanele, le făcu să ţiuie. El şi Georgia căzură pe pietrişul ud, afară din tunel acum. Se rostogoliră de pe marginea drumului, căzură prin ierburi şi aterizară între ferigile ude de rouă. Georgia strigă de durere, lovindu-l în ochiul stâng cu cotul ei osos. El puse mâna în ceva moale, mizeria rece şi neplăcută de mlaştină.

Se ridică, respirând sacadat. Se uită în spate. Nu Chevroletul mortului lovise zidul, ci un Jeep oliv, de genul acela fără acoperiş, cu bară de susţinere în spate. La volan stătea un negru cu păr sârmos tuns scurt. Se ţinea de frunte. Parbrizul era spart într-o reţea de cercuri

unite acolo unde se lovise cu capul de el. Toată partea din faţă a şoferului fusese afundată până la cadru, oţel contorsionat şi rupt, fumegând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Georgia pe o voce slabă, greu de desluşit printre ţiuiturile din urechile sale.

— Fantoma! Ne-a ratat.

— Eşti sigur?

— Că a fost fantoma?

— Că ne-a ratat.

Jude se ridică nesigur pe picioare, genunchii ameninţând să cedeze. O apucă de încheietura mâinii, o ajută să se ridice. Bâzâitul din timpane începea deja să se stingă. De undeva de departe, îşi auzea câinii cum latră isteric, ca nebunii.

26

Pe când punea genţile lor claie peste grămadă în Mustang, Jude deveni conştient de o pulsaţie adâncă şi înceată în mâna stângă, diferită de durerea surdă pe care o simţise încă de când se înjunghiase cu o zi în urmă. Când coborî privirea, văzu că bandajul se desfăcea şi că era îmbibat de sânge proaspăt.

Georgia conduse şi el stătu în scaunul pasagerului, cu trusa de prim-ajutor pe care o aduseseră cu ei din New York deschisă în poală. Desfăcu feşile ude şi lipicioase şi le aruncă pe podea, la picioare. Fâşiile de leucoplast pe care le aplicase pe rană cu o zi în urmă se dezlipiseră şi gaura era din nou deschisă, sclipind, obscenă. O deschisese când sărise din calea camionetei lui Craddock.

— Ce ai de gând să faci în legătură cu mâna aia? întrebă Georgia, aruncându-i o privire nervoasă înainte să întoarcă ochii la drum.

— Acelaşi lucru pe care îl faci şi tu cu a ta, răspunse el. Nimic.

Începu să aplice cu stângăcie noi fâşii de leucoplast pe rană.

Avea impresia că-şi stinge o ţigară în palmă. După ce o închise cât de bine fu în stare, înfăşură mâna cu pansament curat.

— Sângerezi şi la cap, zise ea. Ştiai?

— O zgârietură mică. Nu te gândi la asta.

— Ce-o să se întâmple data viitoare? Data viitoare când căţeii n-o să ne poată apăra?

— Nu ştiu.

— Era un loc public. Trebuia să fim în siguranţă într-un loc public. Erau oameni peste tot şi era în puterea zilei, iar el tot a venit după noi. Cum să ne opunem cuiva ca el?

Jude spuse:

— Nu ştiu. Dacă aş şti ce să fac, deja aş face-o, Florida. Tu şi întrebările tale. N-ai vrea s-o laşi mai moale un minut?

Merseră mai departe. Doar când auzi sunetele gâtuite ale plânsului ei – fata se străduia să plângă în linişte – îşi dădu el seama că-i spusese Florida, când de fapt voise să spună Georgia. Se întâmplase din cauza întrebărilor ei, una după cealaltă, asta şi accentul ei, inflexiunile acelea confederaţioniste care i se infiltraseră în voce în ultimele două zile.

Sunetul pe care-l făcea Georgia încercând să nu plângă era mai rău decât dacă ar fi plâns deschis. Dacă şi-ar fi dat pur şi simplu drumul, el i-ar fi putut spune ceva, dar aşa, simţi că e mai bine s-o lase să sufere în tăcere şi să pretindă că n-a observat. Jude se afundă în scaunul pasagerului şi întoarse faţa spre geam.

Soarele strălucea constant prin parbriz, şi cu puţin la sud de Richmond, căzu într-o transă indusă de căldură, scârbită. Încercă să se gândească la ce ştia despre mortul care îi urmărea, ce-i spusese Anna despre tatăl ei vitreg când erau împreună. Dar era greu să gândească, un efort prea mare – îl dureau toate, şi mai era tot soarele acela care îi bătea în faţă şi Georgia care scotea sunete tăcute de jelanie în spatele volanului – şi oricum era sigur că Anna nu-i spusese multe.

„Prefer să pun întrebări", îi spuse ea, *„decât să răspund la ele."*

Îl ţinuse la distanţă cu acele prosteşti, inutile întrebări vreme de aproape o jumătate de an: *Ai fost vreodată cercetaş? Îţi speli barba cu şampon? Ce-ţi place mai mult, curul sau ţâţele mele?*

Puţinul pe care îl ştia ar fi trebuit să-i stârnească curiozitatea: hipnotismul, afacerea lor de familie; tatăl căutător spiritual care-şi învăţa fiicele să citească în palmă şi să vorbească cu spiritele; o copilărie umbrită de halucinaţiile schizofreniei preadolescentine. Dar Anna – Florida – nu voia să vorbească despre cine fusese ea înainte să-l întâlnească, iar în ceea ce-l privea pe el, îi convenea ca ea să-şi lase trecutul în urmă.

Orice nu i-ar fi spus, ştia că e rău, un fel anume de rău. Detaliile nu contau – asta credea el atunci. Crezuse, la vremea aceea, că acesta era unul dintre punctele sale forte, disponibilitatea sa de a o accepta aşa cum era, fără întrebări, fără să o judece. Fata era în siguranţă cu el, în siguranţă de orice fantome ar fi urmărit-o.

Numai că nu o ţinuse în siguranţă, acum ştia asta. Până la urmă, fantomele întotdeauna te găsesc, şi nu ai cum să le închizi uşa în nas. Trec prin ea fără nicio problemă. Ceea ce considerase el că este un punct forte – îi convenea să ştie despre ea doar ce voia ea să-i spună – era mai degrabă un fel de egoism. O dorinţă copilărească de a rămâne

în întuneric, de a evita discuţiile dureroase, adevărurile incomode. Se temuse de secretele ei – sau, mai bine spus, se temuse de complicaţiile emoţionale care puteau veni odată cu aflarea lor.

Doar o singură dată riscase ea un fel de mărturisire, ceva aproape de un auto-denunţ. Se întâmplase la sfârşit, cu puţin înainte ca el s-o trimită acasă.

Fusese deprimată luni în şir. Întâi partidele de sex deveniră reci, apoi încetară cu totul. O găsea în baie, muindu-se în apă îngheţată, tremurând crâncen, prea confuză şi nefericită ca să iasă. Gândindu-se acum la asta, era ca şi când fata ar fi făcut repetiţii pentru prima ei zi de cadavru, pentru seara pe care avea să o petreacă răcindu-se şi zbârcindu-se într-o cadă plină cu apă rece şi sânge. Gângurea în barbă pe voce uguitoare de fetiţă, dar amuţea dacă el încerca să-i vorbească, se uita uluită şi şocată la el, de parcă ar fi auzit mobila vorbind.

Apoi, într-o seară, el ieşise în oraş. Nu-şi mai amintea pentru ce. Ca să închirieze un film, poate, sau ca să-şi ia un burger. Se întorsese chiar după lăsatul întunericului. La un kilometru de casă, auzi claxonat de maşini. Şoferii făceau semne cu farurile.

Apoi trecu pe lângă ea. Anna era pe cealaltă parte a drumului, alerga pe banda de avarie, îmbrăcată doar cu un tricou de-al lui. Vântul îi sufla părul blond încâlcit. Ea îl văzu mergând în cealaltă direcţie şi se aruncă în drum după el, fluturând agitat din mână şi ieşind în calea unui tir.

Roţile tirului se blocară şi şuierară. Remorca derapă la stânga şi cabina viră la dreapta. Se opri la un metru de ea. Fata nu păru să observe. Jude oprise deja şi ea deschise portiera şoferului, aruncându-se în braţele lui.

„Unde te-ai dus?” strigă ea. *„Te-am căutat peste tot. Am fugit şi am fugit şi am crezut că ai plecat, aşa că am fugit, am fugit să te caut.”*

Şoferul tirului deschisese portiera şi pusese un picior pe treaptă. *„Ce dracu’ a apucat-o pe curva aia?”*

„Mă ocup eu”, îi spuse Jude.

Camionagiul deschise gura să mai spună ceva, apoi tăcu când Jude o împinse pe Anna peste picioarele sale, lucru care-i ridică tricoul şi-i săltă fundul gol în aer.

Jude o aruncă în scaunul pasagerului şi, imediat, fata îl cuprinse iar în braţe, lipindu-şi faţa încinsă şi udă de pieptul său.

„Eram speriată eram aşa speriată şi am fugit…”

El o îndepărtă de sine cu cotul, destul de tare s-o lovească de portiera pasagerului. Fata căzu într-o tăcere prostrată.

„Ajunge. Eşti distrusă. Mi-a ajuns. Auzi? Nu eşti singura care ştie să ghicească viitorul. Vrei să-ţi spun eu care ţi-e viitorul? Te văd cu genţile

în mână, aşteptând autobuzul”, spuse el.

Îl strângea pieptul, îl strângea destul de tare cât să-i aducă aminte că nu avea treizeci şi trei de ani, ci cincizeci şi trei, cu aproape treizeci de ani mai mult decât ea. Anna se uita fix. Ochii îi erau mari şi rotunzi şi neînţelegători.

Jude puse maşina în viteză şi porni încet spre casă. Când intră în parcare, ea se aplecă spre el şi încercă să-i descheie pantalonii, ca să-i facă o felaţie, dar gândul îi întoarse stomacul pe dos, era un act inimaginabil, un lucru pe care n-o putea lăsa să-l facă, aşa că o lovi iar cu cotul, îndepărtând-o.

A doua zi, o evită aproape tot timpul, dar în seara următoare, când se întoarse de la plimbatul câinilor, ea îl strigă din capul scărilor din spate. Îl întrebă dacă nu vrea să-i facă o supă, ceva simplu, de la conservă. El spuse: *„Bine.”*

Când i-o duse, un bol de supă de pui cu tăiţei pe o tavă mică, văzu că fata era iar în apele ei. Epuizată şi ştearsă, dar cu mintea limpede. Încercă să-i zâmbească, lucru pe care el nu voia să-l vadă. Ce avea el de făcut avea să fie foarte greu.

Ea se ridică în capul oaselor şi luă tava pe genunchi. El se aşeză pe marginea patului şi o privi cum ia înghiţituri mici. Nu-i prea trebuia supa. Fusese doar un pretext ca să-l aducă în dormitor. Jude îşi dădea seama după felul în care încorda muşchii maxilarului înaintea fiecărei linguri. Fata pierduse cinci kilograme în ultimele trei luni.

O puse deoparte după ce termină mai puţin de un sfert din supă, apoi zâmbi, zâmbi aşa cum ar zâmbi un copil căruia i s-a promis îngheţată dacă-şi mănâncă sparanghelul. Îi mulţumi, îi spuse că a fost bună. Spuse că se simţea mai bine.

„Trebuie să mă duc la New York lunea viitoare. Sunt invitat la emisiunea lui Howard Stern”, zise Jude.

O licărire de nelinişte în ochii ei palizi.

„Nu… nu cred că ar trebui să mă duc şi eu.”

„Nici nu ţi-aş cere-o. Nu ţi-ar face decât rău.”

Ea se uită la el cu atâta recunoştinţă, că Jude trebui să-şi ferească privirea.

„Nu te pot lăsa nici aici”, spuse el. *„Nu de una singură. Mă gândeam că ar fi mai bine să stai o vreme cu familia ta. În Florida.”* Când ea nu răspunse, el continuă: *„Pot suna pe cineva din familia ta?”*

Ea se lăsă între perne. Trase cearşaful sub bărbie. Jude se temea că va începe să plângă, dar când se uită, ea se uita cu calm la tavan, cu mâinile una peste alta deasupra sternului.

„Sigur”, spuse ea într-un sfârşit. *„Ai fost bun că m-ai tolerat aşa*

mult."

„Ce am spus aseară…"

„Nu-mi amintesc."

„Asta e bine. Ce am spus e mai bine să se uite. Oricum, nu vorbeam serios." Deşi, de fapt, vorbise foarte serios, ce-i spusese fusese cea mai dură versiune posibilă a ceea ce-i spunea acum.

Tăcerea se prelungi între ei până ajunse la cote incomode, iar el simţi că trebuie s-o iscodească din nou, dar când deschise gura, ea i-o luă înainte.

„Poţi să-l suni pe tata", spuse ea. *„Pe tatăl meu vitreg, adică. Pe tatăl meu natural nu-l poţi suna. El e mort, desigur. Vorbeşte cu tatăl meu vitreg; o să vină să mă ia, dacă vrei. Numai să-i spui. Tatălui meu vitreg îi place să spună că sunt micuţa lui ceapă. Îi aduc lacrimi în ochi. Nu-i aşa că e-o vorbă de alint frumoasă?*

„Nu l-aş pune să vină după tine. Te trimit cu avionul particular."

„Nu vreau cu avionul. Ajung prea repede. Nu poţi merge în sud cu avionul. Trebuie să conduci. Sau să iei trenul. Trebuie să priveşti cum pământul se transformă în noroi. Trebuie să te uiţi la curţile de vechituri pline de maşini ruginite. Trebuie să treci peste câteva poduri. Se spune că spiritele rele nu te pot urmări peste o apă curgătoare, dar asta e o prostie. Ai observat vreodată că râurile din Nord nu seamănă cu râurile din Sud? Râurile din Sud au culoarea ciocolatei, şi miros a mlaştină şi muşchi de copac. Aici sunt negre, şi au un miros dulce, ca de brad. Miros a Crăciun."

„Te-aş putea duce la Penn Station şi să te urc într-un Amtrak. Ar lua destul de mult drumul?"

„Sigur."

„Deci pot să-l sun pe tatăl tău?… Pe tatăl tău vitreg?"

„Poate e mai bine să-l sun eu", spuse ea. Atunci îşi dădu el seama ce rar vorbea ea cu membrii familiei sale. Erau împreună de mai bine de un an. Îşi sunase oare măcar o dată tatăl vitreg, ca să-i ureze la mulţi ani, ca să-i spună cum îi merge? O dată sau de două ori Jude intrase în camera sa cu discuri şi o găsise pe Anna la telefon cu sora ei, încruntându-se de concentrare, vorbind pe o voce joasă şi scurtă. Nu păruse ea însăşi atunci, ci o persoană prinsă într-un sport neplăcut, un joc care nu-i era pe plac dar pe care tot se simţea obligată să-l joace. *„Nu e nevoie să vorbeşti tu cu el."*

„De ce nu vrei să vorbesc eu cu el? Ţi-e teamă că n-o să ne înţelegem?"

„Nu-i vorba că m-aş teme că va fi obraznic cu tine sau mai ştiu eu ce. Nu-i stă în fire. Cu tata e uşor să vorbeşti. E prieten cu toată lumea."

„Păi, atunci, de ce?”

„Încă n-am vorbit cu el despre asta, dar pur şi simplu ştiu ce părere are despre relaţia noastră. Nu-i place. Vârsta pe care o ai şi genul de muzică pe care îl cânţi. El urăşte genul ăsta de muzică.”

„Sunt mai mulţi cei cărora nu le place decât viceversa. Asta-i toată ideea.”

„Lui, muzicienii nu-i prea stau la suflet. Un om mai puţin aplecat spre muzică decât el n-ai întâlnit. Când eram mici, ne ducea în călătorii lungi, în locurile unde era chemat să caute un puţ, şi ne făcea să ascultăm tot drumul numai talkshow-uri radiofonice. Pentru el nu conta. Ne punea să ascultăm buletine meteo patru ore la rând.” Îşi plimbă încet două degete prin păr, ridicând o şuviţă lungă şi aurie şi apoi lăsând-o să i se prefire printre degete. Continuă: *„Ştia să facă un truc cam înfricoşător. Găsea pe cineva care vorbea, cum ar fi un evanghelist din-ăla care ridică mereu osanale lui Iisus pe AM. Şi ascultam şi tot ascultam, până când Jessie şi cu mine îl imploram să schimbe postul. Iar el nu spunea nimic, după care, tocmai când nu mai suportam, începea să vorbească singur. Şi spunea exact ce spunea predicatorul de la radio, exact acelaşi lucru, numai că pe vocea lui. Recita. Mecanic, într-un fel. «Christos Mântuitorul a sângerat şi a murit pentru voi. Voi ce veţi face pentru El? El şi-a purtat crucea şi ei L-au scuipat. Voi ce povară veţi duce?» De parcă ar fi citit din acelaşi scenariu. Şi vorbea neîncetat, până când mama îi spunea să termine. Că ei nu-i place. Şi el râdea şi închidea radioul. Dar continua să vorbească pentru sine. Bolborosea cumva. Rostea toate replicile predicatorului, chiar şi cu radioul închis. De parcă l-ar fi auzit în minte, de parcă ar fi prins frecvenţa în plombe. Mă speria foarte tare când făcea asta.”*

Jude nu răspunse, nu credea că era necesar un răspuns, şi oricum nu era sigur dacă povestea era adevărată ori doar cea mai recentă din succesiunea de auto-amăgiri care o bântuia.

Fata suspină, lăsă să cadă încă o şuviţă de păr. *„Spuneam, însă, că n-o să-i placi, şi ştie cum să scape de prietenii mei pe care nu-i place. Mulţi tătici sunt excesiv de protectori cu fetiţele lor, şi dacă apare cineva care nu le inspiră încredere, încearcă să-l sperie. Îl pune la colţ puţin. Sigur că asta nu ţine niciodată, pentru că fata ia întotdeauna partea băiatului, şi băiatul îi ţine isonul, fie pentru că nu poate fi speriat, fie pentru că nu vrea ca ea să creadă că poate fi speriat. Tatăl meu vitreg e mai deştept. E extrem de prietenos până şi cu oamenii pe care ar prefera să-i vadă arzând de vii. Dacă vrea să scape vreodată de cineva incomod, îi pune pe fugă spunându-le adevărul. Adevărul e de obicei de-ajuns.*

Să-ţi dau un exemplu. Când aveam şaişpe ani, am început să mă întâlnesc cu un băiat pe care ştiam că babacul nu l-ar plăcea, şi asta pentru că puştiul era evreu, dar şi pentru că ascultam rap împreună. Tataie urăşte rapul mai tare ca orice. Aşa că, într-o zi, mi-a spus că relaţia se va încheia, iar eu i-am spus că mă pot vedea cu cine vreau, iar el a spus sigur, dar asta nu însemna că puştiul va mai vrea să se vadă cu mine. Nu mi-a plăcut cum a sunat asta, dar el nu s-a explicat.

Ei bine, ai văzut cât de deprimată sunt uneori şi că încep să am idei ciudate. Asta a început când aveam poate doişpe ani, odată cu pubertatea. Nu m-am dus la doctor sau altceva. M-a tratat tata cu hipnoterapie. Şi chiar reuşea să ţină lucrurile sub control foarte bine, atâta vreme cât aveam câte una sau două şedinţe pe săptămână. Nu mai făceam nicio prostie. Nu mai gândeam că o camionetă neagră dă târcoale casei noastre. Nu mai vedeam fetiţe cu tăciuni în loc de ochi privindu-mă de sub copaci noaptea.

Dar el a trebuit să plece. A trebuit să se ducă la Austin la nu ştiu de conferinţă despre drogurile hipnogogice. De obicei mă lua cu el când pleca undeva, dar de data asta m-a lăsat acasă cu Jessie. Mama era moartă pe atunci, şi Jessie, care avea nouăşpe ani, răspundea de casă. Şi cât a fost el plecat am început să am probleme cu somnul. Ăsta e întotdeauna primul semn al unei stări de depresie. Când încep să am insomnie.

După vreo două nopţi, am început să văd fetele cu ochi arzători. Nu m-am putut duce la şcoală lunea, pentru că ele mă aşteptau afară sub stejar. Îmi era prea frică să ies din casă. I-am spus lui Jessie. I-am spus că trebuie să-l convingă pe Tataie să vină acasă, că am iar gânduri rele. Ea mi-a spus că era sătulă de prostiile mele şi că era ocupată şi că o să-mi revin eu până să se întoarcă el. A încercat să mă convingă să mă duc la şcoală, dar n-am vrut. Am rămas în camera mea şi m-am uitat la televizor. Dar în scurt timp au început să vorbească cu mine prin televizor. Fetele moarte, îmi spuneau că eram moartă ca şi ele. Că locul meu era în ţărână lângă ele.

De obicei, Jessie se întorcea de la şcoală la două sau trei. Dar în după-amiaza aia n-a venit acasă. S-a făcut tot mai târziu şi de fiecare dată când mă uitam pe geam, le vedeam pe fete cum se uită înapoi la mine. A sunat tata şi i-am spus că am probleme şi l-am rugat să vină acasă, iar el a spus că va veni cât poate de repede, dar că nu va ajunge decât foarte târziu. A spus că se teme să nu mă rănesc singură şi că va suna pe cineva ca să vină şi să stea cu mine. După ce a închis, a sunat la părinţii lui Philip, care locuiau mai sus pe stradă."

„Philip? El era iubitul tău? Băiatul evreu?"

„Aha. Phil a venit imediat. Nu l-am recunoscut. M-am ascuns sub pat de el, şi am ţipat când a încercat să mă atingă. L-am întrebat dacă e împreună cu fetele moarte. I-am povestit totul despre ele. Jessie a venit destul de repede după aia, şi Philip a rupt-o la fugă cât de tare l-au ţinut picioarele. După aia, a fost aşa speriat, că n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu mine. Iar tata a spus doar „ce păcat". Credea că Philip mi-e prieten. Credea că Philip, mai mult ca oricine altcineva, putea avea grijă de mine în momentele mele dificile."

„Deci asta te îngrijorează? Că babacul tău o să-mi spună că eşti dusă cu pluta şi că eu voi fi aşa şocat că nu voi mai vrea să te văd în faţa ochilor vreodată? Pen'că tre' să-ţi spun, Florida, că nu mai e o noutate să te aud cum o iei razna din când în când."

Ea pufni, un râset moale. Apoi spuse: *„N-ar spune asta. Nu ştiu ce ar spune. Ar găsi pur şi simplu ceva care să te facă să mă placi mai puţin. Dacă poţi să mă placi mai puţin de atât."*

„Hai să nu începem cu asta."

„Nu. Nu, dacă mă gândesc mai bine, e de preferat s-o suni pe sora mea. E-o nesuferită cu suflet rău – nu ne înţelegem nici cât negru sub unghie. Nu m-a iertat niciodată că sunt mai frumoasă ca ea şi că am primit cadouri de Crăciun mai frumoase. După ce a murit mama, ea a trebuit să fie stăpâna casei, iar eu am putut să rămân un copil. La nici paişpe ani, Jessie ne spăla rufele şi ne gătea de mâncare, şi nimeni n-a ştiut să aprecieze munca grea pe care a trebuit s-o depună sau multele distracţii la care a trebuit să renunţe. Dar ea va aranja să mă întorc acasă fără mare tam-tam. O să-i placă să mă aibă aproape, fiindcă o să mă poată lua de sus şi o să-mi poată trasa reguli."

Dar când Jude sună acasă la sora ei, tot bătrânul îi răspunse după al treilea ţârâit al telefonului.

„Cu ce te pot ajuta? Haide, spune. O să te ajut dacă pot."

Jude se prezentă. Spuse că Anna voia să meargă acasă pentru o vreme. Formulă lucrurile în aşa fel încât să pară că fusese mai mult ideea ei decât a sa. Jude se frământă în gând cum să-i descrie mai bine starea, dar Craddock îi veni în ajutor.

„Cum doarme?" întrebă Craddock.

„Nu foarte bine", spuse Jude, uşurat, înţelegând cumva că asta rezuma totul.

Jude se oferi să pună un şofer s-o ducă pe Anna de la gara din Jacksonville până acasă la Jessica în Testament, dar Craddock refuză, spuse că o va aştepta el însuşi la tren.

„Un drum până la Jacksonville o să-mi prindă foarte bine. Am nevoie de-o scuză ca să-mi conduc camioneta câteva ore. Să las geamurile

jos. Să mă strâmb la vaci."

„Vă înţeleg", spuse Jude, uitând de sine şi înmuindu-se faţă de bătrân.

„Apreciez că ai avut grijă de fetiţa mea. Ştii, când era doar o copilă, avea postere cu tine pe toţi pereţii. Mereu a vrut să te cunoască. Pe tine şi pe tipul ăla din… cum îi chema? Mötley Crüe? Ei îi plăcea tare mult de ei. I-a urmat o jumătate de an peste tot. A fost la toate concertele lor. Pe câţiva chiar i-a cunoscut. Nu membri ai formaţiei, presupun, ci ai echipei lor de turneu. Ăia au fost anii ei de dezmăţ. Nu că acum s-ar fi liniştit, aşa-i? Mda, îi plăceau mult toate albumele tale. Îi plăceau multe formaţii d-astea de heavy metal. Am ştiut întotdeauna că-şi va găsi un star rock."

Jude simţi o răceală uscată întinzându-i-se în piept. Ştia ce-i spunea Craddock – că fata şi-o trăsese cu membri ai personalului tehnic ca să fie în preajma formaţiei Mötley Crüe, că futaiul cu staruri era o caracteristică a ei, şi că dacă nu s-ar fi culcat cu el, probabil că s-ar fi dat în bărci cu Vince Neil sau Slash – şi mai ştia şi de ce îi spunea Craddock asta. Din acelaşi motiv pentru care îl lăsase pe prietenul evreu al Annei s-o vadă când îşi ieşise din minţi, ca să îi separe.

Ceea ce Jude nu prevăzuse era că putea să ştie ce făcea Craddock şi totuşi tertipul să aibă efect. Nici n-o spusese bine Craddock, că Jude începu să se gândească la locul în care se întâlnise el cu Anna, în culisele unui concert al lui Trent Reznor. Cum ajunsese ea acolo? Pe cine cunoştea ea şi ce trebuise să facă pentru a avea acces în culise? Dacă Trent ar fi intrat atunci în cameră, s-ar fi lăsat ea la picioarele lui şi ar fi pus aceleaşi întrebări inutile?

„Am eu grijă de ea, domnule Coyne. Dumneata doar să mi-o trimiţi înapoi. Am s-o aştept", îi spuse Craddock.

Jude o duse el însuşi la Penn Station. Ea fusese în apele ei toată dimineaţa – încerca din răsputeri, el ştia, să fie persoana pe care o întâlnise, nu persoana nefericită care era de fapt – dar ori de câte ori se uita la ea, simţea din nou acea răceală în piept. Zâmbetele ei ghiduşe, felul în care şi dădea părul după urechi ca să-şi arate lobii mici şi roz, cea mai recentă rundă de întrebări nătânge, toate păreau a fi manipulări cu sânge rece şi îl făcea doar să-şi dorească şi mai tare să scape de ea.

Dacă ea simţea însă că el o ţinea la distanţă, n-o arăta, şi la Penn Station se ridică pe vârful picioarelor şi îl prinse cu braţele pe după gât într-o îmbrăţişare puternică – o îmbrăţişare fără absolut nicio conotaţie sexuală.

„Am trăit împreună clipe frumoase, nu-i aşa?" întrebă ea. Mereu cu o

întrebare pe ţeavă.

„Sigur”, spuse el. Ar fi putut spune mai mult – că o va suna curând, că vrea să aibă mai multă grijă de ea însăşi – dar nu se simţea în stare, nu-i putea ura tot binele. Când îl asaltă dorinţa de a fi tandru şi înţelegător, auzi vocea tatălui ei vitreg în gând, caldă, prietenoasă, persuasivă: *„Am ştiut întotdeauna că-şi va găsi un star rock”.*

Anna surâse, de parcă el i-ar fi răspuns ceva inteligent, şi-l strânse de mână. Jude rămase destul cât s-o vadă urcând în vagon, dar nu stătu să vadă trenul plecând. Era aglomeraţie şi larmă pe peron, plin de voci răsunătoare. Se simţea incomodat şi mirosul puternic de acolo – miros de fier încins, urină stătută şi corpuri calde, transpirate – îl apăsa.

Dar nici afară nu era mai bine, în răceala de toamnă ploioasă a Manhattan-ului. Sentimentul de disconfort, impresia că este incomodat din toate părţile, îl însoţi tot drumul înapoi spre hotelul Pierre, tot drumul înapoi până în tăcerea şi goliciunea apartamentului său. Se simţea încordat, avea nevoie să facă ceva, avea nevoie să scoată şi el zgomote urâte.

Patru ore mai târziu era exact în locul potrivit, în studioul de emisie al lui Howard Stern, unde proferă insulte şi vorbi de sus, umilind liota de pupincurişti înceţi la minte a lui Stern când aceştia făceau greşeala de a-l întrerupe, şi îşi ţinu predica fulger care propovăduia perversiunea şi ura, haosul şi zeflemeaua. Lui Stern îi plăcu la nebunie. Oamenii lui voiau să ştie când se va mai întoarce.

Tot în New York City îl găsi weekendul, şi în aceeaşi dispoziţie sufletească, când fu de acord să se vadă cu câţiva tipi din echipa lui Stern la un club de striptease de pe Broadway. Erau toţi aceeaşi oameni pe care-i luase în râs în faţa unui public de milioane de ascultători la începutul săptămânii. Aceştia nu-i puseseră vorbele la suflet. Era de datoria lor să se lase luaţi peste picior. Erau nebuni după el. Credeau că făcuse măcel.

El îşi comandă o bere pe care nu o bău şi stătu la capătul unui podium ce părea să fie un singur panou lung de sticlă jivrată, luminat de jos de becuri albastre. Feţele celor adunaţi în jurul podiumului i se păreau toate nenaturale, nesănătoase: feţele celor înecaţi. Îl durea capul. Când închise ochii, văzu focul de artificii scânteietor care prevestea o migrenă.

Când îi deschise, o fată cu un cuţit în mână se lăsă în genunchi în faţa sa. Avea ochii închişi. Se lăsă încet pe spate, aşa încât atinse cu spatele capului podeaua de sticlă şi părul moale şi negru i se desfăcu pe podium. Stătea în continuare în genunchi.

Îşi plimbă cuţitul pe corp în jos, un cuţit de vânătoare cu lamă lată

adânc crestată într-o parte. Purta o zgardă cu inele argintii pe ea, un body cu broderii care îi strângea sânii laolaltă, ciorapi negri.

Când mânerul cuţitului îi ajunse între picioare, cu lama îndreptată spre tavan – imitaţie parodică a unui penis – ea îl aruncă în aer, deschise ochii brusc, îl prinse când căzu şi, în acelaşi timp, îşi arcui spatele, ridicând pieptul spre tavan ca o ofrandă, ducând cuţitul în jos.

Tăie broderia neagră prin mijloc, deschizând o fantă de-un roşu închis, ca şi când s-ar fi spintecat de la gât până la vintre. Se rostogoli şi aruncă în lături costumul. Rămase goală cu excepţia inelelor argintii din sfârcuri, care-i atârnau de la sâni în jos, şi un slip tanga tras peste oasele tari ale şoldurilor. Torsul ei suplu şi neted ca pielea de focă era vopsit în cărămiziu.

AC/DC cânta „If You Want Blood You Got It", şi ceea ce-l excita pe el nu era corpul ei tânăr şi atletic sau felul în care i se legănau sânii cu sfârcurile străpunse de inele argintii sau că atunci când se uita drept la el, privirea ei era directă şi netemătoare.

Pe el îl excita faptul că buzele i se mişcau aproape imperceptibil. Se îndoia că altcineva din toată încăperea observase asta. Fata cânta în barbă, cânta împreună cu AC/DC. Cunoştea toate versurile. Era cel mai sexy lucru pe care îl vedea de luni bune.

Ridică sticla de bere spre ea, doar ca să descopere că era goală. Nu-şi amintea s-o fi băut. Chelneriţa îi aduse alta câteva minute mai târziu. De la ea află că pe dansatoarea cu cuţitul o chema Morfină şi că era una dintre felele lor cele mai populare. Îl costă o sută de dolari ca să obţină numărul ei de telefon şi ca să afle că dansa cam de doi ani aproape din ziua în care coborâse din autobuzul de Georgia. Îl mai costă încă o sută să afle că, atunci când nu făcea striptease, răspundea la numele de Marybeth.

27

Jude trecu la volan cu puţin înainte să treacă graniţa în Georgia. Îl durea capul; mai mult o senzaţie neplăcută de presiune în globii oculari. Senzaţia era agravată de soarele din sud reflectându-se cam în orice – bare de protecţie, parbrize, indicatoare rutiere. Dacă nu l-ar fi durut capul, cerul ar fi fost o plăcere, un albastru adânc, închis, fără nori.

Pe măsură ce graniţa cu Florida se apropia, era conştient de-o nerăbdare crescândă, un tremur de agitaţie în stomac. Până la Testament nu mai erau pe atunci decât poate patru ore. Va fi acasă la ea în seara asta, acasă la Jessie Price, născută McDermott, surora Annei, fiica vitregă mai mare a lui Craddock, şi nu ştia ce va face odată

ajuns acolo.

Îi trecuse prin gând că întâlnirea lor va aduce moartea cuiva. Se gândise deja că o putea ucide pentru ce făcuse, că *şi-o ceruse,* dar pentru prima dată, acum că era aproape de confruntarea cu ea, ideea deveni mai mult decât o speculaţie la furie.

În copilărie ucisese porci, îi apuca pe cei mai slabi de picioare şi le zdrobea capul pe podeaua de ciment din camera de tăiere a tatălui său. Îi avântai prin aer şi apoi dădeai cu ei de podea, reducându-i la tăcere în mijlocul guiţatului cu un sunet scârbos şi oarecum cavernos, acelaşi sunet pe care l-ar face un bostan dacă l-ai arunca de la mare înălţime. Ucisese alţi purcei cu pistolul cu cuie şi-şi imaginase că-şi ucide de fapt tatăl.

Se hotărâse să facă orice era nevoit să facă. Doar că încă nu ştia ce însemna asta. Şi când se gândea mai bine, se temea să afle, aproape că se temea de propriile-i posibilităţi la fel de mult ca şi de lucrul care îl urmărea, lucrul care fusese odinioară Craddock McDermott.

Credea că Georgia doarme. Nu-şi dădu seama că era trează decât când fata vorbi.

— Pe următoarea ieşire, zise ea pe o voce aspră.

Bunica ei. Jude uitase de ea, uitase că promisese că vor opri.

Îi urmă indicaţiile, o ţinu la stânga la capătul rampei de ieşire şi o luă pe o şosea statală cu două benzi care străbătea periferia mizeră a localităţii Crickets, Georgia. Trecură pe lângă loturi de maşini uzate, cu miile lor de fanioane din plastic roşu, alb şi albastru fâlfâind în vânt, lăsară fluxul traficului să-i poarte înăuntrul oraşului. Merseră încet pe marginea parcului orăşenesc, pe lângă tribunal, primărie şi edificiul din cărămidă erodată a cinemaului Eagle.

Traseul spre locuinţa lui Bammy îi conduse prin campusul verde al unui mic colegiul baptist. Bărbaţi tineri, cu cravatele îndesate în pulovere în V, se plimbau alături de fete în fuste plisate, cu părul lucios pieptănat drept, ieşite parcă direct din vechile reclame la şamponul Breck. Unii studenţi se uitară miraţi la Jude şi Georgia, în Mustang, la ciobăneştii de pe bancheta din spate, Bon şi Angus, aburind geamurile. O fată, mergând alături de un băiat înalt care purta un papion galben, se strânse lângă însoţitorul ei la trecerea lor. Domnişorul Papion o cuprinse liniştitor cu braţul pe după umeri. Jude nu le arătă degetul şi apoi merse cale de câteva cvartale simţindu-se mândru de sine, mândru de autocontrolul său de fier.

După colegiu se văzură pe o stradă mărginită de clădiri bine întreţinute în stil victorian şi colonial, pe ale căror plăci din faţă erau anunţate destinaţiile: cabinete de avocatură şi stomatologice. Mai în

josul bulevardului, casele erau mai mici şi locuite. În dreptul uneia în stil Cape Cod, cu trandafiri galbeni crescând pe un spalier într-o parte, Georgia spuse:

— Intră aici.

Femeia care răspunse la uşă nu era grasă, ci îndesată, construită ca un jucător în defensivă, cu o faţă lată şi tuciurie, o mustăcioară mătăsoasă şi ochi isteţi, feciorelnici, de-un maroniu vârstat cu jad. Şlapii ei scoteau plescăituri pe podea. Se uită ţintă la Jude şi Georgia pentru o fracţiune de secundă, în vreme ce Georgia arăta un surâs timid, stânjenit. Apoi ceva în ochii bunicii ei (Bunică? Oare câţi ani avea? Şaizeci? Cincizeci şi cinci? Prin mintea lui Jude trecu neliniştitorul gând că poate era mai tânără decât el.) se ascuţi, de parcă o lentilă ar fi fost focalizată, şi femeia strigă şi deschise braţele. Georgia căzu în ele.

— M.B.! strigă Bammy. Apoi se îndepărtă de ea şi, ţinând-o în continuare de şolduri, o privi drept în faţă. Ce-i cu tine?

Lipi palma de fruntea Georgiei. Georgia se feri de atingerea ei. Bammy îi văzu atunci mâna bandajată, o prinse de încheietură, o studie cu atenţie. Apoi îi dădu drumul – aproape că o aruncă.

— Eşti drogată? Christoase. Miroşi ca un câine.

— Nu, Bammy. Jur pe Dumnezeu că n-am luat niciun drog. Miros a câine pentru că s-au căţărat câinii pe mine aproape două zile întruna. De ce tre' să te gândeşti mereu la ce-i mai rău?

Procesul care începuse cu aproape o mie şase sute de kilometri în urmă, când porniseră la drum spre sud, părea să se fi încheiat, aşa încât tot ce spunea Georgia suna acum country.

Numai că accentul ei chiar începuse să se facă din nou simţit doar de când erau pe drum? Sau începuse să apeleze la el încă de mai devreme? Jude credea că e posibil să o fi auzit nazalizând şi scurtând cuvintele încă din ziua în care se împunsese în acul inexistent din costumul mortului. Transformarea ei verbală îl descumpănea şi-l tulbura. Când vorbea în felul acela – *De ce tre' să te gândeşti mereu la ce-i mai rău?* – semăna cu Anna.

Bon se îndesă în spaţiul dintre Jude şi Georgia şi se uită plină de speranţă în sus la Bammy. Panglica lungă şi roz a limbii căţelei atârna afară şi de pe ea se scurgea salivă. În dreptunghiul verde al curţii, Angus se plimba de colo-colo, adulmecând florile ce creşteau pe lângă gărduleţ.

Bammy se uită mai întâi la bocancii Doc Martens, apoi ridică privirea spre barba lui neagră şi răvăşită, observându-i zgârieturile, mizeria, bandajul de la mâna stângă.

— Tu eşti starul rock?

— Da, doamnă.

— Arătaţi amândoi de parcă aţi ieşit dintr-o încăierare. A fost una între voi doi?

— Nu, Bammy, zise Georgia.

— Ce frumos! Aveţi bandaje identice la mână. E o chestie romantică? V-aţi marcat reciproc cu fierul roşu ca semn al iubirii voastre? Pe vremea mea făceam schimb de inele de absolvire.

— Nu, Bammy. Suntem în regulă. Eram în trecere în drum spre Florida şi m-am gândit să ne oprim. Voiam să ţi-l prezint pe Jude.

— Trebuia să suni înainte. Aş fi pus de cină.

— Nu putem sta. Tre' să ajungem în Florida în seara asta.

— Nu tre' să ajungeţi nicăieri decât în pat. Sau poate la spital.

— Sunt bine.

— Pe naiba. Nu eşti deloc bine, şi ştiu ce vorbesc.

Femeia desprinse o şuviţă de păr negru lipită pe obrazul umed al Georgiei.

— Eşti toată transpirată. Ştiu să recunosc un om bolnav.

— Sunt doar încinsă, asta-i tot. Stau de opt ore închisă în maşina aia cu câinii ăia urâţi şi fără aer condiţionat. Ai de gând să-ţi mişti curu' ăla mare şi să ne faci loc să intrăm, sau vrei să urc înapoi în maşină şi să mai bat o bucată de drum?

— Nu m-am hotărât încă.

— Ce te reţine?

— Încerc să mă dumiresc ce şanse sunt să fi venit amândoi aici ca să mă măcelăriţi şi să-mi luaţi banii din poşetă ca să vă cumpăraţi oxicodonă. Toţi se droghează cu ea în ultima vreme. La gimnaziu sunt copii care se prostituează pentru ea. Am aflat de ea la ştirile din dimineaţa asta.

— Norocul tău că nu suntem la gimnaziu.

Bammy păru pe cale să răspundă, dar apoi privirea îi fugi pe lângă cotul lui Jude, atrasă de ceva din curte.

Jude aruncă şi el privirea în spate. Angus stătea ghemuit, cu corpul contractat de parcă torsul său ar fi conţinut un acordeon, cu blana neagră sclipitoare de pe spate strânsă în pliuri. Făcea rahat după rahat în iarbă.

— O să curăţ eu. Îmi pare rău, zise Jude.

— Mie nu-mi pare, zise Georgia. Uită-te bine, Bammy. Dacă nu ajung la o toaletă în următoarele două minute, aşa o să fac şi eu.

Bammy coborî genele acoperite din greu cu rimel şi se dădu la o parte.

— Intraţi, atunci. Oricum, nu vreau să vă vadă vecinii stând pe-aici. Or să creadă că-mi înfiinţez propriul cuib de Hells Angels.

28

După ce fură prezentaţi formal, Jude află că numele ei era doamna Fordham, şi aşa îi spuse de atunci încolo. Nu putea să-i spună Bammy; paradoxal, nu şi-o prea putea imagina drept doamna Fordham. Bammy era, oricum i-ar fi spus el.

Bammy zise:

— Să-i punem pe câini în spate, unde pot să alerge.

Georgia şi Jude schimbară o privire. Erau toţi în bucătărie. Bon era sub masă. Angus ridicase botul ca să adulmece tejgheaua, unde erau prăjituri cu ciocolată pe o farfurie acoperită cu folie transparentă.

Locul era prea mic şi pentru câini. Holul de la intrare fusese şi el prea mic. Când Angus şi Bon alergaseră de-a lungul lui, loviseră o măsuţă, făcând porţelanurile de pe ea să zăngănească, şi se izbiseră de pereţi destul de tare cât să strâmbe tablourile.

Când Jude se uită înapoi la Bammy, femeia se încrunta. Văzuse privirea pe care ei doi o schimbaseră şi ştia că însemna ceva, dar nu ştia ce.

Georgia vorbi prima:

— Ăă, Bammy, nu-i puteam pune afară într-un loc străin. Or să-ţi intre în grădină.

Bon împinse în lături câteva scaune ca să se târască de sub masă. Unul se răsturnă cu un bubuit ascuţit. Georgia sări după ea, o apucă de zgardă.

— O duc eu, zise ea. Pot să trec pe la duş? Trebuie să mă spăl şi poate să mă întind. Poate să stea cu mine, unde n-o să facă probleme.

Angus puse labele pe tejghea ca să-şi apropie botul de prăjituri.

— Angus, zise Jude. Mişcă-ţi curul aici.

Bammy avea pui rece şi salată de varză în frigider. Dar şi limonadă proaspătă, cum era de aşteptat, într-o carafă de sticlă transpirată. Când Georgia urcă scările din spate, Bammy îi pregăti lui Jude o farfurie. El se aşeză cu ea în faţă. Angus i se tolăni la picioare.

De unde stătea el la masa din bucătărie, Jude vedea curtea din spatele casei. O frânghie atârna de o creangă a unui nuc înalt şi bătrân. Cauciucul care fusese legat de ea odată nu mai era de mult. În spatele gardului era o alee pavată inegal cu cărămizi vechi.

Bammy îşi turnă o limonadă şi se sprijini cu fundul de tejghea. Pervazul din spatele ei era plin de trofee câştigate la popice. Femeia

avea mânecile sumese astfel încât i se vedeau antebraţele păroasă ca ale lui.

— N-am avut ocazia să aflu povestea romantică a întâlnirii voastre.

— Eram amândoi în Central Park, zise el. Culegeam garoafe. Am intrat în vorbă şi am hotărât să facem un picnic împreună.

— Asta, sau v-aţi întâlnit într-un club de perverşi cu fetişuri.

— Dacă mă gândesc mai bine, putea foarte bine să fie un club de perverşi cu fetişuri.

— Mănânci de parcă n-ai mai văzut mâncare până acum.

— Am sărit peste masa de prânz.

— De ce vă grăbiţi? Ce se întâmplă în Florida de vă sfârâie călcâiele să ajungeţi acolo? Nişte prieteni de-ai tăi ţin o orgie de la care nu vreţi să lipsiţi?

— Dumneata ai făcut salata asta de varză?

— Ba bine că nu.

— E bună.

— Vrei reţeta?

În bucătărie era linişte, cu excepţia scrâşnetului furculiţei sale pe farfurie şi a bufnetului pe care îl făcea coada căţelului pe podea. Bammy se uită intens la el.

În cele din urmă, ca să umple tăcerea, Jude spuse:

— Marybeth vă spune Bammy. De ce?

— E prescurtarea numelui meu mic, zise Bammy. Alabama. M.B. îmi spune aşa de când făcea în scutece.

O gură de pui rece i se opri în gât. Tuşi şi se lovi peste piept şi clipi printre lacrimi. Îl ardeau urechile.

— Nu zău, zise el, după ce-şi eliberă gâtul. Poate că e deplasat, dar aţi fost vreodată la un concert de-al meu? M-aţi văzut poate în dublul spectacol cu AC/DC din 1979?

— Puţin probabil. Nu-mi plăcea muzica asta nici în tinereţe. O adunătură de gorile care ţopăie pe scenă, proferând înjurături şi strigând din toţi bojocii. Te-aş fi putut prinde dacă ai fi cântat în deschidere la Bay City Rollers. De ce?

Jude îşi şterse transpiraţia proaspăt apărută pe frunte, simţindu-şi măruntaiele amorţite de uşurare.

— Am cunoscut o Alabama odată. Nu vă mai gândiţi.

— Cum aţi ajuns amândoi în halul ăsta de smotociţi? Ai zgârieturi şi pe zgârieturi.

— Eram în Virginia şi ne-am dus la Denny's de la motel. La întoarcere, am fost aproape călcaţi de o maşină.

— Eşti sigur că „aproape"?

— Treceam pe sub un pod de cale ferată. Omu' a intrat cu Jeepul direct în peretele de piatră. S-a lovit rău de tot cu faţa de parbriz.

— Ce s-a ales de el?

— E bine, presupun.

— Era beat?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Ce s-a întâmplat când au ajuns poliţiştii acolo?

— N-am rămas să discutăm cu ei.

— N-aţi rămas… începu ea, apoi se opri, aruncă restul de limonadă în chiuvetă şi se şterse la gură cu dosul antebraţului. Avea buzele ţuguiate, de parcă ultima gură de limonadă fusese mai amară decât i-ar fi plăcut.

— Da' ştiu că vă grăbiţi, zise ea.

— Puţintel.

— Băiete, zise ea, cât de mari sunt belelele în care sunteţi?

Georgia îl strigă din capul scărilor.

— Vino să te întinzi, Jude. Haide sus. O să te întinzi în camera mea. Ne trezeşti, Bammy, peste o oră? Mai avem încă de făcut ceva drum.

— Nu trebuie să plecaţi în seara asta. Ştii că puteţi sta peste noapte.

— Mai bine nu, zise Jude.

— Nu văd rostul. E deja aproape cinci. Oriunde aţi merge, n-o să ajungeţi decât foarte târziu.

— Nu face nimic. Suntem oameni de noapte.

Puse farfuria în chiuvetă.

Bammy îl studie.

— Sper că nu plecaţi fără să mâncaţi de cină.

— Nu, doamnă. Nici nu mă gândesc. Mulţumesc, doamnă.

Ea încuviinţă din cap.

— O să pregătesc masa cât timp dormiţi. Totuşi, din ce parte a Sudului eşti?

— Din Louisiana. Dintr-un loc numit Moore's Corner. Sigur n-aţi auzit de el. Nu e nimic acolo.

— Am auzit de el. Sora mea s-a măritat cu cineva care a dus-o în Slidell. Moore's Corner e chiar lângă. Sunt oameni buni prin părţile alea.

— Nu oamenii mei, zise Jude şi se duse la etaj urmat de Angus.

Georgia îl aştepta sus, în întunericul răcoros din holul de la etaj. Avea părul înfăşurat într-un prosop şi avea pe ea un tricou cu Universitatea Duke şi o pereche de pantaloni scurţi albaştri largi. Ţinea braţele încrucişate sub sâni şi în mâna stângă ţinea o cutie albă plată, crăpată

la colţuri şi reparată cu bandă adezivă maro.

Ochii ei erau cel mai luminos lucru din holul umbrit, scântei verzui de-o lumină nenaturală, iar pe faţa ei palidă şi epuizată era un soi de nerăbdare.

— Ce-i aia? întrebă el, iar ea întoarse cutia aşa încât el să poată citi ce scria pe capac.

29

Îl conduse în dormitor, unde îşi luă prosopul de pe cap şi-l aruncă peste un scaun.

Era o încăpere mică, sub streaşină, în care abia dacă încăpeau ei şi câinii. Bon era deja încolăcită pe patul dublu pitit lângă un perete. Georgia scoase un plescăit cu limba şi mângâie perna, iar Angus sări lângă sora lui. Se aşeză.

Jude rămase lângă uşa închisă – tabla Ouija era la el acum – şi se roti încet în cerc, uitându-se la locul în care Georgia îşi petrecuse mare parte din copilărie. Nu fusese pregătit pentru ceva atât de primitor cum era ceea ce vedea. Patul era acoperit cu o cuvertură cusută de mână, purtând desenul unui steag american. O turmă de unicorni de pluş prăfuiţi, în diferite culori vii, erau strânşi într-un coş de nuiele într-un colţ.

Avea un scrin antic de nuc cu oglindă ce putea fi înclinată înainte şi înapoi. În rama oglinzii erau îndesate fotografii. Erau şterse de soare şi curbate de vreme şi înfăţişau o fetiţă dinţoasă cu păr negru şi un trup costeliv de băiat. Într-o imagine purta uniforma Ligii de Juniori cu un număr prea mare, urechile iţindu-i-se de sub şapcă. În alta stătea între prietene, toate arse de soare, cu pieptul plat şi radiind de ruşine în sutienul costumului de baie, pe o plajă de undeva, cu un stăvilar în fundal.

Singurul indiciu al persoanei care avea să devină se afla într-un ultim instantaneu, o poză de absolvire, Georgia cu tichie pe cap şi robă neagră. În poză era cu părinţii: o femeie smochinită într-o rochie înflorată, cumpărată de-a gata de la Wal-Mart, un om ca un cartof cu o pieptănătură care-i ascundea prost chelia şi un sacou sport ieftin, în carouri. Georgia poza între ei, zâmbitoare, dar ochii îi erau necruţători şi vicleni şi indignaţi. Şi pe când într-o mână îşi ţinea diploma de absolvire, cealaltă era ridicată în salutul death-metal, cu degetul mic şi arătătorul ieşite în afară sub formă de coarne diavoleşti, cu unghiile vopsite în negru.

Georgia găsi ce căuta în pupitru, o cutie de chibrituri de bucătărie. Se aplecă peste pervazul geamului ca să aprindă câteva lumânări negre. Pe dosul pantalonilor ei scurţi erau scrise cuvintele ECHIPA UNIVERSITĂŢII. Dosul coapselor ei era încordat şi puternic după trei

ani de dans.

— Echipă de ce? întrebă Jude.

Ea aruncă o privire în spate la el, cu fruntea încruntată, apoi văzu încotro se uita, trase o ocheadă la propriu-i posterior şi surâse larg.

— De gimnastică. De unde şi mare parte din numărul meu.

— Acolo ai învăţat să arunci cu cuţitul?

Pe podium fusese un cuţit de recuzită, dar ştia să mânuiască şi unul adevărat. Dându-se în spectacol odată pentru el, aruncase un cuţit de vânătoare într-un buştean de la o distanţă de şase metri şi se implântase cu un bufnet solid, urmat de un sunet metalic, vibraţia joasă, muzicală a oţelului care trepidează.

— Nu. Bammy m-a învăţat asta. Bammy are braţ pentru aruncări. Mingi de popice. Mingi de softball. Are o aruncare aprigă, pe sub mână. La cincizeci de ani era aruncătorul echipei ei de softball. Nimeni nu nimerea mingea aruncată de ea. Tatăl ei a învăţat-o să arunce cu cuţitul, iar ea m-a învăţat pe mine.

După ce aprinse lumânările, deschise ambele geamuri câţiva centimetri, fără să ridice draperiile albe, simple. Când suflă vântul, draperiile se mişcară şi o lumină palidă de lună năvăli în cameră, apoi se potoli, valuri liniştitoare de strălucire reţinută. Lumânările nu luminau cine ştie cât, dar mirosul lor era plăcut, amestecat cu mireasma răcoroasă şi proaspătă a ierbii de afară.

Georgia se întoarse, îşi încrucişă picioarele şi se aşeză pe podea. Jude se lăsă în genunchi în faţa ei. Încheieturile îi pocniră.

Aşeză cutia între ei, o deschise şi scoase tabla de joc – o tablă Ouija era cu adevărat o tablă de joc? Pe tabla sepia erau toate literele alfabetului, cuvintele **DA** şi **NU**, un soare cu o faţă care rânjea maniacal şi o lună încruntată. Jude aşeză pe tablă un indicator de plastic negru sub forma unei spade dintr-un pachet de cărţi.

Georgia spuse:

— Nu ştiam sigur dacă o voi mai găsi. N-am mai dat cu ochii de nerozia asta de probabil opt ani. Ţi-aminteşti povestea pe care ţi-am spus-o, cum că am văzut odată o fantomă în curtea din spatele casei lui Bammy?

— Geamăna ei.

— M-a speriat de moarte, dar m-a făcut şi curioasă. Ciudat sunt făcuţi oamenii. Pentru că atunci când am văzut fetiţa în curte, fantoma, voiam doar să plece. Dar când a dispărut, nu peste mult timp am început să-mi doresc s-o revăd. Am început să-mi doresc să mai trăiesc cândva o aşa experienţă, să mai dau peste o fantomă.

— Şi uită-te acum cu una care-ţi suflă-n ceafă. Cine spune că visele

nu se pot adeveri?

Ea râse.

— În orice caz. La o vreme după ce am văzut-o pe sora lui Bammy în curte, am cumpărat asta de la consignaţie. Eu şi prietenele mele ne jucam mult cu ea. Puneam spiritelor întrebări despre băieţii de la şcoală. Şi de foarte multe ori mutam eu indicatorul, pe ascuns, făcându-l să spună tot felul de lucruri. Prietena mea Sheryll Jane ştia că eu îl fac să spună ce spune, dar întotdeauna se prefăcea că chiar crede că stăm de vorbă cu o fantomă, şi făcea ochii mari şi rotunzi şi-i ieşeau din orbite. Eu mişcăm indicatorul şi tabla Ouija îi spunea că un băiat de la şcoală avea o pereche de chiloţi de-a ei în dulap şi ea striga şi spunea: „Ştiam eu că e în limbă după mine!" Era frumos din partea ei să stea cu mine şi să se prostească şi să joace jocurile mele.

Georgia se frecă la ceafă. Aproape ca şi când atunci şi-ar fi amintit, adăugă:

— Odată, însă, ne jucam Ouija şi a început să funcţioneze de-adevăratelea. Nu mişcam eu indicatorul sau altceva.

— Poate că îl mişca Sheryll.

— Nu. Se mişca singur şi am ştiut-o amândouă. Mi-am dat seama că se mişcă singur pentru că Sheryll nu mai făcea sceneta cu căscatul din ochi. Sheryll voia să se oprească. Când fantoma ne-a spus cine este, ea a zis că nu e comic ce fac. Şi eu i-am spus că nu fac nimic, iar ea a zis să încetez. Dar nu şi-a luat mâna de pe indicator.

— Cine era fantoma?

— Vărul ei Freddy. Se spânzurase în vara aia. Avea cinşpe ani. Fuseseră foarte apropiaţi… Freddy şi Sheryll.

— Ce voia?

— Zicea să sunt poze în hambarul familiei lui cu băieţi în chiloţi. Ne-a spus exact unde să le găsim, ascunse sub o scândură a duşumelei. A spus că nu vrea ca părinţii lui să afle că e homosexual şi să fie supăraţi mai tare decât erau deja. A spus că din cauza asta s-a sinucis, pentru că nu mai voia să fie homosexual. Apoi a spus că sufletele nu sunt băieţi şi nici fete. Sunt doar suflete. A spus că nu există homosexualitate, şi că ar îndurera-o pe mămica lui degeaba. Mi-amintesc asta exact. Că a folosit cuvântul „îndurerat".

— Aţi căutat pozele?

— Ne-am furişat în hambar a doua zi după-masa şi am găsit scândura desprinsă, dar nu era nimic ascuns sub ea. Apoi tatăl lui Freddy a venit în spatele nostru şi ne-a certat bine. A spus că n-avem ce ne băga nasul unde nu ne fierbe oala şi ne-a pus pe fugă. Sheryll a spus că faptul că n-am găsit poze demonstrează că a fost o minciună

şi că eu am înscenat totul. Nici nu ştii ce furioasă a fost. Dar cred că tatăl lui Freddy a dat peste poze înaintea noastră şi s-a descotorosit de ele, ca nimeni să nu ştie că puştiul lui era pe invers. La cum a strigat la noi ai fi spus că era speriat de ce am putea şti. De ce am putea căuta.

Se opri, apoi adăugă:

— Eu şi Sheryll nu ne-am împăcat niciodată de tot. Ne-am prefăcut că am dat uitării povestea, dar după aia n-am mai petrecut aşa mult timp împreună. Ceea ce mi-a convenit. Pe atunci mă culcam deja cu amicul lui tati George Ruger şi nu aveam chef ca o droaie de prieteni să vină la mine şi să mă întrebe cum de am aşa mulţi bani de buzunar dintr-odată.

Draperiile se ridicau şi cădeau. Încăperea se lumina şi se întuneca. Angus căscă.

— Deci, ce trebuie să facem? întrebă Jude.

— Nu te-ai jucat niciodată cu aşa ceva?

Jude clătină din cap.

— Păi punem fiecare o mână pe indicator, zise ea şi dădu să întindă mâna dreaptă, apoi se răzgândi şi încercă s-o tragă înapoi.

Era prea târziu. El se întinse şi o prinse de încheietură. Ea se crispă – de parcă până şi încheietura ar fi fost sensibilă la durere.

Îşi dăduse jos bandajele înainte să facă duş şi nu se bandajase la loc cu feşi noi. Imaginea mâinii ei goale îl lăsă pe Jude fără suflu. Arăta ca şi când ar fi stat în apă de baie ore la rând; pielea era încreţită, albă şi moale. Degetul mare era cel mai rău. Pentru o clipă, în semiîntuneric, păru aproape fără piele. Carnea era inflamată şi de-un vineţiu uimitor, iar în locul amprentei era un cerc larg de infecţie, un disc afundat, galben de puroi, închizându-se spre negru către centru.

— Christoase, zise Jude.

Faţa prea palidă şi prea slabă a Georgiei era surprinzător de calmă, uitându-se la el prin umbrele unduitoare. Îşi trase mâna înapoi.

— Vrei să rămâi fără mână? întrebă Jude. Vrei să vezi dacă poţi să mori de septicemie?

— Moartea nu mă mai sperie la fel de tare ca acum două zile. Nu ţi se pare ciudat?

Jude deschise gura ca să răspundă şi descoperi că nu avea ce să spună. Măruntaiele îi erau înnodate. Infecţia de la mână avea s-o ucidă dacă nu se făcea nimic, şi o ştiau amândoi, iar ea nu se temea.

Georgia spuse:

— Moartea nu e capătul drumului. Acum ştiu asta. O ştim amândoi.

— Ăsta nu-i un motiv bun să *decizi* pur şi simplu să mori. Să nu ai grijă de tine.

— Nu am hotărât pur şi simplu să mor. Am hotărât să nu mă duc la niciun spital. Am mai discutat deja lucrul ăsta. Ştii că nu putem duce câinii într-o cameră de urgenţe cu noi.

— Sunt bogat. Pot chema un doctor la noi.

— Ţi-am spus deja că nu cred că ceea ce am eu poate fi vindecat de vreun doctor.

Se aplecă înainte şi răpăi cu încheieturile degetelor de la mâna stâng în tabla Ouija.

— Asta e mai important decât spitalul. Mai devreme sau mai târziu, Craddock o să rezolve problema câinilor. Cred că mai devreme. O să găsească el o cale. Nu ne pot proteja la nesfârşit. Trăim de pe un minut pe altul şi o ştii. Nu mă deranjează să mor atâta vreme cât el nu mă aşteaptă de cealaltă parte.

— Eşti bolnavă. Febra ţi-a afectat gândirea. Nu ai nevoie de vrăjitoriile astea voodoo. Ai nevoie de antibiotice.

— Am nevoie ca ţie să-ţi tacă dracului fleanca şi să pui mâna pe pion, zise ea, ţinându-şi ochii luminoşi şi vii aţintiţi spre faţa lui.

30

Georgia spuse că va vorbi ea şi puse degetele de la mâna stângă lângă ale sale pe indicator – se numea planşetă, îşi aminti Jude acum. Ridică privirea când o auzi trăgând aer în piept ca să se liniştească. Fata închise ochii, îi închise nu ca şi când ar fi fost pe cale să intre într-o transă mistică, ci mai degrabă ca şi când ar fi urmat să sară de la o trambulină înaltă şi încerca să-şi controleze agitaţia din stomac.

— Bine, zise ea. Numele meu este Marybeth Stacy Kimball. Mi-am spus Morfină vreme de câţiva ani urâţi şi bărbatul pe care îl iubesc îmi spune Georgia, deşi asta mă scoate din pepeni, dar Marybeth este numele meu adevărat.

Întredeschise ochii şi-i aruncă o ocheadă lui Jude printre gene.

— Prezintă-te.

Când Jude fu pe cale să vorbească, ea ridică o mână ca să-l oprească.

— Numele tău real, acum. Numele care aparţine sinelui tău adevărat. Numele reale sunt foarte importante. Cuvintele potrivite au o forţă a lor. O forţă destul de mare să-i aducă pe morţi înapoi printre cei vii.

El se simţea stupid – simţea că ceea ce făceau nu putea să funcţioneze, că era o risipă de timp şi că se comportau ca nişte copii. Cariera sa îi oferise, totuşi, o sumedenie de ocazii de a se face de râs. Odată, pentru un videoclip, el şi formaţia lui – Dizzy, Jerome şi Kenny –

alergaseră cuprinşi de-o groază falsă printr-un câmp de trifoi, alergaţi de un pitic îmbrăcat într-un costum murdar de spiriduş cu o drujbă în mână. Cu timpul, Jude dezvoltase un soi de imunitate la aceste caraghioslâcuri. Aşa că atunci când se opri, n-o făcu din dorinţa de a nu vorbi, ci pentru că nu ştia sincer ce să spună.

În cele din urmă, uitându-se la Georgia, spuse:

— Numele meu este… Justin. Justin Cowzynski. Presupun. Deşi n-am mai răspuns la numele ăsta de la nouăsprezece ani.

Georgia închise ochii, retrăgându-se în sine. O gropiţă îi apăru între sprâncenele subţiri, o linie mică săpată de efortul de-a gândi. Încet, pe un ton jos, vorbi:

— Ei bine. Asta e. Ăştia suntem noi. Vrem să vorbim cu Anna McDermott. Justin şi Marybeth au nevoie de ajutorul tău. E acolo Anna? Anna, vrei să vorbeşti cu noi astăzi?

Aşteptară. Draperia se mişca. Copiii strigau în stradă.

— E cineva care vrea să vorbească cu Justin şi Marybeth? Vrea Anna McDermott să ne spună ceva? Te rog. Avem probleme, Anna. Te rog, ascultă-ne. Te rog, ajută-ne.

Apoi, pe o voce aproape de şoaptă, zise:

— Haide. Fă ceva.

Se adresa planşetei.

Bon trase un vânt în somn, un sunet ascuţit, ca un picior care alunecă pe cauciuc ud.

— Pe mine nu m-a cunoscut, spuse Georgia. Întreabă tu de ea.

— Anna McDermott? Este o Anna McDermott în casă? Vă rog să vă adresaţi centrului de informaţii Ouija! spuse el, pe o voce puternică, seacă, de crainic public.

Georgia zâmbi – un surâs larg, lipsit de umor.

— A, da. Ştiam eu că e doar o chestiune de timp până să începi cu zeflemeaua.

— Scuze.

— Întreabă de ea. Întreabă de-adevăratelea.

— Nu funcţionează.

— Nici n-ai încercat.

— Ba am încercat.

— Ba n-ai încercat.

— Păi, pur şi simplu nu funcţionează.

El se aşteptă la o demonstraţie de ostilitate sau de nervozitate, în schimb, zâmbetul ei se lăţi şi mai mult şi-l privi cu o suavitate reţinută în care el nu avea nicio încredere.

— Aştepta să o suni, a aşteptat până în ziua în care a murit. De

parcă asta s-ar fi putut întâmpla. Ce, ai aşteptat o săptămână întreagă înainte să mergi mai departe în turul Americii stat cu stat?

El roşi. Nici măcar o săptămână nu aşteptase.

— Poate n-ar fi bine să te încingi aşa, zise el, având în vedere că tu ai fost statul următor.

— Ştiu şi asta mă dezgustă. Pune! Mâna! Înapoi pe indicatorul ăla futut. *Nu* am terminat aici.

Jude îşi retrăgea mâna de pe planşetă, dar la răbufnirea Georgiei aşează degetele înapoi pe ea.

— Sunt dezgustată de amândoi. De tine pentru că eşti cine eşti şi de mine pentru că te-am lăsat să rămâi aşa. Acum, cheam-o. La mine n-o să vină, dar poate că la tine da. Ţi-a aşteptat telefonul până la ultima suflare, iar dacă ai fi sunat-o, ar fi venit într-un suflet. Poate că încă ar face-o.

Jude se uită intens la tabla de joc, la literele demodate ale alfabetului, la soare, la lună.

— Anna, eşti pe aici? Vrea Anna McDermott să vină şi să discute cu noi? zise el.

Planşeta era o bucată de plastic inert. Jude nu se simţise de mult aşa de tare ancorat în lumea reală şi-n banalitatea ei. Nu avea să funcţioneze. Nu era bine. Era greu să-şi ţină mâna pe indicator. Ardea de nerăbdare să se ridice, să termine odată cu asta.

— Jude, zise Georgia, apoi se corectă: Justin. Nu renunţa, încearcă din nou.

Jude. Justin.

El se uită la degetele sale pe planşetă, la tabla de dedesubt, şi încercă să se gândească la ce nu era bine, şi într-un moment îşi dădu seama. Georgia spusese că numele reale au o putere în ele, că vorbele potrivite aveau puterea de a-i aduce pe morţi printre vii. Şi el se gândi atunci că Justin nu era numele lui real, că îl lăsase pe Justin Cowzynski în Louisiana la vârsta de nouăsprezece ani şi că omul care coborâse din autobuz în New York City patru ore mai târziu fusese cineva cu totul diferit, capabil să facă şi să spună lucruri care-l depăşiseră pe Justin Cowzynski. Iar greşeala lor era să o cheme pe Anna McDermott. El nu-i spusese niciodată aşa. Cât fuseseră împreună, ea nu fusese niciodată Anna McDermott.

— Florida, zise Jude, aproape suspinând. Când vorbi din nou, propria voce îl surprinse, calmă şi sigură de sine. Vino şi vorbeşte cu mine, Florida. Sunt Jude, scumpo. Îmi pare rău că nu te-am căutat. Dar te caut acum. Eşti acolo? Mă asculţi? Mă mai aştepţi? Acum sunt aici. Sunt chiar aici.

Planşeta îi sări sub degete, de parcă tabla de jos ar fi fost lovită de dedesubt. Georgia tresări odată cu ea şi scoase un strigăt vlăguit. Duse mâna rănită la gât. Briza îşi schimbă direcţia şi trase de draperii, făcându-le să se zbată în geamuri şi întunecând camera. Angus ridică privirea, ochii strălucindu-i de un verde puternic, nenatural, în lumina slabă a lumânărilor.

Mâna teafără a Georgiei rămăsese pe indicator şi acesta nici nu se linişti bine pe tablă, că reîncepu să se mişte. Senzaţia era nenaturală şi-i făcu lui Jude inima să gonească. Parcă ar mai fi fost două degete pe planşetă, o a treia mână în spaţiul dintre mâna lui şi a Georgiei, şi ar fi mişcat indicatorul, întorcându-l fără veste. Acesta se plimbă pe tablă, atinse o literă, rămase acolo un moment, apoi se *învârti* sub degetele lor, forţându-l pe Jude să răsucească încheietura ca să-şi ţină mâna pe el.

— C, spuse Georgia. Se auzea că are răsuflarea tăiată. E.

— Ce, zise Jude.

Indicatorul continuă vânătoarea literelor şi Georgia continuă să le rostească: un **T**, un **E**. Jude ascultă, concentrându-se la ce se spunea.

Jude:

— Te-a. Reţinut.

Planşeta se întoarse pe jumătate – şi se opri, picioruşele ei scârţâind slab.

— Ce te-a reţinut, repetă Jude.

— Dacă nu e ea? Dacă e el? De unde ştim cu cine vorbim?

Planşeta o luă iute din loc înainte ca Georgia să apuce să termine de vorbit. Era ca şi când ai ţine un degete pe un disc care a început brusc să se rotească.

Georgia:

— D. E. C. E. E…

Jude:

— De. Ce. Este. Cerul. Albastru.

Indicatorul rămase nemişcat.

— Ea este. Întotdeauna spunea că preferă să pună întrebări decât să răspundă la ele. Tre' să fie un soi de glumă între noi.

Ea era. Prin mintea lui trecu o serie de imagini, instantanee vii. Fata era pe bancheta din spate a Mustangului, goală pe pielea albă a banchetei cu excepţia cizmelor de cowboy şi a unei pălării de cowboy cu pene, aruncându-i ocheade de sub bor, cu un licăr jucăuş în ochi. Alta: îl trăgea de barbă în culise la concertul lui Trent Reznor, iar el îşi muşca interiorul obrazului ca să nu strige. Alta: Era moartă în cada de baie, imagine pe care el n-o văzuse niciodată decât cu ochiul minţii, şi

apa era tulbure, iar tatăl ei vitreg, în costumul lui negru de gropar, stătea în genunchi lângă cadă, parcă în rugăciune.

— Haide, Jude, zise Georgia. Vorbeşte cu ea.

Vocea ei era încordată, puţin mai mult de o şoaptă. Când Jude ridică privirea spre ea, fata tremura, deşi faţa îi strălucea de sudoare. Ochii îi scăpărau din găvanele lor întunecate şi osoase… ochi înfriguraţi.

— Eşti bine?

Georgia clătină din cap – *Lasă-mă pe mine* – şi se cutremură violent. Mâna ei stângă rămase pe indicator.

— Vorbeşte cu ea.

Jude se uită înapoi la tablă. Luna neagră imprimată într-un colţ râdea. Oare cu un moment în urmă nu era încruntată? Un câine negru din partea de jos a tablei urla la ea. Nu credea că acesta fusese acolo când deschiseseră cutia.

Spuse:

— N-am ştiut cum să te ajut. Îmi pare rău, puştoaico. Îmi doresc să te fi îndrăgostit de oricine în afară de mine. Îmi doresc să te fi îndrăgostit de unul dintre cei buni. Cineva care să nu te trimită pur şi simplu de lângă el când lucrurile s-au înrăutăţit.

— E. Ş. T. I. F… citi Georgia pe aceeaşi voce chinuită, fără aer. Jude auzea în acea voce efortul pe care fata trebuia să-l depună ca să-şi reprime tremuratul.

— Eşti. Furios.

Indicatorul rămase nemişcat.

Jude simţi un amestec de sentimente, atât de multe deodată, că nu ştia sigur dacă le-ar putea pune în cuvinte. Dar putea, şi se dovedi a fi uşor.

— Da, zise el.

Indicatorul zbură la **NU**.

— Nu trebuia să-ţi faci aia.

— C. E. S…

— Ce. Să-mi. Fac, citi Jude. Ce să-ţi faci? Ştii ce. Să te sinucizi…

Indicatorul sări înapoi la cuvântul NU.

— Cum adică, nu?

Georgia rosti literele cu voce tare, un **Ş**, un **I**, un **D**.

— Şi. Dacă. Nu. Pot. Să. Răspund.

Indicatorul se opri din nou. Jude se uită o clipă la el, apoi înţelese.

— Nu poate să răspundă la întrebări. Poate doar să le pună.

Dar Georgia deja rostea alte litere.

— E. P. E. U. R…

Un acces puternic de tremurat o cuprinse şi dinţii îi clănţăniră, iar

când Jude se uită la ea, văzu că răsuflarea ei scotea aburi, de parcă s-ar fi aflat într-o pivniţă friguroasă. Doar că lui nu i se părea că în încăpere e mai cald ori mai frig.

Următorul lucru pe care îl observă fu că Georgia nu se uita la mâna ei de pe indicator, sau la el, sau la orice altceva. Ochii ei se defocalizaseră şi erau aţintiţi în gol. Georgia continua să recite literele cu voce tare, pe măsură ce planşeta le atingea, dar nu se mai uita la tabla de joc, nu avea cum să vadă ce se întâmpla acolo.

— E… citi Jude în timp ce Georgia rostea monoton şi încordat cuvintele pe litere. Pe. Urmele. Tale.

Georgia nu mai anunţă literele şi el îşi dădu seama că îi fusese adresată o întrebare.

— Da. Mda. Crede că e vina mea că te-ai sinucis, iar acum vrea să regleze conturile.

NU. Planşeta indică acest cuvânt o clipă lungă, apăsătoare, înainte să pornească din nou la cules de litere.

— D. E. C. E. E… murmură Georgia gutural.

— De. Ce. Eşti. Aşa. Prost.

Jude căzu în tăcere, cu ochi mari.

Unul dintre câinii de pe pat scoase un scâncet.

Apoi Jude înţelese. Se simţi copleşit pentru o clipă de o senzaţie de ameţeală şi o profundă dezorientare. Era ca atunci când te ridici prea repede în picioare şi îţi simţi capul gol. Era puţin şi ca sentimentul că stai pe o pojghiţă de gheaţă care cedează, primul moment teribil al căzăturii. Îl descumpăni că-i luase aşa mult să înţeleagă.

— Cretinul, zise Jude. Cretinul dracului.

Observă că Bon era trează şi se uita atentă la tabla Ouija. Şi Angus se uita, lovind cu coada în saltea.

— Ce putem face? spuse el. Vine după noi şi nu ştim cum să scăpăm de el. Ne poţi ajuta?

Indicatorul sări spre **DA**.

— Uşa de aur, şopti Georgia.

Jude se uită la ea – şi se crispă. Ochii i se rostogoliseră în cap şi se vedea doar albul lor, şi tremura violent, fără încetare, din tot corpul. Chipul ei, care deja fusese alb ca varul, pierduse şi mai multă culoare, căpătând o transparenţă neplăcută. Răsuflarea îi scotea aburi, auzi planşeta începând să se mişte bezmetic pe tablă, coborî privirea la ea. Georgia nu mai rostea literele, nu mai zicea nimic. Formă cuvintele el însuşi.

— Cine. Va. Fi. Uşa. Cine va fi uşa?

— Eu voi fi uşa, zise Georgia.

— Georgia? întrebă Jude. Ce tot vorbeşti?

Indicatorul îşi reîncepu mişcarea. Jude nu mai spuse nimic, îl privi doar cum caută literele, ezitând la fiecare preţ de o singură clipă şi apoi mergând mai departe.

Mă. Vei. Aduce. Afară.

— Da, spuse Georgia. Dacă pot. Voi face uşa şi te voi aduce prin ea, şi atunci tu îl vei opri.

Juri.

— Jur, zise ea pe o voce subţire şi încordată de teamă. Jur, jur, o Doamne jur. Orice trebuie să fac, doar că nu ştiu ce să fac. Sunt pregătită să fac orice trebuie, doar spune-mi ce.

Ai. O. Oglindă. Marybeth.

— De ce? întrebă Georgia, clipind, pupilele revenindu-i ca să se uite înceţoşat în jur. Întoarse capul spre scrin. Este una…

Fata strigă. Degetele îi săriră de pe indicator şi îşi apăsă gura cu mâinile ca să-şi înăbuşe strigătul. În aceeaşi clipă, Angus se ridică în picioare şi începu să latre de pe pat. Se uita ţintă la ce se uita ea. Jude se întorcea să vadă şi el, luând şi el degetele de pe planşetă – care începu să se învârtă de una singură ca titirezul.

Oglinda de pe scrin era înclinată înainte şi o arăta pe Georgia, stând în faţa lui Jude, cu tabla Ouija între ei. Numai că în oglindă ea era legată la ochi cu pansament negru şi avea gâtul tăiat. Tăietura era o gură roşie, obscen căscată. Tricoul îi era îmbibat de sânge.

Angus şi Bon săriră de pe pat deodată. Bon atinse podeaua şi se avântă spre planşetă, mârâind. Prinse indicatorul între dinţi, aşa cum ar fi atacat un şoarece ieşit din gaură, şi piesa i se sparse în gură.

Angus se avântă spre scrin şi sări cu labele pe el, lătrând furios la faţa din oglindă. Sub forţa greutăţii lui, scrinul se ridică pe picioarele din spate. Oglinda se putea roti în faţă şi în spate, şi acum se lăsă pe spate, cu suprafaţa lucioasă spre tavan. Angus reveni pe toate cele patru labe şi, o clipă mai târziu, scrinul făcu acelaşi lucru, căzând pe picioarele lui de lemn cu un bufnet răsunător. Oglinda se înclină în faţă, pivotând şi arătând din nou reflexia Georgiei. Era doar reflexia ei. Sângele – şi pansamentul negru de la ochi – dispăruse.

31

În răcoarea de după-amiază a camerei, Jude şi Georgia se întinseră împreună pe patul dublu. Era prea mic pentru amândoi şi Georgia trebui să se întoarcă pe o parte şi să pună un picior peste el ca să aibă loc. Îşi culcuşi faţa la gâtul lui, atingându-i pielea cu vârful nasului ei

rece.

Jude era amorţit. Ştia că trebuia să se gândească la ceea ce tocmai li se întâmplase, dar nu reuşea să-şi întoarcă gândurile de la ce văzuse în oglindă, la ce încercase Anna să le spună. Mintea sa nu voia să se ducă acolo. Mintea sa voia să stea la distanţă de moarte pentru câteva momente. Se simţea încolţit de moarte, simţea perspectiva morţii de jur împrejurul său, simţea moartea pe piept, fiecare moarte o piatră aşezată peste el, împingându-i aerul din plămâni: moartea Annei, a lui Danny, a lui Dizzy, a lui Jerome, perspectiva propriei sale morţi şi a Georgiei aşteptându-i nu departe în viitor. Nu se putea mişca de greutatea tuturor acestor morţi care îl apăsau.

Bănuia că atâta timp cât stătea foarte nemişcat şi nu spunea nimic, el şi Georgia puteau rămâne împreună în acel moment de tăcere la infinit, cu draperiile fâlfâind şi lumina difuză unduindu-se în jurul lor. Că, în felul acesta orice lucru rău i-ar fi aşteptat nu avea să vină niciodată. Atâta vreme cât rămânea în patul acela mic, cu coapsa rece a Georgiei peste el şi cu trupul ei strâns lipit de el, viitorul inimaginabil nu-i va găsi.

Dar tot îi găsi. Bammy bătu încet la uşă şi când vorbi, o făcu în şoaptă şi pe o voce nesigură.

— Sunteţi bine?

Georgia se ridică într-un cot. Se şterse la ochi cu dosul mâinii. Abia acum îşi dădu seama Jude că plânsese. Fata clipi şi zâmbi strâmb, şi era *real,* nu un zâmbet de faţadă, deşi nu-şi putea imagina pentru nimic în lume ce motiv avea să zâmbească.

Faţa îi fusese curăţată de lacrimi şi zâmbetul acela era sfâşietor în sinceritatea lui copilărească. Părea să spună: *Ei bine. Nu poţi să ai întotdeauna cele mai bune cărţi.* Înţelese atunci că ea credea că ceea ce văzuseră amândoi în oglindă fusese un soi de viziune, ceva ce avea să se întâmple, ceva ce probabil că nu puteau evita. Ideea aceasta îi dădea fiori. Nu, nu, mai bine să-i vină Craddock de hac lui şi să încheie conturile decât Georgia să moară înecată în propriu-i sânge. Dar de ce să le fi arătat Anna asta, ce-şi putea dori?

— Scumpo? întrebă Bammy.

— Suntem bine, răspunse Georgia.

Tăcere.

Apoi:

— Sper că nu vă certaţi, nu? Am auzit zgomote.

— *Nu,* zise Georgia, părând indignată şi numai de sugestia acestui lucru. Jur pe Dumnezeu, Bammy. Scuze de gălăgie.

— Păi, zise Bammy. Aveţi nevoie de ceva?

— De cearşafuri curate, spuse Georgia.

Din nou tăcere. Jude o simţi că-i tremură la piept, un fior plăcut. Fata îşi muşcă buza de jos ca să nu râdă. Apoi simţi şi el că se împotriveşte aceluiaşi lucru. Fu brusc copleşit de-un acces convulsiv de hilaritate. Îşi vârî mâna în gură, în vreme ce măruntaiele îi trepidau de-un râs captiv, reprimat.

— Iisuse, zise Bammy, care părea că-i vine să scuipe. Iisuse Christoase.

Zicând asta, paşii ei se îndepărtară de uşă.

Georgia căzu peste Jude, lipindu-şi faţa rece şi udă de gâtul lui. El o cuprinse cu braţele şi, gâfâind de râs, rămaseră îmbrăţişaţi.

32

După cină, Jude spuse că are de dat nişte telefoane şi le lăsă pe Georgia şi Bammy în living. Nu trebuia de fapt să sune pe nimeni, dar ştia că Georgia voia să petreacă ceva timp cu bunica ei şi că ele s-ar fi simţit mai în largul lor în absenţa lui.

Dar odată ce se văzu în bucătărie, cu un pahar de limonadă în faţă şi fără vreo ocupaţie, luă totuşi telefonul. Formă numărul de la birou ca să-şi asculte mesajele. Părea ciudat să fie ocupat cu ceva aşa de tare ancorat în banal după cele care se petrecuseră în ziua aceea, de la întâlnirea cu Craddock la Denny's şi până la întâlnirea cu Anna din dormitorul Georgiei. Se simţea deconectat de cel care fusese înainte să vadă prima dată fantoma. Cariera lui, viaţa lui, deopotrivă afacerea şi arta care îl preocupaseră vreme de peste treizeci de ani, păreau chestiuni fără nicio importanţă specială. Formă numărul, îşi privi mâna ca şi când ar fi fost a altcuiva, având impresia că este spectatorul pasiv al acţiunilor unui actor dintr-o piesă de teatru, un actor care juca rolul său.

Îl aşteptau cinci mesaje. Primul era de la Herb Gross, contabilul şi managerul său. Vocea lui Herb, care era de obicei mieroasă şi mulţumită de sine, în înregistrare tremura de emoţie. „Tocmai am aflat de la Nan Shreve că Danny Wooten a fost găsit mort în apartamentul lui astă-dimineaţă. Din câte se pare, s-a spânzurat. Suntem toţi consternaţi, cum sunt sigur că-ţi imaginezi. Mă suni, te rog, imediat ce primeşti mesajul ăsta? Nu ştiu unde eşti. Nimeni nu ştie. Mulţumesc."

Era un mesaj de la un anume ofiţer Beam, care spunea că poliţia din Piecliff încearcă să dea de el în legătură cu o chestiune importantă, şi, dacă nu poate, să-l sune înapoi. Era un mesaj de la Nan Shreve, avocata lui, care spunea că se ocupă ea de tot, că poliţia vrea să-i ia o declaraţie în legătură cu Danny, şi că ar trebui s-o sune de-ndată ce

poate.

Următorul mesaj era de la Jerome Presley, care murise în urmă cu patru ani, după ce intrase cu Porsche-ul într-o salcie plângătoare cu puţin sub o sută şaizeci de kilometri la oră. „Hei, Jude, se pare că-n scurt timp formaţia noastră se va reuni, hă? John Bonham la tobe. Joey Ramone la *backup vocals.*" Râse, apoi continuă pe accentul lui familiar, tărăgănat. Vocea cârâită a lui Jerome îi amintise întotdeauna lui Jude de comicul Steven Wright. „Am auzit că acuma conduci un Mustang recondiţionat. Ăsta-i un lucru pe care l-am avut mereu în comun, Jude – am putut discuta despre maşini. Suspensii, motoare, spoilere, sisteme audio, Mustanguri, Thunderbird-uri, Charger-uri, Porsche-uri. Ştii la ce mă gândeam în noaptea când am ieşit cu Porsche-ul de pe drum? Mă gândeam la toate căcaturile pe care *niciodată* nu ţi le-am spus. Toate căcaturile despre care n-am vorbit. Cum ar fi despre cum m-ai făcut dependent de cocaină, şi apoi tu te-ai lăsat şi ai avut tupeul să-mi spui că dacă nu mă las şi eu, mă dai afară din formaţie. Cum ar fi despre cum i-ai dat bani Christinei să-şi cumpere o casă numai a ei după ce te-a părăsit, când a fugit cu copiii fără niciun cuvânt. Cum i-ai dat bani de avocat. Asta-i o dovadă de loialitate pentru tine. Sau cum n-ai vrut să faci un simplu împrumut futut când eram pe punctul de-a pierde totul – casa, maşinile. Iar eu te-am lăsat să dormi pe patul din beci când erai proaspăt venit din Louisiana şi nu aveai nici treizeci de dolari în buzunar." Jerome râse din nou – râsetul lui aspru, corosiv, de fumător. „Ei bine, o să avem în sfârşit ocazia să discutăm despre toate astea curând. Presupun c-o să ne revedem în câteva zile. Am auzit că acum eşti pe drumul nopţii. Ştiu unde duce drumul ăsta. Drept într-un copac futut. M-au cules de pe crengi, să ştii. Mai puţin părţile pe care le-am lăsat pe parbriz. Mi-e dor de tine, Jude. Abia aştept să te iau în braţe. O să cântăm exact ca-n vremurile vechi. Toţi cântă aici. După o vreme cam începe să sune a ţipete. Ascultă doar. Ascultă şi-o să-i auzi cum ţipă."

Se auzi un zăngănit când Jerome luă receptorul de la ureche şi-l întinse ca Jude să poată auzi. Ce veni pe fir era un zgomot care nu semăna deloc cu ce mai auzise Jude până atunci, un zgomot străin şi înfiorător, un zgomot ca zumzăitul de muşte, amplificat de o sută de ori, şi bubuitul şi scrâşnetul unor maşinării, un fâsâit de presă cu aburi care lovea şi sfârâia. Când ascultai cu băgare de seamă, puteai auzi cuvinte în tot acel zumzet, voci inumane strigând „mamă", cerând să se oprească totul.

Jude simţi impulsul de a şterge următorul mesaj, aşteptându-se tot la o persoană moartă, însă era un apel de la menajera tatălui său,

Arlene Wade. Femeia era aşa de departe de preocupările sale că avu nevoie de mai multe momente până să-i poată identifica vocea bătrână, tremurată, curios de inexpresivă, şi pe-atunci scurtul mesaj aproape că se terminase.

„Bună, Justin, eu sunt. Voiam să te informez cu privire la starea tatălui tău. E inconştient de treizeci şi şase de ore. Inima îi bate aritmic. Mă gândeam că doreşti să ştii. Nu are dureri. Sună, dacă vrei."

După ce închise, se aplecă peste tejgheaua din bucătărie, uitându-se afară în noapte. Avea mânecile sumese până la coate şi geamul era deschis, iar briza care sufla înăuntru era răcoroasă pe piele şi parfumată de mirosul florilor din grădină. Insectele bâzâiau.

Jude îşi putea vedea tatăl în minte: bătrânul întins pe patul lui îngust, deşirat, împuţinat, cu bărbia acoperită de perii albi şi scurţi ai bărbii, cu tâmplele afundate şi cărunte. Credea chiar că-i simţea puţin mirosul, transpiraţia râncedă îmbibată în pat, miasma din casă, o odoare care includea dar nu se limita la izul de găinaţ, de porci, mirosul de tutun îmbibat în toate – draperii, pături, tapet. Când în sfârşit o ştersese el din Louisiana, fugea de mirosul acela la fel de mult cât fugea de tatăl său.

Fugise şi fugise şi iar fugise, compusese muzică, câştigase milioane, se străduise o viaţă întreagă să pună o distanţă cât mai mare între el şi babacul său. Acum, cu puţin noroc, el şi tatăl lui ar putea să moară în aceeaşi zi. Ar putea să străbată drumul nopţii împreună. Sau poate că vor goni cu maşina, vor împărţi scaunul pasagerului din camioneta fumurie a lui Craddock McDermott. Şezând amândoi aşa aproape unul de celălalt că Martin Cowzynski îşi putea odihni mâna slabă ca o gheară pe ceafa lui. Mirosul lui umplând maşina. Mirosul casei părinteşti.

Aşa avea să miroasă în iad, iar ei aveau să meargă împreună într-acolo, tatăl şi fiul, însoţiţi de hidosul lor şofer, cu frizura lui argintie şi costum de Johnny Cash şi cu radioul acordat pe emisiunea lui Rush Limbaugh[7]. Dacă iadul se reducea la ceva, atunci se reducea la talkshow-urile radiofonice – şi la familie.

În living, Bammy spuse ceva pe un ton jos, bârfitor. Georgia râse. Jude înclină din cap la asta şi un moment mai târziu se surprinse că zâmbeşte automat. Nu-şi putea imagina cum era posibil ca fata să fie din nou senină, cu toate cele care îi amenințau şi după tot ce văzuseră.

Râsetul ei era o calitate pe care o preţuia la ea mai mult ca la oricine altcineva – muzicalitatea lui profundă, haotică, şi felul în care ea i se abandona complet. Îl stârnea, îl făcea să iasă din el. Era doar şapte după ceasul de la cuptorul cu microunde. Se va duce înapoi în living şi va sta câteva minute la poveşti uşoare şi inutile cu ele, apoi îi va atrage

atenţia Georgiei şi va arunca o privire cu subînţeles spre uşă. Drumul îi aştepta.

Tocmai se hotărâse şi se întorcea de la tejgheaua din bucătărie, când un sunet îi atrase atenţia, o voce unduitoare, falsă, cântând: *Byebye, bay-bee.* Se întoarse pe călcâie şi aruncă o privire în curtea din spatele casei.

Colţul din spate al curţii era luminat de un felinar de pe alee. Acesta arunca o lumină albăstruie peste gard şi peste stejarul mare şi înfrunzit de creanga căruia era agăţată frânghia. O fetiţă stătea ghemuită în iarba de sub copac, o copilă de poate şase sau şapte ani, într-o rochiţă simplă cu carouri roşii şi albe şi cu părul negru prins în coadă. Cânta singură piesa aceea veche a lui Dean Martin în care se spunea că e timpul de pornit la drum spre ţara viselor. Culese o păpădie, îşi trase răsuflarea şi suflă. Puful se desprinse, o sută de umbreluţe albe care plutiră în lumina difuză. Ar fi trebuit să fie imposibil să le vadă, numai că ele erau vag luminiscente, pluteau în aer aidoma unor neverosimile scântei albe. Fetiţa ţinea capul ridicat, aşa încât părea că se uită aproape direct la Jude prin fereastră. Însă era greu să fii sigur. Ochii ei erau ascunşi de urme negre care tresăltau înaintea lor.

Era Ruth. Numele ei era Ruth. Era sora geamănă a lui Bammy, cea care dispăruse în anii ’50. Părinţii le chemaseră în casă la prânz. Bammy venise în goană, dar Ruth mai rămăsese în urmă, şi atunci fusese văzută ultima dată… în viaţă.

Jude deschise gura – deşi nu ştia ce voia să spună – dar descoperi că nu poate vorbi. Răsuflarea i se opri în piept şi acolo rămase.

Ruth se opri din cântat şi noaptea căzu în tăcere, nu se mai auzea acum nici sunetul insectelor. Fetiţa întoarse capul ca să se uite pe aleea din spatele casei. Zâmbi şi ridică mâna într-un semn de salut, ca şi când tocmai ar fi observat pe cineva stând acolo, cineva cunoscut, un vecin din cartier. Numai că nu era nimeni pe alee. Erau doar pagini vechi de ziar pe jos, câteva cioburi, buruieni crescute printre cărămizi. Ruth se ridică în picioare şi se duse încet spre gard, mişcând din buze – vorbind fără să se audă cu o persoană care nu era acolo. Când încetase Jude să-i audă vocea? Când ea se oprise din cântat.

În timp ce Ruth se apropia de gard, Jude simţi o panică crescândă, de parcă ar fi privit un copil pe cale să calce în mijlocul unei autostrăzi aglomerate. Voia să o strige, dar nu putea, nu putea nici să inspire.

Îşi aminti atunci ce-i spusese Georgia despre ea. Că oamenii care o vedeau pe micuţa Ruth voiau întotdeauna să o strige, să o avertizeze că e în pericol, să-i spună să fugă, dar că nimeni nu reuşea s-o facă. Erau prea copleşiţi de vederea ei ca să mai poată vorbi. Se formă un

gând, neaşteptatul, ilogicul gând că aceasta era fiecare dintre fetele pe care le cunoscuse el până atunci şi pe care nu le putuse ajuta; era deopotrivă Anna şi Georgia. Dacă i-ar fi putut rosti măcar numele, să-i atragă atenţia, să-i dea de veste că e în pericol, orice era posibil. El şi Georgia încă puteau să-l înfrângă pe omul mort, să supravieţuiască imposibilei situaţii în care se băgaseră.

Şi totuşi nu reuşea să-şi găsească vocea. Era înnebunitor să stea acolo şi să se uite şi să nu poată vorbi. Lovi cu mâna bandajată în tejghea, simţi un junghi de durere străbătându-i palma rănită – şi tot nu reuşi să forţeze niciun sunet pe gâtlej în sus.

Angus era lângă el şi tresări când Jude lovi cu pumnul în tejghea. Ridică privirea şi-i linse agitat încheietura mânii. Atingerea aspră şi caldă a limbii căţelului pe pielea goală îl sperie. Era imediată şi reală şi-l smulse din paralizie la fel de repede şi de brusc cum râsetul Georgiei îl scosese din starea de disperare cu doar câteva momente în urmă. Plămânii reuşiră să primească puţin aer şi el strigă pe geam.

— Ruth! strigă el – şi ea întoarse capul. Îl auzise. Îl *auzise.* Du-te de acolo, Ruth? Fugi spre casă! Chiar acum!

Ruth se uită din nou la aleea întunecată şi goală, după care făcu un pas lung şi nesigur înapoi spre casă. Înainte să ajungă mai departe, braţul ei alb şi subţire se ridică în aer, ca şi când ar fi avut un fir invizibil legat de încheietură şi cineva l-ar fi tras.

Numai că nu era un fir invizibil. Era o mână invizibilă. Şi în clipa următoare, se ridică de la pământ, săltată în aer de cineva care nu era acolo. Picioarele ei lungi şi slabe se zbătură neputincioase, şi îi căzu o sandală, dispărând în întuneric. Fata se zvârcolea suspendată la un metru în aer şi era trasă fără încetare în spate. Când forţe nevăzute o purtară peste gard, ea întoarse faţa spre Jude, nedumerită şi rugătoare, urmele de peste ochi ascunzându-i privirea disperată.

— Ruth! strigă el din nou pe o voce mai poruncitoare ca oricând pe scenă, când striga la cohortele sale de fani.

Purtată de-a lungul aleii, fata începu să dispară din vedere. Acum, carourile de pe rochiţa ei erau cenuşii şi albe. Acum, părul ei avea culoarea clarului de lună. Căzu şi cealaltă sandală, ateriză într-o baltă şi dispăru, deşi apa tulbure continuă să vălurească – ca şi când ar fi căzut, imposibil, direct din trecut în prezent. Gura lui Ruth era deschisă, dar nu putea să strige, iar Jude nu ştia de ce. Poate că fiinţa aceea nevăzută care o trăgea îi ţinea mâna peste gură. Trecu pe sub lumina albastră puternică a felinarului şi dispăru. Vântul ridică pe sus un ziar şi-l purtă pe aleea goală cu un foşnet uscat.

Angus scânci din nou şi-l mai linse o dată. Jude era prostrat. Simţea

un gust rău în gură. În timpane simţea o presiune.

— Jude, şopti Georgia din spatele lui.

El îi privi reflexia în geam, deasupra chiuvetei. Mâzgălituri negre tresăreau în faţa ochilor ei. Îi acopereau şi lui ochii. Erau amândoi morţi. Numai că încă nu se opriseră locului.

— Ce s-a întâmplat, Jude?

— N-am putut-o salva, spuse el. Pe fată. Pe Ruth. Am văzut cum a fost luată.

Nu-i putea spunea Georgie că, cine ştie cum, speranţa sa că ei s-ar putea salva fusese luată odată cu ea.

— Am strigat-o pe nume. Am strigat-o pe nume, dar n-am putut schimba cursul lucrurilor.

— Sigur că n-ai putut, dragule, zise Bammy.

33

Jude pivotă spre Georgia şi Bammy. Georgia stătea vizavi de el, în pragul uşii de la bucătărie. Ochii ei erau ochii ei dintotdeauna, nu era nici urmă de semne ale morţii peste ei. Bammy îşi atinse nepoata pe şold ca să o dea deoparte, apoi se strecură în bucătărie pe lângă ea şi se apropie de Jude.

— Cunoşti povestea lui Ruth? Ţi-a spus-o M.B.?

— Mi-a spus că sora v-a fost răpită când eraţi mică. A spus că uneori oamenii o văd în curte cum este răpită iar şi iar. E altceva când vezi cu ochii tăi. Am auzit-o cântând. Am văzut când a fost răpită.

Bammy îi puse mâna pe încheietură, deasupra palmei.

— Vrei să te aşezi?

El clătină din cap.

— Ştii de ce continuă să se întoarcă? De ce o văd oamenii? Cele mai rele momente din viaţa lui Ruth au avut loc în curtea aia, în timp ce noi şedeam aici la masa de prânz. A fost singură şi speriată, şi nimeni nu a văzut când a fost luată. Nimeni n-a auzit când s-a oprit din cântat. Trebuie că a fost un lucru înfiorător. Am fost întotdeauna de părere că atunci când ceva cu adevărat rău i se întâmplă unei persoane, alte persoana pur şi simplu ştiu asta. Nu poţi să fii un copac care cade în pădure şi nimeni nu aude zgomotul pe care îl faci. Poţi să-ţi aduc măcar ceva de băut?

El încuviinţă din cap. Ea aduse carafa cu limonadă, aproape goală acum, şi-i turnă în pahar cât mai era în ea.

În timp ce turna, spuse:

— Am crezut întotdeauna că dacă cineva îi va putea vorbi, asta ar

putea să o liniştească puţin. Am crezut întotdeauna că dacă cineva ar putea să o facă să nu se mai simtă aşa singură în acele ultime minute, asta ar putea să o elibereze.

Bammy lăsă capul pe o parte – un gest curios, interogator pe care Jude îl văzuse la Georgia de un milion de ori.

— S-ar putea să o fi ajutat puţin fără să-ţi dai seama. Doar rostindu-i numele.

— La ce folos? Tot a fost luată.

Goli paharul dintr-o înghiţitură şi îl puse în chiuvetă.

— Nici pentru o clipă n-am crezut că poate cineva schimba ceea ce i s-a întâmplat. Ce a fost a fost. Trecutul nu se întoarce. Rămâneţi peste noapte, Jude.

Ultima ei propoziţie era într-un contrast aşa de mare cu cea de dinainte, că Jude avu nevoie de un moment ca să înţeleagă că-l rugase ceva.

— Nu putem, zise el.

— De ce?

Pentru că oricine le oferea ajutor avea să se molipsească de moartea care plana deasupra lor, şi cine ştia cât de tare riscaseră viaţa lui Bammy doar oprindu-se pentru câteva ore? Pentru că el şi Georgia erau deja morţi, iar morţii îi trag pe vii în jos.

— Pentru că nu e sigur, zise el într-un târziu.

Măcar acesta era un răspuns sincer.

Bammy încruntă din sprâncene, gânditoare. Jude o văzu cum se străduieşte să găsească cuvintele potrivite pentru a-l convinge, pentru a-l forţa să-i vorbească despre situaţia în care se aflau.

Cât timp ea încă se gândea, Georgia intră încet în cameră, aproape pe vârful degetelor, temându-se parcă să scoată vreun sunet. Bon era la picioarele ei, uitându-se în sus cu o nerăbdare tâmpă.

Georgia spuse:

— Nu toate fantomele sunt ca sora ta, Bammy. Unele sunt foarte rele. Avem tot felul de probleme cu morţii. Nu ne cere niciunuia să-ţi explicăm. Ar suna pur şi simplu nebunesc.

— Puneţi-mă totuşi la încercare. Lăsaţi-mă să vă ajut.

— Doamnă Fordham, zise Jude, aţi fost bună că ne-aţi primit. Mulţumesc pentru cină.

Georgia întinse mâna spre Bammy şi o trase de mânecă, iar când bunica ei se întoarse spre ea, Georgia o cuprinse cu braţele ei palide şi slabe şi o strânse tare.

— Eşti un om bun şi te iubesc.

Bammy rămase cu capul întors tot spre Jude.

— Dacă pot să fac ceva…

— Dar nu puteţi, spuse Jude. E ca şi-n cazul surorii dumneavoastră. Poţi striga cât te ţin bojocii şi tot nu reuşeşti să schimbi lucrurile.

— Nu cred asta. Sora mea e moartă. N-a fost nimeni atent când a încetat să cânte şi cineva a luat-o şi a ucis-o. Dar voi nu sunteţi morţi. Tu şi nepoata mea sunteţi vii şi aici cu mine, în casa mea. Nu renunţaţi aşa uşor. Morţii câştigă când te opreşti din cântat şi-i laşi să te ia cu ei.

Ceva la aceste vorbe îi dădu lui Jude un junghi de nervozitate, de parcă ar fi atins un obiect metalic şi ar fi simţit o scurtă smucitură de electricitate. Ceva în legătură cu renunţatul. Ceva în legătură cu cântatul. Era o idee acolo, însă una pe care încă n-o putea atinge. Ştiinţa faptului că el şi George aproape că ajunseseră la capătul liniei – sentimentul că erau amândoi la fel de morţi ca şi fetiţa pe care tocmai o văzuse în curtea din spatele case – era obstacolul de care niciun alt gând nu putea trece.

Georgia o sărută pe Bammy pe faţă o dată şi încă o dată: îi săruta lacrimile. Şi în sfârşit Bammy se întoarse spre ea. Puse mâinile pe obrajii nepoatei sale.

— Rămâi, spuse ea. Fă-l să rămâneţi. Şi dacă el nu vrea, lasă-l să se ducă fără tine.

— Nu pot face asta, zise Georgia. Are dreptate. Nu te putem implica în asta mai mult decât te-am implicat deja. Un prieten de-al nostru a murit pentru că nu s-a îndepărtat de noi destul de repede.

Bammy îşi lipi fruntea de sânul Georgiei. Suspină. Ridică mâinile şi le vârî în părul Georgiei şi, pentru un moment, amândouă femeile se legănară împreună, de parcă ar fi dansat foarte încet.

Când îşi recăpătă stăpânirea – nu după mult timp – Bammy ridică iar privirea spre faţa Georgiei. Bammy era îmbujorată şi udă pe obraji, şi îi tremura bărbia, dar părea să fi terminat cu plânsul.

— O să mă rog, Marybeth. O să mă rog pentru voi.

— Mulţumesc, spuse Georgia.

— Te aştept să te întorci. Aştept să te revăd după ce o să aflaţi cum să îndreptaţi lucrurile. Şi ştiu că o să aflaţi. Pentru că tu eşti deşteaptă şi eşti bună şi eşti fata mea.

Bammy inspiră adânc şi îi aruncă lui Jude o privire înlăcrimată, piezişă.

— Sper că el merită toate astea.

Georgia râse, un sunet moale, convulsiv, aproape ca un suspin, şi o mai strânse o dată în braţe.

— Duceţi-vă, atunci, spuse Bammy. Duceţi-vă, dacă trebuie.

— Ne-am dus deja, răspunse Georgia.

Conduse el. Îşi simţea palmele încinse şi alunecoase pe volan. Stomacul i se revolta. Îi venea să dea cu pumnul în ceva. Voia să conducă prea repede, şi aşa făcu, trecând pe galben tocmai când semaforul se făcea roşu. Iar când nu ajungea la timp pe culoarea potrivită şi trebuia să aştepte în trafic, apăsa pedala, turând agitat motorul. Ceea ce simţise în casă, privind cum este răpită fetiţa moartă, acea senzaţie de neputinţă, se înrăutăţise şi se învârtoşase, devenind furie şi aducându-i un gust de lapte acru în gură.

Georgia îl privi preţ de câţiva kilometri, apoi puse mâna pe antebraţul său. El tresări, speriat de senzaţia de rece a pielii ei pe pielea lui. Vru să inspire adânc şi să-şi recapete stăpânirea de sine, nu atât pentru el, cât pentru ea. Dacă vreunul dintre ei avea să se simtă aşa, i se părea că aceasta trebuia să fie Georgia, că ea avea dreptul la furie mai mult decât el, după ce-i arătase Anna în oglindă. După ce se văzuse pe sine moartă. Nu-i înţelegea tăcerea, calmul, grija faţă de el, şi el nu simţea forţa de a inspira adânc. Când un camion din faţa sa întârzie să se pună în mişcare după ce semaforul se schimbă pe verde, apăsă claxonul.

— Cară-te din calea noastră! ţipă el pe geamul deschis depăşindu-l în goană şi călcând dubla linie galbenă pentru a face asta.

Georgia îşi luă mâna de pe braţul lui, o puse în poală. Întoarse capul ca să se uite pe geamul din partea pasagerului. Merseră cale de un cvartal şi se opriră la altă intersecţie.

Când ea vorbi din nou, scoase un bolborosit jos, amuzant. Nu voia s-o audă el, vorbea pentru sine, şi poate că nici nu era complet conştientă că vorbea cu voce tare.

— O, uite. Locul meu preferat de maşini uzate din toată lumea asta ciudată. Unde-i o grenadă de mână când ai nevoie de una?

— Poftim? întrebă el, dar tocmai când o spuse, ştiu şi trase de volan, oprind maşina la trotuar cu o frână bruscă.

În dreapta Mustangului era un parc de maşini mare, puternic luminat de becuri cu vapori de sodiu în vârful unor stâlpi de oţel înalţi de trei metri. Se înălţau deasupra asfaltului aidoma unor şiruri de maşinării extraterestre, o tăcută armată de ocupaţie venită dintr-o altă lume. Între ei fuseseră întinse fire şi o mie de fanioane albastru-roşii fâlfâiau în vânt, adăugând ceva de carnaval locului. Era trecut de opt seara, însă reprezentanţa era încă deschisă. Cupluri de oameni se mişcau printre maşini, aplecându-se spre geamuri ca să mijească ochii la etichetele

de preţ lipite pe sticlă.

Georgia încruntă din sprâncene şi deschise gura într-un fel care sugera că e pe cale să-l întrebe ce naiba crede că face.

— Aici lucrează el? întrebă Jude.

— Cine să lucreze?

— Nu face pe proasta. Tipul care te-a molestat şi te-a tratat ca pe o prostituată.

— Nu m-a… N-a fost… N-aş spune tocmai că a…

— Eu aş spune. Aici e?

Ea se uită la mâinile lui încleştate pe volan, la încheieturile albe ale degetelor lui.

— Probabil că nici nu e aici, zise ea.

Jude deschise iute portiera şi ieşi. Maşinile treceau în trombă pe lângă el şi curenţii de aer încins şi mirosind a eşapament i se agăţară de haine. Georgia coborî imediat pe cealaltă parte şi se uită peste capota Mustangului la el.

— Unde te duci?

— Să-l caut? Cum îl cheamă?

— Treci în maşină.

— Cum arată? Nu mă face să iau la pumni vânzători de maşini uzate la voia întâmplării.

— Nu te duci acolo singur ca să snopeşti în bătaie un om pe care nici măcar nu-l cunoşti.

— Nu. Nici nu m-aş duce singur. Îl iau pe Angus.

Aruncă o privire în Mustang. Căţelul scosese deja capul prin spaţiul dintre cele două scaune din faţă şi se uita la Jude cu interes.

— Haide, Angus.

Uriaşul câine negru sări pe scaunul şoferului şi afară din maşină. Jude trânti portiera şi porni să ocolească prin faţa maşinii, cu pieptul masiv şi lucios al lui Angus lipit de picior.

— N-o să-ţi spun cine, zise ea.

— Bine. O să întreb în jur.

Îl apucă de braţ.

— Cum adică, o să întrebi în jur? Ce o să faci? O să-ncepi să întrebi vânzătorii dacă obişnuiau să fută fete de treişpe ani?

Apoi el îşi aminti, îi veni în minte fără niciun preaviz. Se gândea că i-ar plăcea să-i vâre nemernicului un pistol în faţă şi îşi aminti.

— Ruger. Îl cheamă Ruger. Ca pe pistol.

— O să fii arestat. Nu te duce acolo.

— Din cauza asta cei de teapa lui scapă basma curată. Pentru că cei ca tine continuă să-i protejeze, chiar şi atunci când ar trebui să n-o

facă.

— Nu-l protejez *pe el,* tâmpitule. Te protejez *pe tine.*

El îşi smulse braţul din mâna ei şi dădu să se întoarcă, pregătit să renunţe şi deja scoţând fum pe nări din cauza asta – şi atunci observă că Angus dispăruse.

Aruncă o privire grăbită în jur şi-l zări o clipă mai târziu, departe în parcul de maşini uzate, plimbându-se între un şir de camionete şi apoi cotind şi dispărând în spatele uneia dintre ele.

— Angus! strigă el, dar un tir vui pe lângă el şi vocea lui se pierdu în tunetul iscat de motorul diesel.

Se duse după el. Se uită în spate şi văzu că Georgia era după el, cu faţa albă şi cu ochii căscaţi de panică. Se aflau pe o şosea majoră, într-un parc auto aglomerat. Nu era câtuşi de puţin locul în care să piardă unul dintre căţei.

Ajunse la şirul de camionete unde-l văzuse ultima dată pe Angus, coti şi-l găsi – la trei metri distanţă, stând pe labele din spate, lăsând un bărbat costeliv şi chel într-un blazer să-l scarpine după urechi. Chelul era unul dintre vânzători. Pe ecusonul de la piept scria RUGER. Ruger era împreună cu o familie de rotofei cu tricouri promoţionale, burţile lor ample servind drept panouri publicitare. Pântecele tatălui vindea bere Coors Silver Bullet; pieptul mamei făcea neconvingător reclamă la salonul de fitness Curves; fiul, cam de zece ani, avea un tricou cu Hooters şi probabil că i-ar fi fost bun şi lui un sutien cu o cupă de mărime C. Stând lângă ei, Ruger părea aproape un spiriduş, impresie întărită de sprâncenele lui delicate, arcuite şi de urechile cu lobi păroşi şi ascuţiţi. Tenişii lui aveau ciucurei. Jude ura tenişii cu ciucurei.

— Bravo, căţeluş, zise Ruger. Uite ce căţeluş cuminte.

Jude încetini pasul, lăsând-o pe Georgia să-l prindă din urmă.

Ea era cât pe ce să treacă pe lângă el, dar apoi îl văzu pe Ruger şi se replie.

Ruger ridică ochii, radiind de politeţe.

— E câinele dumneavoastră, doamnă?

Ochii i se îngustară. Apoi, recunoscând-o, pe faţă i se întipări o expresie nedumerită.

— Micuţa Marybeth Kimball a crescut mare. Uită-te la tine! Ai venit în vizită? Am auzit că acum locuieşti în New York City.

Georgia nu vorbi. Se uită pieziş la Jude, cu ochi luminoşi şi îndureraţi. Angus îi condusese direct la el, de parcă ar fi ştiut pe cine căutau. Poate că Angus *chiar* ştia, cumva. Poate că ştiuse câinele de fum negru care trăia înăuntrul lui Angus. Georgia începu să clatine din cap la Jude – *Nu, n-o face* – dar el nu-i dădu atenţie, păşi pe lângă ea,

apropiindu-se de Angus şi de Ruger.

Bărbatul îşi mută privirea la Jude. Chipul i se învioră de bună-dispoziţie şi plăcere.

— O, Dumnezeule! Eşti Judas Coyne, cântăreţu' ăla celebru de rock-and-roll. Fiul meu are toate albumele tale. E adolescent. Nu pot să spun că-mi place volumul mare la care le ascultă (îşi vârî degetul mic într-o ureche, de parcă încă i-ar fi ţiuit urechile după o întâlnire recentă cu muzica lui Jude), dar îţi spun sincer că ţi-ai pus ca lumea amprenta pe el.

— O să-mi pun amprenta şi mai ca lumea pe tine, cretinule, zise Jude şi-i trase lui Ruge un pumn în faţă.

Pocnetul nasului se auzi perfect.

Ruger se clătină de picioare, se îndoi pe jumătate de spate, cu o mână strânsă căuş la nas. Cuplul de dolofani din spatele lui se depărtă ca să-l lase să se împleticească printre ei. Fiul lor rânji şi se ridică pe vârfuri ca să vadă lupta de după umărul tatălui său.

Jude aplică o lovitură cu stânga în sternul lui Ruger, ignorând explozia de durere pe care o simţi în gaura din palmă. Îl apucă pe vânzătorul de maşini când era pe cale să cadă în genunchi şi-l aruncă pe capota unui Pontiac pe a cărui parbriz era lipit un anunţ: **E A TA DACĂ O VREI!!! IEFTIN!!!**

Ruger încercă să se îndrepte de spate şi Jude îl prinse dintre picioare, îi găsi scrotul şi strânse, simţi jeleul rigid al boaşelor lui scrâşnindu-i în pumn. Bărbatul se îndreptă ca o prăjină şi urlă, din nări ţâşnindu-i sânge arterial negru. Pantalonii îi erau săltaţi şi Angus sări, mârâind, şi strânse cu maxilarele de piciorul lui Ruger, apoi smuci, scoţându-i tenisul din picior.

Mama grăsană îşi acoperi ochii, dar lăsă două degete depărtate ca să arunce ocheade printre ele.

Jude mai avu timp doar de două lovituri înainte ca Georgia să-l prindă de cot şi să-l tragă în spate. La jumătatea drumului spre maşină, izbucni în râs şi, imediat ce se văzură înapoi în Mustang, îi sări în braţe, ronţăindu-i lobul urechii, sărutându-l peste barbă, tremurându-i la piept.

Angus încă mai avea tenisul lui Ruger şi, odată ajunşi pe interstatală, Georgia îi dădu la schimb pentru el o bucată de carne deshidratată Slim Jim, apoi îl legă la oglinda retrovizoare de ciucurei.

— Îţi place? întrebă ea.

— Mai mult decât un zar flocos, zise Jude.

DUREREA

35

Casa Jessicăi McDermott Price era situată într-un cartier nou, o varietate de construcţii frumoase în stil colonial şi Cape Cod cu tencuială în diferite culori vii – vanilie, fistic – dispuse de-a lungul unor străzi ce şerpuiau şi făceau bucle ca nişte intestine. Trecură pe lângă ea de două ori înainte ca Georgia să observe numărul de pe cutia poştală. Casa era de-un galben fosforescent, ca şerbetul de mango, ca lumina de avertizare a semaforului, şi nu era construită în niciun stil arhitectural clar, doar dacă modelul de casă americană mare şi anonimă din suburbii nu era un stil. Jude conduse încet pe lângă ea şi continuă de-a lungul cvartalului cale de aproximativ o sută de metri. Intră într-o parcare nepavată şi rulă pe pământul roşu şi uscat spre o casă neterminată.

Din garaj fusese construit doar cadrul, bârne noi de pin care se ridicau din fundaţia de ciment şi alte bârne puse de-a curmezişul lor; deasupra, acoperişul din folie de plastic. Casa de care era lipit era doar cu puţin mai avansată, avea panouri de placaj bătute în cuie între bârne, cu dreptunghiuri rămase libere acolo unde era locul ferestrelor şi uşilor.

Jude întoarse Mustangul aşa încât să stea cu faţa la stradă şi parcă în spaţiul gol şi fără uşă al garajului. De acolo aveau o vedere bună spre locuinţa Price. Opri motorul. Stătură o vreme şi ascultară păcănitul motorului care se răcea.

Scoseseră un timp bun de la Bammy încoace. Era doar cu puţin înainte de unu noaptea.

— Avem vreun plan? întrebă Georgia.

Jude arătă de cealaltă parte a străzii spre două pubele mari de gunoi de lângă trotuar. Apoi făcu semn în josul drumului, spre alte pubele de plastic verde.

— Se pare că mâine e ziua de ridicat gunoiul, zise Jude. Înclină din cap spre casa Jessicăi Price. Ea nu şi-a scos încă pubelele.

Georgia se uită drept la el. Un felinar din josul drumului îi arunca o rază palidă de lumină peste ochi, care scânteiau asemenea apei pe fundul unui puţ. Nu spuse nimic.

— O să aşteptăm să-şi scoată gunoiul, după care o s-o facem să urce în maşină cu noi.

— O s-o facem.

— O să ne plimbăm puţin. O să discutăm ceva – toţi trei.

— Şi dacă soţul ei scoate gunoiul?

— N-o să-l scoată. A fost militar şi şi-a dat duhul în Irak. E unul dintre puţinele lucruri pe care Anna mi le-a spus despre sora ei.

— Poate că acum are un iubit.

— Dacă are un iubit, şi dacă e cu mult mai solid ca mine, o să aşteptăm şi-o să căutăm altă ocazie. Dar Anna n-a spus nimic despre vreun iubit. După cum am înţeles, Jessica locuia aici doar cu tatăl lor vitreg, Craddock, şi cu fiica ei.

— Fiica ei?

Jude se uită cu subînţeles la o bicicletă roz sprijinită de garajul Jessicăi. Georgia îi urmări privirea.

Jude spuse:

— De aia nu intrăm în noaptea asta. Dar mâine e zi de şcoală. Mai devreme sau mai târziu, Jessica o să fie singură.

— Şi atunci?

— Atunci putem face ce trebuie să facem, şi nu trebuie să ne preocupe că ne vede copila ei.

O vreme rămaseră amândoi tăcuţi. Cântec de insecte se ridica dinspre palmieri şi din ierburile din spatele casei neterminate, o pulsaţie ritmică, inumană. În rest, strada era tăcută.

Georgia spuse:

— Ce o să-i facem?

— Orice e nevoie.

Georgia lăsă scaunul pe spate la maximum şi se uită la tavanul întunecat. Bon se aplecă spre scaunul din faţă şi îi scânci la ureche. Georgia o mângâie pe cap.

— Câinilor le este foame, Jude.

— Vor trebui să aştepte, spuse el, uitându-se neabătut la casa Jessicăi Price.

Îl dureau capul şi încheieturile degetelor. Pe deasupra, era foarte obosit şi asta îl împiedica să urmărească mult timp orice raţionament. Gândurile sale, în schimb, erau nişte câini negri care fugeau în jurul propriilor cozi, fugeau şi fugeau în cercuri aiuritoare fără să ajungă nicăieri.

Făcuse unele lucruri rele la viaţa lui – o pusese pe Anna în trenul acela, pentru început, trimiţând-o înapoi la ai ei ca să moară – dar nimic ca ceea ce credea că-l putea aştepta. Nu era sigur ce va avea de făcut, dacă se va sfârşi cu omor – putea să se ajungă la omor – şi el îl va auzi pe Johnny Cash cântându-i în cap „Folsom Prison Blues”, mama mi-a

spus să fiu băiat bun, să nu mă joc cu armele. Se gândi la pistolul pe care îl lăsase acasă, revolverul de calibru 44 á la John Wayne. Ar fi fost mai uşor să obţină răspunsuri de la Jessica Price dacă avea pistolul cu el. Numai că, dacă avea pistolul cu el, Craddock l-ar fi convins deja s-o împuşte pe Georgia şi apoi pe sine, dar şi pe căţei, şi Jude se gândi la armele pe care le avusese, şi la câinii pe care îi avusese, şi la alergările pe care le făcuse desculţ împreună cu câinii între colinele din spatele fermei tatălui său, la emoţia de-a alerga cu câinii în lumina zorilor, şi la pocnetul puştii tatălui său când trăgea în raţe, şi la cum mama lui şi el însuşi fugiseră împreună de el când Jude avea nouă ani, numai că la staţia Greyhound mama lui îşi pierduse curajul şi-şi sunase părinţii, şi le plânsese, şi ei îi spuseseră să ducă băiatul înapoi la tatăl lui şi să încerce să se împace cu el, să se împace cu soţul ei şi cu Dumnezeu, şi tatăl lui aştepta cu puşca pe verandă când se întorseseră, şi o lovise în faţă cu patul armei şi apoi îndreptase ţeava spre sânul ei drept şi spusese c-o va omorî dacă va mai încerca vreodată să fugă.

Când Jude – numai că atunci era Justin – încercase să intre în casă, tatăl lui spusese: „Nu sunt nervos pe tine, băiete, asta nu-i vina ta", şi-l luase cu un braţ şi-l strânsese la picior. Se aplecase pentru un sărut şi spusese că-l iubeşte, iar Justin spusese automat că-l iubeşte şi el, o amintire care încă îl făcea să se crispeze, un act moral respingător, un act aşa ruşinos că nu suporta să fie persoana care-l făcuse, aşa că în cele din urmă simţise nevoia să devină altcineva. Oare acela să fi fost cel mai rău lucru pe care îl făcuse vreodată, să dea acel sărut de Iuda pe obrazul tatălui său în vreme ce mama lui sângera, să ia moneda fără valoare a afecţiunii tatălui său? Nu mai rău decât trimiterea Annei acasă, iar acum era înapoi de unde începuse, având dubii despre dimineaţa zilei următoare, întrebându-se dacă la momentul potrivit va putea s-o forţeze pe sora Annei să urce pe bancheta din spate a maşinii sale şi s-o ducă departe de casa ei, iar apoi să facă ceea ce trebuia făcut pentru a o convinge să vorbească.

Deşi nu era cald în Mustang, el îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu dosul braţului, înainte să-i curgă în ochi. Supraveghe casa şi drumul. O maşină de poliţie trecu o dată, dar Mustangul era bine pitit în umbrele garajului pe jumătate construit şi patrula nu încetini.

Georgia moţăia lângă el, cu faţa întoarsă spre geam. Cu puţin după două dimineaţa, ea începu să se lupte cu ceva în somn. Ridică mâna dreaptă ca pentru a atrage atenţia unui profesor. Nu şi-o rebandajase şi era albă şi zbârcită, de parcă ar fi stat la muiat în apă ore întregi. Albă şi zbârcită şi teribilă. Începu să lovească aerul şi gemu – un sunet chinuit de teroare. Mişca agitată din cap.

El se aplecă spre ea, îi rosti numele şi o prinse cu fermitate, dar şi cu blândeţe, de umăr ca să o trezească. Ea îl plesni cu mâna rănită. Apoi ochii i se deschiseră brusc şi se uită la el fără a-l recunoaşte, se uită cu o totală oroare oarbă, iar el ştiu în acele câteva prime momente că ea nu vedea faţa sa, ci a omului mort.

— Marybeth, zise ea din nou. E un vis. Şşş. Eşti bine. Acum eşti bine.

Ceaţa i se ridică de peste ochi. Corpul încordat şi rigid se muie, tensiunea scurgându-se din el. Icni. El îi îndepărtă câteva fire de păr care i se lipiseră de sudoarea de pe obraz şi îl îngrozi căldura pe care o radia.

— Mi-e sete, spuse ea.

El se întinse în spate, scormoni printr-o pungă de plastic cu cumpărături pe care le făcuseră la o staţie de benzină, îi găsi o sticlă de apă. Georgia defiletă capacul şi bău o treime din ea din patru înghiţituri mari.

— Şi dacă sora Annei nu ne poate ajuta? întrebă ea. Dacă ea nu-l poate face să plece? O s-o omorâm dacă nu-l poate face pe Craddock să dispară?

— De ce nu te odihneşti? O să avem de aşteptat o vreme.

— Nu vreau să omor pe nimeni, Jude. Nu vreau să-mi folosesc ultimele ore pe pământ ca să ucid pe cineva.

— Astea nu sunt ultimele tale ore pe pământ, spuse el.

Jude avu grijă să nu se includă şi pe el în această declaraţie.

— Nici tu nu vreau să omori pe cineva. Nu vreau să fii genul ăla de persoană. Pe deasupra, dacă o omorâm, o să avem două fantome care ne bântuie. Nu cred că mai suport alte fantome pe urmele mele.

— Vrei să ascultăm nişte radio?

— Promite-mi că n-o vei omorî, Jude. Indiferent ce s-ar întâmpla.

El deschise radioul. La începutul scalei FM găsi o piesă de Foo Fighters. David Grohl cânta că rezistă, rezistă cu stoicism. Jude scăzu volumul până ce muzica deveni doar un murmur vag.

— Marybeth, începu el.

Ea tremura.

— Eşti bine?

— Îmi place când îmi spui pe numele adevărat. Să nu-mi mai spui niciodată Georgia, bine?

— Bine.

— Îmi doresc să nu mă fi văzut prima dată dezbrăcându-mă pentru beţivi. Îmi doresc să nu ne fi întâlnit într-un club de striptease. Îmi doresc să mă fi cunoscut înainte să încep cu genul ăla de lucruri.

Înainte să ajung cum sunt. Înainte să fac toate lucrurile pe care îmi doresc să le iau înapoi.

— Ştii că oamenii dau mai mulţi bani pe mobilă cu trecut? Şi ştii de ce spun c-o fac? Pentru că a trecut prin multe. Asta pentru că ceva care a avut puţin de suferit este pur şi simplu mai interesant decât ceva nou-nouţ, care n-a avut niciodată măcar o singură zgârietură.

— Aşa sunt eu, spuse ea. Sunt atrăgătoare pentru că am trecut prin multe.

Iar tremura. Acum fără oprire.

— Cum rezişti?

— Bine, zise ea, vocea tremurându-i odată cu restul corpului.

Ascultară radioul prin slabul şuierat al paraziţilor de electricitate statică. Jude simţi că se aşează, că i se limpezeşte capul, îşi simţi muşchi care nu ştiuse că erau încordaţi începând să se destindă. Pentru moment, nu conta ce-i aştepta sau ce vor avea de făcut la venirea dimineţii. Nu conta nici ce se afla în urma lor – zilele petrecute pe drum, fantoma lui Craddock McDermott cu camioneta lui veche şi ochi mâzgăliţi. Jude era undeva în Sud, în Mustang, cu scaunul dat pe spate şi ascultând Aerosmith la radio.

Apoi Marybeth trebui să strice totul.

— Dacă o să mor, Jude, şi tu o să rămâi în viaţă, zise ea, o să încerc să-l opresc. Din cealaltă parte.

— Ce tot vorbeşti? N-o să mori.

— Ştiu. Spun doar. Dacă norocul n-o să ne surâdă, o s-o găsesc pe Anna şi noi, fetele, vom încerca să-l oprim.

— N-o să mori. Nu-mi pasă ce a spus tabla Ouija şi nici ce ţi-a arătat Anna în oglindă.

Ajunsese la această concluzie cu câteva ore înainte să ajungă în oraş.

Marybeth se încruntă gânditoare.

— Odată ce a început să vorbească cu noi, s-a făcut rece în cameră. Nu mă mai puteam opri din tremurat. Nici măcar nu-mi mai simţeam mâna pe indicator. Şi apoi tu o întrebai pe Anna ceva şi eu ştiam pur şi simplu cum va răspunde. Ce încerca să spună. Nu auzeam voci sau altceva. Pur şi simplu ştiam. Totul era logic atunci, dar acum nu mai e. Nu-mi amintesc ce a vrut să fac. Sau ce a vrut să spună cu treaba aia cu uşa. Numai că… cred că spunea că dacă Craddock se poate întoarce, şi ea o poate face. Cu puţin ajutor. Iar eu, cine ştie cum, o pot ajuta. Doar că… – şi am înţeles asta bine de tot – s-ar putea să fie nevoie să mor ca să o fac.

— Nu o să mori. Nu atâta timp cât am ceva de spus în privinţa asta.

Ea zâmbi. Era un zâmbet obosit.

— Tu nu ai nimic de spus în privinţa asta!

El nu ştiu cum să răspundă, nu la început. Îi trecuse deja prin minte că nu exista decât *un singur* mod de a-i oferi siguranţa, dar nu avea de gând să-l spună cu voce tare. Se gândise că dacă murea el, Craddock va dispărea, şi Marybeth va trăi. Că Craddock îl voia doar pe el, că poate avea dreptul să rămână pe lumea aceasta doar atâta timp cât el, Jude, era viu. În definitiv, Jude îl cumpărase, el plătise pentru a-l avea pe Craddock şi costumul lui de mort. Craddock petrecuse deja mare parte dintr-o săptămână încercând să-l facă pe Jude să se sinucidă. Jude fusese aşa ocupat să se opună că nu stătuse să se întrebe dacă preţul supravieţuirii n-ar fi cumva mai mare decât dacă i-ar da mortului ceea ce voia. Că era sigur că va pierde, şi că, cu cât se opunea mai mult, cu atât erau mai mari şansele s-o tragă pe Marybeth cu el. Pentru că morţii îi trag pe vii în jos.

Marybeth se uita atentă la el, ochii ei fiind două pete ude şi suave în întuneric. Era foarte tânără şi foarte frumoasă, şi avea fruntea udă de transpiraţia febrei. Ideea că moartea ei o va preceda pe a lui era mai mult decât intolerabilă, era obscenă.

Se duse spre ea, se întinse şi-i luă mâinile într-ale sale. Dacă fruntea ei era umedă şi prea caldă, mâinile îi erau umede şi prea reci. Le întoarse în semiîntuneric. Ceea ce văzu fu un şoc foarte neplăcut. Ambele mâini erau zbârcite, albe şi scorojite, nu doar cea dreaptă – deşi dreapta era mai îngrozitoare, tot buricul degetului mare fiind o băşică lucioasă şi putredă, iar unghia dispăruse cu totul, îi căzuse. Pe suprafaţa ambelor palme, linii roşii de infecţie urmau ramurile delicate ale venelor, în jos spre antebraţe, unde se împrăştiau, pentru a grava urâte dâre vineţii de-a curmezişul încheieturilor.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă el, de parcă n-ar fi ştiut deja. Era povestea morţii Annei, scrisă direct pe pielea lui Marybeth.

— E o parte din mine, cumva. Anna. O port înlăuntrul meu. Asta fac de ceva vreme, cred.

O afirmaţie care ar fi trebuit să-l surprindă, dar nu-l surprindea. Simţise, la un anumit nivel, că Marybeth şi Anna se contopeau, îmbinându-se cumva într-o singură fiinţă. O auzise în felul în care accentul lui Marybeth reieşise la suprafaţă, devenit foarte asemănător cu tărăgănarea laconică, de fată de la ţară a Annei. O văzuse în felul în care Marybeth se juca acum cu părul ei, aşa cum obişnuia Anna să facă. Marybeth continuă:

— Vrea să o ajut să se întoarcă în lumea noastră, ca să-l poată opri. Eu sunt poarta de intrare – mi-a spus-o ea.

— Marybeth, începu el, apoi nu reuşi să găsească altceva de spus.

Ea închise ochii şi zâmbi.

— Ăsta e numele meu. Nu-l uza. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, dă-i drumul şi uzează-l. Îmi place când îl rosteşti. Faptul că-l rosteşti tot. Nu doar partea cu Mary.

— Marybeth, zise el şi-i dădu drumul la mâini şi o sărută deasupra sprâncenei stângi. Marybeth. – Îi sărută pometele stâng. Ea tremură – de plăcere, de data aceasta. – Marybeth. – O sărută pe gură.

— Eu sunt. Asta sunt. Asta vreau să fiu. Mary. Beth. Ca şi când ai primi două fete la preţul uneia. Hei – poate chiar primeşti două fete acum. Dacă Anna e înlăuntrul meu.

Deschise ochii şi-i găsi privirea.

— Când mă iubeşti pe mine, poate că o iubeşti şi pe ea. Nu-i aşa că e o afacere bună, Jude? Nu-i aşa că sunt un adevărat chilipir? Cum te poţi opune?

— Cel mai bun târg pe care l-am făcut vreodată, spuse el.

— Să nu uiţi asta, zise ea, răspunzându-i la sărut.

El deschise portiera şi le spuse câinilor să plece şi, pentru o vreme, Jude şi Marybeth fură singuri în Mustang, în vreme ce ciobăneştii stăteau întinşi pe podeaua de ciment a garajului.

36

Se trezi brusc, inima bătându-i prea repede, la sunetul câinilor care lătrau, şi primul lui gând fu: *E fantoma. Vine fantoma.*

Câinii erau înapoi în maşină, dormiseră în spate. Angus şi Bon stăteau împreună pe banchetă, amândoi uitându-se pe geam la un labrador urât, auriu. Labradorul stătea cu spatele rigid şi cu coada ridicată, hămăind cu insistenţă la Mustang. Angus şi Bon îl priveau cu expresii avide, anticipative, şi lătrau câte puţin şi ei, hauhauri tunătoare, aspre, care-i răneau urechile lui Jude în spaţiul închis al maşinii. Marybeth se răsuci în scaunul pasagerului, făcând o grimasă, nemaiputând dormi, dar dorindu-şi s-o facă.

Jude le spuse tuturor să tacă dracului din gură. Ei nu-i dădură ascultare.

Se uită prin parbriz direct la soare, o gaură de cupru înfiptă în cer, un spot de lumină puternică şi nemiloasă vârât în faţa sa. Scoase un sunet acuzator la adresa luminii, dar înainte să poată ridica mâna ca să-şi apere ochii, un bărbat păşi în faţa maşinii şi capul lui blocă soarele.

Jude miji din ochi la un tânăr purtând o centură de piele pentru unelte. Era un ţărănoi adevărat: avea pielea arsă într-un ton uniform şi

intens de carmin. Se încrunta la Jude. Jude salută din mână şi înclină din cap spre el, după care porni Mustangul. Când ceasul de pe panoul radio se aprinse, văzu că era şapte dimineaţa.

Tâmplarul se feri şi Jude ieşi din garaj, trecând pe lângă camioneta lui. Labradorul auriu alergă după ei, continuând să latre, apoi se opri la capătul curţii. Pe când se îndepărtau, Bon îl lătră o ultimă dată. Jude trecu încet pe lângă reşedinţa Price. Nimeni nu scosese încă gunoiul în faţă.

Decise că mai era timp şi ieşi din micuţul colţ de suburbie al Jessicăi Price. Îl scoase la plimbare mai întâi pe Angus, apoi o scoase pe Bon, în parcul din centrul oraşului, şi luă ceai şi gogoşi de la Honey Dew Drive-Thru. Marybeth îşi rebandajă mâna dreaptă cu nişte pansament din trusa de prim-ajutor tot mai săracă. Îşi lăsă cealaltă mână, care cel puţin nu avea băşici vizibile, aşa cum era. El alimentă maşina de la o benzinărie Mobile, după care parcară la marginea unui trotuar de ciment şi mâncară. Jude le dădu şi căţeilor din gogoşi.

Se întoarseră la casa Jessicăi Price. Jude parcă la colţ, la jumătate de cvartal de locuinţa ei, de partea opusă a străzii şi la oarece distanţă de şantier. Nu voia să rişte să fie văzuţi de muncitorul pe care îl întâlniseră când se treziseră.

Era trecut de şapte treizeci şi spera că Jessica va scoate gunoiul în scurt timp. Cu cât stăteau mai mult în acelaşi loc, cu atât erau mai mari şansele să atragă atenţia, două persoane într-un Mustang negru îmbrăcate în piele neagră şi jeanşi negri, cu răni vizibile şi tatuaje. Arătau drept ceea ce erau: doi pierde-vară periculoşi care supravegheau locul unde voiau să comită o crimă. Un indicator cu PAZA CARTIERULUI de pe un felinar din apropiere îi privea drept în faţă.

Pe-atunci, lui i se pusese sângele în mişcare şi mintea îi era limpede. Era pregătit, dar nu putea decât să aştepte. Se întrebă dacă tâmplarul îl recunoscuse sau nu şi ce le va spune celorlalţi muncitori când aveau să ajungă la muncă. *Încă nu-mi vine să cred. Un tip care arăta leit ca Judas Coyne să doarmă în garaj. El şi o puicuţă incredibil de sexy. Semăna aşa tare cu cântăreţu', că aproape l-am întrebat dacă nu face dedicaţii muzicale.* Apoi îşi spuse că tâmplarul era o persoană în plus care i-ar putea identifica, după ce aveau să termine ceea ce erau pe cale să facă. Era greu să duci o viaţă de proscris când erai celebru.

Se întrebă în treacăt care dintre starurile rock petrecuse cel mai mult timp la pârnaie. Rick James, poate. El făcuse – cât? – trei ani? Doi? Ike Turner făcuse cel puţin doi. Leadbelly intrase pentru crimă, sfărmase piatră vreme de zece ani, apoi fusese amnistiat după ce ţinuse un

concert bun pentru guvernator şi familia lui. Ei bine. Jude credea că dacă-şi juca aşa cum trebuie cărţile, putea primi o sentinţă mai mare decât toţi trei luaţi laolaltă.

Închisoarea nu-l speria în mod deosebit. Avea o mulţime de fani acolo.

Uşa garajului de la capătul parcării de ciment a Jessicăi McDermott Price se deschise. O fetiţă plăpândă, cam de unsprezece sau doisprezece ani, cu părul auriu tuns scurt, împinse o pubelă de gunoi pe marginea drumului. La vederea ei, Jude simţi un fior de surpriză: asemănarea cu Anna era atât de mare! Cu bărbia ei puternică şi ţuguiată, cu părul blonziu şi ochii albaştri foarte depărtaţi, era ca şi când Anna ar fi păşit din copilăria ei din anii optzeci drept în acea dimineaţă luminoasă.

Lăsă pubela, străbătu curtea spre uşa din faţă şi intră în casă. Acolo o aştepta mama ei. Fata lăsă uşa deschisă, permiţându-le lui Jude şi Marybeth să le vadă pe mamă şi pe fiică împreună.

Jessica McDermott Price era mai înaltă decât fusese Anna, avea părul cu o nuanţă mai închis la culoare şi riduri de încruntare de-o parte şi de cealaltă a gurii. Purta o bluză ţărănească, cu manşete plisate, largi, şi o fustă încreţită şi înflorată, costumaţie care Jude deduse că trebuia s-o facă să arate ca un spirit liber, ca o ţigancă simpatică. Dar faţa era prea atent şi profesional machiat, iar din ceea ce putea vedea casa era plină de mobilă închisă la culoare, lăcuită, scumpă, şi lambriuri din lemn tratat. Era casa şi faţa unei bancheredeinvestiţii, nu a unei clarvăzătoare.

Jessica îi dădu fetiţei sale un ghiozdan – o chestie lucioasă roşu cu roz care se asorta cu hanoracul şi cu tenişii ei, dar şi cu bicicleta de afară – şi o sărută în aer pe frunte. Fata ieşi din casă, trânti uşa şi merse cu paşi repezi prin curte, trăgându-şi în acelaşi timp ghiozdanul pe umeri. Era de partea opusă a străzii faţă de Jude şi Marybeth, şi când trecu prin dreptul lor le aruncă o privire insistentă. Strâmbă din nas, ca şi când ei ar fi fost un gunoi pe care-l vedea în curtea cuiva, după care dădu colţul şi dispăru.

Imediat ce se pierdu din vedere, pe Jude începu să-l furnice coastele, la subsuoară, şi deveni conştient că transpiraţia îi lipea cămaşa de spate.

— Să-i dăm drumul, spuse el.

Ştia că ar fi periculos să ezite, să-şi acorde timp de gândire. Coborî din maşină. Angus veni după el. Marybeth coborî pe cealaltă parte.

— Aşteaptă aici, spuse Jude.

— Pe naiba!

Jude se duse la portbagaj.

— Cum intrăm? întrebă Marybeth. Batem pur şi simplu la uşă? Bună, am venit să te omorâm?

El deschise portbagajul şi scoase levierul. Arătă cu el spre garaj, care rămăsese deschis. Apoi trânti portbagajul şi porni spre cealaltă parte a străzii. Angus o luă la fugă înainte, se întoarse, fugi iar înainte, ridică un picior şi urină pe o cutie poştală.

Era încă devreme, soarele îl bătea cald pe Jude în ceafă. Strângea un capăt al levierului în pumn, capătul teşit, şi ţinea restul de-a lungul părţii interioare a antebraţului, încercând să-l ascundă pe lângă corp. În spatele lui, o portieră de maşină se trânti. Bon o zbughi pe lângă el. Apoi Marybeth era lângă el, cu răsuflarea tăiată şi grăbind pasul ca să menţină ritmul.

— Jude. Jude. Ce-ar fi să încercăm doar… să încercăm doar să vorbim cu ea? Poate reuşim… s-o convingem să ne ajute de bunăvoie. Spune-i că niciodată… niciodată n-ai vrut s-o răneşti pe Anna. Că n-ai vrut niciodată să se sinucidă.

— Anna nu s-a sinucis şi sora ei o ştie. Nu despre asta e vorba. N-a fost niciodată.

Jude se uită la Marybeth şi văzu că rămăsese cu câţiva paşi în spate, că îl privea cu ochi şocaţi, nefericiţi.

— Întotdeauna au fost mai multe la mijloc decât am crezut la început. Nu-s foarte sigur că noi suntem cei răi în povestea asta.

Merse pe alee spre parcare, cu câinii lipiţi de-o parte şi alta a sa, ca o gardă de onoare. Aruncă o privire în treacăt la faţada casei, la geamurile cu perdele albe brodate şi umbre în spate. Nu-şi dădea seama dacă femeia îi urmărea. Apoi se văzură în obscuritatea garajului, unde o decapotabilă vişinie cu două uşi, cu număr de înmatriculare preferenţial pe care scria HIPNOT, era în mijlocul podelei de ciment măturat lună.

Găsi uşa interioară, puse mâna pe clanţă, înclină capul spre casă şi ascultă. Radioul era deschis. Cea mai anostă voce din lume spunea că acţiunile blue-chip erau în scădere, că acţiunile high-tech erau în scădere, că în viitor pe tot cuprinsul spectrului se menţinea tendinţa de scădere. Apoi auzi pocnet de tocuri pe gresie, chiar de cealaltă parte a uşii, şi sări instinctiv în spate, dar era prea târziu, uşa se deschidea şi Jessica McDermott Price avea să iasă pe ea.

Aproape că se lovi de el. Nu se uita. Avea cheile de la maşină într-o mână şi o poşetă de-o culoare ţipătoare în cealaltă. Când ridică privirea, Jude o apucă de partea din faţă a bluzei, strângând în pumn materialul mătăsos, şi o împinse înapoi pe uşă.

Jessica se împletici în spate, clătinându-se pe tocuri, apoi îşi răsuci glezna şi-i ieşi piciorul din pantof. Dădu drumul poşetuţei aceleia neverosimile, care-i căzu la picioare şi pe care Jude, înaintând, o şută în lături.

O împinse prin antreu într-o bucătărie inundată de soare din spatele casei, şi atunci îi cedară ei picioarele. În cădere i se rupse bluza, nasturii pocnind şi împrăştiindu-se în toată încăperea. Unul îl lovi pe Jude în ochiul stâng – o săgeată neagră de durere. Ochiul i se umezi şi el clipi furios ca să-şi limpezească vederea.

Femeia se izbi tare de masa din mijlocul bucătăriei şi se apucă de marginea ei ca să nu cadă. Farfuriile zăngăniră. Tejgheaua era în spatele ei – încă stătea cu faţa la Jude – şi întinse mâna într-acolo fără să se uite, luă o farfurie şi o sparse în capul lui Jude.

El nu simţi nimic. Era o farfurie murdară, şi coji de pâine prăjită şi bucăţi de omletă zburată în toate cele patru vânturi. Jude întinse braţul drept, lăsă levierul să-i alunece în palmă şi-l apucă de capătul gros, ţinându-l ca pe o bâtă. O lovi peste rotulă, chiar sub tivul fustei.

Femeia se prăbuşi la podea, de parcă i-ar fi fost retezate ambele picioare. Dădu să se ridice şi atunci Angus o culcă înapoi la pământ, urcându-se peste ea, lovind-o cu labele în piept.

— Jos de pe ea, zise Marybeth şi-l apucă pe Angus de zgardă, îl smuci aşa de tare că dulăul se răsturnă, executând o comică tumbă câinească, lovind cu labele în aer pentru o clipă înainte să revină în picioare.

Angus se mai avântă spre Jessica o dată, dar Marybeth îl ţinu în spate. Bon intră în cameră, aruncă o privire acuzatoare spre Jessica Price, apoi călcă peste cioburile farfuriei şi începu să molfăie o coajă de pâine prăjită.

Vocea monotonă de la radio, un casetofon mic şi roz aşezat pe tejghea, spuse: „Cluburile de lectură pentru copii au mare succes printre părinţi, care văd cuvântul scris ca pe-un refugiu pentru copii din calea conţinutului sexual gratuit şi-a violenţei explicite care populează jocurile video, programele TV şi filmele."

Bluza Jessicăi era ruptă până la mijloc. Purta un sutien de culoarea piersicii care-i lăsa partea de sus a sânilor expusă. Aceştia tremurau şi se mişcau odată cu respiraţia ei. Îşi dezgoli dinţii – oare era un surâs? – şi Jude văzu că erau pătaţi de sânge.

Ea spuse:

— Dacă aţi venit să mă omorâţi, trebuie să ştiţi că nu mă tem de moarte. Tatăl meu vitreg mă va aştepta de cealaltă parte cu braţele deschise.

— Pun pariu că abia aştepţi asta, zise Jude. Îmi imaginez că voi doi aţi fost foarte apropiaţi. Cel puţin până când Anna a fost destul de mare şi a început s-o fută pe ea în locul tău.

37

Una dintre pleoapele Jessicăi McDermott Price se zbătea: o picătură de transpiraţie în gene, gata să cadă. Buzele ei, rujate într-o nuanţă intensă de roşu, aproape negru, erau încă lăţite dezvelindu-i dinţii, însă nu mai era vorba de un surâs. Era o grimasă de furie şi confuzie.

— N-ai dreptul să vorbeşti despre el. A curăţat de pe faţa pământului gunoaie mai urâte decât tine.

— Ai pe jumătate dreptate, zise Jude.

Şi el respira repede, însă era puţin surprins de siguranţa din vocea sa.

— Aţi călcat amândoi într-un morman de gunoi când v-aţi pus cu mine. Spune-mi ceva, l-ai ajutat şi tu s-o omoare, ca s-o împiedici să vorbească despre ce-a făcut el? Ai privit cum propria ta soră sângera de moarte?

— Fata care s-a întors în casa asta nu mai era sora mea. Nu semăna deloc cu ea. Sora mea era deja moartă pe când ai terminat tu cu ea. Ai distrus-o. Fata care s-a întors la noi era numai venin. Ce lucruri spunea! Ce ameninţări făcea! Că-l trimite pe tata la închisoare. Că mă trimite pe mine la închisoare. Iar Craddock nu s-a atins nici măcar de-un fir de păr de pe capul ăla de trădătoare al ei. Craddock o iubea. A fost cel mai bun om din lume.

— Tatălui tău vitreg îi plăcea să fută fetiţe. Mai întâi pe tine, apoi pe Anna. Am ştiut-o tot timpul.

Acum stătea aplecat deasupra ei. Se simţea puţin ameţit. Soarele intra pieziş prin geamurile de deasupra chiuvetei şi aerul era cald şi închis, mirosea puternic a parfum de iasomie, parfumul cu care se dăduse ea. De cealaltă parte a bucătăriei, o uşă glisantă era parţial deschisă şi dădea spre o verandă închisă, cu podea din santal băiţuit şi dominată de o masă acoperită cu o broderie. O pisică mare cu păr lung era acolo, uitându-se temătoare de pe masă, cu părul zburlit. Vocea de la radio turuia despre conţinutul downloadabil. Era ca sunetul albinelor zumzăind într-un stup. O asemenea voce te putea adormi.

Jude se uită peste umăr la radio, dorindu-şi să-i tragă una cu levierul şi să-l facă să tacă. Apoi văzu fotografia de lângă el şi uită de asta. Era o poză de douăzeci pe douăzeci şi cinci într-o ramă argintie din care surâdea Craddock. Purta costumul lui negru, cu nasturii cât nişte

arginţi scânteind, şi ţinea o mână pe pălărie, de parcă ar fi fost pe cale s-o ridice în semn de salut. Cealaltă mână o ţinea pe umărul fetiţei, fiica Jessicăi, care semăna atât de tare cu Anna, cu fruntea ei lată şi ochi albaştri depărtaţi. Faţa ei arsă de soare, în poză, era nezâmbitoare, impenetrabilă, faţa cuiva care aşteaptă să coboare dintr-un lift lent, o expresie complet golită de sentiment. Acea expresie o făcea pe fată să semene cu Anna mai mult ca orice, Anna în culmea uneia dintre depresiile ei. Jude găsi asemănarea tulburătoare.

Jessica se târa pe podea, profitând de neatenţia lui ca să se îndepărteze. El o prinse iar de bluză şi încă un nasture zbură prin aer. Bluza îi atârna de pe umeri acum, desfăcută până la brâu. Cu dosul unui braţ, Jude îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Nu terminase încă de vorbit.

— Anna n-a spus niciodată deschis că a fost molestată în copilărie, dar se străduia aşa tare să evite întrebarea asta, că era de-a dreptul evident. Apoi, în ultima scrisoare pentru mine, mi-a scris că era sătulă să păstreze secrete, că nu mai suportă. La suprafaţă, sună ca o declaraţie de sinucidere. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama ce voia de fapt să spună prin asta, că vrea să-şi ia o piatră de pe inimă spunând adevărul. Despre cum tatăl ei vitreg obişnuia să-i inducă transe ca să poată face cu ea ce poftea. Şi era tare priceput – o putea face să uite pentru o vreme, dar nu-i putea şterge complet amintirea a ceea ce i-a făcut. Continua să-şi aducă aminte, ori de câte ori avea câte o cădere emoţională, în cele din urmă, în adolescenţă, presupun, s-a prins, a înţeles ce urmărise el. Anna a fugit mulţi ani de asta. A fugit de el. Numai că eu am pus-o într-o tren şi am trimis-o înapoi, şi ea a ajuns din nou să dea piept cu el. Şi a văzut ce bătrân este şi cât de aproape de moarte. Şi poate c-a ajuns la concluzia că nu mai trebuie să fugă de nimic.

Aşa că a ameninţat că va spune ce i-a făcut Craddock. Am nimerit-o? A spus că va spune tuturor, că îl va da pe mâna legii. Din cauza asta a ucis-o el. I-a mai indus o transă şi i-a tăiat venele în vană. I-a spălat creierul şi a pus-o în cadă şi i-a retezat venele şi a privit-o cum sângerează, a stat acolo şi a privit…

— Tu să taci despre el, zise Jessica pe o voce ascuţită, înţepătoare. Acea ultimă noapte a fost îngrozitoare. Lucrurile pe care i le-a spus şi i le-a făcut tatei au fost îngrozitoare. L-a scuipat. A încercat să-l omoare, a încercat să-l împingă pe scări, pe el, un bătrân şubred. Ne-a ameninţat pe toţi. A spus că o s-o ia pe Reese de lângă noi. A spus că te va folosi pe tine şi banii tăi şi avocaţii tăi şi că-l va trimite la închisoare.

— Craddock n-a făcut decât ceea ce era necesar să facă, hă? zise Jude. A fost de-a dreptul un gest de autoapărare.

O expresie apăru pentru o fracţiune de secundă pe faţa Jessicăi, apăru şi dispăru atât de repede că Jude crezu că-i joacă feste vederea. Dar pentru o clipă colţurile gurii ei părură să tresară într-un surâs murdar, viclean, dezgustător. Se ridică puţin mai bine în şezut. Când vorbi din nou, tonul ei era deopotrivă dojenitor şi tânguitor.

— Sora mea era bolnavă. Era confuză. Avea temperament de sinucigaş de mult timp. Anna şi-a tăiat venele în cadă aşa cum toată lumea ştia c-o va face până la urmă, şi nimeni nu poate combate asta.

— Anna poate combate, zise Jude, şi când văzu confuzia de pe chipul Jessicăi, adăugă: În ultima vreme, am avut ocazia să ascult vorbind tot felul de oameni morţi. Ştii, n-a avut niciodată logică. Dacă voiai să trimiţi o fantomă ca să mă bântuie, de ce n-ai trimis-o pe ea? Dacă moartea ei a fost din vina mea, de ce să-l trimiţi pe Craddock? Dar tatăl tău vitreg nu-mi vrea pielea pentru ceea ce am făcut *eu,* ci pentru ceea ce a făcut *el.*

— Cine te crezi, totuşi, să-l faci *pe el* molestator de copii? Ce diferenţă de vârstă e între tine şi târfa din spatele tău? Treizeci de ani? Patruzeci?

— Ai grijă ce spui, zise Jude, strângând mâna pe levier.

— Tatăl meu vitreg a meritat tot ce a cerut de la noi, continuă Jessica, acum nemaiputând să tacă. Am înţeles întotdeauna asta. Şi fiica mea a înţeles-o. Dar Anna a făcut totul să pară murdar şi oribil şi l-a ameninţat că e violator, când el, de fapt, nu i-a făcut nimic lui Reese ce ei să nu-i placă. Ar fi stricat ultimele zile ale lui Craddock pe pământ, doar ca să crească în ochii tăi, ca să te facă să ţii din nou la ea. Iar acum vezi unde ajungi cu asta, întorci oamenii împotriva propriilor familii. Îţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— O, Dumnezeule, spuse Marybeth. Dacă spune ce cred eu că spune, asta-i cea mai aiurea discuţie pe care am auzit-o vreodată.

Jude puse genunchiul între picioarele Jessicăi şi o lipi cu spatele de podea cu mâna stângă, cea beteagă.

— Ajunge. Dacă mai aud o vorbă despre ce a meritat tatăl tău vitreg şi despre cât de mult v-a iubit pe toate trei, o să vomit. Cum scap de el? Spune-mi cum să-l fac să dispară şi-o să plecăm de aici, şi cu asta, basta.

O spunea, dar nu ştia dacă era chiar adevărat.

— Ce soartă a avut costumul? întrebă Jessica.

— Ce importanţa dracului are asta?

— E distrus, aşa-i? Ai cumpărat costumul mortului şi acum e distrus,

şi nu mai ai cum să scapi de el. Toate achiziţiile sunt finale. Marfa cumpărată nu se primeşte înapoi, mai ales când marfa a fost stricată. S-a terminat. Sunteţi morţi. Tu şi târfa asta care e cu tine. N-o să se oprească până n-o să ajungeţi amândoi sub pământ.

Jude se aplecă înainte, îi puse levierul peste gât şi apăsă puţin. Femeia începu să se sufoce. Jude spuse:

— Ba nu. Nu accept asta. Ar fi bine, futu-i, să existe o modalitate, că dacă nu… ia dracului mâinile de pe mine.

Mâinile ei îl trăgeau de catarama curelei. El se crispă la atingerea ei, ridicându-i levierul de pe gât şi ea începu să râdă.

— Haide. Deja ai smuls bluza de pe mine. Nu ţi-ai dorit niciodată să te poţi lăuda că ai futut două surori? întrebă ea. Pun pariu că iubitei tale i-ar plăcea să asiste.

— Nu mă atinge.

— Ascultă-te. Barosanul. Marea vedetă rock. Ţi-e teamă de mine, ţi-e teamă de tatăl meu, ţi-e teamă de tine însuţi. Bun. Aşa şi trebuie. O să mori. De propria-ţi mâna. Îţi văd semnele morţii peste ochi.

Îşi mută privirea la Marybeth.

— Le ai şi tu, scumpo. Înainte să-şi ia singur viaţa, iubitul ăsta al tău o să-ţi facă şi ţie de petrecanie, să ştii. Mi-ar plăcea să fiu de faţă şi să văd totul cu ochii mei. Aş vrea să văd cum o face. Sper c-o să te taie, sper c-o să-ţi taie feţişoara aia de târâtură…

Apoi levierul se întoarse la gâtul Jessicăi şi Jude apăsa cu toată forţa. Ochii femeii se bulbucară şi limba îi ieşi din gură. Încercă să se ridice în coate. El o trânti înapoi jos, lovind-o cu capul de podea.

— Jude, spuse Marybeth. Nu, Jude.

El slăbi priza, permiţându-i să ia o gură de aer – şi Jessica strigă. Era prima dată când striga. Jude apăsă din nou, întrerupând sunetul.

— Garajul, zise Jude.

— Jude.

— Închide uşa de la garaj. O să audă toată strada asta futută.

Jessica dădu să-l zgârie pe faţă. Mâinile lui erau mai lungi decât ale ei şi se lăsă pe spate, departe de atacul unghiilor femeii. Îi izbi craniul de podea a doua oară.

— Dacă mai strigi o dată, te omor în bătaie chiar aici. O să ridic puţin chestia asta de pe gâtul tău şi ai face bine să începi să vorbeşti, şi ai face bine să-mi spui cum să-l fac să dispară. Ce zici dacă ai comunica direct cu el? Cu o tablă Ouija sau ceva? Poţi să-l faci să înceteze?

Slăbi din nou presiunea şi femeia strigă a doua oară – o nouă mai lungă, sfredelitoare dată, care se pierdu într-un râset cârâit. El îi trase un pumn în plexul solar şi-i tăie răsuflarea, reducând-o la tăcere.

— Jude, zise Marybeth din nou, din spatele său. Se dusese să închidă uşa garajului, dar deja se întorsese.

— Mai târziu.

— Jude.

— Ce-i? se răsti el, răsucindu-se din mijloc ca să-i arunce o privire piezişă.

Într-o mână, Marybeth ţinea poşeta lucioasă a Jessicăi Price, o ţinea ridicată în aer ca s-o vadă el. Numai că nu era nicidecum o poşetă. Era un sufertaş de şcoală, cu o fotografie lucioasă cu Hilary Duff pe-o parte.

Jude încă se uita nedumerit la Marybeth şi la sufertaş – nu înţelegea de ce voia ea să i-l arate, ce importanţă avea – când Bon începu să latre, un lătrat vârtos, răsunător care-i ieşea din străfundul pieptului. Când Jude întoarse capul la ce lătra, auzi încă un zgomot, un declic metalic, inconfundabilul sunet al cuiva care trage cocoşul unui pistol.

Fata, fiica Jessicăi Price, intrase pe uşa glisantă de sticlă a verandei. De unde apăruse revolverul, Jude habar nu avea. Era un Colt enorm, de calibru 45, cu intarsii de ivoriu şi ţeavă lungă, atât de greu că fata abia îl putea ţine ridicat. Se uita înverşunată de sub şuviţele bretonului. O peliculă de transpiraţie îi lucea pe buza superioară. Când vorbi, se auzi vocea Annei, deşi lucrul cu adevărat şocant era calmul pe care îl degaja.

— Las-o pe mama în pace, zise ea.

38

Omul de la radio spuse: „Care e principalul produs de export al Floridei? Aţi spune portocalele – dar în cazul acesta v-aţi afla în eroare.”

Pentru un moment, aceasta fu singura voce care se auzi în încăpere. Marybeth îl ţinea din nou pe Angus de zgardă şi-l trăgea în spate. Şi nu era un lucru uşor. Căţelul se împotrivea cu toată voinţa şi din toată forţa muşchilor, iar Marybeth trebuia să ţină ambele călcâie bine înfipte în pardoseală ca să nu-l scape. Angus începu să mârâie, un sunet jos, gâtuit, un mesaj de ameninţare perfect clar. La auzul lui, Bon reîncepu şi ea să latre, un hămăit exploziv după altul.

Marybeth vorbi prima.

— Nu trebuie să-l foloseşti. Plecăm. Haide, Jude. Hai s-o ştergem de aici. Hai să luăm căţeii şi să plecăm.

— Nu-i scăpa din ochi, Reese! strigă Jessica. Au venit să ne omoare!

Jude întâlni privirea lui Marybeth şi făcu semn din cap spre uşa

garajului.

— Pleacă de aici, îi spuse.

Se ridică în picioare, un genunchi pocnindu-i încheieturi bătrâne – punând o mână pe tejghea ca să se ajute. Apoi se uită la fetiţă, o privi drept în ochi peste pistolul îndreptat spre el.

— Vreau doar să-mi iau căţelul, spuse. Şi n-o să vă mai deranjăm. Bon, hai aici.

Bon lătra, iar şi iar, în spaţiul dintre Jude şi Reese. Jude făcu un pas spre căţea vrând s-o apuce de zgardă.

— Nu-l lăsa să se apropie de tine! strigă Jessica. O să încerce să-ţi ia pistolul!

— Rămâi acolo, spuse fetiţa.

— Reese, zise el, rostindu-i numele ca să o liniştească şi ca să-i câştige încrederea. Ştia şi el unu sau două lucruri despre arta persuasiunii psihologice. Acuma las ăsta jos – ridică levierul ca să-l vadă fetiţa, apoi îl aşează pe tejghea.

— Uite. Acum tu ai pistolul şi eu sunt neînarmat. Vreau doar să-mi iau căţelul.

— Hai să mergem, Jude, spuse Marybeth. O să vină şi Bonnie după noi. Hai s-o ştergem numa' de aici.

Ea era acum în garaj şi se uita prin deschizătura uşii de la bucătărie. Angus lătră pentru prima dată. Sunetul lui reverberă între podeaua de ciment şi tavanul înalt.

— Vino la mine, Bon, spuse Jude, dar Bon îl ignoră, făcând în schimb jumătate de salt spre Reese.

Umerii fetiţei tresăriră de spaimă. Îndreptă pistolul spre căţea o clipă, apoi înapoi spre Jude.

Jude mai făcu un pas târşâit spre Bon, era aproape să ajungă la zgarda ei.

— Nu te apropia de ea! strigă Jessica, şi Jude făcu o mişcare grăbită la marginea câmpului său vizual.

Jessica se târa pe pardoseală, iar când Jude se întoarse, ea se opinti în picioare şi se năpusti spre el. El văzu scânteierea unui obiect neted şi alb din mâna ei, dar nu ştiu ce era până când nu-i ajunse chiar în faţă – un ciob mare de porţelan, o bucată de farfurie spartă. Femeia dădu să i-l înfigă în ochi, dar el întoarse capul şi ciobul i se înfipse în obraz.

Ridică braţul stâng în aer şi o plesni cu cotul peste maxilar, îşi smulse bucata de farfurie spartă din faţă şi o aruncă în lături. Găsi cu cealaltă mână levierul pe tejghea şi-l avântă spre gâtul Jessicăi, simţind lovitura şi auzindu-i bufnetul solid, cărnos. Văzu ochii femeii

zdruncinându-se în orbite.

— Nu, Jude, nu! strigă Marybeth.

La asta, el pivotă şi se lăsă în jos. Zări fetiţa o fracţiune de secundă, îi văzu faţa uluită şi ochii larg căscaţi, după care pistolul din mâinile ei se declanşă. Sunetul pe care îl produse fu asurzitor. O vază, plină cu pietricele albe şi cu câteva orhidee de ceară aşezate peste ele, explodă pe tejghea. Cioburi de sticlă şi pietricele zburară prin aer în jurul său.

Fetiţa se împletici în spate. Călcâiul i se împiedică de marginea covorului şi aproape căzu. Bon sări la ea, dar Reese se îndreptă pe picioare şi, când căţeaua ajunse la ea – lovind-o destul de tare ca s-o doboare la pământ – pistolul se declanşă din nou.

Glonţul o nimeri pe Bon jos, în abdomen, şi-i făcu partea de jos a corpului să se ridice în aer. Câinele execută atunci o tumbă completă. Se lovi de uşile dulapului de sub chiuvetă. Ochii îi erau albi, daţi peste cap, şi avea gura deschisă. Atunci, câinele negru de fum dinlăuntrul ei ieşi printre maxilare, ca un spirit ţâşnind din lampa lui Aladin, şi străbătu încăperea, trecând pe lângă fetiţă şi ieşind în verandă.

Pisica ghemuită pe masă îl văzu ieşind şi chiră, blana cenuşie zburlindu-i-se pe spinare. Sări în dreapta când câinele de fum negru puse labele pe masă. Umbra-Bon dădu să muşte pisica de coadă, apoi sări după ea. Când spiritul lui Bon era în cădere spre podea, trecu printr-o rază de lumină intensă de dimineaţă şi dispăru din vedere.

Jude scrută locul în care neverosimilul câine de umbră neagră dispăruse, prea uluit pentru o clipă ca să mai facă altceva decât să-i simtă lipsa. Simţi un fior de mirare, un fior atât de intens că era un soi de şoc electric. Simţi că avusese privilegiul să zărească ceva frumos şi etern.

Apoi se uită la corpul mort al lui Bon. Rana din stomac era o oroare, o gură însângerată, un ghem albastru de intestine revărsate afară. Panglica lungă şi roz a limbii îi atârna obscen din gură. Părea imposibil că putuse fi atât de tare sfâşiată; părea că ar fi fost eviscerată, nu împuşcată. Sângele era pretutindeni, pe pereţi, pe dulap, pe el, se întindea pe podea într-o baltă neagră. Bon era deja moartă când căzuse la podea. Imaginea ei îi provocă un alt fel de şoc electric, o vibraţie e terminaţiilor nervoase.

Întoarse privirea incredulă spre fetiţă. Se întrebă dacă ea văzuse câinele de fum negru când acesta trecuse valvârtej pe lângă ea. Aproape că-i venea să întrebe, dar nu putea vorbi, rămăsese pentru moment fără cuvinte. Reese stătea ridicată în coate, îndreptând Coltul spre el cu o mână.

Nimeni nu vorbi şi nici nu se mişcă, şi în acea acalmie se auzi vocea

sforăitoare de la radio: „Armăsari sălbatici mor de inaniţie în rezervaţia naturală Yosemite după luni de secetă, iar experţii se tem că mulţi alţii vor muri dacă nu se iau măsuri cât mai degrabă. Mama ta o să moară dacă nu-l împuşti. Şi tu o să mori."

Reese nu dădea semne că ar fi auzit ce spunea omul de la radio. Poate că nici nu auzea, nu la nivel conştient. Jude aruncă o privire spre radio. În fotografia de lângă aparat, Craddock stătea în continuare cu mâna pe umărul lui Reese, dar acum ochii îi erau acoperiţi de urmele morţii.

„Nu-l lăsa să se apropie mai mult. A venit să vă omoare pe amândouă", spuse vocea de la radio. „Împuşcă-l, Reese. Împuşcă-l."

Trebuia să reducă radioul la tăcere, trebuia să-şi fi urmat impulsul de a-l sfărâma mai devreme. Se întoarse spre tejghea, mişcându-se puţin prea repede, şi călcâiul îi fugi de sub el, alunecând în sângele de pe jos cu un scârţâit puternic. Se clătină şi făcu un pas lung înapoi spre Reese. La aceasta, ochii ei se căscară de panică. Jude ridică mâna dreaptă într-un gest menit să o calmeze, apoi, în ultimul moment, îşi dădu seama că ţinea levierul în pumn şi că gestul putea să pară ameninţător.

Fata apăsă trăgaciul şi glonţul nimeri levierul cu un *bong* răsunător, ricoşă în sus şi-i reteză degetul arătător. O ploaie de sânge cald îi năpădi faţa. Întoarse capul şi se uită cu gura căscată la propria-i mână, la fel de uluit de minunea dispariţiei degetului cum fusese de miracolul dispariţiei câinelui negru. Mâna care ţinea acordurile. Aproape tot degetul era spulberat. Încă mai strângea levierul cu degetele rămase. Îi dădu drumul. Acesta zăngăni pe pardoseală.

Marybeth îl strigă pe nume, dar vocea ei era atât de îndepărtată încât parcă s-ar fi aflat afară în stradă. Abia o mai auzea peste ţiuitul din urechi. Se simţea periculos de ameţit, avea nevoie să stea jos. Dar nu se aşeză. Puse mâna stângă pe tejghea şi începu să bată în retragere, îndreptându-se încet spre Marybeth şi spre garaj.

În bucătărie mirosea puternic a cordită, a metal încins. Ţinea mâna dreaptă sus, îndreptată spre tavan. Ciotul arătătorului nu sângera prea tare. Sângele îi uda palma, scurgându-i-se pe interiorul braţului, însă era o scurgere uşoară, şi asta îl surprinse. Nici durerea nu era aşa rea. Ce simţea era mai mult o senzaţie neplăcută de greutate, de presiune concentrată în ciotul degetului. Nu-şi simţea deloc obrazul înjunghiat. Se uită la podea şi văzu că lăsa o dâră de picături grase de sânge şi amprente de bocanc roşii.

Imaginea pe care o vedea părea deopotrivă mărită şi distorsionată, de parcă ar fi avut un acvariu de peşte tras peste cap. Jessica Price era

în genunchi şi se ţinea cu mâinile de gât. Avea faţa roşie şi umflată, de parcă ar fi suferit o gravă reacţie alergică. Jude aproape că râse. Cine nu era alergic la o ţeavă care te apasă pe gât? Apoi îşi spuse că reuşise să-şi mutileze ambele mâini în doar trei zile şi se luptă cu o pornire aproape convulsivă de a chicoti. Va trebui să înveţe să cânte la chitară cu picioarele.

Reese se uita la el prin perdeaua de fum negricios de pistol, cu ochii căscaţi de şoc – şi întrucâtva rugători – şi cu pistolul pe podea lângă ea. El flutură mâna bandajată spre ea, deşi nici el nu era sigur ce trebuia să însemne gestul acesta. Bănuia că încerca să-i spună că este bine, să nu-şi facă probleme. Îl îngrijora cât de palidă arăta. Copila nu avea să-şi mai revină niciodată după experienţa asta, şi nimic din toate astea nu era din vina ei.

Apoi Marybeth îl prinse de braţ. Erau în garaj. Nu, erau afară din garaj, în văpaia albă a soarelui. Angus îi puse labele din faţă pe piept şi Jude aproape că pică la pământ.

— Coboară de pe el! strigă Marybeth, însă vocea ei părea în continuare foarte departe.

Jude voia cu toată fiinţa să stea jos – chiar acolo în parcare, unde să-i poată bate soarele peste faţă.

— Nu, zise Marybeth când el începu să se lase spre ciment. Nu. Maşina. Haide.

Îl trase de braţ cu ambele mâini ca să-l ţină în picioare.

El se clătină în faţă, se sprijini de ea, îi puse un braţ pe după umeri şi străbătură împreună cu pas grăbit aleea din faţa casei, doi adolescenţi drogaţi la balul de absolvire, încercând să danseze pe „Stairway”. De data aceasta, Jude chiar râse. Marybeth se uită la el cuprinsă de teamă.

— Jude. Trebuie să mă ajuţi. Nu te pot ţine numai eu. N-o să ajungem dacă te prăbuşeşti.

Urgenţa din vocea ei îl îngrijoră, îl făcu să-şi dorească să se străduiască mai mult. Inspiră adânc şi se uită spre bocancii săi Doc Martens. Se concentră să-i facă să înainteze târşâit. Asfaltul de pe jos era al naibii de lipicios. Avea impresia că încearcă să umble beat pe o plasă elastică. Pământul părea să i se curbeze sub picioare şi cerul se înclina periculos.

— La spital, zise ea.

— Nu. Ştii de ce.

— Trebuie…

— Nu trebuie. O să opresc eu sângerarea.

Oare cine-i răspundea lui Marybeth? Suna ca propria sa voce,

surprinzător de sigură.

Ridică privirea, văzu Mustangul. Lumea se învârtea în jurul lui, un caleidoscop de curţi de-un verde prea intens, grădini de flori, faţa albă ca varul, îngrozită a lui Marybeth. Era aşa aproape că nasul lui era de-a dreptul îngropat în podoaba ei de păr negru, plutitor. Inhală adânc ca să-i inspire mirosul transpiraţiei, un miros liniştitor, apoi izul de cordită şi câine mort îl făcu să se crispeze.

Dădură ocol maşinii şi Marybeth îl aruncă pe scaunul pasagerului. Apoi se grăbi prin faţa Mustangului, îl prinse pe Angus de zgardă şi începu să-l tragă spre portiera din partea şoferului.

Tocmai dibuia s-o deschidă când camioneta lui Craddock ieşi din garaj, cu roţile ţipând pe ciment, cu fum negru învolburându-se în urma ei şi cu Craddock la volan. Maşina sări peste bordura aleii şi ateriză pe peluză cu un bufnet. Lovi gărduleţul şi-l culcă la pământ, sări peste trotuar şi ateriză în drum.

Marybeth îi dădu drumul lui Angus şi se aruncă peste capota maşinii, alunecând pe burtă, chiar înainte ca maşina lui Craddock să izbească lateralul Mustangului. Forţa impactului îl aruncă pe Jude în portiera pasagerului. Coliziunea făcu Mustangul să se rotească, aşa încât partea din spate ajunse în drum şi cea din faţă urcă pe trotuar, totul atât de repede că Marybeth fu catapultată de pe capotă şi aruncată la pământ. Camioneta lovi maşina lor iscând un ciudat scrâşnet de plastic şi un scâncet sfredelitor.

Cioburi de sticlă căzură ropotind în drum. Jude se uită şi văzu decapotabila vişinie a Jessicăi McDermott Price în stradă lângă Mustang. Camioneta dispăruse. Nu fusese niciodată acolo. Oul alb al airbagului explodase din volan şi Jessica îşi ţinea capul în ambele mâini.

Jude ştia că trebuia să simtă ceva – o urmă de urgenţă, de alarmă – dar simţea doar că pluteşte. Avea urechile înfundate şi înghiţi de câteva ori ca să le desfunde.

Se desprinse de portiera pasagerului, se uită să vadă ce se întâmplase cu Marybeth. Fata şedea în capul oaselor pe trotuar. Nu avea de ce să se îngrijoreze. Era bine. Ca şi el, părea năucă, clipea în lumina soarelui, cu o zgârietură lată pe vârful bărbiei şi cu părul în ochi. Se uită înapoi la decapotabilă. Geamul şoferului era coborât – sau căzuse în drum – şi mâna Jessicăi atârna inert afară. Restul corpului ei era lăsat în scaun, unde nu se vedea.

Undeva, cineva începu să strige. Părea a fi o fetiţă. Striga după mama ei.

Lui Jude îi curgea transpiraţie, sau poate sânge, în ochiul drept şi-l

înţepa. Fără să se gândească, ridică mâna dreaptă să se şteargă şi dădu peste frunte cu ciotul arătătorului. Avu impresia că atinge o plită încinsă. Durerea îi săgetă tot braţul şi pieptul, unde înflori în altceva, o dispnee şi o senzaţie glacială de gâdilat sub osul stern – o senzaţie deopotrivă îngrozitoare şi cumva fascinantă.

Marybeth veni pe picioare nesigure prin faţa Mustangului şi trase de portiera şoferului. Îndoită cum era, aceasta scrâşni. Fata avea în braţe ceva care semăna cu o geantă uriaşă de voiaj neagră. Geanta picura. Nu – nu era o geantă de voiaj. Era Angus. Ea trase scaunul şoferului în faţă şi-l împinse pe bancheta din spate înainte să urce.

Jude se întoarse când ea porni maşina, simţind nevoia şi, totodată, nedorindu-şi deloc să se uite în spate la câinele său. Angus ridică ochii umezi, ceţoşi şi injectaţi ca să se uite la el. Scânci încet. Avea picioarele din spate zdrobite. Un os roşu se iţea, chiar deasupra încheieturii, prin blana unuia.

Judas se uită de la Angus la Marybeth, cu maxilarul zgâriat ridicat ferm în aer, cu buzele strânse într-o linie subţire, încordată. Bandajele care îi înfăşurau mâna dreaptă înfiorător de zbârcită erau ude leoarcă. Ele şi ambele mâini. Aveau să se îmbrăţişeze reciproc cu cârlige, în loc de mâini, până să se termine povestea asta.

— Uită-te la noi trei, zise Jude. Ce mai imagine formăm!

Tuşi. Senzaţia de înţepături în piept se retrăgea… dar foarte încet.

— O să găsesc un spital.

— Fără spital. Du-te pe autostradă.

— Dacă nu mergi la spital, poţi să mori.

— Dacă mergem la spital, mor cu siguranţă. Şi-o să mori şi tu. Craddock o să ne termine uşor. Atâta vreme cât Angus e în viaţă, aveam o şansă.

— Ce-o să poată Angus să…

— Lui Craddock nu i-e frică de câine. I-e frică de câinele *dinlăuntrul* câinelui.

— Despre ce tot vorbeşti, Jude? Nu înţeleg.

— Apasă pedala. Pot eu să opresc sângerarea la deget. Nu-i decât un deget amărât. Intră numai pe autostradă. Mergi spre vest.

Ridică mâna dreaptă în aer, lângă cap, ca să încetinească sângerarea. Acum începea să gândească. Nu că ar fi trebuit să gândească pentru a şti încotro mergeau. Singurul loc în care se puteau duce.

— Ce dracu-i la vest? întrebă Marybeth.

— Louisiana, spuse el. Casa părintească.

Trusa de prim-ajutor care îi însoţise încă din New York era pe podea, lângă bancheta din spate. Mai era o singură rolă mică de pansament, câteva ace de siguranţă şi ibuprofen în blistere sclipitoare, greu de desfăcut. Jude luă ibuprofenul întâi, rupând blisterul cu dinţii şi înghiţindu-le pe sec, şase în total, 1.200 de miligrame. Nu fu de ajuns. Încă îşi simţea mâna de parcă ar fi fost un calup de fier încins pe o nicovală, pe care era încet şi metodic bătută să se aplatizeze.

În acelaşi timp, durerea împiedica ceaţa să i se lase peste minte, era o ancoră pentru conştientul său, un odgon care-l ţinea legat de realitate: autostrada, bornele kilometrice verzi care treceau într-o clipită pe lângă ei, aerul condiţionat care zăngănea.

Nu era sigur cât de mult îşi va păstra capul limpede şi voia să folosească tot timpul pe care-l avea ca să explice lucrurile. Vorbi fără oprire, printre dinţii încleştaţi, în vreme ce îşi înfăşură pansament peste mâna rănită.

— Ferma tatălui meu este chiar dincolo de graniţa Louisianei, în Moore's Corner. Putem ajunge acolo în mai puţin de trei ore. N-o să sângerez de tot în trei ore. Tata e bolnav, rareori e conştient. E o femeie bătrână acolo, o mătuşă prin alianţă, o infirmieră. Ea are grijă de el. E plătită pentru asta. Are morfină. Ca să-i aline durerile. Şi sunt şi câini. Cred că sunt… O, futu-i mama mă-sii. O, măiculiţă. Tâmpenia naibii. Doi câini. Ciobăneşti, ca ai mei. Nişte animale ale dracu' de aprige.

Când termină cu pansamentul, îl prinse cu ace de siguranţă. Cu ajutorul degetelor de la picioare, îşi scoase bocancii. Îşi trase o şosetă peste mâna dreaptă. Pe cealaltă şosetă o înfăşură în jurul încheieturii şi o înnodă destul de strâns cât să încetinească, dar nu să blocheze circulaţia sângelui. Se uită la păpuşa de ciorapi care era mâna sa şi încercă să se gândească dacă poate învăţa să ţină acordurile fără degetul arătător. Putea oricând să cânte pe sistem *slide.* Sau ar putea reveni la mâna stângă, cum cânta în copilărie. Gândindu-se la asta, începu iar să râdă.

— Termină cu asta, zise Marybeth.

El încleştă dinţii din spate, se forţă să înceteze, trebui să admită că până şi lui i se părea un râset isteric.

— Nu crezi c-o să ne denunţe la poliţie? Mătuşica asta a ta? Nu crezi c-o să vrea să-ţi cheme un doctor?

— N-o să facă asta.

— De ce nu?

— N-o să-i dăm voie.

După asta, Marybeth nu spuse nimic o vreme. Conduse constant, automat, depăşind pe banda de depăşire, apoi reintrând pe banda de croazieră, menţinând viteza la o sută zece kilometri. Ţinea volanul uşor cu mâna stângă, cea albă, zbârcită, rănită, şi nu-l atingea deloc cu mâna dreaptă, cea infectată. În cele din urmă, spuse:

— Cum crezi că se va sfârşi povestea asta?

Jude nu-i răspunse la întrebare. Răspunse în schimb Angus – un scâncet vlăguit, sfâşietor.

40

Jude încercă să fie atent la drum, în spatele lor, căutând din priviri vreo maşină a poliţiei, sau camioneta mortului, dar la primele ore ale după-amiezii îşi sprijini capul de geam şi închise ochii pentru un moment. Roţile scoteau un sunet hipnotic pe şosea, un *vum-vum-vum* monoton. Aerul condiţionat, care nu zăngănise niciodată înainte, zăngănea când nici nu te aşteptai, în reprize. Şi asta avea asupra lui un efect hipnotic, modul cinic în care elicele vibrau furios şi apoi tăceau, vibrau şi tăceau.

Lucrase luni întregi la recondiţionarea Mustangului şi Jessica McDermott Price făcuse prăpăd din el într-o singură clipă. Jessica îi făcuse lucruri care el credea că le păţesc doar personajele din cântecele country-western, distrugându-i maşina, căţeii, făcându-l să-şi lase casa şi transformându-l într-un proscris. Dar era şi comic. Cine ar fi crezut că spulberarea unui deget şi pierderea a jumătate de litru de sânge îţi putea accentua aşa bine simţul umorului?

Nu. Nu era comic. Era important să nu râdă din nou. Nu voia s-o sperie pe Marybeth, nu voia ca fata să creadă că-şi pierde minţile.

— Îţi pierzi minţile, zise Jessica Price. Nu te duci nicăieri. Trebuie să te calmezi. Stai să-ţi aduc ceva care să te relaxeze şi o să stăm de vorbă.

La sunetul vocii ei, Jude deschise ochii.

Şedea într-un scaun de răchită, lângă perete, în holul întunecat de la etajul casei Jessicăi Price. Nu văzuse niciodată cum arăta la etaj, nu ajunsese atât de departe în casa ei, dar tot ştiu imediat unde se afla. Îşi dădea seama după fotografii, marile portrete înrămate agăţate pe pereţii lambrisaţi cu lemn de esenţă tare. Una era o poză de şcoală a lui Reese, cam pe la opt ani, pozând în faţa unei perdele albastre şi surâzând, arătându-şi proteza de îndreptare a dinţilor. Urechile îi ieşeau în evidenţă: simpatica pământului.

Celălalt portret era mai vechi, culorile se şterseseră puţin, înfăţişa un

căpitan falnic, lat în umeri, care, cu faţa lui lungă şi îngustă, ochii azurii şi gura mare şi cu buze subţiri, aducea mai mult decât în treacăt cu Charlton Heston. Privirea lui Craddock în acea poză era lungă şi arogantă în acelaşi timp. Treci şi fă douăzeci de flotări.

În stânga lui Jude, mai încolo pe coridor, se afla larga scară principală, care urca dinspre antreu. Anna era la jumătatea scărilor, Jessica puţin în spatele ei. Anna era roşie la faţă, prea slabă, osul de la încheieturile mâinilor şi coatele reliefându-se sub piele, iar hainele atârnau lălâi pe ea. Nu mai era o *goth.* Fără machiaj, fără ojă neagră, fără cercei în urechi sau în nas. Purta o bluză albă, un şort de-un roz şters şi tenişi cu şireturile desfăcute. Era posibil ca părul să nu-i fi fost pieptănat de câteva săptămâni. Ar fi trebuit să arate îngrozitor, neîngrijită şi înfometată, dar nu era aşa. Era la fel de frumoasă ca oricând în vara pe care o petrecuseră în hambar, lucrând la Mustang cu căţeii la picioare.

La vederea ei, Jude simţi un fior aproape copleşitor de emoţie: şoc şi jind şi adoraţie toate laolaltă. Cu greu îndură să simtă atâtea deodată. Poate erau mai multe sentimente decât realitatea dimprejurul său putea îndura – lumea se curbă la marginea câmpului său vizual, deveni înceţoşată şi distorsionată. Holul se dovedi a fi un coridor din *Alice în Ţara Minunilor,* prea mic la un capăt, cu uşi mici prin care ar putea intra doar o pisică de casă, şi prea mare la celălalt, portretul lui Craddock extinzându-se până ce ajunse un portret în mărime naturală. Vocile femeilor de pe scări se îngroşară şi se alungiră până la incoerenţă. Era ca şi când ai asculta un disc încetinindu-şi rotaţia după ce picapul a fost brusc scos din priză.

Jude avusese intenţia să o strige pe Anna, voia mai mult ca orice să se ducă la ea – dar când lumea se deformă aşa, el se lipi mai bine de scaun, cu inima gonind de nebună. După o clipă, vederea i se limpezi, holul se uniformiză şi le putu auzi din nou clar pe Anna şi Jessica. Atunci, el înţelese că viziunea dimprejurul lui era fragilă şi că n-o putea forţa prea tare. Era important să stea nemişcat, să nu facă nimic pripit. Să facă şi să simtă cât mai puţin posibil; doar să privească.

Mâinile Annei erau strânse în pumni mici şi ososi, ea urca scările într-o grabă agresivă, aşa încât sora ei se împiedica încercând să ţină pasul, prinzându-se de balustradă ca să nu cadă de-a rostogolul până la baza scărilor.

— Stai – Anna – *opreşte-te!* striga Jessica, recăpătându-şi echilibrul, apoi plonjând pe scări în sus ca s-o prindă pe sora ei de mânecă. Eşti isterică…

— Ba nu nu sunt nu mă atinge, zise Anna, totul într-o singură

propoziţie, fără punctuaţie. Îşi smuci braţul.

Ajunse pe palier şi se întoarse spre sora ei mai mare, care stătea rigidă cu două trepte mai jos, într-o fustă de mătase deschisă la culoare şi o bluză de mătase de culoarea cafelei negre. Jessica avea gambele încordate şi i se vedeau tendoanele la gât. Făcea o grimasă şi în acel moment părea bătrână – nu o femeie de aproximativ treizeci de ani, ci una care se apropie de cincizeci – şi speriată. Paloarea ei, mai ales la tâmple, era cenuşie, iar colţurile gurii erau ciupite, brăzdate de laba-gâştei.

— Ba *eşti.* Îţi imaginezi lucruri, ai una dintre fanteziile tale teribile. Nu ştii ce e real şi ce nu. Nu te poţi duce nicăieri în starea asta.

Anna spuse:

— Şi astea sunt imaginare?

Ridică plicul din mână.

— Pozele astea?

Scoase polaroidele, le desfăcu în evantai într-o mână ca să le vadă Jessica, apoi le aruncă spre ea.

— Iisuse! E fiica ta. Are unsprezece ani.

Jessica Price strânse din ochi la instantaneele zburătoare. Acestea căzură pe trepte, în jurul picioarelor ei. Jude observă că Anna mai avea una în mână, pe care o vârî înapoi în plic.

— Ştiu ce este real, zise Anna. Pentru prima dată în viaţa mea, poate.

— Craddock, zise Jessica pe o voce slabă, firavă.

Anna continuă:

— Eu plec. Data viitoare când ne vedem, vin cu avocaţii lui. Vin s-o iau pe Reese.

— Crezi că *el* o să te ajute? spuse Jessica într-o şoaptă tremurată.

Lui? El! Îi luă lui Jude un moment să priceapă că vorbeau despre el. Mâna dreaptă începea să-l mănânce. O simţea umflată şi încinsă şi înţepată de insecte.

— Sigur că da.

— Craddock, repetă Jessica, acum pe o voce mai puternică, şovăind.

O uşă se deschise pe dreapta lui Jude, mai încolo pe holul întunecat. Se uită spre ea, aşteptându-se să-l vadă pe Craddock, dar era Reese. Fetiţa aruncă o privire pe după canatul uşii, o copilă cu părul blonziu al Annei, cu o şuviţă lungă căzându-i peste un ochi. Lui Jude i se făcu milă văzând-o, simţi un junghi de durere la vederea ochilor ei mari, îndureraţi. Ce lucruri trebuie să vadă unii copii! Totuşi – nu erau la fel de rele ca unele dintre lucrurile care îi fuseseră făcute, presupunea el.

— O să iasă la iveală, Jessie. O să iasă totul la iveală, spuse Anna. Mă bucur. Vreau să vorbesc despre asta. Sper să înfunde puşcăria.

— Craddock! strigă Jessica.

Şi atunci uşa de vizavi de camera lui Reese se deschise, şi o siluetă înaltă, deşirată şi colţoasă păşi în hol. Craddock era un decupaj negru în umbre, lipsit de trăsături cu excepţia ochelarilor cu ramă de corn, cei pe care părea să şi-i pună doar din când în când. Lentilele prinseră şi concentrară puţina lumină, aşa încât străluciră, doi boboci livizi şi şterşi în semiobscuritate. În spatele lui, în cameră, un aparat de aer condiţionat zăngănea, un zumzet egal, ciclic, curios de familiar.

— Ce-i cu zarva asta? întrebă Craddock pe o voce răguşită şi mieroasă.

Jessica spuse:

— Anna pleacă. Spune că se întoarce la New York, înapoi la Judas Coyne şi c-o să-i pună pe avocaţii lui…

Anna se uită de-a lungul holului spre tatăl ei vitreg. Nu-l văzu pe Jude. Sigur că nu-l văzu. Obrajii ei erau de-un roşu închis, roşul furiei, cu două pete de absolut nicio culoare pe pomeţi. Tremura.

— … o să cheme avocaţii şi poliţia, şi-o să spună tuturor că tu şi Reese…

— Reese e chiar aici, Jessie, spuse Craddock. Calmează-te. Potoleşte-te.

— … şi ea… ea a găsit nişte poze, termină Jessica fără noimă, zărindu-şi abia atunci fiica.

— Adevărat? zise Craddock, părând perfect în largul lui. Anna, iubire. Îmi pare rău că te-ai ambalat. Dar acum nu-i momentul să fugi de acasă aşa nervoasă cum eşti. E târziu, fată. E aproape amurgul. Ce-ar fi să stăm împreună şi să discutăm despre ce te preocupă? Aş vrea să văd dacă nu te pot linişti. Dă-mi doar jumătate de şansă şi pariez că pot.

Dintr-odată, Annei părea să-i vină greu să-şi găsească vocea. Ochii ei erau goi şi luminoşi şi speriaţi. Se uită de la Craddock la Reese şi-n cele din urmă înapoi la sora ei.

— Ţine-l departe de mine, spuse ea. Altfel jur că-l omor.

— Nu poate să plece, îi spuse Jessica lui Craddock. Nu încă.

Nu încă? Jude se întrebă ce însemna asta. Oare Jessica credea că mai erau lucruri de discutat? Lui i se părea că discuţia era deja închisă.

Craddock se uită pieziş la Reese.

— Du-te în camera ta, Reese.

Vorbind, întinse mâna ca să o atingă liniştitor pe fetiţă pe căpşor.

— *N-o atinge!* ţipă Anna.

Mâna lui Craddock încremeni, suspendată în aer, chiar deasupra capului lui Reese – apoi căzu înapoi pe lângă corp.

Ceva se schimbă atunci. În întunericul din hol, Jude nu vedea bine trăsăturile lui Craddock, dar i se păru că detectează o subtilă modificare a limbajului corporal, în poziţia umerilor sau în înclinaţia capului sau în felul în care stătea cu picioarele. Jude se gândi la un om care se pregăteşte să prindă un şarpe între ierburi.

Într-un final, Craddock i se adresă din nou lui Reese fără să-şi ia ochii de la Anna.

— Du-te, dulceaţă. Lasă-i pe oamenii mari să discute. E amurgul, şi e timpul ca oamenii mari să discute fără ca fetiţele să-i incomodeze.

Reese se uită de-a lungul holului la Anna şi la mama ei. Anna îi întâlni privirea şi mişcă extrem de încet din cap sus-jos.

— Du-te, Reese, spuse ea. Numa' nişte discuţii de oameni mari.

Fetiţa îşi vârî capul înapoi în cameră şi închise uşa. Un moment mai târziu, prin uşă se auziră ritmuri înfundate de muzică, un baraj de tobe şi o chitară scârţâind ca un tren care deraiază, urmate de ţipete jubilante de copil ţinând aproximativ isonul. Era versiunea Kidz Bop a ultimului hit Top 40 al lui Jude, „Put You in Yer Place".

Craddock tresări la auzul piesei şi strânse pumnii.

— Omul ăla, şopti el.

Când se apropie de Anna şi Jessica, se întâmplă un lucru curios. Palierul din capul scărilor era iluminat de soarele la apus ce răzbătea prin geamul mare de la parter, aşa încât în timp ce Craddock se apropia de fiicele sale vitrege, lumina i se ridică peste faţă, brăzdând detalii fine, înclinaţia pometelui, liniile adânci din jurul gurii. Dar lentilele ochelarilor se întunecară, ascunzând ochii în spatele unor cercuri de întuneric.

Bătrânul spuse:

— N-ai fost aceeaşi de când ai venit la noi după ce ai trăit cu omul ăla. Nu-mi dau seama ce te-a apucat, dragă Anna. Ai avut câteva perioade rele – nimeni nu ştie asta mai bine decât mine – dar e ca şi când Coyne ăla ţi-a luat nefericirea şi i-a intensificat volumul. L-a intensificat atât de mult că nu-mi mai poţi auzi vocea când încerc să-ţi vorbesc. Urăsc să te văd aşa chinuită şi dată peste cap.

— Nu-s dată peste cap şi nu-s „draga" ta. Şi-ţi spun, dacă te mai apropii cu un pas de mine, o să-ţi pară rău.

— Zece minute, spuse Jessica.

Craddock flutură din degete spre ea, un gest agitat de reducere la tăcere.

Anna aruncă o privire la sora ei, apoi din nou la Craddock.

— Greşiţi amândoi dacă credeţi că mă puteţi ţine aici cu forţa.

— Nimeni n-o să te constrângă să faci nimic ce nu vrei, zise Craddock, păşind pe lângă Jude.

Faţa lui era ridată şi avea o culoare rea, pistruii ieşindu-i în evidenţă pe tenul alb ca varul. Nu păşea, cât îşi târşâia picioarele, aplecat în faţă datorită a ceea ce Jude credea că este o curbură permanentă a coloanei vertebrale. Arăta mai bine mort.

— Crezi că Jude Coyne o să-ţi facă vreo favoare? continuă Craddock. Parcă mi-amintesc că ţi-a dat papucii. Cred că nici nu-ţi mai răspunde la scrisori. Nu te-a ajutat înainte – nu văd de ce ar face-o acum.

— N-a ştiut cum. Nici eu n-am ştiu. Dar acum ştiu. O să-i spun ce ai făcut. O să-i spun că locul tău e după zăbrele. Şi ştii ce? O să cheme imediat avocaţii ca să te trimită acolo.

O săgetă pe Jessica cu o privirea.

— Şi pe ea – dacă pe ea n-or s-o trimită cumva la balamuc. Nu contează pentru mine, atâta timp cât o trimit undeva departe de Reese.

— Tati! se smiorcăi Jessica, dar Craddock scutură iute din cap: *Taci din gură.*

— Crezi c-o să te mai primească vreodată? Şi-o să deschidă uşa când o să baţi? Îmi închipui că pe-acum se dă în bărci cu altcineva. Sunt tot soiul de fete frumuşele bucuroasă să-şi ridice fusta-n cap pentru un star rock. Nu-i vorba că ai avea ceva de oferit ce să nu poată primi din altă parte, minus bătăile de cap pe care le trezeşti tu.

La aceasta, o expresie îndurerată apăru scurt pe faţa Annei, şi se pleoşti puţin: un alergător cu răsuflarea tăiată şi istovit de cursă.

— Nu contează dacă-i cu altcineva. E prietenul meu, spuse ea pe o voce pirpirie.

— N-o să te creadă. N-o să te creadă nimeni, pentru că pur şi simplu nu e adevărat, dragă. Niciun cuvânt, zise Craddock, făcând un pas spre ea. Iar eşti confuză, Anna.

— Aşa-i, zise Jessica înflăcărată.

— Nici pozele nu-s ce crezu tu. Te pot lămuri de asta dacă-mi dai voie. Te pot ajuta dacă…

Dar se apropiase prea mult. Anna sări spre el. Îi puse o mână pe faţă, înşfăcându-i ochelarii rotunzi cu ramă de corn şi zdrobindu-i. Aşeză cealaltă mână, în care încă strângea plicul, în mijlocul pieptului lui şi împinse. Bătrânul se clătină pe picioare, strigă. Glezna stângă i se răsuci şi el căzu la pământ. Căzu departe de scări, nu spre ele – Anna nu reuşise nici pe departe să-l împingă pe scări, orice ar fi spus Jessica despre asta.

Craddock căzu în fund, în fundul lui uscăţiv, cu o bufnitură care zdruncină tot coridorul şi mişcă portretul lui de pe perete. Dădu să se ridice şi Anna îi înfipse călcâiul în umăr şi împinse, culcându-l pe spate. Fata tremura cu furie.

Jessica ţipă şi alergă ultimii câţiva paşi, ocolind-o pe Anna şi lăsându-se într-un genunchi, ca să-i fie alături tatălui vitreg.

Jude se văzu ridicându-se în picioare. Nu mai putea sta nemişcat. Se aşteptă ca lumea să se unduiască din nou, şi se undui, se dilată absurd, ca o imagine reflectată pe latura unei bule de săpun în care se suflă tot mai mult aer. I se părea că distanţa de la cap la picioare e uriaşă – kilometri întregi. Iar când făcu primul pas în faţă, se simţi curios de uşor, aproape imponderabil, un scufundător străbătând fundul oceanului. Însă, în vreme ce îşi croia drum de-a lungul holului, forţă cu ajutorul *voinţei* spaţiul din jurul său să-şi recapete forma şi dimensiunile cuvenite, şi aşa se întâmplă. Voinţa lui însemna ceva, deci. Era posibil să se mişte prin lumea bulă-de-săpun din jurul său fără s-o spargă, dacă era atent.

Îl dureau mâinile. Amândouă, nu doar dreapta. I se părea că sunt umflate cât nişte mănuşi de box. Durerea venea în valuri ritmice, egale, bătând odată cu pulsul, *vum-vum-vum,* ca roţile pe asfalt. Se combina cu zumzăitul şi zbârnăitul aparatului de aer condiţionat din camera lui Craddock, creând un cor neaşteptat de liniştitor de sunete absurde de fundal.

Voia cu disperare să-i spună Annei să plece, să coboare la parter şi să iasă din casă. Avea o stranie senzaţie, însă, că nu putea interveni în scena dinaintea sa fără să rupă ţesătura fină a visului. Şi oricum, trecutul era trecut. Nu putea schimba ce avea să se întâmple acum mai mult decât putuse s-o salveze pe sora lui Bammy, Ruth, strigând-o pe nume. Nu puteai schimba, dar puteai fi martor.

Jude se întrebă de ce Anna venise totuşi la etaj, apoi se gândi că probabil că voia să-şi arunce nişte haine într-o geantă înainte să plece. Nu se temea de tatăl ei şi de Jessica, nu credea că aceştia mai au vreo putere asupra ei – o frumoasă, sfâşietoare, fatală încredere de sine.

— Ţi-am spus să nu te apropii, zise Anna.

— Faci asta pentru el? întrebă Craddock.

Până în acest moment, bătrânul vorbise cu inflexiuni sudiste curtenitoare. Însă acum nu mai era nimic curtenitor în vocea lui, accentul lui era tot numai nazalizări aspre.

— Asta face parte din ştiu eu ce idee năzdrăvană de a-l recâştiga? Crezi c-o să-i obţii compasiunea dacă te duci târâş la el cu povestea ta jalnică despre cum tătică-tu te-a pus să faci lucruri oribile şi asta te-a

distrus pe viaţă? Pun pariu că abia aştepţi să i te lauzi cum mi-ai zis două şi m-ai împins la pământ, un bătrân care te-a îngrijit la boală şi care te-a protejat de tine însăţi când îţi ieşeai din minţi. Crezi c-ar fi mândru de tine dac-ar sta aici chiar acum şi te-ar vedea cum mă ataci?

— Nu, spuse Anna. Cred c-ar fi mândru de mine dacă ar vedea asta.

Păşi înainte şi-l scuipă în faţă.

Craddock se crispă, apoi scoase un urlet strangulat, de parcă i-ar fi intrat în ochi acid sulfuric. Jessica dădu să se ridice în picioare, cu degetele transformate în gheare, dar Anna o prinse de umăr şi o împinse înapoi jos, lângă tatăl lor vitreg.

Anna stătea în faţa lor tremurând, dar nu la fel de furioasă cum fusese cu un moment în urmă. Jude întinse mâna cu fereală spre umărul ei, puse mâna stângă bandajată pe el şi o strânse uşor. Îndrăznea în sfârşit să o atingă. Anna nu păru să observe. Realitatea se deformă pentru o clipă când mâna lui o atinse, dar el aduse totul la normalitate concentrându-se la sunetele din fundal, la muzica momentului: *vum-vum-vum, zang* şi *zbâr.*

— Bravo ţie, Florida, zise el.

Vorbele ieşiră înainte să le poată opri. Lumea nu se sfârşi.

Anna clătină din cap de la stânga la dreapta, un mic gest de negare. Când vorbi din nou, tonul ei era plictisit.

— Şi când mă gândesc că-mi era frică de tine.

Se întoarse, depărtându-se de atingerea lui Jude, şi se duse pe hol spre o cameră din capăt. Închise uşa în urma ei.

Jude auzi ceva făcând pic şi se uită în jos. Mâna sa dreaptă era în şosetă, iar şoseta era îmbibată de sânge care picura pe podea. Nasturii argintii de pe partea din faţă a sacoului său Johnny Cash scânteiau în ultimele scăpărări rozalii ale luminii. Nu observase până acum că poartă costumul mortului. I se potrivea de minune. Nu se întrebase nicio secundă cum era posibil să vadă scena din faţa sa, dar acum un răspuns la această întrebare nerostită apăru. Cumpărase costumul mortului şi totodată şi mortul – deţinea fantoma şi trecutul fantomei. Aceste momente îi aparţineau acum lui.

Jessica se lăsă pe vine lângă tatăl ei vitreg, amândoi gâfâind aspru, uitându-se fix la uşa închisă de la camera Annei. Jude auzea înăuntru sertare deschizându-se şi închizându-se, o uşă de dulap bufnind.

— Amurgul, şopti Jessica. În sfârşit amurgul.

Craddock încuviinţă din cap. Avea o zgârietură pe faţă, chiar sub ochiul stâng, unde Anna îl agăţase cu o unghie când îi înşfăcase ochelarii. O lacrimă i se prelingea pe lângă nas. Şi-o şterse cu dosul mâinii şi-şi lăsă o dâră roşie pe obraz.

Jude se uită spre geamul mare din antreu. Cerul era de-un albastru adânc, nemişcat, întunecându-se spre noapte. De-a lungul orizontului, dincolo de copaci şi de acoperişurile de pe cealaltă parte a străzii, era o linie de-un roşu profund, unde soarele tocmai dispăruse.

— Ce ai făcut? întrebă Craddock.

Vorbi încet, aproape în şoaptă, cu vocea încă tremurându-i de furie.

— M-a lăsat s-o hipnotizez de două ori, îi spuse Jessica, vorbit la fel ca el. Ca să poată dormi noaptea. I-am făcut o sugestie.

În camera Annei se lăsă liniştea pentru puţin. Apoi Jude auzi clar un *clinc* de sticlă lovită de altă sticlă, urmată de un gâlgâit uşor.

— Ce sugestie? întrebă Craddock.

— I-am spus că amurgul e-un timp bun pentru un pahar de tărie. Am spus că e recompensa ei pentru că a ajuns la capătul zilei. Ţine o sticlă în sertarul de sus.

În dormitorul Annei o tăcere prelungită, înfiorătoare.

— Ce-o să păţească?

— I-am pus fenobarbital în gin, spuse Jessica. Am făcut-o să doarmă buştean în ultimele zile.

Ceva scoase un bufnet pe podeaua de lemn în camera Annei. Un pahar căzând.

— Bravo, zise Craddock. Ştiam eu că ai ceva.

Jessica spuse:

— Trebuie s-o faci să uite – fotografiile, ce a aflat, totul. Tot ce s-a întâmplat acum. Trebuie să faci totul să dispară.

— Nu pot să fac asta, spuse Craddock. Nu mai sunt în stare să fac asta de mult timp. Când era mai tânără… când avea mai multă încredere în mine. Poate tu…

Jessica scutura din cap.

— Nu i-o pot induce aşa adânc. Nu mă lasă – am încercat. Ultima dată când am hipnotizat-o ca s-o ajut cu insomnia, am încercat să-i pun întrebări despre Judas Coyne, ce-i scrie în scrisorile alea şi dacă i-a spus vreodată ceva despre… despre tine. Dar de fiecare dată când devenea prea personal, de fiecare dată când o întrebam ceva ce nu voia să-mi spună, începea să cânte unul dintre cântecele lui. Mă ţinea la distanţă, cum ar fi. N-am văzut niciodată aşa ceva.

— Coyne a făcut asta, zise Craddock din nou, răsfrângând buza de sus. El a distrus-o. *A distrus-o.* A întors-o împotriva noastră. A folosit-o la ce a vrut, i-a întors lumea peste cap, şi apoi ne-a trimis-o nouă ca să ne-o întoarcă şi pe a noastră. La fel de bine putea să ne trimită o bombă prin poştă.

— Ce o să facem? Trebuie să existe o modalitate de-a o opri. Nu

poate pleca de aici aşa cum este. Ai auzit-o. O să mi-o ia pe Reese. O să te ia şi pe tine. Or să te aresteze, or să mă aresteze şi pe mine, şi n-o să ne mai vedem niciodată, decât poate în sălile de tribunal.

Craddock respira încet acum şi orice sentiment i se scursese de pe faţă, lăsând în urmă doar o ostilitate seacă, posomorâtă.

— Ai dreptate într-o privinţă, fata mea. Nu poate pleca de aici.

Trecu un moment înainte ca Jessica să priceapă sensul acestei declaraţii. Şi atunci întoarse spre tatăl ei vitreg o privire speriată, confuză.

— Toată lumea ştie de Anna, continuă el. Cât de nefericită a fost întotdeauna. Toţi au ştiut mereu la ce-o să se ajungă. Că într-o bună zi o să-şi taie venele în cadă.

Jessica începu să clatine din cap. Dădu să se ridice în picioare, dar Craddock o prinse de încheieturile mâinilor, trăgând-o înapoi în genunchi.

— Ginul şi medicamentele îşi găsesc locul. Mulţi dau pe gât câteva pahare şi nişte pastile înainte s-o facă. Înainte să se sinucidă. Aşa scapă ei de teamă şi aşa asurzesc durerea, spuse el.

Jessica încă mai clătina din cap – puţin energic – cu ochii luminoşi şi îngroziţi şi orbi, nemaivăzându-l pe tatăl ei vitreg. Respira în accese scurte – era aproape să intre în hiperventilaţie.

Când Craddock vorbi din nou, vocea lui era sigură, calmă.

— Pune-i tu capăt acum. Vrei ca Anna să o ia pe Reese? Vrei să stai zece ani într-un azil districtual?

O strânse mai tare de încheieturi şi o trase mai aproape, aşa încât să-i poată vorbi direct în faţă. Şi în sfârşit ochii ei se refocalizară pe ai lui şi încetă să mai dea din cap de la stânga la dreapta. Craddock spuse:

— Nu e vina ta pentru asta. E a lui Coyne. El ne-a vârât în colţul ăsta, m-auzi? El ne-a trimis străina asta care vrea să ne ducă la pierzanie. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Anna a noastră. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai văzut-o pe adevărata Anna. Anna cu care ai crescut tu e moartă. Coyne s-a asigurat de asta. În ceea ce mă priveşte, el i-a pus cruce. La fel de bine putea să-i taie venele cu mâna lui. Şi o să răspundă pentru asta. Crede-mă. Îl învăţ eu să se amestece în familia altuia. Linişte, acum. Trage-ţi răsuflarea. Ascultă-mi vocea. Trecem noi prin asta. O să te ajut să treci peste asta aşa cum te-am ajuta să treci peste toate lucrurile rele din viaţă. Ai încredere în mine acum. Inspiră adânc o dată. Acum mai inspiră o dată. E mai bine?

Ochii ei albaştri-cenuşii erau larg căscaţi şi avizi: vrăjiţi. Respiraţia îi şuiera, o exalare lungă şi lentă, apoi alta.

— Poţi să faci asta, spuse Craddock. Ştiu că poţi. Pentru Reese, poţi să faci orice trebuie făcut.

Jessica spuse:

— O să încerc. Dar trebuie să-mi spui tu. Trebuie să-mi spui ce să fac. Eu nu pot să gândesc.

— Nu face nimic. Gândesc eu pentru amândoi, spuse Craddock. Şi nu trebuie să faci nimic, decât să te ridici în picioare şi să te duci să laşi apă caldă în vană.

— Da. Bine.

Jessica dădu să se ridice, dar Craddock o trase de încheieturi, o mai ţinu lângă el un moment.

— Iar când termini, spuse bătrânul, du-te jos şi adu-mi vechiul pendul. O să-mi trebuiască ceva pentru încheieturile Annei.

Cu asta, îi dădu drumul. Jessica se ridică în picioare atât de repede că îşi pierdu echilibrul şi puse mâna pe perete ca să şi-l recapete. Se uită la el pentru o clipă, apoi se întoarse într-un fel de transă şi deschise o uşă din stânga. Intră într-o baie cu faianţă albă.

Craddock rămase la podea până când se auzi sunet de apă curgând în cadă. Apoi se opinti în picioare şi stătu umăr la umăr cu Jude.

— Muist bătrân ce eşti, zise Jude.

Lumea bulă-de-săpun se flexă şi se ondulă. Jude strânse din dinţi şi o făcu să revină la normal.

Buzele lui Craddock erau subţiri şi palizi, întinse peste dinţi într-o grimasă amară, urâtă. Carnea bătrână de pe dosul braţelor tremura. Îşi croi încet drum spre camera Annei, împleticindu-se puţin – faptul că fusese împins la pământ luase ceva din el. Împinse uşa şi intră. Jude îl urmă îndeaproape.

Erau două geamuri în camera Annei, dar amândouă dădeau spre spatele casei, departe de locul unde soarele apusese. Acolo venise deja noaptea; camera era scufundată în umbre albastre. Anna şedea chiar pe capătul patului, cu un pahar gol pe podea, între tenişi. Geanta ei de voiaj era pe saltea în spatele său, cu câteva haine aruncate în grabă înăuntru. Mâneca unui sveter roşu atârna afară. Faţa Annei era plăcut inexpresivă, antebraţele i se odihneau pe genunchi, ochii erau sticloşi şi aţintiţi într-un punct la o distanţă imposibilă. Plicul alb cu polaroidul cu Reese în el – dovada ei – era într-o mână, uitat. Pe Jude îl duru s-o vadă în acea stare.

Judas se afundă pe pat lângă ea. Salteaua scârţâi sub el, dar nimeni – nici Anna, nici Craddock – nu păru să audă. Puse mâna stângă peste mâna dreaptă a Annei. Mâna sa stângă sângera din nou de la rana pe care şi-o făcuse singur. Bandajele erau pătate şi largi. Când începuse

asta? Nu putea nici măcar să-şi ridice mâna dreaptă, care acum era prea grea şi îl durea prea tare. Gândul de-a o mişca îl ameţea.

Craddock trecu prin faţa fiicei sale vitrege, se aplecă să-i scruteze atent faţa.

— Anna? Mă auzi? Îmi auzi vocea?

Ea continuă să zâmbească şi nu răspunse la început. Apoi clipi şi spuse:

— Poftim? Ai spus ceva, Craddock? Îl ascultam pe Jude. La radio. Ăsta e cântecul meu preferat.

El strânse din buze până ce nu mai rămase pic de culoare în ele.

— Omul ăla, zise el din nou, aproape scuipând cuvintele.

Prinse de un colţ al plicului şi-l smulse din mâinile ei.

Bătrânul se îndreptă de spate, se întoarse spre un geam ca să tragă draperia.

— Te iubesc, Florida, spuse Jude.

Când vorbi, dormitorul se bombă în jurul lui, bula de săpun umflându-se aşa încât să ameninţe că explodează, apoi îşi reveni.

— Te iubesc, Jude, spuse Anna încet.

La aceasta, umerii lui Craddock tresăriră de uimire. Se uită în spate întrebător. Apoi spuse:

— O să fiţi din nou împreună curând. Asta ţi-ai dorit şi asta o să primeşti. Am eu grijă să se întâmple. O să vă aranjez întâlnirea cât de repede pot.

— Blestemat să fii, spuse Jude, şi de data aceasta când camera se umflă şi se deformă prin întindere, nu mai putu, oricât de tare s-ar fi concentrat asupra *vum-vum-vum*-ului, s-o facă aşa cum trebuia să fie. Pereţii se umflară şi apoi se prăbuşiră în interior, ca nişte rufe de pat întinse pe o sârmă şi mişcându-se în bătaia vântului.

Aerul din cameră era cald şi închis şi mirosea a eşapament şi a câine. Jude auzi scâncet slab în spatele său şi întoarse privirea spre Angus, care stătea întins pe pat acolo unde cu doar un moment în urmă fusese geanta de voiaj a Annei. Respira greu şi avea ochii scurşi şi galbeni. Un os roşu cu vârf ascuţit i se iţea dintr-o labă îndoită.

Jude se uită înapoi spre Anna, dar descoperi că lângă el pe pat şedea acum Marybeth, cu faţa murdară, cu o expresie încordată.

Craddock trase o draperie şi încăperea se mai întunecă puţin. Jude se uită pe celălalt geam şi văzu verdeaţa de pe marginea interstatalei, palmieri, gunoaie în iarbă, şi apoi un indicator verde pe care scria IEŞIREA 9. Mâinile sale făceau *vum-vum-vum.* Aerul condiţionat zbârnăia, zumzăia, huruia. Jude se întrebă pentru prima dată cum de mai putea auzi aparatul de aer condiţionat al lui Craddock. Camera

bătrânului era taman în celălalt capăt al holului. Ceva începu să clicăie, un sunet repetitiv ca de metronom: semnalizatorul.

Craddock se duse la celălalt geam, blocându-i lui Jude vederea spre autostradă, şi trase draperia şi acolo, aruncând camera Annei în întuneric. În sfârşit amurgul.

Jude se uită înapoi la Marybeth, cu maxilarul ei ridicat, cu mâna pe volan. Beculeţul semnalizării pâlpâia pe panoul de bord şi el deschise gura să spună ceva, nu ştia ce, ceva ca…

41

— Ce faci?

Vocea îi era un cârâit nefamiliar. Marybeth îndrepta Mustangul spre rampa de ieşire, aproape că ajunsese acolo.

— Nu ăsta e drumul.

— Te scutur cam de cinci minute şi tot nu te-ai trezit. Credeam că eşti în comă sau ceva. E un spital aici.

— Mergi mai departe. Acum m-am trezit.

Marybeth viră înapoi pe autostradă în ultimul moment şi în spatele ei urlă un claxon.

— Ce mai faci, Angus? întrebă Jude şi trase cu ochiul în spate la el.

Întinse mâna printre scaune şi îl atinse pe o labă. Pentru o clipă, privirea lui Angus se clarifică puţin. Mişcă din maxilare. Găsi cu limba dosul mâinii stângi a lui Jude şi-l linse pe degete.

— Bravo, băiete, şopti el. Bravo, băiete.

Apoi se întoarse în faţă, se lăsă pe spate în scaun. Păpuşa făcută din ciorap de pe mâna sa dreaptă avea faţa roşie. Avea mare nevoie de ceva care să-i amorţească durerea. Se gândi că ar putea găsi alinare la radio: Skynyrd sau, dacă nu, Black Crows. Atinse butonul de pornire şi trecu de la o răbufnire de bârâituri statice la un sunet ca un semnal militar codificat şi apoi la Hank Williams III, sau poate doar Hank Williams, nu-şi dădea seama pentru că semnalul era foarte slab, după care…

După care radioul prinse o transmisie clară ca lacrima: Craddock.

„N-aş fi spus că eşti în stare de atâtea, băiete.” Vocea lui era agreabilă şi aproape, ieşind din difuzoarele din portiere. „Nu renunţi cu una cu două. De obicei, asta mă impresionează. Sigur că acum nu e de obicei. Să înţelegi asta.” Râse. „Oriunde e bine. Ştii, celor mai mulţi le place să creadă că nu cunosc sensul cuvântului «a renunţa», dar nu e aşa. Pe cei mai mulţi, dacă-i pui sub presiune, dacă-i pui sub mare presiune, dacă-i ajuţi poate cu nişte droguri, dacă-i afunzi într-o stare

de transă completă şi apoi le spui că ard de vii, strigă după apă până nu mai au glas. Fac orice să se termine. Orice vrei. Asta-i firea omului. Dar cu alţii – copiii şi nebunii, în principal – nu te poţi înţelege nici când sunt în transă. Anna, Dumnezeu s-o odihnească, era şi copilă, şi nebună. Am încercat s-o fac să uite toate lucrurile care o făceau să se simtă aşa rău. Era o fată bună. Uram s-o văd cum o frământă tot soiul de lucruri – inclusiv tu. Dar n-am reuşit niciodată s-o fac să uite totul, chiar dacă asta ar fi scutit-o de durere. Unii oameni pur şi simplu preferă să sufere. Nu-i de mirare că-i plăcea de tine. Şi tu eşti aşa. Am vrut să termin repede cu tine. Dar tu a trebuit să faci pe breazul. Iar acum tre' să te întrebi de ce. Tre' să te întrebi pe tine însuţi. Ştii, când câinele ăla din maşina o să-şi tragă ultima suflare, asta o să faci şi tu. Şi n-o să fie uşor, aşa cum putea să fie. Trei zile în şir ai trăit ca un câine, iar acum o să mori ca unul. La fel ca şi târfa aia de doi bani de lângă tine…"

Marybeth închise radioul. Acesta se redeschise numaidecât.

„… crezi că poţi s-o întorci împotriva mea pe propria-mi copiliţă şi să nu plăteşti pentru asta…"

Jude ridică piciorul şi lovi cu călcâiul bocancului în panoul de bord. Se auzi un scrâşnet de plastic crăpat. Vocea lui Craddock se pierdu imediat într-o răbufnire asurzitoare, neaşteptată, de chitară bas. Jude lovi iar radioul, distrugându-i panoul frontal. Se făcu linişte.

— Ţi-aminteşti când ţi-am spus că morţii nu se întorc să stea la poveşti? îi spuse Jude. Îmi retrag cuvintele. În ultima vreme mă bate gândul că exact de asta s-a întors.

Marybeth nu răspunse. Treizeci de minute mai târziu, Jude vorbi din nou, spunându-i s-o ia pe următoarea ieşire.

Conduseră pe o şosea statală cu două benzi pe marginile căreia, chiar până la linia asfaltului, creştea o pădure semitropicală aplecată în boltă peste ea. Trecură pe lângă un cinematograf drive-in închis încă din copilăria lui Jude. Uriaşul ecran de proiecţie se înălţa deasupra drumului şi prin găurile din el se vedea cerul. Reprezentaţia din seara aceasta era un strat plutitor de fum negru. Trecură pe lângă New South Motel, închis şi el de mult şi acaparat de junglă, cu ferestrele bătute în scânduri. Trecură pe lângă o staţie de alimentare, primul loc pe care îl întâlneau şi încă era deschis. Doi bărbaţi graşi şi bine arşi de soare şedeau în faţă şi le urmăriră trecerea. Nu zâmbiră şi nu salutară din mâini şi nici nu dădură vreun semn că le observă maşina. Unul se aplecă doar în faţă şi scuipă în ţărână.

Jude îi spuse s-o ia la stânga de pe şosea şi urmară un drum care ducea între dealurile joase. Lumina după-amiezii era ciudată, un roşu

obscur, otrăvitor, culoarea unei furtuni la ceas de apus. Era aceeaşi culoare pe care Jude o vedea când închidea ochii, culoarea migrenei sale. Amurgul nu era aproape, însă lăsa impresia că ar fi. Burţile norilor dinspre vest erau întunecate şi ameninţătoare. Vântul biciuia vârfurile palmierilor şi scutura lichenii spanioli ce atârnau în crengile stejarilor gârboviţi.

— Am ajuns, spuse el.

Când Marybeth viră pe lunga alee ce ducea spre casă, vântul se înteţi şi mai vârtos şi aruncă picături grele de ploaie peste parbriz. Acestea produseră un răpăit neaşteptat, furios, şi Jude se aşteptă la mai mult, dar asta fu tot.

Casa era situată pe culmea unei ridicături mici de teren. Jude nu mai fusese acolo de mai bine de trei decenii şi nu-şi dădu seama decât acum cât de tare semăna casa lui din New York cu căminul părintesc. Era ca şi când ar fi sărit zece ani în viitor şi s-ar fi întors în New York pentru a-şi găsi propria fermă neglijată şi părăginită, căzută în ruină. Clădirea mare şi scorojită din faţa lui era de-un cenuşiu murdar, cu acoperiş de ţigle negre, multe sparte sau lipsă. Apropiindu-se, Jude chiar văzu vântul ridicând una şi învârtind pătrăţelul acela negru în zări.

Coteţul abandonat al găinilor se vedea într-o parte a casei şi uşa lui de plasă se deschidea, apoi se închidea puternic, producând un pocnet ca de puşcă. Sticla lipsea dintr-un geam de la parter şi vântul flutura o bucată de plastic semitransparent prinsă cu piuneze în ramă. Aceasta fusese încă de la început destinaţia lor. Înţelegea asta acum. Se îndreptau spre locul acesta încă din momentul în care porniseră la drum.

Aleea de pământ care ducea la casă se sfârşea într-o buclă. Marybeth o urmă, întorcând Mustangul cu faţa spre ieşire, apoi trase frâna de mână. Se uitau amândoi de-a lungul drumului de acces când reflectoarele camionetei lui Craddock apărură la poalele dealului.

— O, Dumnezeule, făcu Marybeth, apoi ieşi din Mustang şi dădu ocol maşinii spre portiera lui Jude.

Camioneta palidă din capul drumului păru să se oprească o secundă, apoi o luă cu viteză pe deal în sus, spre ei.

Marybeth trase puternic de portieră. Jude aproape căzu la pământ. Ea îl apucă de braţ.

— Ridică-te în picioare. Treci în casă.

— Angus…, spuse el, uitându-se rapid pe bancheta din spate la câinele său.

Angus stătea cu capul pe labe. Se uita apatic înapoi la el, cu ochii roşii şi umezi.

— E mort.

— Nu, spuse Jude, convins că fata greşea. Ce mai faci, băiete?

Angus îl privi trist, nemişcat. Vântul intră în maşină şi un pahar gol de hârtie se agită pe podea cu un zgomot slab. Adierea mişcă blana lui Angus, dând-o pe spate. Căţelul nu-i dădu atenţie.

Părea imposibil ca Angus să fi murit aşa, fără ropot de tobe. Doar acum câteva minute era în viaţă, Jude era convins de asta. Jude rămase în praf lângă Mustang, sigur că dacă mai aştepta încă o clipă, Angus se va mişca, îşi va întinde labele din faţă şi va ridica botul. Apoi Marybeth îl smuci iar de braţ, iar el nu avu forţa să i se opună, trebui să se împleticească după ea, riscând să cadă în nas.

Căzu în genunchi la câţiva paşi de scările din faţă. Nu ştiu de ce. Ţinea un braţ pe după gâtul fetei şi ea îl ţinea pe după mijloc. Marybeth icni printre dinţii încleştaţi, opintindu-l înapoi în picioare. În spatele lui, Jude auzi camioneta mortului frânând în parcare. Pietrişul scrâşni sub cauciucuri.

Hei, băiete, strigă Craddock pe geamul şoferului şi, la uşă, Jude şi Marybeth se opriră ca să se uite înapoi.

Camioneta mergea la ralanti lângă Mustang. Craddock era la volan îmbrăcat în costumul lui rigid, formal, cu nasturi argintii. Stătea cu braţul stâng scos pe geam. Faţa lui era greu de desluşit prin curbura albăstruie a parbrizului.

Aici te-ai născut, băiete? întrebă Craddock şi râse. *Cum de-ai putut să pleci de aici?* Râse din nou.

Lama sub formă de semilună îi căzu din mâna scoasă pe geam şi se legănă pe lanţul ei scânteietor.

O să-i tai gâtul. Şi ea o să fie bucuroasă de asta. Bucuroasă că se termină totul. Nu trebuia să te apropii de fetiţele mele, Jude.

Jude roti clanţa şi Marybeth împinse uşa cu umărul. Se precipitară amândoi în întunericul din antreu. Marybeth închise uşa cu piciorul în urma lor. Jude aruncă o privire pe geamul de lângă uşă – camioneta dispăruse. Mustangul era singur în parcare. Marybeth se întoarse şi-l puse iar în mişcare.

Porniră de-a lungul coridorului, umăr la umăr, sprijinindu-se reciproc. El lovi cu şoldul o măsuţă şi o răsturnă. Un telefon care se aflase pe ea se prăvăli la podea şi receptorul zbură din furcă.

În capătul holului era o uşă care dădea spre bucătărie, unde becurile erau aprinse. Era singura sursă de lumină pe care o văzuseră până acum în toată casa. De afară, părea întuneric, iar odată înăuntru, în antreu domneau umbrele şi în capul scărilor îi aştepta o beznă mormântală.

O femeie bătrână, într-o bluză pastel, înflorată, apăru în uşa de la bucătărie. Avea părul alb, zburlit şi ochelarii îi măreau aproape comic ochii albaştri, uimiţi. Jude o recunoscu imediat pe Arlene Wade, deşi nu ştia de când n-o mai văzuse. Oricât de mult ar fi trecut, femeia fusese mereu ca acum – costelivă, întotdeauna mirată, bătrână.

— Ce-i treaba asta! strigă ea.

Ţinea mâna dreaptă strânsă pe crucea de la gât. Când ei ajunseră la uşă, ea se dădu în lături ca să-i lase să intre.

— Dumnezeule, Justine. Pentru numele tuturor sfinţilor, ce ai păţit?

Bucătăria era galbenă. Linoleum galben, blat galben, draperii cu romburi galbene şi albe, farfurii cu model de margarete puse la uscat în stativul de lângă chiuvetă, iar în timp ce Jude observa toate acestea, auzi în gând cântecul cu care Coldplay dădu lovitura în urmă cu puţini ani, cel în care se spunea că toate lucrurile sunt galbene.

Jude era surprins, dat fiind cum arăta casa de afară, să găsească bucătăria aşa plină de-o culoare vie, aşa bine întreţinută. Nu fusese niciodată aşa primitoare în copilăria lui. În bucătărie îşi petrecuse mama lui cea mai mare parte a timpului, urmărind telenovele într-o stare de transă în vreme ce curăţa cartofi sau spăla fasole. Starea ei de epuizare emoţională ştersese orice pată de culoare din încăpere şi o transformase într-o loc în care părea imposibil să vorbeşti pe-un ton normal, dacă totuşi vorbeai, un spaţiu privat şi nefericit în care nu puteai să te manifeşti aşa cum nici într-o casă de pompe funebre nu poţi face zarvă.

Dar mama lui era moartă de treizeci de ani şi bucătăria era acum a Arlenei Wade. Ea trăia în acea casă de mai bine de un an şi foarte probabil îşi petrecea cele mai multe ore din zi în acea încăpere, pe care o încălzise cu treburile zilnice care o făceau să fie ea însăşi, o femeie bătrână ce are prieteni cu care să discute la telefon, care coace plăcinte pentru rude, care are de îngrijit un om pe patul de moarte. De fapt, era puţin prea primitoare. Pe Jude îl ameţea căldura pe care o emana, neaşteptatul aer închis de acolo. Marybeth îl întoarse spre masă. El simţi o mână osoasă afundându-i-se în braţul drept: Arlene apucându-l de biceps. Îl surprinse forţa rigidă a degetelor ei.

— Ai o şosetă trasă peste mână, spuse ea.

— A rămas fără un deget, o lămuri Marybeth.

— Atunci, ce căutaţi aici? întrebă Arlene. Trebuia să-l duci la spital.

Jude se prăbuşi într-un scaun. Curios, chiar şi aşezându-se, simţea că încă se mişcă, pereţii păreau că alunecă încet pe lângă el, scaunul părea să înainteze ca o maşinuţă dintr-un parc de distracţii: *Goana sălbatică a domnului Jude.* Marybeth se aşeză pe scaunul de lângă el,

lovindu-se cu genunchii de ai lui. Fata tremura. Avea faţa plină de transpiraţie şi părul i se ciufulise, era tot numai noduri. Câteva şuviţe îi erau lipite de tâmple, de ceafă.

— Unde sunt câinii de aici? întrebă Marybeth.

Arlene începu să dezlege şoseta înfăşurată în jurul încheieturii lui Jude, uitându-se de-a lungul nasului la ea prin lentilele ca de lupă ale ochelarilor. Dacă întrebarea i se părea bizară sau nelalocul ei, nu lăsă să se vadă. Era concentrată la ceea ce făcea.

— Câinele meu e acolo, spuse ea, înclinând din cap spre un colţ a camerei. Şi după cum poţi vedea, mă apără cu preţul vieţii lui. E-un câine de temut. N-ai vrea să-l pui la încercare.

Jude şi Marybeth se uitată spre colţ. Un rotweiler bătrân şi gras stătea pe o pernă într-un coş de nuiele. Era prea mare pentru el şi fundul lui rozaliu şi chel atârna pe lângă. Ridică fără vlagă botul, îi privi cu ochi injectaţi, reumatici, apoi îşi lăsă iar capul jos şi suspină încet.

— Asta ai păţit la mână? întrebă Arlene. Te-a muşcat un câine, Jude?

— Ce s-a întâmplat cu ciobăneştii tatei? întrebă el.

— Bătrânul nu mai poate deja de-o bună bucată de vreme să aibă grijă de câini. I-am trimis pe Clinton şi Rather la familia Jeffery.

Apoi femeia îi scoase şoseta de pe mână şi inspiră adânc văzând bandajul de dedesubt. Era îmbibat – saturat – de sânge.

— Te iei cumva la întrecere cu taică-tău, să vezi care moare primul?

Îi aşeză mâna pe masă fără să desfacă bandajele ca să se uite mai bine la ea. Apoi se uită la mâna lui stângă, bandajată şi ea.

— Şi de la aia-ţi mai lipseşte ceva?

— Nu. Aia-i doar găurită bine de tot.

— Îţi chem o ambulanţă, spuse Arlene.

De când se ştia trăia în Sud şi pronunţă cuvântul *ambu-lansă.*

Ridică receptorul telefonului de pe perete. Acesta scoase un bolborosit zgomotos, repetitiv, şi femeia îl depărtă de ureche, apoi îl puse la loc în furcă.

— Ai doborât telefonul din hol şi i-a căzut receptorul din furcă, spuse ea, şi dispăru ca să-l pună la loc.

Marybeth se uită ţintă la mâna lui Jude. El o ridică – descoperind că lăsase o amprentă roşie pe masă – şi o lăsă încet înapoi jos.

— Nu trebuia să venim aici, zise ea.

— Nu aveam unde altundeva să mergem.

Ea întoarse capul, se uită la căţelul gras al Arlenei.

— Zi-mi că el o să ne ajute.

— Bine. El o să ne ajute.

— Vorbeşti serios?

— Nu.

Marybeth îl scrută cu o privire nedumerită.

— Scuze, spuse Jude. Te-am minţit puţin despre câini. Nu orice câine ne poate apăra. Trebuie să fie ai mei. Ai auzit, cred, că fiecare vrăjitoare are pisica ei neagră. Bon şi Angus au fost aşa ceva pentru mine. Nu pot fi înlocuiţi.

— Când ai înţeles asta?

— Acum patru zile.

— De ce nu mi-ai spus şi mie?

— Speram c-o să mor prin sângerare înainte ca Angus să ne lase baltă şi să dea colţul. În cazul ăsta, tu ai fi fost în siguranţă, în cazul ăsta, fantoma ar fi trebuit să te lase în pace. Şi-ar fi încheiat conturile cu noi. Dacă aş fi gândit mai bine, nici nu m-aş fi bandajat.

— Crezi că totul o să fie bine dacă te laşi să mori? Crezi că totul ar fi bine dacă i-ai da ce vrea? Du-te naibii. Crezi că am bătut atâta drum ca să văd cum te sinucizi? Du-te *naibii.*

Arlene intră înapoi în bucătărie, încruntându-se, cu sprâncenele unite într-o expresie de iritare sau de concentrare maximă sau de amândouă.

— E ceva cu telefonul. Nu primesc niciun ton. Când ridic, aud doar o staţie radio AM locală. Ceva program pentru fermieri. Tipu' vorbeşte despre cum să tai animalele. Poate că vântul a doborât vreun fir.

— Am un telefon mobil… începu Marybeth.

— Şi eu, zise Arlene. Dar pe-aici nu e semnal. Hai să-l întindem pe Justin şi să văd ce pot face pentru moment cu mâna aia a lui. Apoi o să mă duc cu maşina la familia McGee, un pic mai încolo pe drum, şi-o să sun de la ei.

Fără veste, întinse mâna printre ei şi o apucă pe Marybeth de încheietură, ridicând pentru o clipă şi mâna ei bandajată. Pansamentul era tare şi maro din cauza sângelui uscat pe el.

— Ce naiba aţi făcut amândoi? întrebă ea.

— E degetul mare, spuse Marybeth.

— Ai încercat să i-l dai la schimb pentru arătător?

— E doar infectat.

Arlene puse mâna bandajată jos şi se uită la mâna ei stângă, nebandajată, teribil de albă, cu pielea zbârcită.

— N-am văzut niciodată aşa o infecţie. E la ambele mâini – a mai ajuns şi-n altă parte?

— Nu.

Puse palma pe fruntea lui Marybeth.

— Arzi ca o sobă. Dumnezeule. Amândoi ardeţi. Tu, scumpo, te poţi

odihni în camera mea. Pe Justin îl pun în a lu' taică-său. Am mai dus un pat acolo acu' două săptămâni, aşa c-o să stau şi eu şi-o să-l ţin sub supraveghere. Hai, uriaşule. Mai ai puţin de mers. Ridică-te în picioare.

— Dacă vrei să mă mişc, mai bine adu roaba şi du-mă cu ea, spuse Jude.

— Am morfină în camera lu' taică-tău.

— Bine, spuse Jude şi puse mâna stângă pe masă şi se opinti în picioare.

Marybeth sări să-l prindă de cot.

— Tu stai acolo, zise Arlene.

Înclină din cap spre rotweiler şi spre uşa din spatele lui, care dădea spre ceea ce odinioară fusese camera de cusut, dar acum era un dormitor mic.

— Du-te şi odihneşte-te acolo. Mă ocup eu de el.

— E-n ordine, îi spuse Jude fetei. Se ocupă Arlene de mine.

— Şi cu Craddock ce facem? întrebă Marybeth.

Stătea aproape lipită de el. Jude se aplecă în faţă şi îşi îngropa faţa în părul ei: o sărută pe creştet.

— Nu ştiu, spuse el. Îmi doresc la nebunie să nu fi fost implicată în asta cu mine. De ce nu m-ai lăsat în pace când încă aveai ocazia? De ce tre' să fii aşa încăpăţânată?

— Stau cu tine deja de nouă luni, zise ea, şi se ridică pe vârfuri şi-l prinse cu braţele de după gât, căutându-i buzele cu buzele ei. Presupun că m-am molipsit de încăpăţânare.

Apoi, un timp, stătură îmbrăţişaţi, legănându-se înainte şi-napoi.

42

Când Jude se îndepărtă de Marybeth, Arlene îl întoarse şi îl puse în mişcare. El se aştepta să fie direcţionat înapoi spre antreu, ca să poată urca la etaj, la dormitorul principal, unde bănuia că se află tatăl său. În schimb, străbătură bucătăria spre holul din spate, cel care ducea spre vechiul lui dormitor.

Sigur că tatăl lui era acolo, la parter. Jude îşi amintea vag că Arlene îi spusese, în timpul uneia dintre rarele lor discuţii telefonice, că-l mutase pe Martin la parter, în vechea lui cameră, pentru că era mai uşor decât să tot urce scările ca să-l îngrijească.

Jude aruncă o ultimă privire înapoi la Marybeth. Ea îl urmărea de unde se afla, în uşa dormitorului Arlenei, cu ochii luminaţi de febră şi epuizaţi – şi atunci Jude şi Arlene măriră distanţa, lăsând-o pe fată în urmă. Nu-i plăcea ideea de-a fi aşa departe de Marybeth în labirintul

întunecat şi coşcovit al casei tatălui său. Nu părea prea lipsit de raţiune să creadă că s-ar putea să nu-şi mai găsească niciodată drumul înapoi, pentru a se reîntâlni.

Holul spre camera lui era îngust şi mizer, pereţii vizibil scorojiţi. Trecură pe lângă o uşă cu plasă; cadrul era bătut în cuie, bucăţile de plasă erau ruginite şi afundate în interior. Uşa dădea spre o cocină noroioasă, în care se aflau trei porci de mărime medie. Porcii se uitară la ei când trecură, cu feţele lor teşite, binevoitoare şi înţelepte.

— Mai sunt porci? întrebă Jude. Cine îi îngrijeşte?

— Tu cine crezi?

— De ce nu i-ai vândut?

Ea ridică din umeri, apoi spuse:

— Tatăl tău a crescut porci toată viaţa. Îi poate auzi din pat. Mi-am spus, probabil, că o să-l ajute să ştie unde este. Cine este.

Femeia se uită la faţa lui Jude.

— Crezi că aiurez?

— Nu, zise Jude.

Arlene împinse uşa camerei lui Jude şi păşiră într-o căldură sufocantă care mirosea atât de puternic a mentol că lui începură să-i lăcrimeze ochii.

— Stai aşa, zise Arlene. Stai să-mi iau lucrul de mână.

Îl lăsă sprijinit de cadrul uşii şi se grăbi spre patul mic de lângă perete, din stânga. Jude se uită prin cameră spre un pat identic. În el se afla tatăl lui.

Ochii lui Martin Cowzynski erau nişte fante înguste, printre care se vedeau globii oculari maţi. Avea gura căscată. Mâinile îi erau scofâlcite, transformate în nişte gheare uscate, strânse la piept, cu unghiile crăpate, galbene, ascuţite. Fusese întotdeauna subţire şi deşirat. Dar pierduse, după estimarea lui Jude, poate o treime din greutate, şi mai rămăseseră abia vreo patruzeci şi cinci de kilograme. Arăta de parcă ar fi fost deja mort, deşi respiraţia încă îi şuiera în gât. Pe bărbie avea firişoare de spumă albă. Arlene tocmai îl bărbierea. Bolul de spumă era pe noptieră, cu un şomoiog cu coadă de lemn în el.

Nu-şi mai văzuse tatăl de treizeci şi patru de ani şi văzându-l acum – emaciat, hidos, pierdut în propriu-i vis de moarte – simţi un nou val de ameţeală. Cumva, era mai oribil că Martin încă respira. Ar fi fost mai uşor să-l privească, aşa cum era acum, dacă ar fi fost mort. Jude îl ura de aşa mult timp că nu era pregătit pentru orice alt sentiment. Pentru milă. Pentru oroare. Oroarea izvora, în definitiv, din compasiune, din compătimire, din înţelegerea a cum ar fi să suferi ce e mai rău. Jude nu-şi imaginase că poate simţi compasiune ori că-l poate compătimi pe

omul întins în patul din cealaltă parte a camerei.

— Vede oare că sunt aici? întrebă el.

Arlene se uită peste umăr la tatăl lui Jude.

— Mă-ndoiesc. Nu mai reacţionează la nimic de câteva zile bune. Sigur, de luni întregi n-a mai vorbit, dar până acum o vreme s-a mai strâmbat şi a mai făcut câte un semn când voia ceva. Îi plăcea când îl bărbieream, aşa că încă-l bărbieresc zilnic. Îi plăcea atingerea apei calde pe faţă. Poate că încă-i place. Nu ştiu.

Femeia tăcu, contemplă figura ştearsă din acel pat.

— E dureros să-l vezi murind în felul ăsta, dar e şi mai rău să ţin un om în viaţă după un anumit punct. Cred asta cu tărie. Vine un timp când morţii au dreptul să şi-i revendice pe-ai lor.

Jude încuviinţă din cap.

— Morţii şi-i revendică pe-ai lor. Aşa-i.

Se uită la ce ţinea Arlene în mâini, setul de cusut pe care îl muta de pe celălalt pat. Era vechiul set al mamei lui, o mulţime de degetare, ace şi aţă, aruncate claie peste grămadă într-o cutie mare de bomboane, galbenă, sub formă de inimă, din-acelea pe care tatăl lui obişnuia să i le dea în dar. Arlene apăsă capacul, îl închise şi puse cutia pe podea, între paturi. Jude o ochi îngrijorat, dar cutia nu făcu nicio mişcare ameninţătoare.

Arlene se întoarse şi-l duse de cot la patul gol. De noptieră era prinsă o veioză cu braţ reglabil. Femeia o întoarse – scoase un scârţâit melodios când arcul ruginit se întinse – şi o aprinse. La lumina bruscă pe care o emană, Jude închise ochii.

— Să ne uităm la mână.

Aduse un scăunel lângă pat şi începu să desfacă pansamentul, folosind un forceps. Când dădu jos ultimul strat de pe piele, un val de gâdilături glaciale i se întinse prin mână, apoi degetul lipsă începu, imposibil, să ardă, de parcă ar fi fost mişunat de furnici roşii.

Femeia înfipse un ac în rană, îl injectă acolo, iar el înjură. Apoi veni o binecuvântată undă de răceală intensă, răspândindu-se prin mână şi în încheietură, pompând de-a lungul venelor, transformându-l într-un om de gheaţă.

În încăpere se făcu întuneric, apoi lumină. Transpiraţia de pe corp se răci repede. Era întins pe spate. Nu-şi amintea când se întinsese. Simţi vag că-l trage ceva de mâna dreaptă. Când îşi dădu seama că era Arlene care-i făcea ceva la ciotul degetului – îl trăgea cu cleştele sau îi străpungea cu cârlige sau îl cosea – spuse:

— O să vomit.

Se luptă cu această pornire până ce ea îi aşeză un recipient de

cauciuc lângă obraz, apoi întoarse capul şi vomită în el. Atunci când Arlene termină, îi aşeză mâna dreaptă pe piept. Înfăşurată în strat după strat de bandaj, avea de trei ori dimensiunea dinainte, o mică pernă. Era ameţit. Îi bubuiau tâmplele. Femeia îi întoarse iar spre ochi lumina puternică şi se aplecă să-i inspecteze tăietura de la obraz. Găsi un bandaj lat şi de culoarea pielii şi i-l aplică pe faţă.

Spuse:

— Ai avut o scurgere destul de mare. Ştii ce fel de combustibil foloseşti? Ca să ştiu să le spun de care să aducă, când o veni *ambu-lansa.*

— Vezi cum e Marybeth. Te rog.

— Asta voiam să fac.

Înainte să plece, Arlene stinse veioza. Era o uşurare să rămână iar în întuneric.

Închise ochii şi când îi deschise la loc, nu ştia dacă trecuse un minut sau şaizeci. În casa tatălui lui era o tăcere odihnitoare, nu se auzea nimic în afara vântului înteţit, a lemnului care pocnea, a ploii care lovea în geamuri. Se întrebă dacă Arlene se dusese după *ambu-lansă.* Se întrebă dacă Marybeth dormea. Se întrebă dacă Craddock era în casă, dincolo de uşă. Întoarse capul şi văzu că tatăl lui se uita ţintă la el.

Gura tatălui său era căscată, puţinii dinţi rămaşi erau pătaţi de nicotină, gingiile erau palide. Martin se uita; ochii lui de-un cenuşiu deschis erau confuzi. Îi separa doar un metru şi jumătate de podea goală.

— Nu eşti aici, zise Martin Cowzynski pe o voce şuierată.

— Parcă nu puteai să vorbeşti, spuse Jude.

Tatăl lui clipi încet. Nu dădu semn că-l auzise.

— N-o să mai fii când mă trezesc eu.

Tonul lui era aproape visător. Începu să tuşească slab. Saliva zbură şi pieptul păru să i se scobească, afundându-se, de parcă la fiecare tuse ţi-ai fi expectorat măruntaiele, începând să se dezumfle.

— Greşeşti, bătrâne, îi spuse Jude. Tu eşti visul meu urât, nu invers.

Martin continuă să-l mai privească ţintă o clipă cu ochii aceia plini de-o mirare năucă, apoi întoarse iar faţa spre tavan. Jude îl privi cu atenţie, un bătrân într-un pat de armată, cu răsuflarea şuierându-i în gât, cu dâre de spumă de ras uscată pe obraji.

Ochii tatălui său se închiseră treptat. După o vreme, şi ochii lui Jude făcură la fel.

Nu ştia sigur ce-l trezise, dar mai târziu Jude deschise ochii, ieşind din somn într-o clipă, şi o găsi pe Arlene la picioarele patului. Nu ştia de când stătea ea acolo. Purta o pelerină de ploaie de-un roşu intens, cu gluga trasă peste cap. Picături de ploaie scânteiau pe plastic. Faţa ei bătrână, osoasă, afişa o expresie goală, aproape robotică, pe care Jude n-o recunoscu la început şi pe care avu nevoie de câteva momente să o interpreteze drept teamă. Se întrebă dacă femeia plecase şi se întorsese sau dacă nici nu plecase încă.

— A căzut curentul, zise ea.

— Da?

— M-am dus afară şi când m-am întors, curentul căzuse.

— Îhî.

— E o camionetă în parcare. Stă acolo şi-atât. N-are nicio culoare anume. N-am văzut cine e-năuntru. Am pornit spre ea, să văd dacă nu-i cineva care să ne poată duce undeva sau poate să cheme ajutoare – da' apoi m-am speriat. M-am speriat de cine era-năuntru şi m-am întors.

— Mai bine să nu te apropii de el.

Continuă ca şi când Jude n-ar fi spus nimic.

— Când am venit înapoi în casă, nu aveam curent, iar la telefon nu se aude decât sporovăiala aia nebunească. O mulţime de chestii religioase despre drumul gloriei. Televizorul era deschis în camera din faţă. Funcţiona fără probleme. Ştiu că nu e posibil, pen'că n-avem curent, da' tot era deschis. Era un reportaj la el. La ştiri. Era despre tine. Era despre noi toţi. Despre noi, cum c-am fi toţi morţi. Arăta o imagine cu casa asta şi tot. Îmi acopereau cadavru' c-un cearşaf. N-au zis că-s eu, da' mi-am văzut mâna şi brăţara de pe ea. Erau poliţişti peste tot. Şi bandă d-aia galbenă la intrarea pe alee. Iar Dennis Woltering zicea că tu ne-ai omorât pe toţi.

— E o minciună. N-o să se întâmple nimic din toate alea.

— Până l-a urmă, n-am mai suportat. L-am închis. Da' televizorul s-a deschis imediat şi eu l-am închis din nou şi l-am scos din priză, şi asta a rezolvat problema.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Trebuie să mă duc, Justin. O să sun după *ambu-lansă* de la vecini. Trebuie să mă duc… Numa' că mi-e teamă să trec pe lângă camioneta aia. Cine-i la volanul camionetei?

— Cineva pe care n-ai vrea să-l întâlneşti. Ia Mustangul meu. Cheile sunt în contact.

— Nu, mersi. Am văzut ce-i pe bancheta din spate.

— O…

— Am maşina mea.

— Numai nu te apropia de camioneta aia. Condu drept peste peluză şi peste gard, dacă trebuie. Fă tot posibilul să nu te apropii de ea. Te-ai uitat ce face Marybeth?

Arlene încuviinţă din cap.

— Cum este?

— Doarme. Sărmana copilă.

— Adevăr grăieşti.

— Rămas-bun, Justin.

— Ai grijă.

— Iau câinele cu mine.

— Bine.

Făcu jumătate de pas spre uşă.

Apoi spuse:

— Unchiul tău Pete şi cu mine te-am dus la Disney când aveai unşpe ani. Ţi-aminteşti?

— Mă tem că nu.

— Până nu te-ai urcat pe elefanţii ăia care se-nvârteau nu te văzusem niciodată zâmbind. Aia m-a făcut să mă simt bine. Când te-am văzut zâmbind, am simţit că ai ocazia să fii fericit. Îmi părea rău ce soartă ai avut. Atâta chin… Să porţi numa' haine negre şi să spui atâtea lucruri oribile în cântecele alea ale tale. Mi-a părut foarte rău pentru tine. Unde s-o fi dus băiatul ăla, băiatul care zâmbea pe elefantul de la Disney?

— A murit de inaniţie. Eu sunt fantoma lui.

Ea încuviinţă din cap şi merse cu spatele. Ridică o mână într-un gest de rămas-bun, apoi se întoarse şi plecă.

După aceea, Jude ascultă atent slabele sunete pe care le făcea casa în suflarea vântului şi răpăitul ploii lovindu-se de ea. Undeva, o uşă de plasă se trânti. Poate era Arlene, plecând. Putea să fie uşiţa de la coteţul de găini de afară.

În afară de senzaţia de căldură dintr-o parte a feţei, acolo unde Jessica Price îl tăiase, nu simţea mare durere. Respira încet şi regulat. Se uită la uşă, aşteptând apariţia lui Craddock. Nu-şi desprinse ochii de la uşă decât când auzi un ciocănit uşor în dreapta sa.

Miji din ochi într-acolo. Cutia mare şi galbenă sub formă de inimă de pe podea. Ceva bătea dinăuntru. Apoi cutia se mişcă, parcă împinsă de dedesubt. Tremură câţiva centimetri pe podea şi sări din nou. Capacul fu lovit iar dinăuntru şi un colţ se ridică.

Patru degete subţiri se strecurată afară din cutie. Încă o lovitură şi capacul se desprinse şi începu să se ridice. Craddock ieşi din cutie, de

parcă aceasta ar fi fost o gaură sub formă de inimă făcută în podea. Capacul îi rămase pe cap, o pălărie năzdrăvană. Şi-o dădu jos, o aruncă în lături, apoi se opinti din cutie până la mijloc dintr-o singură mişcare surprinzător de agilă pentru un om nu în vârstă, dar mort. Puse un genunchi pe podea, urcă şi cu celălalt, apoi se ridică în picioare. Dungile de pe cracii pantalonilor săi negri erau perfecte.

În cocina de afară, porcii începură să urle. Craddock vârî mâna înapoi în cutia fără fund, pipăi, îşi găsi pălăria şi şi-o aşeză pe cap. Mâzgăliturile îi dansau în faţa ochilor. Craddock se întoarse şi zâmbi.

— Ce te-a reţinut? întrebă Jude.

44

Iată-ne pe amândoi, tu şi eu. Traşi pe dreapta, zise mortul. Buzele i se mişcau, dar nu scoteau niciun sunet. Vocea lui exista doar în mintea lui Jude. Nasturii argintii de pe sacoul negru scânteiau în întuneric.

— Mda, zise Jude. Distracţia trebuia să se oprească la un moment dat.

Eşti încă plin de vână. Asta-i mare lucru. Craddock aşeză o mână uscăţivă pe glezna lui Martin şi o plimbă peste cearşaf, pe piciorul lui în sus. Ochii lui Martin erau închişi, dar gura îi stătea căscată şi încă respira cu şuierături subţiri, pneumatice. *După o mie şase sute de kilometri încă mai cânţi acelaşi cântec.*

Mâna lui Craddock alunecă peste pieptul lui Martin. Făcea asta aproape fără sine, nu se uită nici măcar o dată la bătrânul care se lupta cu ultimele răsuflări în patul de lângă el.

Nu mi-a plăcut niciodată muzica ta. Anna o asculta aşa de tare că urechile oricărui om normal ar fi sângerat. Ştii că există un drum de aici şi până în iad? L-am parcurs eu însumi. De multe ori deja. Şi să-ţi spun ceva: pe drumul ăla se prinde un singur post şi tot ce se difuzează acolo este muzica ta. Presupun că aşa ştie diavolul să-i pedepsească pe păcătoşi. Râse.

— Lasă fata.

O, nu. O să stea între noi cât vom goni pe drumul nopţii. Te-a însoţit deja cale lungă. N-o poţi lăsa în urmă acum.

— Îţi spun că Marybeth nu are ce căuta în povestea asta.

Dar tu nu-mi spui nimic, fiule. Eu îţi spun. O s-o omori strângând-o de gât, iar eu o să mă uit. Spune-o. Spune-mi cum o să fie.

Jude gândi: N-o voi face, dar în timp ce-o gândea, spuse:

— Am s-o strâng de gât. Tu o să te uiţi.

Acuma cânţi muzica ce-mi place.

Jude se gândi la cântecul pe care-l compusese cu o zi în urmă, la motelul din Virginia, la cum degetele lui ştiuseră care erau acordurile potrivite şi la sentimentul de nemişcare şi calm care-l copleşise când le cânta. O senzaţie de ordine şi control, senzaţia că restul lumii era departe, ţinută la distanţă de propriu-i zid invizibil de sunet. Ce-i spusese Bammy? Morţii câştigă când te opreşti din cântat. Iar în viziunea lui Jessica Price spusese că Anna cânta când era în transă, ca să nu fie forţată să facă ceea ce nu voia, ca să blocheze vocile pe care nu voia să le audă.

Ridică-te, spuse mortul. *Nu mai trândăvi, acum. Ai treabă în cealaltă cameră. Fata aşteaptă.*

Dar Jude nu-l asculta. Era concentrat asupra muzicii din gând, auzind-o aşa cum avea să sune după ce o înregistra cu o formaţie, vibraţia subtilă a cinelelor, pulsaţia groasă a basului. Bătrânul îi vorbea, dar Jude descoperi că atunci când îşi fixa mintea asupra noului său cântec, îl putea ignora aproape complet.

Se gândi la radioul din Mustang, vechiul radio, cel pe care-l scosese din bord şi-l înlocuise cu sistemul XM şi un DVD-Audio player. Radioul original fusese un receptor AM cu panou frontal din sticlă ce strălucea într-o nuanţă nepământeană de verde şi lumina partea din faţă a maşinii ca interiorul unui acvariu. În imaginaţia sa, Jude îşi auzea propriul cântec răsunând din el, îşi auzea propria voce strigând versurile peste sunetul tremurător, reverberat al chitarei. Asta era la un post. Vocea bătrânului era la altul, îngropată adânc sub el, un post îndepărtat, sudic, de noapte târzie, când se discută doar despre Iisus; semnalul nu era bun, aşa încât tot ce se auzea era câte un cuvânt sau două odată, restul pierzându-se în valurile de bruiaje.

Craddock îi spusese să se ridice. Trecu un moment până ca Jude să-şi dea seama că n-o făcuse.

Ridică-te în picioare, am zis.

Jude dădu să se mişte – apoi se opri. În mintea sa dăduse scaunul şoferului pe spate şi ţinea picioarele scoase pe geam. La radio cânta cântecul său şi greierii murmurau în întunericul cald de vară. El însuşi murmura, şi o clipă mai târziu înţelese asta. Era un murmur jos, fals, dar recognoscibil, totuşi. Era noul lui cântec.

Mă auzi că-ţi vorbesc, fiule? întrebă mortul. Jude ştia că asta spusese pentru că îi văzu buzele că se mişcă, gura formând cuvintele foarte clar. Dar, de fapt, Jude nu-l auzea deloc.

— Nu, spuse el.

Buza de sus a lui Craddock se lăţi într-un rânjet. Încă ţinea o mână pe tatăl lui Jude – după ce se plimbase peste pieptul lui Martin,

ajunsese deasupra gâtului. Vântul vâjâia lovindu-se de casă şi picăturile de ploaie răpăiau în geamuri. Apoi rafalele se liniştiră, şi în liniştea care urmă, Martin Cowzynski scânci.

Jude uitase pentru o clipă de tatăl lui – gândurile sale erau aţintite spre buclele răsunătoare ale propriului său cântec imaginat – dar sunetul acesta îi atrase privirea. Ochii lui Martin erau larg deschişi: se holba îngrozit. Se uita drept la Craddock. Craddock întoarse capul spre el, rânjetul ştergându-i-se, faţa lui suptă şi colţoasă compunând o expresie de contemplare tăcută.

În cele din urmă, tatăl lui Jude vorbi, vocea lui fiind un şuierat afon.

— E-un mesager. E-un mesager al morţii.

Mortul păru să se uite înapoi spre Jude, urmele negre fierbând înaintea ochilor săi. Buzele lui Craddock se mişcară şi, pentru un moment, vocea lui văluri şi se limpezi, scăzută dar audibilă în spatele sunetului lăuntric al cântecului lui Jude.

Oi fi putând tu să nu mă asculţi, zise Craddock. *Da' el nu poate.*

Craddock se aplecă deasupra tatălui lui Jude şi puse mâinile pe faţa lui Martin, câte una pe fiecare obraz. Respiraţia lui Martin începu să tresară, fiecare inhalare era scurtă, rapidă şi panicată. Pleoapele îi fluturară. Mortul se aplecă în faţă şi puse gura peste a lui Martin.

Tatăl lui Jude se apăsă în pernă, înfipse călcâiele în pat şi împinse, de parcă s-ar fi putut afunda în saltea, scăpând astfel de Craddock. Trase o ultimă, disperată gură de aer – şi-l trase în sine pe mort. Se întâmplă într-o clipită şi fu ca şi când ai urmări un magician trăgând o eşarfă prin pumn ca s-o facă să dispară. Craddock se mototoli, un ghem de folie alimentară absorbită în tubul unui aspirator. Pantofii lui negri, lustruiţi fură ultimii care dispărură pe gâtul lui Martin în jos. Gâtul lui Martin păru, pentru un moment, să se lărgească şi să se umfle – ca un şarpe care a înghiţit un şoarece – dar apoi îl înghiţi pe Craddock şi gâtul îşi reveni la normal: uscăţiv şi cu piele lăsată.

Tatăl lui Jude icni, tuşi, icni din nou. Şoldurile i se dezlipiră de pat şi spatele i se arcui. Jude, fără voia lui, se gândi imediat la orgasm. Ochii lui Martin se căscară în orbite. Vârful limbii i se zbătu între dinţi.

— Scuipă-l, tată, zise Jude.

Tatăl lui nu păru să-l audă. Se lăsă înapoi pe pat, apoi se arcui din nou, aproape ca şi când cineva ar fi şezut pe el şi Martin ar fi încercat să-l arunce jos. Scoase sunete ude, strangulate, adânc în gât. O arteră albastră i se reliefă în mijlocul frunţii. Buzele i se întinseră peste dinţi într-o grimasă câinească.

Apoi se lăsă încă o dată, încet, pe saltea. Mâinile sale, care strângeau cearşaful, se deschiseră încet. Ochii lui erau de-un stacojiu

viu, hidos – vasele de sânge se spărseseră, pătând albul în roşu. Se holbau în gol la tavan. Dinţii îi erau mânjiţi de sânge.

Jude îl privi, aşteptând să se mişte, forţându-se să audă sunetul respiraţiei. Auzi casa aşezându-se în bătaia vântului. Auzi ploaia lovindu-se în perete.

Cu mare efort, Jude se ridică în şezut, apoi se întoarse ca să pună picioarele jos. Nu se îndoia că tatăl lui era mort. El, cel care-i zdrobise mâna la uşa pivniţei şi lipise o puşcă cu o singură ţeavă de pieptul mamei sale, cel care dominase casa cu pumnii şi cureaua şi accese de râs, şi pe care Jude visase deseori cu ochii deschişi să-l omoare cu mâna lui. Însă îl costase ceva să-l privească pe Martin cum moare. Pe Jude îl durea abdomenul, de parcă tocmai ar fi vomitat din nou, de parcă ceva ar fi ieşit convulsiv din el, expulzat din corpul său, ceva la care nu voia să renunţe. Furia, poate.

— Tată? întrebă el, ştiind că nu va răspunde nimeni.

Jude se ridică în picioare, clătinându-se, ameţit. Făcu un pas târşâit, de bătrân, puse mâna stângă bandajată pe marginea noptierei ca să se sprijine. Simţea că picioarele îi vor ceda în orice clipă.

— Tată? repetă el.

Tatăl lui smuci capul spre el şi-şi fixă ochii roşii, îngrozitori, fascinaţi, asupra lui.

— *Justin,* zise el într-o şoaptă încordată. Zâmbi – un lucru îngrozitor de văzut pe faţa lui suptă, emaciată. *Băiatul meu. E-n regulă. Sunt bine. Vino mai aproape. Vino şi ia-mă în braţe.*

Jude nu păşi în faţă, ci făcu un pas împleticit, nesigur în spate. Pentru un moment, nu avu aer.

Apoi îşi recăpătă suflul şi spuse:

— Tu nu eşti tatăl meu.

Buzele lui Martin se lărgiră şi-i arătară gingiile otrăvite şi dinţii galbeni rupţi, ce mai rămăsese din ei. O lacrimă de sânge i se scurse de la ochiul stâng, trasând o linie roşie zigzagată pe ridicătura pometelui. Ochiul lui Craddock păruse să picure lacrimi roşi aproape în acelaşi mod, în viziunea lui Jude a ultimei nopţi a Annei.

Se ridică în şezut şi întinse mâna pe lângă bolul cu spumă de ras. Martin apucă vechiul lui brici, cel cu mâner de hicori. Jude nu ştiuse că era acolo, nu-l văzuse lângă bolul alb de porţelan. Mai făcu un pas în spate. Atinse cu dosul picioarelor marginea patului său şi se aşeză pe saltea.

Apoi tatăl lui se ridică, cearşaful alunecând de pe el. Se mişca mai repede decât se aştepta Jude, ca o şopârlă, încremenit locului într-un moment, apoi avântându-se înainte, aproape prea repede pentru a fi

urmărit cu ochiul liber. Era gol, cu excepţia unei perechi de boxeri albi, pătaţi. Avea sâni ca nişte săculeţi tremurători de osânză, acoperiţi cu peri buclaţi, albi ca zăpada. Martin înaintă, înfipse călcâiul în cutia sub formă de inimă şi o zdrobi.

— *Vino aici, fiule,* zise tatăl lui pe vocea lui Craddock. *Tati o să-ţi arate cum să te razi.*

Şi mişcă iute din încheietură, iar briciul ieşi din mâner, o oglindă în care Jude îşi putu vedea pentru scurt timp chipul năuc.

Martin se năpusti spre el, dând să-l taie cu briciul, dar Jude întinse piciorul şi-l vârî între gleznele bătrânului. În acelaşi timp, se aruncă pe-o parte cu o energie pe care nu ştia că o are în el. Martin căzu în faţă şi Jude simţi briciul străbătându-i cămaşa şi bicepsul de dedesubt, străbătându-le parcă fără nicio opreliştе. Se rostogoli peste bara de oţel ruginit de la picioarele patului şi se prăbuşi la podea.

În încăpere era aproape tăcere, cu excepţia respiraţiilor lor aspre şi-a şuieratului vântului sub streşini. Tatăl lui se târî spre capătul patului şi sări peste margine – un om sprinten care suferise multiple comoţii cerebrale şi care nu coborâse din pat trei luni la rând. Jude se târî cu spatele către uşă.

Ajunse până la jumătatea holului, până la uşa de plasă care dădea spre cocina porcilor. Godinii se înghesuiau în noroi, luptându-se să vadă ce se întâmpla. Guiţăturile lor îi atraseră atenţia pentru un moment, iar când se uită în spate, Martin stătea deasupra lui.

Tatăl lui se aruncă asupra sa. Ridică braţul ca să-l lovească pe Jude cu briciul peste faţă. Jude uită de sine şi lovi cu mâna dreaptă, cea bandajată, în bărbia tatălui său. Îl lovi destul de tare ca să-l arunce pe bătrân pe spate. Jude ţipă. O încărcătură alb-încinsă de durere îi străpunse mâna distrusă şi-i urcă în goană în antebraţ, o senzaţie ca de pulsaţie electrică direct în os, de-o intensitate nimicitoare.

Îşi apucă tatăl şi-l aruncă în uşa de plasă. Martin o lovi cu un scrâşnet lemnos şi sunetul firav al arcurilor desprinse. Panoul de jos se rupse şi Martin căzu prin cadrul lui. Porcii se împrăştiară care încotro. Dincolo de uşă nu erau scări, aşa că Martin se prăbuşi o jumătate de metru, dispărând din vedere, aterizând la pământ cu un bufnet uscat.

Lumea se văluri, se întunecă, aproape dispăru. *Nu,* gândi Jude, *nu nu nu.* Se luptă să-şi recapete cunoştinţa, ca un om tras adânc sub apă, lovind din mâini şi picioare ca să ajungă la suprafaţă înainte să rămână fără aer.

Lumea se lumină din nou, o geană de lumină care se lărgi şi se extinse, cenuşii siluete fantomatice apărând în faţa lui, apoi focalizându-se treptat. Holul era tăcut. Porcii grohăiau afară. O

transpiraţie neplăcută i se răcea pe faţă.

Se odihni o vreme, cu urechile şuierându-i. Şi mâna îi şuiera. Când se simţi pregătit, se opinti în călcâie şi se împinse până la perete, apoi se prinse de perete şi se ridică în şezut. Se odihni din nou.

În cele din urmă, reuşi să se ridice în picioare, ţinându-şi spatele lipit de perete. Se uită prin uşa de plasă distrusă, dar tot nu-şi putea vedea tatăl. Probabil se afla lângă peretele casei.

Se îndepărtă nesigur de perete, aplecându-se spre uşa de plasă. Se prinse de cadrul ei pentru a nu cădea şi el în cocină. Picioarele îi tremurau puternic. Se aplecă în faţă să vadă dacă Martin nu era la pământ cu gâtul rupt, iar în clipa aceea tatăl lui se ridică şi întinse mâna prin plasă şi-l apucă de picior.

Jude strigă din toţi rărunchii, lovind cu piciorul mâna lui Martin şi dându-se instinctiv în spate. Apoi îşi pierdu echilibrul cum ţi l-ai pierde pe-o bucată de gheaţă neagră, fluturând aiurea din braţe, ducându-se cu spatele pe hol şi intrând în bucătărie, unde se văzu iar la pământ.

Martin se trase prin uşa cu plasă ruptă. Se târî spre Jude, îşi croi drum spre el în mâini şi genunchi, până când ajunse deasupra lui. Mâna lui Martin se ridică, apoi căzu, odată cu ea căzând şi o scânteie argintie. Jude ridică braţul stâng şi briciul îl lovi în antebraţ, ajungând până la os. Sângele sări în aer. Alt sânge.

Palma mâinii sale stângi era bandajată, dar degetele erau libere, ieşind din pansament de parcă acesta ar fi fost o mănuşă cu degetele decupate. Tatăl lui ridică lama în aer pentru a doua lovitură, dar înainte s-o poată coborî, Jude îşi înfipse degetele în ochii lui roşii, scânteietori. Bătrânul urlă, răsucindu-şi capul pe spate, încercând să scape de mâna fiului său. Lama briciului flutură în faţa ochilor lui Jude fără să-l atingă. Jude forţă capul tatălui său în spate, şi mai în spate, dezgolindu-i gâtul uscăţiv, întrebându-se dacă nu poate împinge destul de tare să-i rupă spinarea muistului ăluia.

Ţinea capul lui Martin dat cât de tare pe spate se putea, când cuţitul de bucătărie se înfipse în lateralul gâtului tatălui său.

Marybeth era la trei metri depărtare, stând la tejgheaua din bucătărie, lângă o bară magnetică prinsă pe perete şi pe care erau agăţate cuţitele. Respira sacadat, suspinând. Tatăl lui Jude întoarse capul ca să se uite la ea. Bule de aer se formară în sângele ce curgea pe lângă plăselele cuţitului. Martin dădu să-l apuce cu o mână, strânse degetele firav pe mânerul lui, apoi scoase un sunet, o inhalare gâlgâită, ca un copil care scutură o piatră într-o pungă de hârtie, şi se pleoşti pe o parte.

Marybeth luă alt cuţit cu lamă lată de pe stativul magnetic, apoi altul.

Pe primul îl prinse de vârful lamei şi-l azvârli în spatele lui Martin când bătrânul se lăsă în faţă. Se înfipse cu un clac adânc, găunos, de parcă lama s-ar fi înfipt într-un bostan. Martin nu scoase niciun sunet la această a doua lovitură, în afara unei expiraţii bruşte. Marybeth porni spre el, ţinând ultimul cuţit în faţa sa.

— Nu te apropia, îi spuse Jude. N-o să moară cu una, cu două.

Dar ea nu-i dădu ascultare.

Într-un alt moment, stătea deasupra lui Martin. Tatăl lui Jude se uită în sus şi Marybeth îl lovi cu cuţitul peste faţă. Lama pătrunse aproape de un colţ al buzelor şi ieşi cu puţin pe lângă celălalt, lărgindu-i gura într-o despicătură roşie.

În timp ce ea îl lovea, el o lovea pe ea, acţionând cu mâna dreaptă, mâna care ţinea briciul. Lama îi trasă o linie roşie peste coapsă, deasupra genunchiului drept, şi piciorul cedă.

Martin se ridică de pe podea chiar când Marybeth începea să cadă, răcnind în timp ce se ridica. O prinse în stomac într-o placare din avânt aproape perfectă, izbind-o de tejghea. Ea înfipse ultimul cuţit în umărul lui, îngropându-l până la plăsele. La fel de bine putea să-l fi înfipt într-un trunchi de copac, la ce efect avu.

Fata alunecă la podea şi tatăl lui Jude sări peste ea, cu sângele încă spumegând la cuţitul pe care îl avea înfipt în gât. Lovi iar cu briciul spre ea.

Marybeth se prinse de gât, strângându-l slab cu mâna rănită. Sângele îi ţâşnea printre degete. În carnea albă a gâtului ei era săpat un rânjet negru, neplăcut.

Se răsturnă pe-o parte. Se lovi cu capul de podea. Se uita pe lângă Martin la Jude. Stătea cu un obraz în sânge, într-o baltă de sânge gros, purpuriu.

Tatăl lui Jude căzu în mâini şi genunchi. Ţinea mâna liberă încă la baza cuţitului înfipt în gât, explorându-l orbeşte cu degetele, măsurându-l, dar neputând face nimic să-l scoată. Era o pernă de ace, cuţit în umăr, cuţit în spate, însă pe el îl interesa doar cel din gât, nu părea să fi observat celelalte lame de oţel înfipte în el.

Martin se târî nesigur departe de Marybeth, departe de Jude. Braţele îl lăsară primele şi capul îi căzu la podea, lovindu-se destul de tare cu bărbia ca să i se audă clănţănitul dinţilor. Încercă să se împingă pentru a se ridica şi aproape că reuşi, dar apoi braţul drept îi cedă, şi se rostogoli pe-o rână. Departe de Jude, o mică uşurare. Jude nu era nevoit să-l privească în faţă când murea. Din nou.

Marybeth încerca să vorbească. Limba îi ieşi din gură. I se mişcă peste buze. Îl implora din ochi pe Jude să vină mai aproape. Pupilele i

se strânseseră, devenind două puncte negre.

El se trase pe podea, cot peste cot, târându-se spre ea. Fata şoptea deja. Era greu s-o audă peste tatăl lui, care scotea iar sunete ca de tuse şi lovea zgomotos cu călcâiele în podea, cuprins de-o convulsie.

— Nu e… terminat, zise Marybeth. Vine… din nou. N-o să fie… niciodată… terminat.

Jude se uită în jur după ceva ce să-i pună peste tăietura de la gât. Era destul de aproape ca mâinile să-i fie în balta de sânge care o înconjura. Observă o cârpă de vase agăţată de mânerul cuptorului şi o trase jos.

Marybeth se uita drept la el, dar Jude avea impresia că nu-l vede – avea senzaţia că fata se uita drept prin el, la o distanţă necunoscută.

— O aud… pe Anna. O aud… strigând. Trebuie să… facem… o uşă. Trebuie să o… lăsăm să intre. Fă-ne o uşă. Fă o uşă… şi eu o s-o deschid.

— Nu mai vorbi.

El îi ridică mâna şi apăsă la gâtul ei prosopul de vase rulat.

Marybeth îl prinse de încheietura mâinii.

— N-o pot deschide… odată ce sunt… de cealaltă… parte. Trebuie să fie acum. Sunt deja dusă. Anna e dusă. Nu ne poţi… salva, spuse ea. Atâta sânge – Lasă-ne. Pe. Noi. Să. Te. Salvăm.

De cealaltă parte a încăperii Jude auzi un acces de tuse, apoi tatăl său dădu să vomite. Scotea ceva pe gât. Jude ştia ce.

Se uită la Marybeth cu o neîncredere mai intensă decât durerea, îşi văzu mâna făcută căuş şi strângându-i faţa prea rece la atingere. Promisese. Îşi promisese sieşi, dacă nu ei, că va avea grijă de ea, şi iat-o acum cu gâtul tăiat, spunând că va avea ea grijă de el. Fata se lupta pentru fiecare gură de aer, tremurând neputincioasă.

— Fă-o, Jude, zise ea. Fă-o şi basta.

Ea ridică mâinile şi le puse pe prosopul de vase, ca să-l ţină apăsat la gâtul tăiat. Apoi el se întoarse şi se târî prin sângele ei până la marginea bălţii. Se auzi fredonând din nou, cântecul lui, cântecul lui cel nou, o melodie ca un imn din sud, un bocet country. Cum se făcea o uşă pentru morţi? Ajungea doar să deseneze una? Încerca să se gândească cu ce să deseneze, când văzu amprentele roşii pe care mâinile sale le lăsau pe linoleum. Vârî un deget în sângele ei şi începu să deseneze o linie pe podea.

Când consideră că o făcuse destul de lungă, începu o nouă linie, în unghi drept cu prima. Sângele de pe vârful degetului se subţie şi se uscă. Se mişcă încet, întorcându-se spre Marybeth şi spre balta mare de sânge în mijlocul căreia stătea ea.

Se uită pe după ea şi-l văzu pe Craddock ieşind din gura căscată a tatălui său. Faţa mortului era contorsionată de efort, braţele întinse în sus, o mână pe fruntea lui Martin, cealaltă pe umărul lui Martin. La nivelul mijlocului, corpul îi era strâns într-o frânghie groasă – Jude se gândi iar la o masă mare de celofan, udat şi răsucit într-o coardă – care umplea gura lui Martin şi părea să se extindă până în gâtul lui umflat. Craddock intrase ca un soldat care sare într-o gură de fum, dar ieşea ca un om afundat până la mijloc în nisip mişcător.

O să mori, spuse mortul. *Târfa o să moară tu o să mori o să gonim toţi pe drumul nopţii împreună vrei să cânţi la la la o să te învăţ eu să cânţi o să te învăţ eu.*

Jude îşi muie mâna în sângele lui Marybeth, udându-o cu totul, după care se întoarse la loc. Nu se gândea la nimic. Era o maşinărie care se târa fără minte înainte, reîncepând să deseneze. Termină partea de sus a uşii, se foi şi începu o a treia linie, mergând înapoi spre Marybeth. Era o linie sinuoasă, groasă pe alocuri, abia o mânjeală prin altele.

Partea de jos a uşii era balta. Când ajunse la ea, se uită la faţa lui Marybeth. Partea din faţă a tricoului era udă leoarcă. Faţa ei era complet inexpresivă şi, pentru un moment, crezu că e prea târziu, că fata murise, dar apoi ochii ei se mişcară foarte încet, urmărindu-l cum se apropie printr-o ceaţă difuză.

Craddock începu să strige de frustrare. Ieşise cu totul, mai puţin un picior. Încerca deja să se ridice, dar piciorul îi era blocat undeva în gâtlejul lui Martin, şi îl dezechilibra. În mâna lui Craddock era lama sub formă de semilună, lanţul atârnând de la ea într-o buclă luminoasă, legănătoare.

Jude îi întoarse iar spatele şi se uită la uşa sa inegală de sânge. Se uită năuc la rama ei lungă, strâmbă, roşie, o cutie goală conţinând doar câteva amprente stacojii de mâini. Nu era gata încă şi încercă să se gândească de ce mai era nevoie. Apoi îşi aminti că nu era o uşă dacă nu aveai cum s-o deschizi, şi se târî înainte şi desenă un cerc în chip de mâner.

Umbra lui Craddock căzu peste el. Fantomele puteau să arunce umbră? Jude se mira de asta. Era obosit. Era greu să gândească, îngenunche pe uşă şi simţi ceva lovindu-se de cealaltă parte a ei. Era ca şi când vântul, care încă izbea casa în rafale furioase, neostoite, ar fi încercat să iasă prin linoleum.

O linie luminoasă apăru de-a lungul marginii drepte a uşii, o fâşie vie de raze albe. Ceva se lovi iar de cealaltă parte, un leu de munte prins sub podea. Se izbi a treia oară, fiecare impact producând un bum asurzitor care zdruncina casa, făcea farfuriile să zăngănească în

suportul de plastic de lângă chiuvetă. Jude îşi simţi coatele cedând puţin şi hotărî că nu mai avea de ce să stea în patru labe. Pe deasupra, era mult prea greu. Căzu pe-o parte şi se lăsă să se rostogolească pe spate. Ieşi dintre graniţele uşii.

Craddock stătea peste Marybeth în costumul lui negru de mort cu o parte a gulerului strâmbată, fără pălărie. Nu se mai mişca, însă, încremenise locului. Se uita neîncrezător la uşa desenată de la picioarele sale, de parcă ar fi fost o trapă secretă şi el fusese cât pe ce să cadă în ea.

Ce-i aia? Ce ai făcut?

Când vorbi Jude, vocea sa părea să vină de la mare depărtare, ca prin cine ştie ce truc de ventriloc.

— Morţii şi-i revendică pe ai lor, Craddock. Mai devreme sau mai târziu, ei îi revendică pe ai lor.

Uşa încropită se umflă, apoi se retrase în podea. Se umflă din nou. Aproape că părea să respire. Linia de lumină gonea prin partea ei de sus, o rază de-o strălucire aşa intensă că n-o puteai privi direct. Ajunse la colţ şi continuă pe-o parte a uşii.

Vântul se ascuţi, mai puternic ca oricând, un ţipăt sfredelitor. După un moment, Jude îşi dădu seama că nu era vântul din afara casei, ci o vântoasă care urla pe la marginile uşii desenate cu sânge. Nu sufla afară, ci era absorbită *înăuntru,* prin acele orbitoare linii albe. Lui Jude îi pocniră urechile şi se gândi la un avion care coboară prea repede. Hârtiile foşniră, apoi se ridicară de pe masa din bucătărie şi începură să se învârtă în aer. Vălurele delicate se iscară în balta de sânge din jurul feţei inexpresive a lui Marybeth.

Braţul stâng al fetei era întins peste lacul de sânge până în cadrul uşii. Când Jude nu se uita, ea se întorsese pe-o parte, întinzând acel braţ. Mâna i se odihnea peste cercul roşu pe care-l desenase în chip de mâner.

Undeva, un câine începu să latre.

În clipa următoare, uşa vopsită pe linoleum se deschise. Marybeth ar fi trebuit să cadă prin ea – jumătate din corpul ei era întins peste canaturile ei – dar nu căzu. În schimb, pluti, ca aşezată peste o bucată de sticlă şlefuită. Un paralelogram inegal umplea mijlocul podelei, o trapă deschisă, inundată de-o lumină uimitoare, o sclipire orbitoare care se înălţa de jur împrejurul ei.

În intensitatea acelei lumini care se revărsa de jos, încăperea deveni un negativ fotografic, tot numai porţiuni de alb curat şi umbre plate, imposibile. Marybeth era o figură neagră, fără trăsături, suspendată pe falia de lumină. Craddock, stând deasupra ei cu braţele ridicate să-şi

apere faţa, semăna cu una dintre victimele bombei atomice de la Hiroshima, o schiţă abstractă a unui om în mărime naturală, desenată cu cenuşă pe un zid negru. Hârtiile încă se învârteau deasupra mesei din bucătărie, numai că se înnegriseră şi semănau cu un stol de ciori.

Marybeth se rostogoli pe-o parte şi ridică fruntea, doar că nu mai era Marybeth, ci Anna, şi săgeţi de lumină îi umpleau ochii, iar faţa îi era severă ca divina judecată de apoi.

De ce? întrebă ea.

Craddock şuieră*. Dispari. Du-te înapoi.* Legănă lanţul de aur al pendulului său în cercuri, lama în semilună fluierând prin aer, trasând un inel de foc argintiu.

Apoi Anna era în picioare la baza uşii strălucitoare. Jude nu o văzuse când se ridicase. Într-un moment era culcată şi în următorul stătea în picioare. Poate că timpul sărise. Timpul nu mai conta. Jude ridică o mână la ochi, dar lumina era pretutindeni şi nu te puteai feri de ea. Îşi vedea oasele din mână, pielea de peste ele având culoarea şi claritatea mierii. Rănile sale, tăietura de la faţă, ciotul degetului arătător, toate pulsau de-o durere deopotrivă profundă şi plăcută, şi crezu că va striga de teamă, de bucurie, de şoc, de toate aceste lucruri, de ceva ce era mai mult decât aceste lucruri. De extaz.

De ce? repetă Anna apropiindu-se de Craddock. Bătrânul lovi cu lanţul spre ea şi lama curbată din capăt îi trasă o dâră lată peste faţă, de la colţul ochiului drept, peste nas şi până jos la gură – dar nu făcu decât să deschidă o rază proaspătă de lumină, şi acolo unde lumina îl atinse, Craddock începu să fumege. Anna întinse mâna spre el. *De ce?*

Când ea îl cuprinse cu braţele, Craddock ţipă, ţipă şi o tăie din nou, de data aceasta peste sâni, şi deschise o nouă falie înspre eternitate, şi în faţă i se revărsă lumina belşugului, o lumină care-i ardea trăsăturile, care ştergea tot ce atingea. Urletul lui fu aşa puternic, că Jude crezu că-i vor exploda timpanele.

De ce? spuse Anna, înainte să-şi lipească gura de a lui, şi din uşa din spatele ei săriră câinii negri, câinii lui Jude, uriaşii câini de fum, de umbră, cu colţi de tuş.

Craddock McDermott se luptă, încercând s-o îndepărteze, însă ea cădea pe spate cu el, cădea spre uşă, iar câinii îi goneau în jurul picioarelor, şi în timp ce alergau, formele lor erau întinse şi modificate, deşirându-se ca nişte ghemuri de aţă, devenind eşarfe lungi de întuneric care se înfăşurau în jurul lui, urcându-i pe picioare, îmbălsămându-i mijlocul şi legându-l pe omul mort de fata moartă. Când fu tras în jos în lumina din cealaltă parte, Jude văzu dosul capului lui Craddock deschizându-se şi o trâmbă de lumină albă, atât de

intensă că era albastră la margini, răzbătu prin el şi atinse tavanul, unde arse tencuiala, făcând-o să se bulbucească şi să clocotească.

Căzură prin uşa deschisă şi duşi fură.

45

Hârtiile care se învârtiseră deasupra mesei din bucătărie se aşezară cu un foşnet uşor, strângându-se într-un teanc, aproape în acelaşi loc din care se ridicaseră. În liniştea care urmă, Jude deveni conştient de-un zumzet blând, o pulsaţie profundă, melodică, pe care nu o auzea cât o simţea în oase. Se înălţa şi cădea la loc, un soi de muzică inumană – inumană, dar nu neplăcută. Jude nu auzise niciodată vreun instrument producând asemenea sunete. Era mai mult ca muzica întâmplătoare a roţilor pe asfalt. Acea muzică joasă şi puternică putea fi simţită şi pe piele. Aerul vibra de ea. Părea aproape să fie o proprietate a luminii, revărsându-se prin dreptunghiul strâmb al podelei. Jude clipi în lumină şi se întrebă unde se dusese Marybeth. *Morţii şi-i revendică pe-ai lor,* gândi şi se cutremură.

Nu. Nu fusese moartă cu un moment în urmă, când deschisese uşa. Nu putea accepta gândul că pur şi simplu nu mai exista, că nu mai era nici urmă de ea pe pământ. Se târî. El era singurul lucru care se mişca acum în încăpere. Neclintirea din acel loc, după ceea ce tocmai se petrecuse, părea mai insuportabilă şi mai incredibilă decât gaura dintre lumi. Îl dureau toate, îl dureau mâinile, îl durea faţa şi pieptul îl furnica, o mâncărime glacial-focoasă, deşi era aproape convins că dacă era să aibă un atac de cord în după-amiaza aceasta, deja l-ar fi avut. Pe lângă zumzetul continuu care-l înconjura, nu se auzea absolut nimic. Poate doar icnetele sale, încercând să respire, şi mâinile sale zgâriind pardoseala. Odată se auzi rostind numele lui Marybeth.

Cu cât se apropia mai mult de lumină, cu atât îi era mai greu să se uite în ea. Închise ochii – şi descoperi că încă poate vedea încăperea în faţa sa, dar parcă printr-o draperie de mătase argintie, lumina pătrunzându-i prin pleoapele închise. Nervii dindărătul globilor săi oculari vibrau în ritm cu acel neîncetat sunet pulsatil.

Nu suporta toată acea lumină şi întoarse capul pe-o parte, continuând să se târască în faţă, şi în felul acesta nu-şi dădu seama că ajunse la marginea uşii deschise până când nu puse mâinile jos şi acolo nu mai era nimic solid să-l ţină. Marybeth – sau să fi fost oare Anna? – plutise deasupra uşii deschise, parcă pe o bucată de sticlă, însă el căzu ca un condamnat prin trapa spânzurătorii. Nici nu avu timp să strige şi se şi văzu plonjând prin lumină.

Senzaţia căderii – un sentiment imponderal-ameţitor în coşul pieptului şi-n rădăcinile părului – abia a trecut şi el îşi şi dă seama că lumina acum nu mai este aşa intensă. Ridică mână să-şi acopere ochii şi clipeşte în ea, o lumină solară de-un galben prăfos. Presupune că e mijlocul după-amiezii şi îşi dă seama cumva, după poziţia soarelui, că este în Sud. Jude este din nou în Mustang, şede în scaunul pasagerului. Anna e la volan şi fredonează în timp ce conduce. Motorul scoate un murmur jos, controlat – Mustangul s-a făcut bine. Parcă tocmai ar fi ieşit de pe banda de asamblare în 1965.

Străbat cam doi kilometri, niciunul nespunând nimic, până când el în sfârşit identifică drumul ca fiind Şoseaua Statală 22.

„Unde ne ducem?” întreabă el totuşi.

Anna îşi arcuieşte spatele, întinzându-şi coloana. Ţine ambele mâini pe volan. *„Nu ştiu. Credeam că conducem şi atât. Unde vrei să te duci?”*

„Nu contează. Ce zici de Chinchuba Landing?”

„Ce-i acolo?”

„Nimic. Doar un loc unde să stai şi să asculţi la radio şi să te uiţi la privelişte. Cum ţi se pare?”

„Mi se pare că e raiul. Probabil că suntem în rai.”

Când spune asta, pe el începe să-l doară tâmpla dreaptă. Îşi doreşte ca ea să n-o fi spus. Nu sunt în rai. Nu vrea să audă asemenea vorbe.

Un timp, merg pe drumul de asfaltul crăpat şi şters. Apoi el vede ieşirea apărând pe dreapta şi i-o arată cu degetul. Marybeth virează Mustangul într-acolo fără niciun cuvânt. Drumul e de pământ şi copacii cresc aproape de-o parte şi alta şi se apleacă peste ei, creând un tunel de lumină verde bogată. Umbre şi pâlpâiri de lumină solară se plimbă peste trăsăturile delicate şi curate ale lui Marybeth. Fata pare liniştită, în largul ei la volanul maşinii aceleia arătoase, fericită că are toată după-amiaza înainte şi nimic deosebit de făcut, decât să parcheze undeva cu Jude şi să asculte muzică. Oare când a devenit ea Marybeth?

E ca şi când ar fi rostit întrebarea cu voce tare, pentru că fata se întoarce şi-i oferă lui Jude un surâs stânjenit. *„Am încercat să te avertizez, nu? Două fete la preţul uneia.”*

„M-ai avertizat.”

„Ştiu pe ce drum suntem”, spune Marybeth fără nicio urmă din accentul sudist care i-a împleticit vocea în ultimele câteva zile.

„Ţi-am spus. Unul care duce la Chinchuba Landing.”

Ea îi aruncă o privire amuzată, cu subînţeles, uşor compătimitoare. Apoi, de parcă el n-ar fi spus nimic, Marybeth continuă: *„La naiba. După câte am auzit despre drumul ăsta, mă aşteptam la mai rău. Dar nu e rău. De fapt, e destul de frumos. Chemându-se drumul nopţii te-ai aştepta să fie noapte. Poate că e noapte aici doar pentru unii oameni.”*

El se crispează – o nouă săgeată de durere în cap. Vrea să creadă că fata e încurcată, că nu ştie unde se află amândoi. E posibil să greşească. Nu doar că nu e noapte, dar nu e nici pe departe vorba de-un drum.

După încă un minut, se hurducă pe pământul plin de gropi, făgaşe înguste cu insule late de iarbă şi flori sălbatice între ele, care lovesc în bara de protecţie şi rămân agăţate de dedesubtul maşinii. Trec de epava unei camionete albicioase, parcată sub o salcie, cu capota ridicată şi cu ierburi crescând drept prin ea. Jude nu-i acordă mai mult de-o privire piezişă.

Palmierii şi tufişurile se depărtează imediat după următoarea curbă, dar Marybeth încetineşte, aşa încât Mustangul abia dacă mai înaintează, şi măcar pentru moment sunt înapoi la umbra răcoroasă a copacilor aplecaţi peste ei. Pietrişul scrâşneşte plăcut sub roţi, un sunet care i-a plăcut întotdeauna lui Jude, un sunet care place tuturor. Dincolo de luminişul verde este marea de noroi maroniu a lacului Pontchartrain, apa lui mişcată de vânt şi crestele valurilor scânteind aidoma oţelului lustruit, proaspăt turnat. Jude e puţin descumpănit de cer, care e de-un alb uniform şi orbitor. E un cer aşa luminos că-ţi e imposibil să te uiţi direct la el, să afli măcar unde este soarele. Jude îşi fereşte ochii, strângând din pleoape şi ridicând o mână streaşină la frunte. Durerea de la tâmpla stângă se intensifică, pulsând.

„Fir-ar să fie”, spune el. *„Cerul ăsta.”*

„Nu-i aşa că-i deosebit?” spune Anna dinlăuntrul corpului lui Marybeth. *„Se vede până departe. Vezi până în eternitate.”*

„Nu văd nimic.”

„Nu”, spune Anna, dar tot Marybeth se află la volan, tot gura lui Marybeth se mişcă. *„Trebuie să-ţi protejezi vederea. Nu te poţi uita cu adevărat acolo. Nu încă. Ne vine greu să ne uităm înapoi în lumea ta, cine ştie de ce. Poate ai observat liniile negre de peste ochii tăi. Consideră că sunt ochelarii de soare ai morţilor vii.”* O afirmaţie care o face să râdă, râsetul aspru al lui Marybeth.

Fata opreşte maşina la marginea luminişului, trage frâna de mână. Geamurile sunt coborâte. Aerul care-l mângâie miroase dulce a tufişuri bătute de soare şi a ierburi neascultătoare. Dincolo de aceasta

detectează parfumul fin al lacului Pontchartrain, un iz răcoros, mlăştinos.

Marybeth se apleacă spre el, îşi pune capul pe umărul său, îl prinde cu braţul pe după mijloc, şi când vorbeşte din nou, se aude vocea ei. *„Mi-aş dori să mă pot întoarce cu tine, Jude."*

Pe el îl străbate imediat un fior. *„Cum adică?"*

Ea se uită drăgăstos la faţa lui. *„Hei. Aproape ne-a ieşit. Nu-i aşa că aproape ne-a ieşit, Jude?"*

„Încetează", spune Jude. *„Nu te duci nicăieri. Rămâi cu mine."*

„Nu ştiu", zice Marybeth. *„Sunt obosită. E drum lung înapoi şi nu cred că-l pot face. Aş putea să jur că maşina asta foloseşte o parte din mine pe rol de combustibil, iar eu sunt aproape complet secată."*

„Nu mai vorbi aşa."

„Ascultăm ceva muzică?"

El deschide torpedoul, dibuie după o casetă. E o colecţie de demo-uri, o colecţie deosebită. Noile lui cântece. Vrea ca Marybeth să le asculte. Vrea ca ea să ştie că el n-a renunţat. Prima piesă începe să cânte. Este „Drink to the Dead". Chitara se înalţă într-un imn country, un dulce şi solitar gospel acustic, un cântec de jelanie. Fir-ar să fie, ce-l doare capul, la ambele tâmple acum, o pulsaţie egală în spatele ochilor. Fir-ar să fie cerul ăla cu lumina lui apăsătoare.

Marybeth se ridică în scaun, doar că nu mai este Marybeth, ci Anna. Ochii îi sunt plini de lumină, îi sunt plini de cer. *„Lumea întreagă e făcută din muzică. Suntem cu toţii corzile unei lire. Rezonăm. Cântăm împreună. Ce frumos e! Cu vântul suflându-mi peste faţă. Când cânţi, eu cânt cu tine, scumpule. Ştii asta, nu?"*

„Încetează", spune el. Anna se lasă iar pe spate la volan şi pune maşina în viteză*. „Ce faci?"*

Marybeth se aplecă în faţă de pe bancheta din spate şi dă să-i atingă mâna. Anna şi Marybeth sunt două fiinţe separate acum – sunt doi indivizi distincţi poate pentru prima oară de câteva zile bune. *„Trebuie să plec, Jude."* Se apleacă peste scaun şi îşi lipeşte gura de a lui. Buzele ei sunt reci şi tremură. *„Aici tu cobori."*

„Amândoi coborâm", spune el, şi când ea încearcă să-şi retragă mâna, el nu-i dă drumul, o strânge tare, până îi simte oasele curbându-se sub piele. O sărută din nou, rostindu-i pe buze: *„Aici coborâm amândoi. Noi doi. Amândoi."*

Pietriş sub roţi din nou. Mustangul înaintează şi iese sub cerul deschis. Scaunele din faţă sunt inundate de-o revărsare de lumină, o incandescenţă care şterge toată lumea, din afara maşinii, lăsând să existe doar interiorul, şi nici pe acesta Jude nu-l vede prea bine,

uitându-se printre gene. Durerea care îl fulgeră în spatele globilor oculari este zguduitoare, minunată. Încă o ţine pe Marybeth de mână. Nu poate să plece dacă el nu-i dă drumul, iar lumina – o, Doamne, e atâta lumină. Ceva nu e-n regulă cu casetofonul din maşină, cântecul lui se stinge şi revine, afundându-se sub o armonie pulsatilă, adâncă şi joasă, aceeaşi muzică stranie pe care a auzit-o când a căzut prin uşa dintre lumi. Vrea să-i spună ceva lui Marybeth, vrea să-i spună că îi pare rău că nu şi-a putut ţine promisiunile, cele pe care i le-a făcut şi cele pe care şi le-a făcut sieşi, vrea să-i spună cât de mult o iubeşte, că o iubeşte nespus de mult, dar nu-şi găseşte vocea şi nu poate gândi cu lumina în ochi şi cu acel murmur în cap. Mâna ei. Încă o ţine de mână. O strânge tare din nou, şi din nou, încercând să-i spună ce are de spus prin atingere, şi ea îl strânge înapoi.

Iar afară, în lumină, o vede pe Anna, o vede licărind, strălucind ca un licurici, o urmăreşte cum trage de volan, şi zâmbeşte, şi se întinde spre el, punând mâna peste a lui şi a lui Marybeth, şi atunci ea spune: *„Hei, oameni buni, cred că nemernicul ăsta hirsut încearcă să se ridice.”*

47

Jude clipi în lumina curată, dureros de albă a unui oftalmoscop îndreptat spre ochiul său stâng. Se străduia să se ridice, dar cineva îl apăsa cu mâna pe piept, ţinându-l ţintuit la podea. Icni să tragă aer, ca un păstrăv tocmai scos din lacul Pontchartrain şi aruncat pe mal. Îi spusese Annei că s-ar putea să meargă la pescuit acolo, ei amândoi. Sau poate lui Marybeth să-i fi spus? Nu mai ştia sigur.

Oftalmoscopul dispăru şi el se uită în gol la tavanul pătat de igrasie al bucătăriei. Nebunii îşi făceau uneori găuri în cap, ca să lase demonii să iasă afară, ca să elibereze presiunea gândurilor pe care nu le mai suportau. Jude înţelegea acel impuls. Fiecare bătaie a inimii era o nouă lovitură zguduitoare resimţită în nervii din spatele ochilor şi la tâmple, dovadă grăitoare a vieţii.

Un godin cu faţa roz teşită stătea aplecat deasupra lui, zâmbindu-i obscen, şi spuse:

— Doamne sfinte. Ştii cine-i ăsta? E Judas Coyne.

Altcineva spuse:

— Nu putem scoate porcii ăştia afurisiţi din cameră?

Porcul fu înlăturat cu piciorul, cu un ţipăt de indignare. Un bărbat cu o bărbiţă atent tunsă, de-un maroniu pal, şi ochi blânzi, atenţi, se aplecă în câmpul vizual al lui Jude.

— Domnule Coyne? Nu vă mişcaţi. Aţi pierdut mult sânge. Vă vom

ridica pe o targă.

— Anna, spuse Jude pe o voce nesigură şi şuierătoare.

O trecătoare expresie de durere şi ceva ce aducea a părere de rău apăru în ochii albaştri ai tânărului.

— Aşa o chema?

Nu. Nu, Jude spusese ce nu trebuia. Nu aşa o chema, însă el nu-şi găsea forţa să se corecteze. Apoi înţelese că omul de lângă el se referise la ea la timpul trecut.

Arlene Wade vorbi în locul lui.

— Mie mi-a spus că o chema Marybeth.

Arlene se aplecă din cealaltă parte, uitându-se în jos la el, cu ochii ei comic de mari în spatele ochelarilor. Şi ea vorbea despre Marybeth la trecut. Jude încercă să se ridice în şezut, dar infirmierul cu bărbiţă îl ţinu ferm jos.

— Nu încerca să te ridici, dragă, zise Arlene.

Ceva scoase un zăngănit metalic în apropiere şi el se uită în jos de-a lungul corpului său, dincolo de picioare, şi văzu o mulţime de oameni împingând o targă pe lângă el, în hol. O pungă de perfuzie, plină de sânge, se legăna înainte şi înapoi pe o tijă prinsă de targă. De jos, de pe podea, Jude nu vedea nimic din persoana de pe targă, cu excepţia unei mâini atârnând peste margine. Infecţia care făcuse palma lui Marybeth să se scofâlcească şi să se albească dispăruse, nu mai rămăsese nici urmă de ea. Mâna ei mică şi suplă se legăna flasc sub mişcare tărgii, iar Jude se gândi la fata din obscenul lui film snuff, felul în care ea păruse să nu mai aibă oase în corp atunci când se scurse viaţa din ea. Unul dintre infirmieri care împingea targa se uită în jos şi văzu privirea lui fixă. Întinse mâna după mâna lui Marybeth şi o aşeză înapoi pe lângă corp. Ceilalţi bărbaţi duseră targa din raza sa vizuală, vorbind toţi pe voci joase, agitate.

— Marybeth? izbuti Jude într-o şoaptă ştearsă, expirând dureros.

— Trebuie să se ducă acum, zise Arlene. Vine altă ambu-lansă după tine, Justin.

— Să se ducă? întrebă Jude.

Sincer nu înţelegea.

— N-o mai pot ajuta cu nimic aici, atâta tot. E timpul s-o ducă.

Arlene îi mângâie mâna.

— A venit maşina după ea.

ÎN VIAŢĂ

48

Jude îşi pierdu şi îşi recăpătă cunoştinţa în mod repetat vreme de douăzeci şi patru de ore.

Se trezi o dată şi o văzu pe avocata sa, Nan Shreve, stând în cadrul uşii camerei sale private, vorbind cu Jackson Browne. Jude îl întâlnise, cu ani în urmă, la premiile Grammy. Jude se furişase afară la jumătatea ceremoniei ca să se ducă la toaletă şi în timp ce urina s-a uitat în lateral şi l-a văzut pe Jackson Browne urinând în pisoarul de alături. Se salutaseră doar cu o plecăciune din cap, nu-şi spuseseră „bună", aşa încât nu-şi putea imagina ce căuta el acum în Louisiana. Poate avea un concert în New Orleans, auzise că Jude văzuse moartea cu ochii şi venise să-i ureze însănătoşire grabnică. Poate că acum îl va vizita o procesiune de iconuri rock-and-roll, trecând pe acolo ca să-i spună să fie tare. Jackson Browne era îmbrăcat sobru – blazer albastru, cravată – şi avea o insignă aurie prinsă la centură, lângă tocul revolverului. Jude îşi lăsă pleoapele să se închidă.

Încerca o senzaţie surdă a trecerii timpului. Când se trezi din nou, o altă vedetă rock şedea la căpătâiul său: Dizzy, cu ochii numai mâzgălituri negre, cu faţa emaciată de SIDA. Îi oferi mâna şi Jude o luă.

Nu puteam să nu vin, omule. Şi tu ai fost alături de mine la greu, zise Dizzy.

— Mă bucur să te văd, îi spuse Jude. Mi-era dor de tine.

— Poftim? spuse infirmiera care stătea de cealaltă parte a patului. Jude se uită la ea. Nu ştiuse că era acolo. Când se uită înapoi la Dizzy, îşi văzu mâna goală.

— Cu cine vorbeşti? întrebă infirmiera.

— Cu un vechi prieten. Nu l-am mai văzut de când a murit.

Femeia pufni.

— Trebuie să-ţi reducem doza de morfină, iubire.

Mai târziu, Angus intră în cameră şi dispăru sub pat. Jude îl strigă, dar căţelul nu ieşi de acolo, rămânând sub pat, unde bătea cu coada în podea într-un ritm susţinut care ţinea pasul cu inima lui.

Jude nu ştia la ce persoană moartă sau celebră să se mai aştepte şi fu surprins când deschise ochii şi văzu că era singur în cameră. Se afla la etajul trei sau patru al unui spital de la marginea Slidell-ului. Dincolo de geam era lacul Pontchartrain, albastru şi unduitor în lumina de

după-amiază târzie, cu malurile pline de cocori, un vechi petrolier plutind anevoie la est. Pentru prima dată, îşi dădu seama că-i simte mirosul, înţepătura vag sărată a apei. Plânse.

Când reuşi să-şi recapete controlul, sună după infirmieră. Veni în schimb un doctor, un negru cadaveric cu ochi trişti, injectaţi, şi ras în cap. Pe o voce blândă, gravă, începu să-i prezinte starea sa de sănătate.

— A sunat-o cineva pe Bammy? îl întrerupse Jude.

— Pe cine?

— Pe bunica lui Marybeth, îl lămuri Jude. Dacă n-a sunat-o nimeni, vreau să-i spun eu ce s-a întâmplat. Bammy merită să ştie.

— Dacă ne puteţi oferi numele şi numărul ei de telefon sau o adresă, pot să-i cer unei infirmiere s-o sune.

— Ar fi bine să vorbesc eu cu ea.

— Aţi trecut prin multe. Cred că, dată fiind starea emoţională în care vă aflaţi, un telefon din partea dumneavoastră ar putea s-o alarmeze.

Jude se uită năuc la el.

— Nepoata ei a murit. Persoana pe care o iubeşte cel mai mult pe lume. Credeţi că ar alarma-o mai puţin dacă ar primi vestea de la un străin?

— Tocmai de aceea am prefera să o contactăm noi, spuse doctorul. Acesta e genul de lucru pe care nu vrem ca familia să-l afle. Într-un prim contact telefonic cu rudele, preferăm să ne concentrăm asupra laturii pozitive.

Lui Jude îi trecu prin gând că era încă ameţit. Discuţia avea un ton nenatural pe care el îl asocia cu starea febrilă. Clătină din cap şi începu să râdă. Apoi observă că plângea din nou. Se şterse pe faţă cu mâini tremurânde.

— Să vă concentraţi asupra laturii pozitive? întrebă el.

— Vestea ar putea fi mai rea, spuse doctorul. Cel puţin starea ei e stabilă acum. Şi inima i s-a oprit doar pentru câteva minute. Unii oameni au fost morţi mai mult de atât. Ar trebui să existe doar minime…

Dar Jude nu auzi restul.

49

Apoi era pe coridor, un bărbat de un metru optzeci şi trei, cântărind o sută opt kilograme, în vârstă de cincizeci şi patru de ani, cu tufişul uriaş al bărbii negre tot numai noduri şi cu halatul de spital fâlfâindu-i deschis la spate, expunându-i fesele scofâlcite şi hirsute. Doctorul

mergea în pas alert pe lângă el şi infirmierele se strângeau buluc, încercând să-l trimită înapoi în camera sa, dar el continua să meargă, cu branula încă în braţ şi cu punga de perfuzie însoţindu-l pe stativul ei cu rotile. Gândea limpede, era complet treaz, mâinile nu-l dureau, respira normal. Croindu-şi drum pe coridor, începu să o strige pe nume. Avea o voce surprinzător de bună.

— Domnule Coyne, zise doctorul. Domnul Coyne, fata încă nu e întremată… dumneavoastră nu sunteţi încă destul de întremat…

Bon trecu în goană pe lângă el, de-a lungul holului, şi coti la dreapta la următoarea bifurcaţie. Jude grăbi pasul. Ajunse la colţ şi se uită pe celălalt coridor la timp ca s-o vadă pe Bon strecurându-se printre două uşi duble, la distanţă de douăzeci de paşi. Uşile se închiseră încet în urma ei, fâşâind pe balamale pneumatice. Pe panoul luminos de deasupra uşilor scria „Terapie intensivă”.

Un agent de securitate scund şi îndesat stătea în calea sa, dar Jude îl ocoli, apoi agentul trebui să alerge gâfâind ca să ţină ritmul cu el. Jude împinse uşile şi intră în secţia de terapie intensivă. Bon tocmai dispărea într-o încăpere întunecată de pe stânga.

Jude intră imediat după ea. Bon nu era nicăieri, dar Marybeth stătea întinsă în singurul pat de acolo, cu fire negre de suturi la gât, cu un tub de aer înfipt în nări şi înconjurată de aparate care bipăiau mulţumite în întuneric. Ochii umflaţi i se întredeschiseră când Jude intră rostindu-i numele. Avea faţa tumefiată, tenul unsuros şi palid, şi părea emaciată. La vederea ei, inima lui Jude se strânse. Apoi ajunse lângă ea, se aşeză pe marginea saltelei şi o strânse în braţe. Pielea ei era ca hârtia, iar oasele – nişte beţe goale pe dinăuntru. Îşi lipi faţa de gâtul ei rănit, o îngropă în părul ei, inspirând profund, având nevoie de mirosul ei, dovadă că ea era acolo, reală, dovadă că trăia. Ea ridică încet o mână de lângă corp şi o plimbă pe spatele lui în sus. Buzele sale, când Jude le sărută, erau reci şi tremurau.

— Credeam că te-ai dus, zise Jude. Eram în Mustang din nou cu Anna şi am crezut că te-ai dus.

— O, aiurea, şopti Marybeth pe o voce cu puţin mai puternică decât o respiraţie. Am coborât. M-am săturat să stau mereu în maşini. Jude, crezi că la întoarcere acasă putem lua avionul?

50

Nu dormea, dar credea că ar fi bine să doarmă, când doctorul deschise uşa. Se întoarse pe-o parte, întrebându-se ce persoană moartă sau legendă a rockului sau animal protector l-ar putea vizita

acum, însă nu era decât Nan Shreve, într-o fustă cafenie de afaceri şi sacou şi colanţi de culoarea pielii. Îşi ţinea pantofii cu toc cui într-o mână şi se mişca repede pe vârful degetelor. Închise uşor uşa în urma ei.

— M-am furişat fără voia lor, zise ea, strâmbând din nas şi făcându-i cu ochiul. N-aş prea avea voie să fiu aici.

Nan era o femeie micuţă şi subţire, care abia ajungea cu capul până la pieptul lui Jude. Era stângace în societate, nu ştia să zâmbească. Rânjetul ei era un fals rigid şi chinuit care nu emana nimic din ce ar trebui să emane un zâmbet: încredere, optimism, căldură, plăcere. Avea patruzeci şi şase de ani, era căsătorită şi avea doi copii, şi era avocata lui de aproape un deceniu. Jude, însă, era prietenul ei de mai demult, de când ea nu avea decât douăzeci de ani. Nici atunci nu ştiuse să zâmbească, iar în acele zile nici măcar nu încerca s-o facă. Pe atunci era înţepată şi rea, şi nu-şi spunea încă Nan.

— Hei, Tennessee, spuse Jude. De ce n-ai avea voie să fii aici?

Femeia pornise către pat, dar ezită la asta. Jude nu intenţionase să-i spună Tennessee; numele pur şi simplu îi zburase din gură. Era obosit. Femeia bătu din pleoape şi, pentru un moment, zâmbetul ei păru şi mai nefericit decât de obicei. Apoi îşi regăsi siguranţa, ajunse la pat şi se trânti într-un scaun de lângă el.

— Am aranjat să mă întâlnesc cu Quinn în holul de la intrare, zise ea, încălţându-şi la loc pantofii. El e detectivul care se ocupă cu desluşirea celor întâmplate. Numai că a întârziat. Am trecut pe lângă un accident *oribil* pe autostradă şi mi s-a părut că-i văd maşina trasă pe dreapta, aşa că probabil s-a oprit să le dea o mână de ajutor poliţiştilor statali.

— De ce sunt acuzat?

— De ce să fii acuzat de ceva? Tatăl tău… Jude, tatăl tău te-a atacat. V-a atacat pe amândoi. Aţi avut noroc că n-aţi fost ucişi. Quinn vrea doar o declaraţie. Să-i spui ce s-a întâmplat la casa tatălui tău. Să-i spui adevărul.

Femeia îi întâlni privirea, apoi începu să vorbească foarte precaut, ca o mamă care repetă nişte instrucţiuni simple dar importante unui copil.

— Tatăl tău a suferit o îndepărtare de realitate. Se mai întâmplă. Există şi un nume pentru asta: furia vârstei. Te-a atacat pe tine şi pe Marybeth Kimball, iar ea l-a ucis, salvându-vă vieţile amândurora. Asta-i tot ce vrea Quinn să audă. Exact cum s-a întâmplat.

Şi în ultimele câteva momente, conversaţia lor încetase să mai fie prietenoasă şi neoficială. Rânjetul ei fals dispăruse şi Jude o avea din nou în faţă pe Tennessee – Tennessee cea cu ochi reci, necruţătoare, neînduplecată.

Jude încuviinţă din cap.

Ea spuse:

— Quinn s-ar putea să mai aibă câteva întrebări despre accidentul de pe urma căruia ai rămas fără deget. Şi în care a murit căţelul. Căţelul din maşina ta?

— Nu înţeleg, spuse Jude. Nu vrea să discute cu mine despre ce s-a întâmplat în Florida?

Genele femeii se mişcară repede şi, pentru un moment, se uită la el cu o inconfundabilă nedumerire. Apoi privirea rece se reîntoarse şi deveni şi mai rece.

— S-a întâmplat ceva în Florida? Ceva despre care trebuie să ştiu, Jude?

Deci nu se emisese niciun mandat pe numele lui în Florida. Asta nu avea sens. Atacase o femeie şi copilul ei, fusese împuşcat, fusese implicat într-o coliziune – dar dacă era căutat în Florida, Nan trebuia să ştie deja asta. Deja i-ar pregăti pledoaria.

Nan continuă:

— Ai venit în sud ca să-ţi vezi tatăl înainte să ne părăsească. Ai avut un accident cu puţin înainte de ferma lui. Îţi plimbai căţelul pe marginea drumului şi aţi fost loviţi amândoi. O inimaginabilă înlănţuire de fapte, dar asta s-a întâmplat. Nimic altceva n-are sens.

Uşa se deschise şi Jackson Browne aruncă o ocheadă în cameră. Numai că avea un semn roşu din naştere pe gât pe care Jude nu-l observase înainte, o pată stacojie cam de forma unei mâini cu trei degete, iar când vorbi, vocea lui avea ceva de clovn în ea, avea inflexiuni lungi, indiene.

— Domnule Coyne. Mai sunteţi printre noi?

Privirea lui sări de la Jude la Nan Shreve de lângă el.

— Compania dumneavoastră de discuri va fi dezamăgită. Presupun că plănuiau deja un album memorial.

Bărbatul râse atunci, apoi tuşi şi ochii lui umezi clipiră.

— Doamnă Shreve. Nu ne-am întâlnit la intrare.

O spuse pe un ton destul de jovial, dar după felul în care se uita la ea, cu ochii umbriţi şi scrutători, sună aproape ca o acuzaţie. Adăugă:

— Nici infirmiera de la recepţie nu v-a văzut. Aşa a spus.

— I-am făcut cu mâna, zise Nan.

— Haideţi înăuntru, îl invită Jude. Nan mi-a spus că vreţi să discutaţi cu mine.

— Ar trebui să vă arestez, zise detectivul Quinn.

Pulsul lui Jude crescu, dar vocea sa, când vorbi, era sigură şi neafectată.

— Pentru ce?

— Pentru ultimele trei albume, spuse Quinn. Am două fiice şi le ascultă întruna la volum maxim, până se cutremură pereţii şi vasele zdrăngănesc şi mie îmi vine să înfăptuesc abuz dou-mestic, mă-nţelejeţi? Iar asta împotriva scumpelor, drajelor mele fiice, pe care nu le-aş face rău sub nicio formă.

Bărbatul suspină, se şterse cu cravata la frunte şi veni la picioarele patului. Îi oferi lui Jude ultima lamă de gumă Juicy Fruit. Când Jude îl refuză, Quinn îşi vârî lama în gură şi începu să mestece.

— Tre' să le iubeşti, cumva, oricât de tare te calcă pe bătături uneori.

— Asta aşa e, zise Jude.

— Numa' câteva întrebări, spuse Quinn, scoţând un carneţel din buzunarul interior al sacoului. Să începem dinainte să ajungeţi la casa tatălui dumneavoastră. Aţi fost implicat într-un accident cu părăsirea locului faptei, aşa este? Aţi avut o zi tare nasoală dumneavoastră şi domniţa dumneavoastră, hă? Şi-apoi aţi fost atacat de propriul tată. Sigur, după cum arătaţi şi după starea în care era dumnealui, probabil credea că sunteţi… ştiu şi eu. Un ucigaş venit să-i prădaţi ferma. Un spirit malefic. Totuşi, nu reuşesc să-mi dau seama de ce nu v-aţi dus la spital după accidentul care v-a lăsat fără deget.

— Păi, făcu Jude. Nu eram departe de locuinţa tatei şi ştiam că mătuşa era acolo. E infirmieră cu patalamă.

— Chiar aşa? Vorbiţi-mi despre maşina care v-a lovit.

— O camionetă, spuse Jude. O camionetă cu platformă.

Aruncă o privire la Nan, care încuviinţă uşor din cap, cu ochi atenţi şi siguri. Jude inspiră adânc şi începu să mintă.

51

Înainte ca Nan să iasă din cameră, ezită în prag şi se uită înapoi la el. Rânjea din nou, zâmbetul acela lătăreţ şi forţat care-l întrista pe Jude.

— E cu adevărat frumoasă, Jude, spuse ea. Şi te iubeşte. Îţi dai seama după cum vorbeşte despre tine. Am discutat cu ea. Doar un moment, dar… dar îţi dai seama. Georgia, aşa-i spui, nu?

Ochii lui Nan erau vicleni şi îndureraţi şi afectuoşi – toate deodată. Puse întrebarea ca şi când n-ar fi fost sigură dacă voia să ştie.

— Marybeth, zise Jude ferm. O cheamă Marybeth.

52

Se întoarseră la New York două zile mai târziu pentru serviciul

funerar al lui Danny. Marybeth purta o eşarfă neagră în jurul gâtului asortată cu mănuşile negre de dantelă. După-amiaza era vântoasă şi rece, însă chiar şi aşa adunarea era numeroasă. Părea că toţi cei cu care Danny sporovăise, bârfise sau trăncănise la telefon erau prezenţi, iar numărul lor era mare şi niciunul nu plecă înainte de final, nici atunci când ploaia începu să cadă.

53

În primăvară, Jude înregistră un album. Simplu, aproape acustic. Cânta despre morţi. Cânta despre drumuri la ceas de noapte. Cântară alţii partiturile de chitară. El putea ţine ritmul, dar asta era tot. Trebuise să revină la ţinerea acordurilor cu mâna stângă, cum făcuse în copilărie, şi nu era foarte priceput la asta.

Noul CD se vându bine. Nu plecă în turneu. I se făcu în schimb un triplu bypass.

Marybeth ţinu cursuri de dans la o sală de gimnastică din High Plains. Cererile depăşeau numărul de locuri disponibile.

54

Într-un cimitir de maşini din zonă, Marybeth găsi un Dodge Charger distrus. În schimbul a trei sute de dolari îl aduse acasă. Jude transpiră toată vara următoare în curte, la bustul gol, reparându-l. Intra în casă târziu în fiecare seară, bronzat de sus până jos, cu excepţia cicatricei lucioase şi argintii de pe mijlocul pieptului. Marybeth îl aştepta întotdeauna dincolo de uşă, cu un pahar de limonadă de casă. Uneori îşi dădeau un sărut care avea gust de suc rece şi ulei de motor. Acelea erau săruturile lui preferate.

55

Într-o după-amiază, aproape de sfârşitul lui august, Jude intră în casă, transpirat şi ars de soare, şi găsi un mesaj pe robotul telefonic din partea lui Nan. Spunea că are nişte informaţii pentru el şi că o putea suna înapoi oricând. Oricând fu acel moment şi o sună la birou. Şezu pe marginea vechiului birou al lui Danny cât timp recepţionera lui Nan îi făcu legătura.

— Mă tem că nu am multe să-ţi spun despre George Ruger ăsta, zise Nan fără niciun preambul. Voiai să ştii dacă a fost menţionat în vreo procedură penală în ultimul an, iar răspunsul la aceasta pare să fie

nu. Poate dacă aş avea vreo informaţie de la tine, cum ar fi ce te interesează mai exact la el…

— Nu. Nu te deranja, spuse Jude.

Deci Ruger nu făcuse niciun fel de plângere la autorităţi; deloc surprinzător. Dacă voia să intenteze proces, sau dacă încerca să pună ca Jude să fie arestat, Jude ar fi ştiut deja asta. Nu se aşteptase de fapt ca Nan să afle ceva. Ruger nu putea vorbi despre ce-i făcuse Jude fără să rişte ca povestea cu Marybeth să iasă la iveală, cum se culcase cu ea când fata nu era decât în gimnaziu. Omul era, din câte îşi amintea Jude, o figură importantă a politicii locale. Era greu să conduci o campanie cu adevărat eficientă de strângere de fonduri după ce ai fost acuzat de viol.

— Am avut puţin mai mult noroc cu Jessica Price.

— Ai avut, deci, spuse Jude.

Doar la auzul numelui ei stomacul i se strânse ghem.

Când Nan vorbi din nou, tonul ei mima normalitatea, era puţin prea degajat ca să fie convingător.

— Price e sub anchetă pentru periclitarea vieţii unui copil şi abuz sexual. Împotriva propriei sale fiice, dacă-ţi vine să crezi. Aparent, poliţia i-a făcut o vizită după ce cineva a raportat un accident. Price a intrat cu maşina în maşina altcuiva, chiar în faţa casei sale, cu şaizeci şi cinci de kilometri la oră. Când a ajuns poliţia la faţa locului, au găsit-o în stare de inconştienţă la volanul maşinii ei. Iar fiica ei era în casă cu un pistol în mână şi un câine mort pe podea.

Nan făcu o pauză pentru a-i da lui Jude ocazia să comenteze, dar Jude nu avea nimic de spus.

Femeia continuă:

— Oricine ar fi fost cel sau cea în care Price a intrat cu maşina a fugit de la locul accidentului. N-a fost găsit până acum.

— Price nu le-a spus nimic? Care e povestea ei?

— N-are nicio poveste. Vezi tu, după ce poliţişti au calmat-o pe fetiţă, i-au luat pistolul. Când s-au dus să-l pună la locul lui, au găsit un plic cu fotografii înăuntru, ascuns în căptuşeala de catifea a cutiei pistolului. Polaroiduri cu fetiţa. Chestii incriminatorii. Oribile. Din câte se pare, pot demonstra că mama le-a făcut. Pe Jessica Price o pot aştepta până la zece ani de închisoare. Şi am înţeles că fetiţa nu are decât treisprezece ani. Nu-i aşa că e îngrozitor?

— Este, spuse Jude. Fără doar şi poate.

— Îţi vine să crezi că toate astea s-au petrecut – accidentul de maşină al Jessicăi Price, câinele mort, fotografiile – în aceeaşi zi în care tatăl tău a murit în Louisiana?

Din nou, Jude nu răspunse – tăcerea părea mai sigură.

Nan continuă:

— Ascultând sfatul avocatului ei, Jessica Price şi-a exercitat dreptul legal de a păstra tăcerea încă de la arestare. Ceea ce are sens în situaţia ei. Şi e şi norocul oricui ar mai fi fost acolo. Ştii – împreună cu căţelul.

Jude ţinu receptorul la ureche. Nan tăcu aşa mult timp, că el începu să se întrebe dacă nu se pierduse legătura.

În cele din urmă, doar ca să afle dacă femeia mai era la aparat, spuse:

— Asta e tot?

— Încă un lucru, zise Nan pe un ton perfect afabil. Un tâmplar care lucra mai în jos pe stradă a declarat că a văzut un cuplu suspect într-o maşină neagră dând târcoale zonei dimineaţa. A declarat că şoferul semăna leit cu solistul de la Metallica.

Jude trebui să râdă.

56

În a doua săptămână din noiembrie, Dodge Charger-ul ieşi din curtea unei biserici pe un drum de argilă roşie din Georgia, în urma lui zornăind cutii goale de conservă. Bammy îşi vârî degetele în gură şi fluieră ca un pădurean.

57

Într-o toamnă se duseră în Fiji. În toamna următoare vizitară Grecia. Octombrie următor merseră în Hawaii, stătură zece ore pe zi pe o plajă de nisip negru. La Neapole, anul următor, fu şi mai bine. Se duseră pentru o săptămână şi rămaseră o lună.

În toamna celei de-a cincea aniversări a lor, nu se duseră nicăieri. Jude cumpărase căţeluşi şi nu voia să-i lase singuri. Într-o zi, când era frig şi umezeală, Jude îşi scoase căţeii la plimbare pe drumul de acces ca să-şi ia corespondenţa. Când trăgea plicurile din cutia poştală, chiar dincolo de poarta din faţă, o camionetă alburie trecu în goană pe şosea, stropindu-l pe spate cu apă rece, iar când se întoarse s-o vadă, o văzu pe Anna uitându-se la el din cealaltă parte a drumului. Simţi un junghi ascuţit în piept, care se stinse repede şi el rămase locului gâfâind.

Fata îşi îndepărtă o şuviţă de păr negru din ochi şi el văzu atunci că era mai scundă, cu o constituţie mai atletică decât Anna, doar o fetiţă

de cel mult optsprezece ani. Ridică mâna într-un salut reţinut. El îi făcu semn să traverseze drumul.

— Bună, domnule Coyne, zise ea.

— Reese, nu-i aşa? întrebă el.

Ea încuviinţă. Nu avea pălărie şi era udă pe păr. Jacheta de dril îi era udă leoarcă. Căţeii săriră la ea şi fata se feri de ei, râzând.

— Jimmy, spuse Jude. Robert. Cuminţi. Scuze. Sunt cam necivilizaţi şi încă nu i-am învăţat bunele maniere. Vrei să intri?

Fata tremura uşor.

— Te uzi până la piele. O să te-mbolnăveşti de moarte.

— Te poţi îmbolnăvi de asta? întrebă Reese.

— Mda, zise Jude. Bântuie o molimă rebelă pe aici. Mai devreme sau mai târziu toţi se îmbolnăvesc de ea.

O conduse spre casă şi o pofti în bucătăria întunecată. Tocmai o întreba cum reuşise să ajungă până la el, când Marybeth strigă de pe scări şi întrebă cine era acolo.

— Reese Price, îi răspunse Jude. Din Testament. În Florida. Fiica Jessicăi Price?

O clipă nu se auzi nimic din capul scărilor. Apoi Marybeth coborî treptele, oprindu-se aproape de ultima. Jude găsi comutatorul de lângă uşă şi aprinse becurile.

În brusca răbufnire de lumină care urmă, Marybeth şi Reese se priviră reciproc fără să vorbească. Chipul lui Marybeth era calm, greu de citit. Ochii ei scrutau. Reese se uita de la faţa lui Marybeth, la gâtul ei, la semiluna alb-argintie a cicatricei din jurul gâtului ei. Reese îşi scoase braţele din mânecile hainei şi se îmbrăţişă sub ea. Apa picura de pe fată şi forma o baltă la picioarele ei.

— Iisuse Christoase, Jude, zise Marybeth. Du-te şi adu-i un prosop.

Jude luă un prosop din baia de la parter. Când se întoarse în bucătărie cu el, ceainicul era pe aragaz şi Reese şedea la masa din mijlocul încăperii, povestindu-i lui Marybeth despre studenţii ruşi *au-pair* care o aduseseră cu maşina din New York City şi care nu încetau să vorbească despre vizita lor la Entire Steak Buildink[{8}].

Marybeth îi făcu ciocolată caldă şi un sandviş cu brânză la grătar şi roşii. În acest timp, Jude stătu cu Reese la tejghea. Marybeth era relaxată şi jovială şi râdea cu uşurinţă la poveştile lui Reese, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume să facă pe gazda în faţa unei fete care trăsese cu pistolul în mâna soţului ei, ciuntindu-i un deget.

Femeile purtară cea mai mare parte din discuţie. Reese mergea spre Buffalo, unde avea să se întâlnească cu prietenii şi să-i vadă pe 50 Cent şi Eminem. După aceea, mergeau la Niagara. Unul dintre prieteni

cumpărase o veche barcă-locuinţă. Aveau de gând să locuiască în ea toţi şase, câţi erau. Barca trebuia reparată. Voiau s-o repare şi s-o vândă. Reese era însărcinată cu vopsirea ei. Avea o idee foarte mişto pentru o imagine pe care voia s-o picteze pe marginea bărcii. Făcuse deja câteva schiţe. Scoase un maculator din rucsac şi le arătă câteva dintre lucrările ei. Ilustraţiile erau ageamii, dar atrăgătoare, imagini cu femei nude şi bătrâni fără ochi şi chitare, aranjate toate în complicate tipare împletite. Dacă nu reuşeau să vândă barca, voiau să pornească o afacere în ea, fie cu pizza, fie cu tatuaje. Reese ştia multe despre tatuaje şi practicase pe propria sa piele. Îşi ridică tricoul şi le arătă tatuajul unui şarpe palid care-i încercuia buricul, înghiţindu-şi coada.

Jude o întrerupse ca să întrebe cum voia să ajungă în Buffalo. Ea spuse că nu mai avea bani de autobuz încă de la Penn Station şi că se gândea să facă autostopul mai departe.

— Ştii că e vorba de aproape cinci sute de kilometri? întrebă el.

Reese se uită cu ochi mari la el, apoi clătină din cap.

— Când te uiţi la hartă statele nu par aşa de-al naibii de mari. Eşti sigur că sunt cinci sute de kilometri?

Marybeth îi luă farfuria goală şi o puse în chiuvetă.

— Nu vrei să suni pe nimeni? Pe cineva din familie? Poţi folosi telefonul nostru.

— Nu, doamnă.

Marybeth zâmbi puţin auzind asta, şi Jude se întrebă dacă-i mai spusese cineva „doamnă” până atunci.

— Dar mama ta? întrebă Marybeth.

— E la pârnaie. Sper să nu iasă niciodată de acolo, răspunse Reese şi se uită în cana de ciocolată caldă. Începu să se joace cu o şuviţă blondă de păr, răsucind-o pe deget, lucru pe care Jude îl văzuse la Anna de o mie de ori. Fata spuse: Nici nu-mi place să mă gândesc la ea. Prefer să mă prefac că e moartă sau ceva. N-aş dori nimănui s-o aibă pe cap. E un blestem, asta e. Dacă aş şti că într-o zi o să fiu o mamă ca ea, m-aş steriliza chiar acum.

Când îşi termină ciocolata, Jude luă pe el o pelerină de ploaie şi-i spuse lui Reese să-l însoţească – o va duce el la staţia de autobuz.

O vreme, merseră fără să discute, cu radioul închis, fără alt sunet în afara ploii răpăind pe sticlă şi ştergătoarele Charger-ului mişcându-se înainte şi-napoi. Jude se uită o dată spre ea şi văzu că fata îşi lăsase scaunul pe spate şi stătea cu ochii închişi. Îşi dăduse jos jacheta de dril şi o întinsese peste ea ca o pătură. El credea că doarme.

Dar în scurt timp fata deschise un ochi şi îl privi intens.

— Chiar ai ţinut la mătuşa Anna, aşa-i?

El încuviinţă din cap. Ştergătoarele făceau *flup-buf, flup-buf.*

Reese spuse:

— Mama a făcut unele lucruri pe care nu trebuia să le facă. Mi-aş da mâna stângă să uit unele lucruri. Uneori cred că mătuşa Anna a aflat ceva din ce făcea mama – mama şi bătrânul Craddock, tatăl ei vitreg – şi din cauza asta s-a sinucis. Pentru că nu mai putea trăi cu ceea ce ştia, dar nici nu putea vorbi despre ele. Ştiu că era deja foarte nefericită. Cred că şi ei i s-au întâmplat nişte lucruri urâte când era mică. Unele dintre ele mi s-au întâmplat şi mie.

Acum se uita direct la el.

Deci Reese cel puţin nu ştia tot ce făcuse mama ei, ceea ce-i spunea lui Jude că exista într-adevăr un dram de milă în lume.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut la mână, zise ea. O spun sincer. Am vise uneori cu mătuşa Anna. Mergem împreună cu maşina. Are o maşină veche şi mişto ca asta, numai că neagră. Nu mai e tristă, nu în visele mele. Facem ture în afara oraşului. Ea ascultă muzica ta la radio. Mi-a spus că nu ai venit la noi acasă pentru a-mi face rău. A spus că ai venit ca să pui capăt răului. Ca s-o pedepseşti pe mama pentru ce a lăsat să mi se întâmple. Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău şi că sper că eşti fericit.

El încuviinţă, dar nu răspunse prin viu grai. De fapt, nu avea încredere în vocea sa.

Intrară în staţie împreună. Jude o lăsă pe o bandă de lemn zgâriat, se duse la ghişeu şi cumpără un bilet până la Buffalo. Îi ceru agentului de staţie să-l pună într-un plic. Strecură două sute de dolari lângă el, împăturiţi într-o foaie de hârtie pe care scrisese numărul său de telefon şi un mesaj în care spunea că, dacă va da de probleme pe drum, să-l sune neapărat. Când se întoarse la ea, vârî plicul în buzunarul din lateralul rucsacului ei, în loc să i-l dea în mână, aşa încât să nu se uite imediat în el şi să încerce să-i dea banii înapoi.

Reese ieşi cu el în stradă, unde ploaia cădea acum mai abundent şi ultimele zvâcniri ale luminii se stinseseră, lăsând lucrurile albastre şi crepusculare şi reci. El se întoarse să-şi ia rămas-bun, iar ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obrazul rece şi umed. Până în acea clipă, el considerase că Reese este o femeie tânără, dar sărutul ei era sărutul neprihănit al unei copile. Gândul că va călători sute de kilometri la nord, fără cineva care să-i poarte de grijă, păru brusc cu atât mai neplăcut.

— Ai grijă de tine, spuseră amândoi, în exact acelaşi timp, într-un unison perfect, după care râseră. Jude o strânse de mână şi înclină din cap, dar nu mai spuse altceva în afară de rămas-bun.

Era întuneric când reintră în casă. Marybeth scoase două sticle de

bere Sam Adams din frigider, apoi începu să scormonească în sertare după un desfăcător.

— Îmi doresc să fi făcut ceva pentru ea, zise Jude.

— E puţin cam tânără, spuse Marybeth. Chiar şi pentru tine. Ce-ar fi să ţi-o ţii în pantaloni?

— Iisuse. Nu la asta mă refeream.

Marybeth râse, găsi un prosop de vase şi i-l aruncă în faţă.

— Usucă-te. Semeni şi mai mult cu o epavă jalnică atunci când eşti ud.

El îşi trecu prosopul prin păr. Marybeth îi desfăcu o bere şi se aşeză în faţa lui. Apoi văzu că Jude încă stătea îmbufnat şi râse din nou.

— Haide, Jude. Dacă n-aş fi eu să te pun pe jar din când în când, n-ar mai rămâne niciun pic de foc în viaţa ta, spuse ea. Stătea pe marginea tejghelei din bucătărie, privindu-l cu o expresie oarecum confuză, tandră. Oricum, i-ai dat un bilet de autobuz până la Buffalo şi… cât? Câţi bani?

— Două sute de dolari.

— Haide, acum. Ai făcut totuşi ceva pentru ea. Ai făcut destul. Ce altceva mai trebuia să faci?

Jude se aşeză la masă, ţinând între mâini berea pe care i-o aşezase Marybeth în faţă, dar fără a bea din ea. Era obosit, încă ud şi înfrigurat după ploaia prin care venise. Un camion mare, sau poate un autobuz Greyhound, hurui pe şosea, gonind în tunelul rece al nopţii, dispăru. Auzea căţeii din ţarc hămăind la el, stârniţi de zgomotul lui.

— Sper să ajungă, zise Jude.

— La Buffalo? Nu văd de ce n-ar ajunge, zise Marybeth.

— Mda, spuse Jude, deşi nu era deloc sigur că la asta se referise.

Mulţumiri

Ridicaţi brichetele în aer pentru o ultimă baladă rock şi daţi-mi voie să le aduc mulţumiri celor care mi-au acordat aşa mult ajutor la aducerea *Cutiei cu fantome* pe lume. Mulţumiri se cuvin agentului meu, Michael Chaote, care-mi conduce nava profesională cu grijă, discreţie şi neobişnuit bun-simţ. Îi datorez multe lui Jennifer Brehl, pentru strădania de a-mi redacta romanul, pentru că m-a îndrumat la întocmirea ultimei versiuni şi mai ales pentru că a acordat încă de la început o şansă *Cutiei cu fantome.* Maureen Sugden a făcut o treabă extraordinară corectându-mi romanul. Mulţumiri li se cuvin şi următorilor: Lisa Gallagher, Juliette Shaplant, Kate Nintzel, Ana Maria Allessi, Lynn Grady, Rich Aquan, Lorie Young, Kim Lewis, Seale Ballenger, Kevin Callahan, Sara Bogush şi tuturor celorlalţi de la William Morrow care s-au dat peste cap pentru această carte. Eternă recunoştinţă i se datorează şi lui Jo Fletcher, de la Gollancz, în Anglia, care a trudit la cartea aceasta la fel de mult ca oricine.

Adâncile mele aprecieri lui Andy şi Kerri, pentru entuziasmul şi prietenia lor, şi lui Shane, care este nu doar amica mea, ci şi persoana care îmi îngrijeşte website-ul, joehillfiction.com, cu râvnă şi imaginaţie. Şi nu pot spune cât de recunoscător le sunt părinţilor, fratelui şi surorii mele pentru timpul, gândurile, susţinerea şi iubirea pe care mi le-au acordat.

Mai presus de orice, iubirea şi mulţumirile mele pentru Leanora şi băieţi. Leanora a stat nici nu ştiu câte ore citind şi recitind acest manuscris, sub toate formele lui, şi discutând cu mine despre Jude, Marybeth şi fantome. Altfel spus: ea a citit un milion de pagini şi pe toate le-a dibuit. Mersi, Leanora. Sunt extrem de fericit şi de norocos să te am de cel mai bun prieten.

Asta-i tot. Mulţumesc tuturor că aţi venit la spectacolul meu. Noapte bună, Shreveport!

{1} rancid – rânced.

{2} Eroul lui Robert Browning din poezia *The Pied Piper of Hamelin.*

{3} box.closet.net se traduce prin *cutie.dulap.net.*

{4} Suflete de vânzare.

{5} Ciocanul lui Jude.

{6} Beau în cinstea morţilor.

{7} Rush Limbaugh - comentator radio american, cunoscut pentru discursurile sale politice şi sociale cu tonuri conservatoare şi pentru că a revitalizat transmisiile pe unde AM în America.

{8} Formă ironic-eronată a numelui clădirii Empire State Building; *entire steak* - toată friptura.